
Shri Shiva Mahapuranam 7 Vayaviya Samhita

श्रीशिवमहापुराणम् ७ वायवीयसंहिता

Document Information

Text title : shivapurANam 7 vAyavIyasaMhita

File name : shivapurANam7vAyavIyasaMhita.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members Uma Mahesh, Jayalakshmi Jayaraman, Malati Shekar, Meenakshi Premanand, Lata Murali, Sornavalli K, K C Swaminathan, Gayathri Veda

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 11, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् ७ वायवीयसंछिता

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥ सप्तमी वायवीयसंछिता

अथ सप्तमी वायवीयसंछिता पूर्वभाषः ।

७.१.१. प्रथमोऽध्यायः । विधावतारकथनम् ।

व्यास उवाच ।

नमः शिवाय सोमाय सगणाय ससूनवे ।

प्रधानपुरुषेशाय सर्गस्थित्यन्तडेतवे ॥ १ ॥

शक्तिरप्रतिमा यस्य ऽयैश्वर्यं चापि सर्वगम् ।

स्वामित्वं च विभुत्वं च स्वभावं सम्प्रयक्षते ॥ २ ॥

तमजं विश्वकर्माणां शाश्वतं शिवमव्ययम् ।

महादेवं महात्मानं व्रजामि शरणां शिवम् ॥ ३ ॥

धर्मक्षेत्रे महातीर्थे गङ्गाकालिन्दिशङ्गमे ।

प्रयागे नैमिषारण्ये ब्रह्मलोकस्य वर्त्मनि ॥ ४ ॥

मुनयः शंसितात्मानः सत्यव्रतपरायणाः ।

मडौजसो महाभागा महासत्रं वितेनिरे ॥ ५ ॥

तत्र सत्रं समाकर्ण्य तेषामङ्घ्रिचर्मणाम् ।

साक्षात्सत्यवतीसूनोर्वेदव्यासस्य धीमतः ॥ ६ ॥

शिष्यो महात्मा मेधावी त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ।

पञ्चावयवयुक्तस्य वाक्यस्य गुणदोषवित् ॥ ७ ॥

उत्तरोत्तरवक्ता च ब्रुवतोऽपि बृहस्पतेः ।

मधुरश्रवणानां च मनोज्ञापदपर्वणाम् ॥ ८ ॥

कथानां निपुणो वक्ता कालविन्नयविल्दविः ।
 आजगाम स तं देशं सूतः पौराणिकोत्तमः ॥ ९ ॥
 तं दृष्ट्वा सूतमाथान्तं मुनयो लृष्टमानसाः ।
 तस्मै साम य पूजा य यथावत्प्रत्यपाद्यन् ॥ १० ॥
 प्रतिगृह्य स तां पूजां मुनिभिः प्रतिपादिताम् ।
 उद्दिष्टमासनं भेजे नियुक्तो युक्तमात्मनः ॥ ११ ॥
 ततस्तत्सङ्गमाद्येव मुनीनां भावितात्मनाम् ।
 सोत्कण्ठमभवच्चित्तं श्रोतुं पौराणिकीं कथाम् ॥ १२ ॥
 तदा तमनुकूलाभिर्वाग्भिः पूज्य मदर्षयः ।
 अतीवाभिमुषं कृत्वा वयनं येदमब्रुवन् ॥ १३ ॥
 ऋषय उच्युः ।
 रोमदर्षणं सर्वज्ञं भवान्नो भाग्यगौरवात् ।
 सम्प्रामोदय मडाभाग शैवराज मडामते ॥ १४ ॥
 पुराणविद्यामपिवां व्यासात्प्रत्यक्षमीशिवान् ।
 तस्मादाश्चर्यंभूतानां कथानां त्वं हि भाजनम् ॥ १५ ॥
 रत्नानामुरुसाराणां रत्नाकरं धर्वाणवः ।
 यथ्यं भूतं यथ्यं भव्यं यथ्यान्यद्भस्तु वर्तते ॥ १६ ॥
 न तवाविदितं किञ्चित् त्रिषु लोकेषु विद्यते ।
 त्वमदृष्टवशादस्मद्दर्शनार्थमिडागतः ।
 अद्भुर्वस्मिन्पि श्रेयो न वृथा गन्तुमर्हसि ॥ १७ ॥
 तस्माच्छ्राव्यतरं पुण्यं सत्कथाज्ञानसंखितम् ।
 वेदान्तसारसर्वस्वं पुराणं श्रावयाशु नः ॥ १८ ॥
 अवेमभ्यर्थितः सूतो मुनिभिर्वेदवादिभिः ।
 श्लक्षणां य न्यायसंयुक्तां प्रत्युवाच शुभां गिरम् ॥ १९ ॥
 सूत उवाच ।
 पूजितोऽनुगृहीतश्च भवद्भिरिति योदितः ।
 कस्मात्सम्यङ् न विद्मूयां पुराणमृषिपूजितम् ॥ २० ॥

अभिवन्ध मडादेवं देवीं स्कन्दं विनायकम् ।
 नन्दिनं च तथा व्यासं साक्षात्सत्यवतीसुतम् ॥ २१ ॥
 वक्ष्यामि परमं पुण्यं पुराणं वेदसम्मितम् ।
 शिवज्ञानार्णवं साक्षाद् भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ २२ ॥
 शब्दार्थन्यायसंयुक्तैरागमार्थैर्विभूषितम् ।
 श्वेतकल्पप्रसङ्गेन वायुना कथितं पुरा ॥ २३ ॥
 विद्यास्थानानि सर्वाणि पुराणानुक्तां तथा ।
 तत्पुराणस्य योत्पत्तिं भ्रुवतो मे निबोधत ॥ २४ ॥
 अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः ।
 पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्याश्चैताश्चतुर्दश ॥ २५ ॥
 आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेत्यनुक्ताम् ।
 अर्थशास्त्रं परं तस्माद्धिद्या ष्यष्टादश स्मृताः ॥ २६ ॥
 अष्टादशानां विद्यानामेतासां भिन्नवर्त्मनाम् ।
 आदिकर्ता कविः साक्षात्पूज्यपाण्डुरिति श्रुतिः ॥ २७ ॥
 स हि सर्वजगन्नाथः सिसृक्षुरभिलं जगत् ।
 ब्रह्माणं विदधे साक्षात्पुत्रमग्रे सनातनम् ॥ २८ ॥
 तस्मै प्रथमपुत्राय ब्रह्मणो विश्वयोनये ।
 विद्याश्चेमा ददौ पूर्वं विश्वसृष्ट्यर्थमीश्वरः ॥ २९ ॥
 पालनाय हरिं देवं रक्षाशक्तिं ददौ ततः ।
 मध्यमं तनयं विष्णुं पातारं ब्रह्मणोऽपि हि ॥ ३० ॥
 लब्धविद्यैर्न विधिना प्रजासृष्टिं वितन्वता ।
 प्रथमं सर्वशास्त्राणां पुराणं ब्रह्मणोऽस्मृतम् ॥ ३१ ॥
 अनन्तरं तु वङ्ग्रेभ्यो वेदास्तस्य विनिर्गताः ।
 प्रवृत्तिः सर्वशास्त्राणां तन्मुभादभवत्ततः ॥ ३२ ॥
 यदास्य विस्तरं शक्ता नाधिगन्तुं प्रजा भुवि ।
 तदा विद्यासमासार्थं विश्वेश्वरनियोगतः ॥ ३३ ॥
 द्वापरान्तेषु विश्वात्मा विष्णुर्विश्वम्भरः प्रभुः ।
 व्यासनाम्ना यरत्यस्मिन्नवतीर्य मडीतले ॥ ३४ ॥

अेवं व्यस्ताश्च वेदाश्च द्वापरे द्वापरे द्विजः ।
 निर्मितानि पुराणानि अन्यानि च ततः परम् ॥ ३५ ॥
 स पुनर्द्वापरे यास्मिन्मृषाद्भ्रैपायनाप्यया ।
 अरण्यामिव उव्याशी सत्यवत्यामजयत ॥ ३६ ॥
 सङ्क्षिप्य स पुनर्वेदांश्चतुर्धा कृतवान्मुनिः ।
 सङ्क्षिमान् स पुनर्देवान् यकेऽष्टादशधा मुनिः ।
 व्यस्तवेदतया लोके वेदव्यास इति श्रुतः ॥ ३७ ॥
 पुराणानां च सङ्क्षिप्तं चतुर्लक्षप्रमाणतः ।
 अद्यापि देवलोके तच्छतकोटिप्रविस्तरम् ॥ ३८ ॥
 यो विद्याख्यतुरो वेदान् साङ्गोपनिषदो द्विजः ।
 न चेत्पुराणं संविधानैव स स्याद्विद्यक्षणाः ॥ ३९ ॥
 इतिहासपुराणाभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् ।
 बिभेत्यल्पश्रुताद्भेदो मामयं प्रउच्छ्रियति ॥ ४० ॥
 सर्गश्च प्रतिर्सर्गश्च वंशो मन्यन्तराणि च ।
 वंशानुचरितं चैव पुराणं पञ्चलक्षणम् ॥ ४१ ॥
 दशधा चाष्टधा चैतत्पुराणमुपदिश्यते ।
 बृहत्सूक्ष्मप्रभेदेन मुनिभिस्तत्त्ववित्तमैः ॥ ४२ ॥
 ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवं च शैवं भागवतं तथा ।
 भविष्यं नारदीयं च मार्कण्डेयमतः परम् ॥ ४३ ॥
 आग्नेयं ब्रह्मवैवर्तं लैङ्गं वाराहमेव च ।
 स्कान्तं च वामनं चैव कौर्म मात्स्यं च गारुडम् ॥ ४४ ॥
 ब्रह्माण्डं येति पुण्योऽयं पुराणानामनुक्रमः ।
 तत्र शैवं तुरीयं यच्छार्वं सर्वार्थसाधकम् ॥ ४५ ॥
 ग्रन्थो लक्षप्रमाणं तद्व्यस्तं द्वादशसंखितम् ।
 निर्मितं तच्छिवेनैव तत्र धर्मः प्रतिष्ठितः ॥ ४६ ॥
 तदुक्तेनैव धर्मोऽज्ञा शैवास्त्रैवर्णिका नराः ।
 तस्माद्भिमुक्तिमन्विच्छन् शिवमेव समाश्रयेत् ॥ ४७ ॥

तमाश्रित्यैव देवानामपि भुक्तिर्न यान्यथा ॥ ४८ ॥

यद्विदं शैवमाभ्यातं पुराणं वेदसम्मितम् ।

तस्य भेदान्साभासेन भ्रुवतो मे निबोधत ॥ ४९ ॥

विद्येश्वरं तथा रौद्रं वैनायकमनुत्तमम् ।

औमं मातृपुराणं य रुद्रैकादशकं तथा ॥ ५० ॥

कैलासं शतरुद्रं य कोटिरुद्राभ्यमेव य ।

सहस्रकोटिरुद्राभ्यं वायवीयं ततः परम् ॥ ५१ ॥

धर्मसंज्ञं पुराणं येत्येवं द्वादश संखिताः ।

विद्येशं दशसाहस्रमुदितं ग्रन्थसङ्ख्यया ॥ ५२ ॥

रौद्रं वैनायकं यौमं मातृकाभ्यं ततः परम् ।

प्रत्येकमष्टसाहस्रं त्रयोदशसहस्रकम् ॥ ५३ ॥

रौद्रैकादशकाभ्यं यत् कैलासं षट्सहस्रकम् ।

शतरुद्रं त्रिसाहस्रं कोटिरुद्रं ततः परम् ॥ ५४ ॥

सहस्रैर्नवभिर्युक्तं सर्वार्थज्ञानसंयुतम् ।

सहस्रकोटिरुद्राभ्यमेकादशसहस्रकम् ॥ ५५ ॥

यतुस्सहस्रसङ्ख्येयं वायवीयमनुत्तमम् ।

धर्मसंज्ञं पुराणं यत्तद् द्वादशसहस्रकम् ॥ ५६ ॥

तदेवं लक्षमुद्दिष्टं शैवं शाभाविभेदतः ।

पुराणं वेदसारं तद् भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ५७ ॥

व्यासेन तत्तु सङ्गिभं यतुर्विशत्सहस्रकम् ।

शैवं तत्र पुराणं वै यतुर्थं सप्तसंखितम् ॥ ५८ ॥

विद्येश्वराभ्या तत्राद्या द्वितीया रुद्रसंखिता ।

तृतीया शतरुद्राभ्या कोटिरुद्रा यतुर्थिका ॥ ५९ ॥

पञ्चमी कथिता योमा षष्ठी कैलाससंखिता ।

सप्तमी वायवीयाभ्या सप्तैवं संखिता षड् ॥ ६० ॥

विद्येश्वरं द्विसाहस्रं रौद्रं पञ्चशतायुतम् ।

त्रिंशत्तथा द्विसाहस्रं सार्धैकशतमीरितम् ॥ ६१ ॥

शतरुद्रं तथा कोटिरुद्रं व्योमयुगाधिकम् ।
द्विसाहस्रं च द्विशतं तथौभं भूसहस्रकम् ॥ ६२ ॥

यत्वारिशत्साष्टशतं कैवासं भूसहस्रकम् ।
यत्वारिशश्व्य द्विशतं वायवीयमतः परम् ॥ ६३ ॥

यतुस्साहस्रसङ्ख्याकमेवं सङ्ख्याविभेदतः ।
श्रुतं परमपुण्यं तु पुराणं शिवसंज्ञकम् ॥ ६४ ॥

यतुःसहस्रकं यत्तु वायवीयमुदीरितम् ।
तद्विदं वर्तयिष्यामि भागद्वयसमन्वितम् ॥ ६५ ॥

नावेदविदुषे वाय्वमिदं शास्त्रमनुत्तमम् ।
न यैवाभ्रधानाय नापुराणविदे तथा ॥ ६६ ॥

परीक्षिताय शिष्याय धार्मिकायानसूयवे ।
प्रदेयं शिवभक्ताय शिवधर्मानुसारिणे ॥ ६७ ॥

पुराणसंछिता यस्य प्रसादान्मयि वर्तते ।
नमो भगवते तस्मै व्यासायामिततेजसे ॥ ६८ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे विधावतारकथनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ७.१.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२. द्वितीयोऽध्यायः । मुनिप्रस्ताववर्णनम् ।

सूत उवाच ।

पुरा कालेन मडता कल्पेऽतीते पुनः पुनः ।
अस्मिन्नुपस्थिते कल्पे प्रवृत्ते सृष्टिकर्मणि ॥ १ ॥

प्रतिष्ठितायां वार्तायां प्रबुद्धासु प्रजासु च ।
मुनीनां षट्कुलीयानां भ्रुवतामितरेतरम् ॥ २ ॥

इदं परमिदं नेति विवादः सुमहानभूत् ।
परस्य दुर्निवृत्पत्वात् ज्ञातस्तत्र निश्चयः ॥ ३ ॥

तेऽभिजग्मुर्विधातारं द्रष्टुं ब्रह्माणमव्ययम् ।

यत्रास्ते भगवान् ब्रह्मा स्तूयमानः सुरासुरैः ॥ ४ ॥

मेरुशुङ्गे शुभे रभ्ये देवदानवसङ्कुले ।

सिद्धयारणसम्भादे यक्षगन्धर्वसेविते ॥ ५ ॥

विडङ्गसङ्घसङ्घुष्टेमण्डिमभूषिते ।

निङ्कुञ्जकन्दरदरीगुडानिर्जरशोभिते ॥ ६ ॥

तत्र ब्रह्मवर्षं नाम नानामृगसमाकुलम् ।

दशयोजनविस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥ ७ ॥

सुरसामलपानीयपूर्णरभ्यसरोवरम् ।

मत्तभ्रमरसञ्छन्नरभ्यपुष्पितपादपम् ॥ ८ ॥

तरुणादित्यसङ्काशं तत्र यारु मडत्युरम् ।

दुर्द्धर्षभलदृमानां दैत्यदानवदक्षसाम् ॥ ९ ॥

तमजाम्बूनदमयं प्रांशुप्राकारतोरणम् ।

निर्यूडवलभीडुटप्रतोवीशतमण्डितम् ॥ १० ॥

महार्धमण्डिचित्राभिर्लेखितानमिवाम्बरम् ।

महाभवनकोटीभिरनेकाभिरलङ्कृतम् ॥ ११ ॥

तस्मिन्निवसति ब्रह्मा सत्त्वैः सार्द्धं प्रजापतिः ।

तत्र गत्वा महात्मानं साक्षाल्लोकपितामहम् ॥ १२ ॥

ददृशुर्मुनयो देवा देवर्षिगणसेवितम् ।

शुद्धयामीकरप्रप्यं सर्वाभरणभूषितम् ॥ १३ ॥

प्रसन्नवदनं सौम्यं पद्मपत्रायतेक्षणम् ।

दिव्यकान्तिसमायुक्तं दिव्यगन्धानुलेपनम् ॥ १४ ॥

दिव्यशुक्लाम्बरधरं दिव्यमालाविभूषितम् ।

सुरासुरेन्द्रयोगीन्द्रवन्द्यमानपदाम्बुजम् ॥ १५ ॥

सर्वलक्षणयुक्ताङ्ग्या लब्धयामरुदस्तथा ।

ब्राह्मणं सरस्वत्या प्रभयेव दिवाकरम् ॥ १६ ॥

तं दृष्ट्वा मुनयः सर्वे प्रसन्नवदनेक्षणाः ।

शिरस्यञ्जलिमाधाय तुष्टुवुः सुरपुङ्गवम् ॥ १७ ॥

मुनय उच्युः ।

नमस्त्रिमूर्तये तुभ्यं सर्गास्थित्यन्तलेतवे ।

पुरुषाय पुराणाय ब्रह्मणो परमात्मने ॥ १८ ॥

नमः प्रधानदेहाय प्रधानक्षोभकारिणे ।

त्रयोविंशतिभेदेन विद्वतायाविकारिणे ॥ १९ ॥

नमो ब्रह्माण्डदेहाय ब्रह्माण्डोदरवर्तिने ।

तत्र संसिद्धकार्याय संसिद्धकरणाय च ॥ २० ॥

नमोऽस्तु सर्वलोकाय सर्वलोकविधायिने ।

सर्वात्मदेहसंयोगवियोगविधिदेतवे ॥ २१ ॥

त्वयैव निष्पिलं सृष्टे संसृतं पालितं जगत् ।

तथापि मायया नाथ न विद्मस्त्वां पितामह ॥ २२ ॥

सूत उवाच ।

अेवं ब्रह्मा महाभागैर्मर्षिभिरभिष्टुतः ।

प्राह गम्भीरया वाया मुनीन् प्रह्लादयन्निव ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ऋषयो हे महाभागा महासत्त्वा मर्लौजसः ।

किमर्थं सखिताः सर्वे यूयमत्र समागताः ॥ २४ ॥

तमेवंवादिनं देवं ब्रह्माणं ब्रह्मवित्तमाः ।

वाग्भिर्विनयगर्भाभिः सर्वे प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥ २५ ॥

मुनय उच्युः ।

भगवन्नन्धकारेण महता वयमावृताः ।

भिन्ना विवदमानाश्च न पश्यामोऽत्र यत्परम् ॥ २६ ॥

त्वं हि सर्वजगद्धाता सर्वकारणकारणम् ।

त्वया ह्यविदितं नाथ नेह किञ्चन विद्यते ॥ २७ ॥

ः पुमान् सर्वसत्त्वेभ्यः पुराणः पुरुषः परः ।

विशुद्धः परिपूर्णश्च शाश्वतः परमेश्वरः ॥ २८ ॥

डेनैव चित्रकृत्येन प्रथमं सृज्यते जगत् ।

तत्त्वं वद महाप्राज्ञ स्वसन्धेडापनुत्तये ॥ २९ ॥

એવં પૃષ્ઠસ્તદા બ્રહ્મા વિસ્મયસ્મેરવીક્ષણઃ ।

દેવાનાં દાનવાનાં ચ મુનીનામપિ સન્નિધૌ ॥ ૩૦ ॥

ઉત્થાય સુચિરં ધ્યાત્વા રુદ્ર ઇત્યુચ્યરન્ ગિરિમ્ ।

આનન્દકિલ્ત્રસર્વાડ્ગઃ કૃતાઞ્જલિરભાષત ॥ ૩૧ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે સમ્પ્રથમ્યાં વાયવીયસંહિતાયાં પૂર્વખણ્ડે મુનિપ્રસ્તાવવર્ણનં નામ દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ ॥ ૭.૧.૨ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

૭.૧.૩. તૃતીયોઽધ્યાયઃ । નૈમિષોપાખ્યાનમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ ।

યતો વાચો નિવર્તન્તે અપ્રાપ્ય મનસા સહ ।

આનન્દં યસ્ય વૈ વિદ્વાન્ બિભેતિ કુતશ્ચન ॥ ૧ ॥

યસ્માત્સર્વમિદં બ્રહ્મવિષ્ણુરુદ્રેન્દ્રપૂર્વકમ્ ।

સહ ભૂતેન્દ્રિયૈઃ સર્વેઃ પ્રથમં સમ્પ્રસૂયતે ॥ ૨ ॥

કારણાનાં ચ યો ઘાતા ધ્યાતા પરમકારણમ્ ।

ન સમ્પ્રસૂયતેઽન્યસ્માહુતશ્ચન કદાચન ॥ ૩ ॥

સર્વૈશ્ચર્યેણ સમ્પન્નો નામ્ના સર્વૈશ્ચરઃ સ્વયમ્ ।

સર્વૈર્મુમુક્ષુભિર્ધ્યયઃ શમ્બુરાકાશમધ્યગઃ ॥ ૪ ॥

યોઽગ્રે માં વિદધે પુત્રં જ્ઞાનં ચ પ્રહિણોતિ મે ।

તત્પ્રસાદાન્મયા લભ્યં પ્રાજાપત્યમિદં પદમ્ ॥ ૫ ॥

ઇશો વૃક્ષ ઇવ સ્તબ્ધો ય એકો દિવિ તિષ્ઠતિ ।

યેનેદમખિલં પૂર્ણા પુરુષેણ મહાત્મના ॥ ૬ ॥

એકો બહૂનાં જન્તૂનાં નિષ્ઠિયાણાં ચ સક્રિયઃ ।

ય એકો બહુધા બીજં કરોતિ સ મહેશ્વરઃ ॥ ૭ ॥

જીવૈરેભિરિમાંલ્લોકાન્સર્વાનીશો ય ઇશતે ।

ય એકો ભાગવાન્ રુદ્રો ન દ્વિતીયોઽસ્તિ કશ્ચન ॥ ૮ ॥

સદા જનાનાં હૃદયે સન્નિવિષ્ટોઽપિ યઃ પરૈઃ ।

अलक्ष्यो लक्षयन्विश्वमधितिष्ठति सर्वदा ॥ ८ ॥
 यस्तु कालात्प्रमुक्तानि कारणान्यपिलान्यपि ।
 अनन्तशक्तिरेवैको भगवानधितिष्ठति ॥ १० ॥
 न यस्य द्विवसो रात्रिर्न समानो न याधिकः ।
 स्वाभाविकी पराशक्तिर्नित्या ज्ञानङ्किये अपि ॥ ११ ॥
 यद्विदं क्षरमव्यक्तं यद्यमृतमक्षरम् ।
 तावुभावक्षरात्मानावेको देवः स्वयं हरः ॥ १२ ॥
 षडशते तदभिधानाद् योजनात्तत्त्वभावनः ।
 भूयो ऽयस्य पशोरन्ते विश्वमाया निवर्तते ॥ १३ ॥
 यस्मिन्न भासते विद्युन्न सूर्यो न य चन्द्रमाः ।
 यस्य भासा विभातीदमित्येषा शाश्वती श्रुतिः ॥ १४ ॥
 ओको देवो महादेवो विज्ञेयस्तु महेश्वरः ।
 न तस्य परमं किञ्चित्पदं समधिगम्यते ॥ १५ ॥
 अयमादिरनाद्यन्तः स्वभावादेव निर्मलः ।
 स्वतन्त्रः परिपूर्णश्च स्वेष्यधाधीनश्चराचरः ॥ १६ ॥
 अप्राकृतवपुः श्रीमांल्लक्ष्यलक्षणवर्जितः ।
 अयं मुक्तो मोचकश्च ऽयकालः कालयोदकः ॥ १७ ॥
 सर्वोपरिकृतावासः सर्वावासश्च सर्ववित् ।
 षड्विधाध्वमयस्यास्य सर्वस्य जगतः पतिः ॥ १८ ॥
 उत्तरोत्तरभूतानामुत्तरश्च निरुत्तरः ।
 अनन्तानन्तसन्दोहमकरन्दमधुप्रतः ॥ १९ ॥
 अप्पद्मजगदण्डानां पिण्डीकरणपण्डितः ।
 औदार्यवीर्यगाम्भीर्यमाधुर्यमकरालयः ॥ २० ॥
 नैवास्य सदृशं वस्तु नाधिकं यापि किञ्चन ।
 अतुलः सर्वभूतानां राजराजश्च तिष्ठति ॥ २१ ॥
 अनेन चित्रकृत्येन प्रथमं सृज्यते जगत् ।
 अन्तकाले पुनश्चेदं तस्मिन्नलयमेष्यति ॥ २२ ॥

अस्य भूतानि वश्यानि अयं सर्वनियोजकः ।
 अयं तु परया भक्त्या दृश्यते नान्यथा क्वचित् ॥ २३ ॥
 प्रतानि सर्वदानानि तपांसि नियमास्तथा ।
 कथितानि पुरा सद्भिर्भावार्यं नात्र संशयः ॥ २४ ॥
 उरिश्चाहं य रुद्रश्च तथान्ये य सुरासुराः ।
 तपोभिरुग्रैरथापि तस्य दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २५ ॥
 अदृश्यः पतितैर्मूढैर्दुर्जनैरपि कुत्सितैः ।
 भक्तैरन्तर्बलिश्चापि पूज्यः सम्भाष्य एव य ॥ २६ ॥
 तदिदं त्रिविधं रूपं स्थूलं सूक्ष्मं ततः परम् ।
 अस्मदाद्यमरैर्दृश्यं स्थूलं सूक्ष्मं तु योगिभिः ॥ २७ ॥
 ततः परं तु यन्नित्यं ज्ञानमानन्दमव्ययम् ।
 तन्निष्ठैस्तत्परैर्भक्तैर्दृश्यं तद् प्रतमाश्रितैः ॥ २८ ॥
 बहुनाऽत्र किमुक्तेन गुह्याद्गुह्यतरं परम् ।
 शिवे भक्तिर्न सन्देहस्तथा युक्तो विमुख्यते ॥ २९ ॥
 प्रसादाद्येव सा भक्तिः प्रसादो भक्तिसम्भवः ।
 यथा याङ्कुरतो बीजं बीजतो वा यथाङ्कुरः ॥ ३० ॥
 प्रसादपूर्विका एव पशोः सर्वत्र सिद्ध्यः ।
 स एव साधनैरन्ते सर्वैरपि य साध्यते ॥ ३१ ॥
 प्रसादसाधनं धर्मः स य वेदेन दर्शितः ।
 तदभ्यासवशात्साम्यं पूर्वयोः पुण्यपापयोः ॥ ३२ ॥
 साम्यात्प्रसादसम्पर्को धर्मस्थातिशयस्ततः ।
 धर्मातिशयमासाद्य पशोः पापपरिक्षयः ॥ ३३ ॥
 एवं प्रक्षीणपापस्य बहुभिर्जन्मभिः कृमात् ।
 साम्भे सर्वेश्वरे भक्तिज्ञानपूर्वा प्रजायते ॥ ३४ ॥
 भावानुगुणामीशस्य प्रसादो व्यतिरिच्यते ।
 प्रसादात्कर्मसन्त्यागः कृततो न स्वरूपतः ॥ ३५ ॥
 तस्मात्कर्मकृत्यागाच्छिवधर्मान्वयः शुभः ।
 स य गुर्वनपेक्षश्च तदपेक्ष एति द्विधा ॥ ३६ ॥

तत्रानपेक्षात्सापेक्षो भुष्यः शतगुणाधिकः ।
 शिवधर्मान्वयस्यास्य शिवज्ञानसमन्वयः ॥ ३७ ॥
 ज्ञानान्वयवशात्पुंसः संसारे दोषदर्शनम् ।
 ततो विषयवैराग्यं वैराग्याद्भावसाधनम् ॥ ३८ ॥
 भावसिद्ध्युपपन्नस्य ध्याने निष्ठा न कर्मणि ।
 ज्ञानध्यानाभियुक्तस्य पुंसो योगः प्रवर्तते ॥ ३९ ॥
 योगेन तु परा भक्तिः प्रसादस्तदनन्तरम् ।
 प्रसादान्भुज्यते जन्तुर्मुक्तः शिवसमो भवेत् ॥ ४० ॥
 अनुग्रहप्रकारस्य क्रमोऽयमविवक्षितः ।
 यादृशी योग्यता पुंसस्तस्य तादृगनुग्रहः ॥ ४१ ॥
 गर्भस्थो भुज्यते कश्चिज्जायमानस्तथापरः ।
 बालो वा तरुणो वाथ वृद्धो वा भुज्यते परः ॥ ४२ ॥
 तिर्यग्योनिगतः कश्चिन्भुज्यते नारकोऽपरः ।
 अपरस्तु पदं प्राप्तो भुज्यते स्वपदक्षये ॥ ४३ ॥
 कश्चित्क्षीणपदो भूत्वा पुनरावर्त्य भुज्यते ।
 कश्चिदध्वगतस्तास्मिन् स्थित्वा स्थित्वा विभुज्यते ॥ ४४ ॥
 तस्मान्नैकप्रकारेण नराणां मुक्तिरिष्यते ।
 ज्ञानभावानुग्रहेण प्रसादेनैव निर्वृतिः ॥ ४५ ॥
 तस्मादस्य प्रसादार्थं वाज्मनोदोषवर्जिताः ।
 ध्यायन्तश्शिवमेवैकं सदारतनयाग्रयः ॥ ४६ ॥
 तन्निष्ठास्तत्पराः सर्वे तद्युक्तास्तदुपाश्रयाः ।
 सर्वङ्कियाः प्रकुर्वाणास्तमेव मनसा गताः ॥ ४७ ॥
 दीर्घसूत्रसमारब्धं दिव्यवर्षसहस्रकम् ।
 सत्रान्ते मन्त्रयोगेन वायुस्तत्र गमिष्यति ॥ ४८ ॥
 स श्रेव भवतां श्रेयः सोपायं कथयिष्यति ।
 ततो वाराणसी पुण्या पुरी परमशोभना ॥ ४९ ॥
 गन्तव्या यत्र विश्वेशो देव्या सह पिनाकधृक् ।

सदा विडरति श्रीमान् भक्तानुग्रहकारणात् ॥ ५० ॥

तत्राश्चर्यं मलद् दृष्ट्वा मत्समीपं गमिष्यथ ।

ततो वः कथयिष्यामि मोक्षोपायं द्विजोत्तमाः ॥ ५१ ॥

येनैकजन्मना मुक्तिर्युष्मत्करतले स्थिता ।

अनेकजन्मसंसारबन्धनिर्मोक्षकारिणी ॥ ५२ ॥

अेतन्मनोमयं यत्कं मया सृष्टं विसृज्यते ।

यत्रास्य शीर्यते नेमिः स देशस्तपसः शुभः ॥ ५३ ॥

धृत्युक्त्वा सूर्यसङ्काशं यत्कं दृष्ट्वा मनोमयम् ।

प्रणिपत्य मलादेवं विससर्ज पितामहः ॥ ५४ ॥

तेऽपि लुष्टतरा विप्राः प्रणम्य जगतां प्रभुम् ।

प्रथयुस्तस्य यत्कस्य यत्र नेमिरशीर्यत ॥ ५५ ॥

यत्कं तदपि सङ्क्षिप्तं श्लक्ष्णं यारुशिलातले ।

विमलस्वादुपानीये निपपात वने क्वचित् ॥ ५६ ॥

तद्भनं तेन विख्यातं नैमिषं मुनिपूजितम् ।

अनेकयक्षगन्धर्वविद्याधरसमाकुलम् ॥ ५७ ॥

अष्टादश समुद्रस्य द्वीपानश्चन्द्रुरवाः ।

विलासवशमूर्वश्या यातो दैवेन योदितः ॥ ५८ ॥

अहमेणाडरन्मोलाद्यज्ञवाटं छिरण्मयम् ।

मुनिभिर्यत्र सङ्कुब्दैः कुशवज्रैर्निपातितः ॥ ५९ ॥

विश्वं सिसृक्षमाणा वै यत्र विश्वसृजः पुरा ।

सत्रमारेभिरे द्रिव्यं ब्रह्मज्ञा गार्हपत्यगाः ॥ ६० ॥

ऋषिभिर्यत्र विद्मद्भिः शब्दार्थन्यायकोविदैः ।

शक्तिप्रज्ञाङ्कियायोगैर्विधिरासीदनुष्ठितः ॥ ६१ ॥

यत्र वेदविदो नित्यं वेदवाद्यबलिष्कृतान् ।

वाद्यजल्पबलैर्घ्नन्ति वयोभिरतिवाटिनः ॥ ६२ ॥

स्फुटिकमयमलीभृत्पाद्यज्जाल्यशिशिलाभ्यः

प्रसरदमृतकल्पस्वच्छपानीयरम्यम् ।

अतिरसकुलवृक्षप्रायमव्यालसत्त्वं

तपस उचितमासीन्नैमिषं तन्मुनीनाम् ॥ ६३ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे नैमिषोपाख्यानं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ७.१.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.४. यतुर्थोऽध्यायः । वायुसमागमः ।

सूत उवाच ।

तस्मिन्देशे महाभागा मुनयः शंसितप्रताः ।

अर्ययन्तो महादेवं सत्रमारेभिरे तदा ॥ १ ॥

तस्य सत्रं प्रववृते सर्वाश्चर्यं महर्षिणां ।

विश्वं सिसृक्षमाणानां पुरा विश्वसृजामिव ॥ २ ॥

अथ काले गते सत्रे समासे भूरिदक्षिणे ।

पितामहनियोगेन वायुस्तत्रागमत्स्वयम् ॥ ३ ॥

शिष्यः स्वयम्भुवो देवः सर्वप्रत्यक्षदृग्वशी ।

आज्ञायां मरुतो यस्य संस्थिताः सप्तसप्तकाः ॥ ४ ॥

प्रेरयञ्छश्वदङ्गानि प्राणाधाभिः स्ववृत्तिभिः ।

सर्वभूतशरीराणां कुरुते यश्च धाराणम् ॥ ५ ॥

अणिमादिभिरष्टाभिरैश्वर्यैश्च समन्वितः ।

तिर्यङ् करानिर्मेधैर्भुवनानि बिभर्ति यः ॥ ६ ॥

आकाशयोनिर्द्विगुणः स्पर्शशब्दसमन्वयात् ।

तेजसां प्रकृतिश्चेति यमाहुस्तत्त्वचिन्तकाः ॥ ७ ॥

तमाश्रमगतं दृष्ट्वा मुनयो दीर्घसत्रिणः ।

पितामहवयः स्मृत्वा प्रदर्भमतुलं ययुः ॥ ८ ॥

अत्युत्थाय ततः सर्वे प्राणभ्याम्भरसम्भवम् ।

यामीकरमयं तस्मै विष्टरं समकल्पयन् ॥ ९ ॥

सोऽपि तत्र समासीनो मुनिभिः सम्यगर्थितः ।

प्रतिनन्द्य य तान् सर्वान् पप्रच्छ कुशलं ततः ॥ १० ॥

वायुरुवाय ।

अत्र वः कुशलं विप्राः कश्चिद्भूते मडाकती ।

कश्चिद्यज्ञानो दैत्या न बाधेरन्सुरद्विषः ॥ ११ ॥

प्रायश्चित्तं दुरिष्टं वा न कश्चित्समजायत ।

स्तोत्रमन्त्रजपैर्वैवान् पितृन् पित्र्यैश्च कर्मभिः ॥ १२ ॥

कश्चिदभ्यर्थ्य युष्माभिर्विधिरासीत्स्वनुष्ठितः ।

निवृत्ते च मडासत्रे पश्चात्किं वश्चिकीर्षितम् ॥ १३ ॥

ऽत्युक्ता मुनयः सर्वे वायुना शिवभाविना ।

प्रदृष्टमनसः पूताः प्रत्ययुर्विनयान्विताः ॥ १४ ॥

मुनय उच्युः ।

अध नः कुशलं सर्वमध साधु भवेत्तपः ।

अस्मच्छ्रेयोऽभिवृद्ध्यर्थं भवानत्रागतो यतः ॥ १५ ॥

शुश्रु वेदं पुरावृत्तं तमसाकान्तमानसैः ।

उपासितः पुरास्माभिर्विज्ञानार्थं प्रजापतिः ॥ १६ ॥

सोऽप्यस्माननुगृह्याड शरण्यः शरणागतान् ।

सर्वस्मादधिको रुद्रो विप्राः परमकारणम् ॥ १७ ॥

तमप्रतर्क्य याथात्म्यं भक्तिमानेव पश्यति ।

भक्तिश्चास्य प्रसादेन प्रसादादेव निर्वृतिः ॥ १८ ॥

तस्मादस्य प्रसादार्थं नैमिषे सत्रयोगतः ।

यजध्वं दीर्घसत्रेण रुद्रं परमकारणम् ॥ १९ ॥

तत्प्रसादेन सत्रान्ते वायुस्तत्रागमिष्यति ।

तन्मुष्पाज्ज्ञानवाभो वस्तत्र श्रेयो भविष्यति ॥ २० ॥

ऽत्यादिश्य वयं सर्वे प्रेषिताः परमेष्ठिना ।

अस्मिन्देशे मडाभाग तवागमनकाङ्क्षिणः ॥ २१ ॥

दीर्घसत्रं समासीना दिव्यवर्षसडस्रकम् ।

अतस्तवागमादन्यत्प्रार्थ्यं नो नास्ति डिञ्चन ॥ २२ ॥

ऽत्याकण्य पुरावृत्तभृषीणां दीर्घसत्रिणाम् ।

वायुः प्रीतमना भूत्वा तत्रासीन्मुनिसंवृतः ॥ २३ ॥

ततस्तैर्मुनिभिः पृष्टस्तेषां भावविवृद्धये ।

सर्गादि शार्वमैश्वर्यं समासादवदद् विभुः ॥ २४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाष्ये वायुसमागमो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ७.१.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.५. पञ्चमोऽध्यायः । शिवतत्त्वज्ञानवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

तत्र पूर्वं महाभागा नैमिषारण्यवासिनः ।

प्रणिपत्य यथान्यायं पप्रच्छुः पवनं प्रभुम् ॥ १ ॥

नैमिषीया उचुः ।

भवान् कथमनुप्राप्तो ज्ञानमीश्वरगोचरम् ।

कथं य शिष्यभावस्ते ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ॥ २ ॥

वायुरुवाच ।

अेकोनविंशतिः कल्पो विज्ञेयः श्वेतलोहितः ।

तस्मिन्कल्पे यतुर्वृत्रः स्रष्टुकामोऽतपत्तपः ॥ ३ ॥

तपसा तेन तीव्रेण तुष्टस्तस्य पिता स्वयम् ।

दिव्यं कौमारमास्थाय रुपं रुपवतां वरः ॥ ४ ॥

श्वेतो नाम मुनिर्भूत्वा दिव्यां वायमुदीरयन् ।

दर्शनं प्रददौ तस्मै देवदेवो मलेश्वरः ॥ ५ ॥

तं दृष्ट्वा पितरं ब्रह्मा ब्रह्मणोऽधिपतिं पतिम् ।

प्रणम्य परमज्ञानं गायत्र्या सल्ल लब्धवान् ॥ ६ ॥

ततः स लब्धविज्ञानो विश्वकर्मा यतुर्मुपः ।

असृजत्सर्वभूतानि स्थावराणि यराणि च ॥ ७ ॥

यतः श्रुत्वाऽमृतं लब्धं ब्रह्मणोऽपि परमेश्वरात् ।

ततस्तद्भदनादेव मया लब्धं तपोभवात् ॥ ८ ॥

मुनय उचुः ।

किं तज्ज्ञानं त्वया लब्धं तथ्यात्तथ्यतरं शुभम् ।
यत्र कृत्वा परां निष्ठां पुरुषः सुष्णमृच्छति ॥ ८ ॥

वायुरुवाच ।

पशुपाशपतिज्ञानं यल्लब्धं तु मया पुरा ।
तत्र निष्ठा परा कार्या पुरुषेण सुष्णार्थिना ॥ १० ॥

अज्ञानप्रभवं दुःखं ज्ञानेनैव निवर्त्तते ।
ज्ञानं वस्तुपरिच्छेदो वस्तु य त्रिविधं स्मृतम् ॥ ११ ॥

अजडं य जडं यैव नियन्तु य तयोरपि ।
पशुः पाशः पतिश्चेति कथ्यते तत्रयं ङमात् ॥ १२ ॥

अक्षरं य क्षरं यैव क्षराक्षरपरं तथा ।
तदेतत्रितयं भूम्ना कथ्यते तत्त्ववेदित्भिः ॥ १३ ॥

अक्षरं पशुरित्युक्तः क्षरं पाश उदाहृतः ।
क्षराक्षरपरं यत्तत् पतिरित्यभिधीयते ॥ १४ ॥

मुनय उच्युः ।

किं तस्य क्षरमित्युक्तं किं याक्षरमुदाहृतम् ।
तयोश्च परमं किं वा तदेतद् भ्रूळि मारुत ॥ १५ ॥

वायुरुवाच ।

प्रकृतिः क्षरमित्युक्तं पुरुषोऽक्षर उच्यते ।
ताविमौ प्रेरयत्यन्यः स परः परमेश्वरः ॥ १६ ॥

मुनय उच्युः ।

उेषा प्रकृतिरित्युक्ता क ओष पुरुषो मतः ।
अनयोः केन सम्बन्धः कोऽयं प्रेरक ईश्वरः ॥ १७ ॥

वायुरुवाच ।

मायाप्रकृतिरुद्दिष्टा पुरुषो माययाऽऽवृतः ।
सम्बन्धो मलकर्मत्वां शिवः प्रेरक ईश्वरः ॥ १८ ॥

मुनय उच्युः ।

केयं माया समाख्याता किंरूपो मायया वृतः ।
मलं कीदृक् कुतो वास्य किं शिवत्वं कुतश्शिवः ॥ १९ ॥

वायुरुवाय ।

माया मातेश्वरी शक्तिश्चिद्रूपो मायया वृतः ।

मलश्चिच्छादको नैजो विशुद्धिः शिवता स्वतः ॥ २० ॥

मुनय उचुः ।

आवृणोति कथं माया व्यापिनं केन उेतुना ।

किमर्थं यावृतिः पुंसः केन वा विनिवर्तते ॥ २१ ॥

वायुरुवाय ।

आवृतिर्व्यापिनोऽपि स्याद्व्यापि यस्मात्कलाधपि ।

उेतुः कर्मैव भोगार्थं निवर्तत मलक्षयात् ॥ २२ ॥

मुनय उचुः ।

कलादि कथ्यते किं तत्कर्म वा किमुदाहृतम् ।

तत्किमादि किमन्तं वा किम्लं वा किमाश्रयम् ॥ २३ ॥

कस्मै भोगेश्च किं भोग्यं किं वा तद्भोगसाधनम् ।

मलक्षयस्य को उेतुः कीदृक् क्षीणमलः पुमान् ॥ २४ ॥

वायुरुवाय ।

कला विधा य रागश्च कालो नियतिरेव य ।

कलादयः समाभ्याता यो भोक्ता पुरुषो भवेत् ॥ २५ ॥

पुण्यपापात्मकं कर्म सुभद्रुःप्रकृतं तु यत् ।

अनादिमलभोगान्तमज्ञानात्मसमाश्रयम् ॥ २६ ॥

भोगः कर्मविनाशाय भोग्यमव्यक्तमुच्यते ।

बाह्यान्तःकरणद्वारं शरीरं भोगसाधनम् ॥ २७ ॥

भावातिशयलब्धेन प्रसाहेन मलक्षयः ।

क्षीणो यात्ममले तस्मिन् शिवसमो भवेत् ॥ २८ ॥

मुनय उचुः ।

कलादिपञ्चतत्त्वानां किं कर्म पृथगुच्यते ।

भोक्तोति पुरुषश्चेति येनात्मा व्यपदिश्यते ॥ २९ ॥

किमात्मकं तदव्यक्तं केनाकारेण भुज्यते ।

किं तस्य शरणं भुक्तौ शरीरं य किमुच्यते ॥ ३० ॥

वायुरुवाच ।

द्विक्त्रियाव्यञ्जिका विधाकलो रागः प्रवर्तकः ।

कालोऽवच्छेदकस्तत्र नियतिस्तु नियामिका ॥ ३१ ॥

अव्यक्तं कारणं यत्त्रिगुणप्रभवाप्ययम् ।

प्रधानं प्रकृतिश्चेति यदाहुस्तत्त्वचिन्तकाः ॥ ३२ ॥

कलातस्तदभिव्यक्तमनभिव्यक्तलक्षणम् ।

सुभृद्गुणविमोहात्मा भुज्यते गुणवांस्त्रिधा ॥ ३३ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसम्भवाः ।

प्रकृतौ सूक्ष्मरूपेण तिले तैलमिव स्थिताः ॥ ३४ ॥

सुभं य सुभलेतुश्च समासात्सात्त्विकं स्मृतम् ।

राजसं तद्विपर्यासात् स्तम्भमोहौ तु तामसौ ॥ ३५ ॥

सात्त्विक्यूर्ध्वगतिः प्रोक्ता तामसी स्यादधोगतिः ।

मध्यमा तु गतिर्या सा राजसी परिपठ्यते ॥ ३६ ॥

तन्मात्रापञ्चकं यैव भूतपञ्चकमेव य ।

ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्चकर्मेन्द्रियाणि य ॥ ३७ ॥

प्रधानबुद्ध्यलङ्कारमनांसि य यतुष्टयम् ।

समासादेवमव्यक्तं सविकारमुदाहृतम् ॥ ३८ ॥

तत्कारणदशापन्नमव्यक्तमिति कथ्यते ।

व्यक्तं कार्यदशापन्नं शरीरादिघटादिवत् ॥ ३९ ॥

यथा घटादिकं कार्यं मृदादेर्नातिभिद्यते ।

शरीरादि तथा व्यक्तमव्यक्तान्नातिभिद्यते ॥ ४० ॥

तस्मादव्यक्तमेवैकं कारणं करणानि य ।

शरीरं य तदाधारं तद्भोग्यं यापि नेतरत् ॥ ४१ ॥

मुनय उचुः ।

बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो व्यतिरेकस्य कस्यचित् ।

आत्मशब्दाभिधेयस्य वस्तुतोऽपि कुतः स्थितिः ॥ ४२ ॥

वायुरुवाच ।

बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो व्यतिरेको विभोर्ध्रुवम् ।

अस्त्येव कश्चिदात्मेति उेतुस्तत्र सुदुर्गमः ॥ ४३ ॥

भुङ्क्षीन्द्रियशरीराणां नात्मता सद्भिरिष्यते ।

स्मृतेरनियतज्ञानाद्यथावद्देहवेदनात् ॥ ४४ ॥

अतः स्मर्तानुभूतानामशेषज्ञेयगोचरः ।

अन्तर्यामीति वेदेषु वेदान्तेषु च गीयते ॥ ४५ ॥

सर्वं तत्र स सर्वत्र व्याप्य तिष्ठति शाश्वतः ।

तथापि क्वापि केनापि व्यक्तमेष न दृश्यते ॥ ४६ ॥

नैवायं यक्षुषा ग्राह्यो नापरैरिन्द्रियैरपि ।

मनसैव प्रदीप्तेन मडानात्मावसीयते ॥ ४७ ॥

न च स्त्री न पुमानेष नैव यापि नपुंसकः ।

नैवोर्ध्वं नापि तिर्यङ् च नाधस्तात् कुतश्चन ॥ ४८ ॥

अशरीरं शरीरेषु यलेषु स्थाणुमव्ययम् ।

सदा पश्यति तं धीरो नरः प्रत्यवमर्शनात् ॥ ४९ ॥

किमत्र अङुनोक्तेन पुरुषो देहतः पृथक् ।

अपृथग्ये तु पश्यन्ति ह्यसम्यक् तेषु दर्शनम् ॥ ५० ॥

यच्छरीरमिदं प्रोक्तं पुरुषस्य ततः परम् ।

अशुद्धमवशं दुःखमध्रुवं न च विद्यते ॥ ५१ ॥

विपदां बीजभूतेन पुरुषस्तेन संयुतः ।

सुभी दुःभी च मूढश्च भवति स्वेन कर्मणा ॥ ५२ ॥

अद्भिराप्लावितं क्षेत्रं जनयत्यङ्कुरं यथा ।

अज्ञानात्प्लावितं कर्म देहं जनयते तथा ॥ ५३ ॥

अत्यन्तमसुखावासाः स्मृताश्चैकान्तमृत्यवः ।

अनागता अतीताश्च तनवोऽस्य सलस्रशः ॥ ५४ ॥

आगत्यागत्य शीर्षेषु शरीरेषु शरीरिणः ।

अत्यन्तवसतिः क्वापि न केनापि च लभ्यते ॥ ५५ ॥

छादितश्च वियुक्तश्च शरीरैरेषु लक्ष्यते ।

यन्द्रभिम्बवदाकाशे तरलैरस्रस्यैः ॥ ५६ ॥

अनेकदेलभेदेन भिन्ना वृत्तिरिडात्मनः ।
 अष्टापदपरिक्षेपे ङ्यक्षमुद्देव लक्ष्यते ॥ ५७ ॥
 नैवास्य भविता कश्चिन्नासौ भवति कस्यचित् ।
 पथि सऽगम अेवायं दारैः पुत्रैश्च अन्धुभिः ॥ ५८ ॥
 यथा काष्ठे य काष्ठे य समेयातां मडोदधौ ।
 समेत्य य व्यपेयातां तद्द्रद् भूतसमागमः ॥ ५९ ॥
 स पश्यति शरीरं तच्छरीरं तन्न पश्यति ।
 तौ पश्यति परः कश्चित्तावुभौ तं न पश्यतः ॥ ६० ॥
 भ्रुमाधाः स्थावरान्ताश्च पशवः परिकीर्तिताः ।
 पशूनामेव सर्वेषां प्रोक्तमेतन्निदर्शनम् ॥ ६१ ॥
 स अेष बध्यते पाशैः सुभट्टुभाशनः पशुः ।
 वीलासाधनभूतो य ष्मरस्येति सूरयः ॥ ६२ ॥
 अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुभट्टुभयोः ।
 ष्मरप्रेरितो गच्छेत्स्वर्गं वा श्रममेव वा ॥ ६३ ॥
 सूत उवाच ।
 एत्याकण्यनिवच्यो मुनयः प्रीतमानसाः ।
 प्रोचुः प्रणम्य तं वायुं शैवागमवियक्षाणम् ॥ ६४ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाडे शिवतत्त्वज्ञानवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥
 ७.१.५ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.६. षष्ठोऽध्यायः । शिवतत्त्वज्ञानवर्णनम् ।

मुनय उचुः ।
 योऽयं पशुरिति प्रोक्तो यश्च पाश उदाहृतः ।
 आभ्यां विलक्षणः कश्चित्कोऽयमस्ति तयोः पतिः ॥ १ ॥
 वायुरुवाच ।

अस्ति कश्चिदपर्यन्तरमणीयगुणाश्रयः ।
 पतिर्विश्वस्य निर्माता पशुपाशविमोचनः ॥ २ ॥
 अभावे तस्य विश्वस्य सृष्टिरेषा कथं भवेत् ।
 अयेतनत्वाद्दृष्टानादनयोः पशुपाशयोः ॥ ३ ॥
 प्रधानपरमाण्वादि यावत्किञ्चिदयेतनम् ।
 तत्कर्तृकं स्वयं दृष्टं बुद्धिमत्कारणं विना ॥ ४ ॥
 जगत्स्य कर्तृसापेक्षं कार्यं सावयवं यतः ।
 तस्मात्कार्यस्य कर्तृत्वं पत्युर्न पशुपाशयोः ॥ ५ ॥
 पशोरपि च कर्तृत्वं पत्युः प्रेरणपूर्वकम् ।
 अथथाकरणाज्ञानमन्धस्य गमनं यथा ॥ ६ ॥
 आत्मानं च पृथग्भत्वा प्रेरितारं ततः पृथक् ।
 असौ जूष्टस्ततस्तेन ह्यमृतत्वाय कल्पते ॥ ७ ॥
 पशोः पाशस्य पत्युश्च तत्त्वतोऽस्ति पदं परम् ।
 ब्रह्मवित् तद्भिदित्वैव योनिमुक्तो भविष्यति ॥ ८ ॥
 संयुक्तमेतद् द्वितयं क्षरमक्षरमेव च ।
 व्यक्ताव्यक्तं भिर्भर्ताशो विश्वं विश्वविमोचकः ॥ ९ ॥
 भोक्ता भोग्यं प्रेरयिता मन्तव्यं त्रिविधं स्मृतम् ।
 नातः परं विजानद्भिर्विदितव्यं हि किञ्चन ॥ १० ॥
 तिलेषु वा यथा तैलं दध्नि वा सर्पिरर्पितम् ।
 यथापः स्रोतसि व्यासा यथारण्यां लुताशनः ॥ ११ ॥
 अवेमेव महात्मानमात्मन्यात्मविलक्षणम् ।
 सत्येन तपसा यैव नित्ययुक्तोऽनुपश्यति ॥ १२ ॥
 य एको जालवानीश ठशानीभिः स्वशक्तिभिः ।
 सर्वाल्लोकानिमान् कृत्वा अेक अेव स ठशते ॥ १३ ॥
 अेक अेव सदा रुद्रो न द्वितीयोऽस्ति कश्चन ।
 संसृज्य विश्वभुवनं गोमा ते सञ्चुकोच यः ॥ १४ ॥
 विश्वतश्चक्षुरेवायमुतायं विश्वतोभुजः ।
 तथैव विश्वतोबाहुर्विश्वतः पादसंयुतः ॥ १५ ॥

ધાવાભૂમી ચ જનયન્ દેવ એકો મહેશ્વરઃ ।
 સ એવ સર્વદેવાનાં પ્રભવશ્ચોદ્ભવસ્તથા ॥ ૧૬ ॥
 હિરણ્યગર્ભ દેવાનાં પ્રથમં જનયેદયમ્ ।
 વિશ્વસ્માદધિકો રુદ્રો મહર્ષિરિતિ હિ શ્રુતિઃ ॥ ૧૭ ॥
 વેદાહમેતં પુરુષં મહાન્તમમૃતં ધ્રુવમ્ ।
 આદિત્યવર્ણ તમસઃ પરસ્તાત્સંસ્થિતં પ્રભુમ્ ॥ ૧૮ ॥
 અસ્માન્નાસ્તિ પરં કિઞ્ચિદપરં પરમાત્મનઃ ।
 નાણીયોઽસ્તિ ન ચ જયાયસ્તેન પૂર્ણમિદં જગત્ ॥ ૧૯ ॥
 સર્વાનનશિરોગ્રીવઃ સર્વભૂતગુહાશયઃ ।
 સર્વવ્યાપી ચ ભગવાંસ્તસ્માત્સર્વગતશ્શિવઃ ॥ ૨૦ ॥
 સર્વતઃ પાણિપાદોઽયં સર્વતોઽક્ષિશિરોમુખઃ ।
 સર્વતઃ શ્રુતિમાંલ્લોકે સર્વમાવૃત્ય તિષ્ઠતિ ॥ ૨૧ ॥
 સર્વેન્દ્રિયગુણાભાસઃ સર્વેન્દ્રિયવિવર્જિતઃ ।
 સર્વસ્ય પ્રભુરીશાનઃ સર્વસ્ય શરણં સુહૃત્ ॥ ૨૨ ॥
 અચક્ષુરપિ યઃ પશ્યત્યકર્ણોઽપિ શૃણોતિ યઃ ।
 સર્વં વેત્તિ ન વેત્તાસ્ય તમાહુઃ પુરુષં પરમ્ ॥ ૨૩ ॥
 અણોરણીયાન્મહતો મહીયાનયમવ્યયઃ ।
 ગુહાયાં નિહિતશ્ચાપિ જન્તોરસ્ય મહેશ્વરઃ ॥ ૨૪ ॥
 તમહતું હૃતુપ્રાયં મહિમાતિશયાન્વિતમ્ ।
 ધાતુઃ પ્રસાદાદીશાનં વીતશોકઃ પ્રપશ્યતિ ॥ ૨૫ ॥
 વેદાહમેનમજરં પુરાણં સર્વગં વિભુમ્ ।
 નિરોધં જન્મનો યસ્ય વદન્તિ બ્રહ્મવાદિનઃ ॥ ૨૬ ॥
 એકોઽપિ ત્રીનિમાંલ્લોકાન્ બહુધા શક્તિયોગતઃ ।
 વિદધાતિ વિચેત્યન્તે વિશ્વમાદૌ મહેશ્વરઃ ॥ ૨૭ ॥
 વિશ્વધાત્રીત્યજાખ્યા ચ શૈવી ચિત્રાકૃતિઃ પરા ।
 તામજાં લોહિતાં શુકલાં કૃષ્ણામેકાં ત્વજઃ પ્રજામ્ ॥ ૨૮ ॥
 જનિત્રીમનુશેતેઽન્યોજુષમાણઃ સ્વરૂપિણીમ્ ।

तामेवाजामजोऽन्यस्तु भक्तभोगां जडाति य ॥ २९ ॥

द्वौ सुपार्णौ य सयुजौ समानं वृक्षमास्थितौ ।

ओकोऽन्ति पिप्पलं स्वाद्गु परोऽनश्नन् प्रपश्यति ॥ ३० ॥

वृक्षेऽस्मिन् पुरुषो मग्नो गुड्यमानश्च शोयति ।

जुष्टमन्यं यदा पश्येदीशं परमकारणम् ॥ ३१ ॥

तदास्य मडिमानं य वीतशोकः सुधी भवेत् ।

छन्दांसि यज्ञाः कृतवो यद्भूतं भव्यमेव य ॥ ३२ ॥

मायी विश्वं सृजत्यस्मिन्निविष्टो मायया परः ।

मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु मडेश्वरम् ॥ ३३ ॥

तस्यास्त्ववयवैरेव व्याप्तं सर्वमिदं जगत् ।

सूक्ष्मातिसूक्ष्ममीशानं कललस्यापि मध्यतः ॥ ३४ ॥

स्रष्टारमपि विश्वस्य चेष्टितारं य तस्य तु ।

शिवमेवेश्वरं ज्ञात्वा शान्तिमत्यन्तमृच्छति ॥ ३५ ॥

स अेव कालो गोमा य विश्वस्याधिपतिः प्रभुः ।

तं विश्वाधिपतिं ज्ञात्वा मृत्युपाशात्प्रमुच्यते ॥ ३६ ॥

धृतात्परं मर्दमिव सूक्ष्मं ज्ञात्वा स्थितं प्रभुम् ।

सर्वभूतेषु गूढं य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३७ ॥

अेष अेव परो देवो विश्वकर्मा मडेश्वरः ।

दृष्टये सन्निविष्टं तं ज्ञात्वैवामृतमश्नुते ॥ ३८ ॥

यदा समस्तं न दिवा न रात्रिर्न सदध्यसत् ।

केवलश्शिव अेवैको यतः प्रज्ञा पुरातनी ॥ ३९ ॥

नैनमूर्ध्वं न तिर्यक्यं न मध्यं पर्यङ्गिजगत् ।

न तस्य प्रतिमा यास्ति यस्य नाम मडधशः ॥ ४० ॥

अजातमिममेवैकं बुद्ध्वा जन्मनि लीरवः ।

रुद्रस्यास्य प्रपद्यन्ते रक्षार्थं दक्षिणं सुभम् ॥ ४१ ॥

द्वे अक्षरे ब्रह्मपरे त्वनन्ते समुदाहृते ।

विद्याविद्यै समाख्याते निखिले यत्र गूढवत् ॥ ४२ ॥

क्षरं त्वविधा ङ्यमृतं विद्येति परिगीयते ।
 ते उभे षशते यस्तु सोऽन्यः षलु मधेश्वरः ॥ ४३ ॥
 ओकैकं बडुधा जालं विकुर्वन्नेकवय्य यः ।
 सर्वाधिपत्यं कुरुते सृष्ट्वा सर्वान् प्रतापवान् ॥ ४४ ॥
 दृश उर्ध्वमधस्तिर्यङ् भ्रासयन् भ्राजते स्वयम् ।
 यो निःस्वभावाद्यधेको वरेण्यस्त्वधितिष्ठति ॥ ४५ ॥
 स्वभावं वायकान् सर्वान् वाय्यांश्च परिणामयन् ।
 गुणांश्च भोग्यभोक्तृत्वे तद्विश्वमधितिष्ठति ॥ ४६ ॥
 तं वै गुड्योपनिषदि गूढं ब्रह्म परात्परम् ।
 ब्रह्मयोनिं जगत्पूर्वं विदुर्देवा मधर्षयः ॥ ४७ ॥
 भावग्राह्यमनीहाभ्यं भावाभावकरं शिवम् ।
 कलासर्गकरं देवं ये विदुस्ते जडुस्तनुम् ॥ ४८ ॥
 स्वभावमेके मन्यन्ते कालमेके विमोहिताः ।
 देवस्य मडिमा ङ्येष येनेदं भ्राम्यते जगत् ॥ ४९ ॥
 येनेदमावृतं नित्यं कालकालात्मना यतः ।
 तेनेरितमिदं कर्म भूतैः सल विवर्तते ॥ ५० ॥
 तत्कर्म भूयशः कृत्वा विनिवर्त्य य भूयशः ।
 तत्त्वस्य सल सत्त्वेन योगं यापि समेत्य वै ॥ ५१ ॥
 अष्टाभिश्च त्रिभिश्चैव द्वाभ्यां चैकेन वा पुनः ।
 कालेनात्मगुणैश्चापि कृत्स्नमेव जगत् स्वयम् ॥ ५२ ॥
 गुणैरारभ्य कर्माणि स्वभावादीनि योजयेत् ।
 तेषामभावे नाशः स्यात्कृतस्यापि य कर्मणः ॥ ५३ ॥
 कर्मक्षये पुनश्चान्यत्ततो याति स तत्त्वतः ।
 स श्रेवादिः स्वयं योगनिमित्तं भोक्तृभोगयोः ॥ ५४ ॥
 परस्त्रिकालादकलः स श्रेव परमेश्वरः ।
 सर्ववित् त्रिगुणाधीशो ब्रह्म साक्षात् परात्परः ॥ ५५ ॥
 तं विश्वरूपमभवं भवमीज्यं प्रजापतिम् ।
 देवदेवं जगत्पूज्यं स्वचित्तस्थमुपास्मडे ॥ ५६ ॥

कालादिभिः परो यस्मात् प्रपञ्चः परिवर्तते ।
धर्मावलंबं पापनुदं भोगेशं विश्वधाम य ॥ ५७ ॥

तमीश्वराणां परमं मलेश्वरं
तं देवतानां परमं य देवतम् ।
पतिं पतीनां परमं परस्ताद्
विदाम देवं भुवनेश्वरेश्वरम् ॥ ५८ ॥

न तस्य विद्येत कार्यं कारणं य न विद्यते ।
न तत्समोऽधिकश्चापि क्वचिज्जगति दृश्यते ॥ ५९ ॥

परास्य विविधा शक्तिः श्रुतौ स्वाभाविकी श्रुता ।
ज्ञानं बलं क्रियां चैव याभ्यो विश्वमिदं कृतम् ॥ ६० ॥

न तस्यास्ति पतिः कश्चिन्नैव लिङ्गं न येशिता ।
कारणं कारणानां य स तेषामधिपाधिपः ॥ ६१ ॥

न यास्य जनिता कश्चिन्न य जन्म कुतश्चन ।
न जन्मलेतवस्तद्गन्मलमायादिसंज्ञकाः ॥ ६२ ॥

स अेकः सर्वभूतेषु गूढो व्याप्तश्च विश्वतः ।
सर्वभूतान्तरात्मा य धर्माध्यक्षः स कथ्यते ॥ ६३ ॥

सर्वभूताधिवासश्च साक्षी येता य निर्गुणः ।
अेको वशी निष्क्रियाणां बहूनां विवशात्मनाम् ॥ ६४ ॥

नित्यानामप्यसौ नित्यश्चेतनानां य चेतनः ।
अेको बहूनां आकामः कामानीशः प्रयच्छति ॥ ६५ ॥

साङ्ख्ययोगाधिगम्यं यत् कारणं जगतां पतिम् ।
ज्ञात्वा देवं पशुः पाशैः सर्वैरेव विमुच्यते ॥ ६६ ॥

विश्वकृद् विश्ववित् स्वात्मयोनिज्ञः कालकृद् गुणी ।
प्रधानः क्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः पाशमोचकः ॥ ६७ ॥

ब्रह्माणां विदधे पूर्वं वेदांश्चोपादिशत्स्वयम् ।
यो देवस्तमलंबं बुद्ध्या स्वात्मबुद्धिप्रसादतः ॥ ६८ ॥

भुमुक्षुरस्मात् संसारात् प्रपद्ये शरणं शिवम् ।

निष्ठलं निष्ठियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम् ॥ ६८ ॥

अमृतस्य परं सेतुं दग्धेन्धनमिवानलम् ॥ ७० ॥

यदा यर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ।

तदा शिवमविज्ञाय द्युभस्यान्तो भविष्यति ॥ ७१ ॥

तपःप्रभावाद्देवस्य प्रसादाय्य मर्षयः ।

आत्माश्रमोचितज्ञानं पवित्रं पापनाशनम् ॥ ७२ ॥

वेदान्ते परमं गुह्यं पुरा कल्पप्रयोदितम् ।

ब्रह्मणो वदनाल्लब्धं मयेदं भाग्यगौरवात् ॥ ७३ ॥

नाप्रशान्ताय दातव्यमेतज्ज्ञानमनुत्तमम् ।

न पुत्रायासुवृत्ताय नाशिष्याय च सर्वथा ॥ ७४ ॥

यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥ ७५ ॥

अतश्च सङ्क्षेपमिदं शृणुध्वं

शिवः परस्तात्प्रकृतेश्च पुंसः ।

स सर्गकाले च करोति सर्वं

संछादकाले पुनराददाति ॥ ७६ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे शिवतत्त्वज्ञानवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ७.१.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.७. सप्तमोऽध्यायः । कालमहिमवर्णनम् ।

भुनय ऋषुः ।

कालाद्भुत्वधते सर्वं कालादेव विपद्यते ।

न कालनिरपेक्षं हि क्वचिद्विद्यन विद्यते ॥ १ ॥

यदास्यान्तर्गतं विश्वं शश्वत्संसारमण्डलम् ।

सर्गसंलृप्तिमुद्राभ्यां यद्भवत्परिवर्तते ॥ २ ॥

ब्रह्मा हरिश्च रुद्रश्च तथान्ये च सुरासुराः ।

यत्कृतां नियतिं प्राप्य प्रभवो नातिवर्तितुम् ॥ ३ ॥

भूतभव्यभविष्याद्यैर्विभज्य जश्यन् प्रजाः ।

अतिप्रभुश्रिति स्वैरं वर्ततेऽतिभयङ्करः ॥ ४ ॥

५ अेष भगवान् कालः कस्य वा वशवर्त्ययम् ।

५ अेवास्य वशे न स्यात्कथयैतद्विद्यक्षाण ॥ ५ ॥

वायुरुवाच ।

कालकाष्ठाभिषेधादिकलाकलितविग्रहम् ।

कालात्मेति समाख्यातं तेजो माडेश्वरं परम् ॥ ६ ॥

यदलङ्घ्यमशेषस्य स्थावरस्य चरस्य च ।

नियोगरूपमीशस्य बलं विश्वनियामकम् ॥ ७ ॥

तस्यांशांशमयी शक्तिः कालात्मनि महात्मनि ।

ततो निष्कम्य सङ्कान्ता विसृष्टाग्नेरिवायसी ॥ ८ ॥

तस्मात्कालवशे विश्वं न स विश्ववशे स्थितः ।

शिवस्य तु वशे कालो न कालस्य वशे शिवः ॥ ९ ॥

यतोऽप्रतिष्ठतं शार्वं तेजः काले प्रतिष्ठितम् ।

मडती तेन कालस्य भर्यादा हि दुरत्यया ॥ १० ॥

कालं प्रज्ञाविशेषेण कोऽतिवर्तितुमर्हति ।

कालेन तु कृतं कर्म न कश्चिदतिवर्तते ॥ ११ ॥

अेकच्छत्रां मर्डीं कृत्स्नां ये पराङ्मय शासति ।

तेऽपि नैवातिवर्तन्ते कालं वेलाभिवाम्भयः ॥ १२ ॥

ये निगृह्येन्द्रियग्रामं जयन्ति सकलं जगत् ।

न जयन्त्यपि ते कालं कालो जयति तानपि ॥ १३ ॥

आयुर्वेदविदो वैधाः त्वनुष्ठितरसायनाः ।

न मृत्युमतवर्तन्ते कालो हि दुरतिक्रमः ॥ १४ ॥

श्रिया रूपाण शीलेन बलेन च कुलेन च ।

अन्यस्थिन्तयते जन्तुः कालोऽन्यत्कुरुते बलात् ॥ १५ ॥

अप्रियैश्च प्रियैश्चैव ज्ययिन्तिसमागमैः ।

संयोजयति भूतानि विद्योजयति येश्वरः ॥ १६ ॥

यदैव दुःभितः कश्चित्तदैव सुभितः पशः ।
दुर्विज्ञेयस्वभावस्य कालास्याहो विचित्रता ॥ १७ ॥

यो युवा स भवेद् वृद्धो यो बलीयान्स दुर्बलः ।
यः श्रीमान्सोऽपि निःश्रीकः कालश्चित्रगतिर्द्विज ॥ १८ ॥

नाभिजात्यं न वै शीलं न बलं न य नैपुणम् ।
भवेत्कार्याय पर्याप्तं कालश्चात् प्रतिरोधकः ॥ १९ ॥

ये सनाथाश्च दातारो गीतवाद्यैरुपस्थिताः ।
ये यानाथाः परात्रादाः कालस्तेषु समर्द्धयः ॥ २० ॥

कृलन्त्यकाले न रसायनानि
सम्यक् प्रयुक्तान्यपि यौषधानि ।
तान्येव कालेन समाहृतानि
सिद्धिं प्रयान्त्याशु सुभ्रं दिशन्ति ॥ २१ ॥

नाकालतोऽयं म्रियते जायते वा
नाकालतः पुष्टिमग्र्यामुपैति ।
नाकालतः सुभितं दुःभितं वा
नाकालिकं वस्तु समस्ति किञ्चित् ॥ २२ ॥

कालेन शीतः प्रतिवाति वातः
कालेन वृष्टिर्जलदानुपैति ।
कालेन योष्मा प्रशामं प्रयाति
कालेन सर्वं सकृलत्वमेति ॥ २३ ॥

कालश्च सर्वस्य भवस्य डेतुः
कालेन सस्थानि भवन्ति नित्यम् ।
कालेन सस्थानि लयं प्रयान्ति
कालेन सञ्जवति जुवलोकः ॥ २४ ॥

धत्थं कालात्मनस्तत्त्वं यो विजानाति तत्त्वतः ।
कालात्मानमतिक्रम्य कालातीतं स पश्यति ॥ २५ ॥

न यस्य कालो न य अन्धमुक्ती
न यः पुमान्न प्रकृतिर्न विश्वम् ।

विचित्ररुपाय शिवाय तस्मै

नमःपरस्मै परमेश्वराय ॥ २६ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे कालमहिमवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७.१.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.८. अष्टमोऽध्यायः । कालप्रभावे त्रिदेवायुर्वर्णनम् ।

ऋषय ऋषुः ।

केन मानेन कालेऽस्मिन्नायुः सङ्ख्या प्रकल्प्यते ।

सङ्ख्यारूपस्य कालस्य कः पुनः परमोऽवधिः ॥ १ ॥

वायुरुवाच ।

आयुषोऽत्र निमेषाभ्यमाद्यमानं प्रयक्षते ।

सङ्ख्यारूपस्य कालस्य शान्त्यतीतकलावधि ॥ २ ॥

अक्षिपक्ष्मपरिक्षेपो निमेषः परिकल्पितः ।

तादृशानां निमेषाणां काष्ठा दश य पञ्च य ॥ ३ ॥

काष्ठास्त्रिंशत्कला नाम कलास्त्रिंशन्मुहूर्तकः ।

मुहूर्तानामपि त्रिंशदडोरात्रं प्रयक्षते ॥ ४ ॥

त्रिंशत्सङ्ख्यैरडोरात्रैर्मासः पक्षद्वयात्मकः ॥ ५ ॥

ज्ञेयं पितृमडोरात्रं मासः कृष्णसितात्मकः ॥ ६ ॥

मासैस्तरयनं षड्भिर्वर्षं द्वे यायनं मतम् ।

लौकिकेनैव मानेन ङ्यब्दे यो मानुषः स्मृतः ॥ ७ ॥

अेतद्दिव्यमडोरात्रमिति शास्त्रस्य निश्चयः ।

दक्षिणां यायनं रात्रिस्तथोदगयनं दिनम् ॥ ८ ॥

मासस्त्रिंशदडोरात्रैर्दिव्यो मानुषवत्स्मृतः ।

संवत्सरोऽपि देवानां मासैर्द्वादशभिस्तथा ॥ ९ ॥

त्रीणि वर्षशतान्येव षष्टिवर्षयुतान्यपि ।

दिव्यः संवत्सरो ज्ञेयो मानुषेण प्रकीर्तितः ॥ १० ॥

द्विव्येनैव प्रमाणेन युगसङ्ख्या प्रवर्तते ।
 यत्वारि भारते वर्षे युगानि क्वथो विदुः ॥ ११ ॥
 पूर्वं कृतयुगं नाम ततस्त्रेता विधीयते ।
 द्वापरं च कलिश्चैव युगान्येतानि कृत्स्नशः ॥ १२ ॥
 यत्वारि तु सडस्राणि वर्षाणां तत्कृतं युगम् ।
 तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च तथाविधः ॥ १३ ॥
 एतरेषु ससन्ध्येषु ससन्ध्यांशेषु च त्रिषु ।
 ऐकापायेन वर्तन्ते सडस्राणि शतानि च ॥ १४ ॥
 ऐतद्द्वादशसाडस्रं साधिकं च यतुर्युगम् ।
 यतुर्युगसडस्रं यत्सङ्कल्प्य एति कथ्यते ॥ १५ ॥
 यतुर्युगैकसप्तत्या मनोरन्तरमुच्यते ।
 कल्पे यतुर्दशैकस्मिन्मनूनां परिवृत्तयः ॥ १६ ॥
 ऐतेन क्वथोगेन कल्पमन्वन्तराणि च ।
 सप्रजानि व्यतीतानि शतशोऽथ सडस्रशः ॥ १७ ॥
 अज्ञेयत्वाच्च सर्वेषामसङ्ग्येयतया पुनः ।
 शक्यो नैवानुपूर्व्याद्वै तेषां वक्तुं सुविस्तरः ॥ १८ ॥
 कल्पो नाम द्विवा प्रोक्तो ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ।
 कल्पानां वै सडस्रं च ब्राह्मं वर्षमिडोच्यते ॥ १९ ॥
 वर्षाणामष्टसाडस्रं यच्च तद्ब्रह्मणो युगम् ।
 सवनं युगसाडस्रं ब्रह्मणः पद्मजन्मनः ॥ २० ॥
 सवनानां सडस्रं च त्रिगुणं त्रिवृतं तथा ।
 कल्प्यते सकलः कालो ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ २१ ॥
 तस्य वै द्विवसे यान्ति यतुर्दश पुरन्दराः ।
 शतानि मासे यत्वारि विंशत्या सडितानि च ॥ २२ ॥
 अब्दे पञ्च सडस्राणि यत्वारिंशद्दुतानि च ।
 यत्वारिंशत्सडस्राणि पञ्च लक्षाणि यायुषि ॥ २३ ॥
 ब्रह्मा विष्णोर्द्विने यैको विष्णू रुद्रद्विने तथा ।
 ईश्वरस्य द्विने रुद्रः सदाभ्यस्य तथेश्वरः ॥ २४ ॥

साक्षाच्छिवस्य तत्सङ्ख्यस्तथा सोऽपि सदाशिवः ।
यत्वारिशत्सहस्राणि पञ्चलक्षाणि यायुषि ॥ २५ ॥

तस्मिन्साक्षाच्छिवेनैष कालात्मा सम्प्रवर्तते ।
यत्तत्सृष्टेः समाख्यातं कालान्तरमिह द्विजः ॥ २६ ॥

येतत्कालान्तरं ज्ञेयमहर्वे पारमेश्वरम् ।
रात्रिश्च तावती ज्ञेया परमेशस्य कृत्स्नशः ॥ २७ ॥

अहस्तस्य तु या सृष्टी रात्रिश्च प्रलयः स्मृतः ।
अहर्न विद्यते तस्य न रात्रिरिति धारयेत् ॥ २८ ॥

ओषोपचारः क्रियते लोकानां हितकाम्यया ।
प्रजाः प्रजानां पतयो मूर्तयश्च सुरासुराः ॥ २९ ॥

एन्द्रियाणीन्द्रियार्थाश्च महाभूतानि पञ्च य ।
तन्मान्नाण्यथ भूतादिर्बुद्धिश्च सह दैवतैः ॥ ३० ॥

अहस्तिष्ठन्ति सर्वाणि परमेशस्य धीमतः ।
अहस्ते प्रलीयन्ते रात्र्यन्ते विश्वसम्भवः ॥ ३१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे कालप्रभावे त्रिदशयुर्वर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥
७.१.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.९. नवमोऽध्यायः । सृष्टिपालनप्रलयकर्तृत्ववर्णनम् ।

मुनय उचुः ।
कथं जगद्विदं कृत्स्नं विधाय य निधाय य ।
आज्ञया परमां कीडां करोति परमेश्वरः ॥ १ ॥

किं तत्प्रथमसम्भूतं केनेदमपिलं ततम् ।
केन वा पुनरेवेदं ग्रस्यते पृथुकुक्षिणा ॥ २ ॥

वायुरुवाच ।

शक्तिः प्रथमसम्भूता शान्त्यतीतपदोत्तरा ।
 ततो माया ततोऽव्यक्तं शिवाश्चक्तिमतः प्रभोः ॥ ३ ॥
 शान्त्यतीतपदं शक्तेस्ततः शान्तिपदं कृमात् ।
 ततो विधापदं तस्मात्प्रतिष्ठापदसम्भवः ॥ ४ ॥
 निवृत्तिपदमुत्पन्नं प्रतिष्ठापदतः कृमात् ।
 अवेमुक्ता समासेन सृष्टिरीश्वरयोदिता ॥ ५ ॥
 आनुलोभ्यात्तथैतेषां प्रातिलोभ्येन संलृतिः ।
 अस्मात्पृथग्यपदोद्दिष्टात्परः स्रष्टा समिष्यते ॥ ६ ॥
 कलाभिः पृथग्विर्व्याप्तं तस्माद्भिश्चमिदं जगत् ।
 अव्यक्तं कारणं यत्तदात्मना समनुष्ठितम् ॥ ७ ॥
 मडदादिविशेषान्तं सृजतीत्यपि सम्मतम् ।
 किं तु तत्रापि कर्तृत्वं नाव्यक्तस्य न यात्मनः ॥ ८ ॥
 अथेतनत्वात्प्रकृतेरज्ञात्वात्पुरुषस्य य ।
 प्रधानपरमाण्वादि यावत्किञ्चिदथेतनम् ॥ ९ ॥
 तत्कर्तृकं स्वयं दृष्टं बुद्धिमत्कारणं विना ।
 जगत्स्य कर्तृसापेक्षं कार्यं सावयवं यतः ॥ १० ॥
 तस्माश्चक्तः स्वतन्त्रो यः सर्वशक्तिश्च सर्ववित् ।
 अनादिनिधनश्चायं मडदैश्वर्यसंयुतः ॥ ११ ॥
 स अवेव जगतः कर्ता मडादेवो मडेश्वरः ।
 पाता उर्ता य सर्वस्य ततः पृथगनन्वयः ॥ १२ ॥
 परिणामः प्रधानस्य प्रवृत्तिः पुरुषस्य य ।
 सर्वं सत्यव्रतस्यैव शासनेन प्रवर्तते ॥ १३ ॥
 धृतीयं शाश्वती निष्ठा सतां मनसि वर्तते ।
 न यैनं पक्षमाश्रित्य वर्तते स्वल्पयेतनः ॥ १४ ॥
 यावदादिसमारम्भो यावधः प्रलयो मडान् ।
 तावदप्येति सकलं ब्रह्मणः शारदां शतम् ॥ १५ ॥
 परमित्यायुषो नाम ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ।
 तत्पराभ्यं तदहर्द्धं य परार्धमभिधीयते ॥ १६ ॥

पराधृद्भयकालान्ते प्रलये समुपस्थिते ।
अव्यक्तमात्मनः कार्यमादायात्मनि तिष्ठति ॥ १७ ॥

आत्मन्यवस्थितेऽव्यक्ते विकारे प्रतिसंभृते ।
साधर्म्येणाधितिष्ठेते प्रधानपुरुषावुभौ ॥ १८ ॥

तमः सत्त्वगुणावेतौ समत्वेन व्यवस्थितौ ।
अनुद्भिक्ष्तावनूनौ तावोतप्रोतौ परस्परम् ॥ १९ ॥

गुणसाम्ये तदा तस्मिन्नविभागे तमोदये ।
शान्तवातैकनीरे य न प्राज्ञायत किञ्चन ॥ २० ॥

अप्रज्ञाते जगत्यस्मिन्नेक एव भलेश्वरः ।
उपास्य रजनीं कृत्स्नां परां भालेश्वरीं ततः ॥ २१ ॥

प्रभातायां तु शर्वर्यां प्रधानपुरुषावुभौ ।
प्रविश्य क्षोभयामास मायायोगान्भलेश्वरः ॥ २२ ॥

ततः पुनरशेषाणां भूतानां प्रभववाप्ययात् ।
अव्यक्तादभवत्सृष्टिराज्ञया परमेष्ठिनः ॥ २३ ॥

विश्वोत्तरोत्तरविचित्रमनोरथस्य
यस्यैकशक्तिशकले सकलः समाप्तः ।
आत्मानमध्वपतिमध्वविदो वदन्ति
तस्मै नमः सकललोकविलक्षणाय ॥ २४ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाएउं सृष्टिपालनप्रलयकर्तृत्ववर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥
७.१.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१०. दशमोऽध्यायः । ब्रह्माण्डस्थितिवर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

पुरुषाधिष्ठितात्पूर्वमव्यक्तादीश्वराज्ञया ।

बुद्ध्याद्यो विशेषान्ता विकाराश्चाभवन् क्मात् ॥ १ ॥

ततस्तेभ्यो विकारेभ्यो रुद्रो विषणुः पितामहः ।

कारणात्वेन सर्वेषां त्रयो देवाः प्रजङ्गिरे ॥ २ ॥

सर्वतो भुवनव्यामिशक्तिमव्याहतां क्वचित् ।

ज्ञानमप्रतिमं शश्वदैश्वर्यं याणिमादिकम् ॥ ३ ॥

सृष्टिस्थितिलयाभ्येषु कर्मसु त्रिषु डेतुताम् ।

प्रभुत्वेन सडैतेषां प्रसीदति मलेश्वरः ॥ ४ ॥

कल्पान्तरे पुनस्तेषामस्पृष्टाबुद्धिमोहिनाम् ।

सर्गारक्षालयाचारं प्रत्येकं प्रददौ य सः ॥ ५ ॥

अते परस्परोत्पन्ना धारयन्ति परस्परम् ।

परस्परेण वर्द्धन्ते परस्परमनुग्रहाः ॥ ६ ॥

क्वचिद्ब्रह्मा क्वचिद्विषणुः क्वचिद् रुद्रः प्रशस्यते ।

नानेन तेषामाधिक्यमैश्वर्यं यातिरिच्यते ॥ ७ ॥

मूर्धा निन्दन्ति तान्वाग्भिः संरम्भाभिनिवेशिनः ।

यातुधाना भवन्त्येव पिशाशाश्च न संशयः ॥ ८ ॥

देवो गुणत्रयातीतश्चतुर्व्यूहो मलेश्वरः ।

सकलः सकलाधारः शक्तेरुत्पत्तिकारणम् ॥ ९ ॥

सोऽयमात्मा त्रयस्यास्य प्रकृतेः पुरुषस्य य ।

लीलाकृतजगत्सृष्टिरीश्वरत्वे व्यवस्थितः ॥ १० ॥

यः सर्वस्मात्परो नित्यो निष्कलः परमेश्वरः ।

स अथ य तदाधारस्तदात्मा तदधिष्ठितः ॥ ११ ॥

तस्मान्मलेश्वरश्चैव प्रकृतिः पुरुषस्तथा ।

सदाशिवो भवो विषणुर्ब्रह्मा सर्वं शिवात्मकम् ॥ १२ ॥

प्रधानात्प्रथमं जज्ञे बुद्धिः ज्यातिर्मतिर्महान् ।

महत्तत्त्वस्य सङ्क्षोभादलङ्कारस्त्रिधाऽभवत् ॥ १३ ॥

अलङ्कारश्च भूतानि तन्मात्राणीन्द्रियाणि य ।

वैकारिकादलङ्कारात्सत्त्वोद्भक्तात्तु सात्त्विकः ॥ १४ ॥

वैकारिकः स सर्गस्तु युगपत्सम्प्रवर्तते ।
 बुद्धीन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्चकर्मैन्द्रियाणि च ॥ १५ ॥
 अेकादशं मनस्तत्र स्वगुणोभयात्मकम् ।
 तमोयुक्तादुडुङ्काराद्भूततन्मात्रसम्भवः ॥ १६ ॥
 भूतानामादिभूतत्वाद् भूतादिः कथ्यते तु सः ।
 भूतादिः शब्दमात्रं स्यात्तत्र याकाशसम्भवः ॥ १७ ॥
 आकाशात्स्पर्श उत्पन्नः स्पर्शाद्वायुसमुद्भवः ।
 वायो गुणं ततस्तेजस्तेजसो रससम्भवः ॥ १८ ॥
 रसादापः समुत्पन्नास्ताभ्यो गन्धसमुद्भवः ।
 गन्धाश्च पृथिवी जाता भूतेभ्योऽन्यश्चराचरम् ॥ १९ ॥
 पुरुषाधिष्ठितत्वाश्च अव्यक्तानुग्रहेण च ।
 मलदादिविशेषान्ता ङ्याऽऽमुत्पाद्यन्ति ते ॥ २० ॥
 तत्र कार्यं च करणं संसिद्धं ब्रह्मणो यदा ।
 तदुऽऽसुप्रवृद्धोऽभूत् क्षेत्रज्ञो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ २१ ॥
 स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते ।
 आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्मात्रे समवर्तत ॥ २२ ॥
 तस्यैश्वरस्याप्रतिमा ज्ञानवैराग्यलक्षणा ।
 धर्मैश्वर्यकरी बुद्धिर्ब्रह्मी यज्ञेऽभिमानिनः ॥ २३ ॥
 अव्यक्ताज्जायते तस्य मनसा यद्यदीप्सितम् ।
 वशीकृतत्वात्त्रैगुण्यात्सापेक्षत्वात्स्वभावतः ॥ २४ ॥
 त्रिधा विभज्य यात्मानं त्रैलोक्ये सम्प्रवर्तते ।
 सृजते ग्रसते चैव वीक्षते च त्रिभिः स्वयम् ॥ २५ ॥
 यतुर्भुवस्तु ब्रह्मत्वे कालत्वे चान्तकः स्मृतः ।
 सलस्रमूर्द्धा पुरुषस्तिस्त्रोऽवस्थास्स्वयम्भुवः ॥ २६ ॥
 सत्त्वं रजश्च ब्रह्मत्वे च कालत्वे च तमो रजः ।
 विष्णुत्वे केवलं सत्त्वं गुणवृद्धिस्त्रिधा विभोः ॥ २७ ॥
 ब्रह्मत्वे सृजते लोकान् कालत्वे सङ्क्षिपत्यपि ।
 पुरुषत्वेऽत्युदासीनः कर्म च त्रिविधं विभोः ॥ २८ ॥

अेवं त्रिधा विभिन्नत्वाद् ब्रह्मा त्रिगुण उच्यते ।
यत्तुर्द्धा प्रविभक्तत्वाख्यातुर्व्यूढः प्रकीर्तितः ॥ २९ ॥

आदित्वादादित्तेवोऽसावजातत्वाद्दृशः स्मृतः ।
पाति यस्मात्प्रजाः सर्वाः प्रजापतिरिति स्मृतः ॥ ३० ॥

छिरण्मयस्तु यो मेरुस्तस्थोत्सुं सुमहात्मनः ।
गर्भोदकं समुद्राश्च जरायुश्चाऽपि पर्वताः ॥ ३१ ॥

तस्मिन्नाण्डे त्विमे लोका अन्तर्विश्वमिदं जगत् ।
चन्द्रादित्यौ सनक्षत्रौ सगर्भौ सल वायुना ॥ ३२ ॥

अद्भिमिदंशगुणाभिस्तु बाह्यतोऽण्डं समावृतम् ।
आपो दशगुणेनैव तेजसा बहिरावृताः ॥ ३३ ॥

तेजो दशगुणेनैव वायुना बहिरावृतम् ।
आकाशेनावृतो वायुः षं य भूतादिनाऽऽवृतम् ॥ ३४ ॥

भूतादिर्भलता तद्भ्रष्टव्यक्तेनावृतो मलान् ।
अेतैरावरणैराण्डं समभिर्बहिरावृतम् ॥ ३५ ॥

अेतदावृत्य चान्योऽन्यमष्टौ प्रकृतयः स्थिताः ।
सृष्टिपालनविध्वंसकर्मकर्त्रो द्विजोत्तमाः ॥ ३६ ॥

अेवं परस्परोत्पन्ना धारयन्ति परस्परम् ।
आधाराधेयभावेन विकारास्तु विकारिणु ॥ ३७ ॥

कुर्मोऽङ्गानि यथा पूर्वं प्रसार्थं विनियच्छति ।
विकारांश्च तथाऽव्यक्तं सृष्ट्वा भूयो नियच्छति ॥ ३८ ॥

अव्यक्तप्रभवं सर्वमानुलोभ्येन जायते ।
प्राप्ते प्रलयकाले तु प्रातिलोभ्येऽनुलीयते ॥ ३९ ॥

गुणाः कालवशादेव भवन्ति विषमाः समाः ।
गुणसाम्ये लयो ज्ञेयो वैषम्ये सृष्टिरुच्यते ॥ ४० ॥

तद्विदं ब्रह्मणो योनिरेतदण्डं धनं मलत् ।
ब्रह्मणः क्षेत्रमुद्दिष्टं ब्रह्मा क्षेत्रज्ञ उच्यते ॥ ४१ ॥

धृतीदृशानामण्डानां कोटयो ज्ञेयाः सलस्रशः ।

सर्वगत्वात्प्रधानस्य तिर्य्यगूर्ध्वमधः स्थिताः ॥ ४२ ॥

तत्र तत्र यतुर्वक्त्रा ब्रह्माणो हरयो भवाः ।

सृष्टा प्रधानेन तथा लब्ध्वा शम्भोस्तु सन्निधिम् ॥ ४३ ॥

मधेश्वरः परोव्यक्ताद्दण्डमव्यक्तसम्भवम् ।

अण्डाञ्जले विभूर्ब्रह्मा लोकास्तेन कृतास्त्वमे ॥ ४४ ॥

अबुद्धिपूर्वः कथितो भयैषः

प्रधानसर्गः प्रथमः प्रवृत्तः ।

आत्यन्तिकश्च प्रलयोऽन्तकाले

लीलाकृतः डेवलमीश्वरस्य ॥ ४५ ॥

यत्तस्मृतं कारणमप्रमेयं

ब्रह्म प्रधानं प्रकृतेः प्रसूतिः ।

अनादिमध्यान्तमनन्तवीर्यं

शुकलं सुरक्तं पुरुषेण युक्तम् ॥ ४६ ॥

उत्पादकत्वाद्गणसोऽतिरेका

ल्लोकस्य सन्तानविवृद्धिभेदतून् ।

अष्टौ विकारानपि यादिकाले

सृष्ट्वा समश्नाति तथान्तकाले ॥ ४७ ॥

प्रकृत्यवस्थापितकारणानां

या य स्थितिर्या य पुनः प्रवृत्तिः ।

तत्सर्वमप्राकृतवैभवस्य

सङ्कल्पमात्रेण मधेश्वरस्य ॥ ४८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाण्डे ब्रह्माण्डस्थितिवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥

७.१.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.११. अेकादशोऽध्यायः । सृष्ट्यादिवर्णनम् ।

मुनय उचुः ।

मन्वन्तराणि सर्वाणि कल्पभेदांश्च सर्वशः ।

तेष्वेवान्तरसर्गं य प्रतिसर्गं य नो वद ॥ १ ॥

वायुरुवाच ।

कालसङ्ख्याविवृत्तस्य परार्द्धो ब्रह्मणः स्मृतः ।

तावांश्चैवास्य कालोऽन्यस्तस्यान्ते प्रतिसृज्यते ॥ २ ॥

दिवसे दिवसे तस्य ब्रह्मणः पूर्वजन्मनः ।

यतुर्दश महाभागा मनूनां परिवृत्तयः ॥ ३ ॥

अनादित्वादनन्तत्वाद्देश्यत्वाच्च कृत्स्नशः ।

मन्वन्तराणि कल्पाश्च न शक्या वचनात्पृथक् ॥ ४ ॥

उक्तेष्वपि य सर्वेषु शृण्वतां वो वयो मम ।

किमिडास्ति क्वलं तस्मान्न पृथग वक्तुमुत्सहे ॥ ५ ॥

य अेव भलु कल्पेषु कल्पः सम्प्रति वर्तते ।

तत्र सङ्क्षिप्य वर्तन्ते सृष्टयः प्रतिसृष्टयः ॥ ६ ॥

यस्त्वयं वर्तते कल्पो वाराहो नाम नामतः ।

अस्मिन्नपि द्विजश्रेष्ठा मनवस्तु यतुर्दश ॥ ७ ॥

स्वायम्भुवाद्यः सप्त सप्त सावर्णिकाद्यः ।

तेषु वैवस्वतो नाम सप्तमो वर्तते मनुः ॥ ८ ॥

मन्वन्तरेषु सर्वेषु सर्गसंसारवृत्तयः ।

प्रायः समा भवन्तीति तर्कः कार्यो विजानता ॥ ९ ॥

पूर्वकल्पे परावृत्ते प्रवृत्ते कालमारुते ।

समुन्मूलितमूलेषु वृक्षेषु य वनेषु य ॥ १० ॥

जगन्ति तृणवङ्ग्रीणि देवे दहति पावके ।

वृष्ट्या भुवि निषिक्तायां विवेलेष्वर्णवेषु य ॥ ११ ॥

दिक्षु सर्वासु मग्नासु वारिपूरे मडीयसि ।

तददृभिश्चटुलाक्षेपैस्तरङ्गमुजमण्डलैः ॥ १२ ॥

प्रारब्धयण्डनृत्येषु ततः प्रलयवारिषु ।

अह्मा नारायणो भूत्वा सुष्वाप सलिले सुभम् ॥ १३ ॥

धमं योदाडरन्मन्त्रं श्लोकं नारायणं प्रति ।

तं शृणुध्वं मुनिश्रेष्ठास्तदर्थं याक्षराश्रयम् ॥ १४ ॥

आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ।

अयनं तस्य ता यस्मात्तेन नारायणः स्मृतः ॥ १५ ॥

शिवयोगमयीं निद्रां कुर्वन्तं त्रिदशेश्वरम् ।

बद्धाञ्जलिपुटाः सिद्धा जनलोकनिवासिनः ॥ १६ ॥

स्तोत्रैः प्रबोधयामासुः प्रभातसमये सुराः ।

यथा सृष्ट्यादिसमये ईश्वरं श्रुतयः पुरा ॥ १७ ॥

ततः प्रबुद्ध उत्थाय शयनात्तोयमध्यगात् ।

उद्वैक्षत दृशः सर्वा योगनिद्रालसेक्षणाः ॥ १८ ॥

नापश्यत्स तदा किञ्चित्स्वात्मनो व्यतिरेकि यत् ।

सविस्मय धवासीनः परां चिन्तामुपागमत् ॥ १९ ॥

क्व सा भगवती या तु मनोऽज्ञा मडती मडी ।

नानाविधमहाशैलनदीनगरकानना ॥ २० ॥

अेवं सञ्चिन्तयन्अह्मा बुबुधे नैव भूस्थितिम् ।

तदा सस्मार पितरं भगवन्तं त्रिलोचनम् ॥ २१ ॥

स्मरणाद्देवदेवस्य भवस्यामिततेजसः ।

ज्ञातवान्सलिले मत्रां धरणीं धरणीपतिः ॥ २२ ॥

ततो भूमेः समुद्धारं कर्तुकामः प्रजापतिः ।

जलक्रीडोचितं द्रिव्यं वाराहं रूपमस्मरत् ॥ २३ ॥

महापर्वतवर्ष्माणं महाजलदनिःस्वनम् ।

नीलमेघप्रतीकाशं दीप्तशब्दं भयानकम् ॥ २४ ॥

पीनवृत्तघनस्कन्धं पीनोन्नतकटीतटम् ।

द्वस्ववृत्तोरुजङ्घाग्रं सुतीक्ष्णभुरमण्डलम् ॥ २५ ॥

पद्मरागमणिप्रप्यं वृत्तभीषणलोचनम् ।

वृत्तदीर्घमहागात्रं स्तब्धकर्णस्थलोज्ज्वलम् ॥ २६ ॥

उदीर्णोऽथ्वासनिःश्वासधूर्णितप्रलयाणवम् ।

विस्फुरत्सुसटाखन्नकपोलस्कन्धबन्धुरम् ॥ २७ ॥

मण्डिमिर्भूषणैश्चित्रैर्मंडारतैः परिष्कृतम् ।

विराजमानं विद्युद्भिर्मघसङ्घमिवोन्नतम् ॥ २८ ॥

आस्थाय विपुलं रूपं वाराहममितं विधिः ।

पृथिव्युद्धरणार्थाय प्रविवेश रसातलम् ॥ २९ ॥

स तदा शुशुभेऽतीव सूकरो गिरिसन्निभः ।

लिङ्गाकृतेर्मंडेशस्य पादमूलं गतो यथा ॥ ३० ॥

ततः स सलिले मग्नं पृथिवीं पृथिवीन्धरः ।

उद्धृत्यालिङ्ग्य दंष्ट्राभ्यामुन्ममज्ज रसातलात् ॥ ३१ ॥

तं दृष्ट्वा मुनयः सिद्धा जनलोकनिवासिनः ।

मुमुक्षुर्नृत्तुर्मूर्ध्नि तस्य पुष्पैरवाकिरन् ॥ ३२ ॥

वपुर्मंडावराहस्य शुशुभे पुष्पसंवृतम् ।

पतद्भिरिव ऋधोतैः प्राशुरज्जनपर्वतः ॥ ३३ ॥

ततः संस्थानमानीय वराहो मंडतीं मंडीम् ।

स्वमेव रूपमास्थाय स्थापयामास वै विभुः ॥ ३४ ॥

पृथिवीं च समीकृत्य पृथिव्यां स्थापयन् गिरीन् ।

भूराधांश्चतुरो लोकां कल्पयामास पूर्ववत् ॥ ३५ ॥

एति सः मंडतीं मंडीं मंडीपैः

प्रलयमहाजलधेरधःस्थमध्यात् ।

उपरि च विनिवेश्य विश्वकर्मा

चरमचरं च जगत्ससर्ज भूयः ॥ ३६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाष्ये सृष्ट्यादिवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ७.१.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१२. द्वादशोऽध्यायः । सृष्टिवर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

सर्गं चिन्तयतस्तस्य तदा वै बुद्धिपूर्वकम् ।

प्रध्यानकाले मोहस्तु प्रादुर्भूतस्तमोमयः ॥ १ ॥

तमोमोहो मलामोहस्तामिस्रश्चान्यसंज्ञितः ।

अविद्या पञ्चमी यैषा प्रादुर्भूता मलात्मनः ॥ २ ॥

पञ्चधाऽवस्थितः सर्गो ध्यायतस्त्वभिमानिनः ।

सर्वतस्तमसातीव बीजकुम्भवदावृतः ॥ ३ ॥

अद्विरन्तश्चाप्रकाशः स्तब्धो निःसंज्ञ ओव य ।

तस्मात्तेषां वृता बुद्धिर्भुजानि करणानि य ॥ ४ ॥

तस्मात्ते संवृतात्मानो नगा मुप्याः प्रकीर्तिताः ।

तं दृष्ट्वासाधकं ब्रह्मा प्रथमं सर्गमीदृशम् ॥ ५ ॥

अप्रसन्नमना भूत्वा द्वितीयं सोऽव्यमन्यत ।

तस्याभिधायतः सर्गं तिर्य्यकस्रोतोऽव्यवर्त्तत ॥ ६ ॥

अन्तःप्रकाशास्तिर्य्यञ्च आवृताश्च अङ्घ्रिः पुनः ।

पश्चात्मानस्ततो जाता उत्पथग्राहिणश्च ते ॥ ७ ॥

तमप्यसाधकं ज्ञात्वा सर्गमन्यमन्यत ।

तदीर्घ्यस्रोतसो वृत्तो देवसर्गस्तु सात्त्विकः ॥ ८ ॥

ते सुष्प्रीतिबहुला अद्विरन्तश्च नावृताः ।

प्रकाशा अद्विरन्तश्च स्वभावादेव संज्ञिताः ॥ ९ ॥

ततोऽभिधायतोऽव्यक्ताद्वर्कस्रोतस्तु साधकः ।

मनुष्यनामा सञ्जातः सर्गो दुःखसमुत्कटः ॥ १० ॥

प्रकाशा अद्विरन्तस्ते तमोद्विक्ता रजोऽधिकाः ।

पञ्चमोऽनुग्रहः सर्गश्चतुर्धा संव्यवस्थितः ॥ ११ ॥

विपर्य्येण शक्त्या य तुष्ट्या सिद्ध्या तथैव य ।

तेऽपरिग्राहिणः सर्वे संविभागरताः पुनः ॥ १२ ॥

भादनाश्चाप्यशीलाश्च भूताद्याः परिकीर्तिताः ।

प्रथमो महतः सर्गो ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ १३ ॥

तन्मात्राणां द्वितीयस्तु भूतसर्गः स उच्यते ।
वैकारिकस्तृतीयस्तु सर्ग औन्द्रियकः स्मृतः ॥ १४ ॥
एत्येष प्रकृतेः सर्गः सम्भृतोऽबुद्धिपूर्वकः ।
मुष्यसर्गश्चतुर्थस्तु मुष्या वै स्थावराः स्मृताः ॥ १५ ॥
तिर्यकस्रोतस्तु यः प्रोक्तस्तिर्यग्योनिः स पञ्चमः ।
तदूर्ध्वस्रोतसः षष्ठो देवसर्गस्तु स स्मृतः ॥ १६ ॥
ततोऽर्वाङ् स्रोतसां सर्गः सप्तमः स तु मानुषः ।
अष्टमोऽनुग्रहः सर्गः कौमारो नवमः स्मृतः ॥ १७ ॥
प्राकृताश्च त्रयः पूर्वे सर्गास्तेऽबुद्धिपूर्वकाः ।
बुद्धिपूर्वं प्रवर्तन्ते मुष्याद्याः पञ्च वैकृताः ॥ १८ ॥
अग्रे ससर्ज वै ब्रह्मा मानसानात्मनः समान् ।
सनन्दं सनकं चैव विद्वांसञ्च सनातनम् ॥ १९ ॥
ऋभुं सनत्कुमारं च पूर्वमेव प्रजापतिः ।
सर्वे ते योगिनो ज्ञेया वीतरागा विमत्सराः ॥ २० ॥
एश्वरासक्तमनसो न यङ्कुः सृष्टये मतिम् ।
तेषु सृष्टयनपेक्षेषु गतेषु सनकादिषु ॥ २१ ॥
अष्टकामः पुनर्ब्रह्मा तताप परमं तपः ।
तस्यैवं तप्यमानस्य न किञ्चित्समवर्तत ॥ २२ ॥
ततो दीर्घेण कालेन दृग्भाल्लोधो व्यजायत ।
डोधाविष्टस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नश्रुभिन्दवः ॥ २३ ॥
ततस्तेभ्योऽश्रुभिन्दुभ्यो भूताः प्रेतास्तदाभवन् ।
सर्वास्तानश्रुजानृष्ट्वा ब्रह्मात्मानमनिन्दत ॥ २४ ॥
तस्य तीप्राडभवन्मूर्छा डोधामर्षसामुद्भवा ।
मूर्च्छितस्तु जडौ प्राणान्कोधाविष्टः प्रजापतिः ॥ २५ ॥
ततः प्राणेश्वरो रुद्रो भगवानीललोहितः ।
प्रसादमतुलं कर्तुं प्रादुरासीत्प्रभोर्मुष्मात् ॥ २६ ॥
दशधा यैकधा यङ्के स्वात्मानं प्रभुरीश्वरः ।

ते तेनोक्ता मडात्मानो दशधा यैकधा कृताः ॥ २७ ॥

यूयं सृष्टा मया वत्सा लोकानुग्रहकारणात् ।
तस्मात्सर्वस्य लोकस्य स्थापनाय खिताय च ॥ २८ ॥

प्रजासन्तानडेतोश्च प्रयतध्वमतन्द्रिताः ।
अेवमुक्त्वाश्च रुरुर्दुर्दुवुश्च समन्ततः ॥ २९ ॥

रोदनाद् द्रावणाञ्चैव ते रुद्रा नामतः स्मृताः ।
येरुद्रास्ते भवु प्राणा ये प्राणास्ते मडात्मकाः ॥ ३० ॥

ततो मृतस्य देवस्य ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ।
धृषी ददौ पुनः प्राणान् ब्रह्मपुत्रो मडेश्वरः ॥ ३१ ॥

प्रवृष्टवदनो रुद्रः प्राणप्रत्यागमाद्विभोः ।
अभ्यभाषत विश्वेशो ब्रह्माणं परमं वयः ॥ ३२ ॥

मा भैर्माभैर्मडाभाग विरिञ्चये जगतां गुरो ।
मया ते प्राणिताः प्राणाः सुभमुत्तिष्ठ सुव्रत ॥ ३३ ॥

स्वप्रानुभूतमिव तच्छ्रुत्वा वाक्यं मनोडरम् ।
डरं निरीक्ष्य शनडैर्नैः कुल्लाम्बुजप्रभैः ॥ ३४ ॥

तथा प्रत्यागतप्राणः स्निग्धगम्भीरया गिरा ।
उवाच वयनं ब्रह्मा तमुद्दिश्य कृताञ्जलिः ॥ ३५ ॥

त्वं खि दर्शनमात्रेण यानन्दयसि मे मनः ।
को भवान् विश्वभूर्त्या वा स्थित अेकादशात्मकः ॥ ३६ ॥

तस्य तद्वयनं श्रुत्वा व्याजडार मडेश्वरः ।
स्युशन् कराभ्यां ब्रह्माणं सुसुभाभ्यां सुरेश्वरः ॥ ३७ ॥

मां विद्धि परमात्मानं तव पुत्रत्वमागतम् ।
अेते यैकादश रुद्रास्त्वां सुरक्षितुमागताः ॥ ३८ ॥

तस्मात्तीव्रामिमां भूर्च्छां विधूय मडनुग्रहात् ।
प्रबुद्धस्व यथापूर्वं प्रजा वै स्रष्टुमर्हसि ॥ ३९ ॥

अेवं भगवता प्रोक्तो ब्रह्मा प्रीतमना ड्यभूत् ।
नामाष्टडेन विश्वात्मा तुष्टाव परमेश्वरम् ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाय ।

नमस्ते भगवन् रुद्र भास्करामिततेजसे ।

नमो भवाय देवाय रसायाम्बुमयात्मने ।

शर्वाय क्षितिर्भूपाय सदासुरभये नमः ॥ ४१ ॥

ईशाय वसवे तुभ्यं नमः स्पर्शमयात्मने ।

पशूनां पतये यैव पावकायातितेजसे ।

भीमाय व्योमर्भूपाय शब्दमात्राय ते नमः ॥ ४२ ॥

उग्रायोग्रस्वर्भूपाय यजमानात्मने नमः ।

महाशिवाय सोमाय नमोऽस्त्वमृतमूर्तये ॥ ४३ ॥

अेवं स्तुत्वा महादेवं ब्रह्मा लोकपितामहः ।

प्रार्थयामास विश्वेशं गिरा प्रणतिपूर्वया ॥ ४४ ॥

भगवन् भूतभव्येश मम पुत्र मधेश्वर ।

सृष्टिदेतोस्त्वमुत्पन्नो ममाङ्गोऽनङ्गनाशन ॥ ४५ ॥

तस्मान्महति कार्येऽस्मिन् व्यापृतस्य जगत्प्रभो ।

सहायं कुरु सर्वत्र अष्टमूर्धसि सुप्रजाः ॥ ४६ ॥

तेनैवं प्रार्थितो देवो रुद्रस्त्रिपुरमर्दनः ।

आढमित्येव तां वाणीं प्रतिजग्राह शङ्करः ॥ ४७ ॥

ततः स भगवान् ब्रह्मा लुष्टं तमभिनन्द्य य ।

अष्टुं तेनाभ्यनुज्ञातस्तथान्याश्चासृजत्प्रजाः ॥ ४८ ॥

मरीचिभृग्वङ्गिरसः पुलस्त्यं पुलहं कृतुम् ।

दक्षमन्त्रि वसिष्ठं य सोऽसृजन्मनसैव य ।

पुरस्तादसृजद् ब्रह्मा धर्मं सङ्कल्पमेव य ॥ ४९ ॥

एत्येते ब्रह्मणः पुत्रा द्वादशादौ प्रकीर्तिताः ।

सह रुद्रेण सम्भूताः पुराणा गृहमेधिनः ॥ ५० ॥

तेषां द्वादश वंशाः स्युर्दिव्या देवगणान्विताः ।

प्रजावन्तः क्रियावन्तो महर्षिर्भिरलङ्कृताः ॥ ५१ ॥

अथ देवासुरान् पितृन् मनुष्यांश्च यतुष्टयम् ।

सह रुद्रेण सिसृक्षुरभस्येतानि वै विधिः ॥ ५२ ॥

स सृष्ट्यर्थं समाधाय ब्रह्मात्मानमयूयुजत् ।
मुष्णादजनयद्देवान् पितृंश्चैवोपपक्षतः ॥ ५३ ॥
जघनादसुरान् सर्वान् प्रजनादपि मानुषान् ।
अवस्करे क्षुधाविष्टा राक्षसास्तस्य जज्ञिरे ॥ ५४ ॥
पुत्रास्तमोरजःप्राया बलिनस्ते निशाचराः ।
सर्पा यक्षास्तथा भूता गन्धर्वाः सम्प्रजज्ञिरे ॥ ५५ ॥
वयांसि पक्षतः सृष्टाः पक्षिणो वक्षसोऽसृजत् ।
मुभतोऽजस्तथा पार्श्वार्दुरगान्श्च विनिर्ममे ॥ ५६ ॥
पट्भ्यां याश्चान्समातङ्गान् शरभान् गवयान् मृगान् ।
उष्ट्रानश्चतरांश्चैव न्यङ्कूनन्याश्च जातयः ॥ ५७ ॥
औषध्यः कृलमूलानि रोमव्यस्तस्य जज्ञिरे ।
गायत्रीं च ऋचं चैव त्रिवृत्साम रथन्तरम् ॥ ५८ ॥
अग्निष्टोमं च यज्ञानां निर्ममे प्रथमान्मुष्पात् ।
यजूंषि त्रैष्टुभं छन्दः स्तोमं पञ्चदशं तथा ॥ ५९ ॥
बृहत्साम तथोक्त्यं च दक्षिणादसृजन्मुष्पात् ।
सामानि जगतीछन्दः स्तोमं सप्तदशं तथा ॥ ६० ॥
वैश्वानरतिरात्रं च पश्चिमादसृजन् मुष्पात् ।
ऐकविंशमथर्वाणामातोर्वाणामेव च ॥ ६१ ॥
अनुष्टुभं स वैराजमुत्तरादसृजन्मुष्पात् ।
उष्यावयानि भूतानि गात्रेभ्यस्तस्य जज्ञिरे ॥ ६२ ॥
यक्षाः पिशाचा गन्धर्वास्तथैवाप्सरसां गणाः ।
नरकिन्नररक्षांसि वयःपशुभृगोरगाः ॥ ६३ ॥
अव्ययं चैव यद्विदं जगत् स्थावरजङ्गमम् ।
तेषां वै यानि कर्माणि प्राक्सृष्टानि प्रपेदिरे ॥ ६४ ॥
तान्येव ते प्रपद्यन्ते सृज्यमानाः पुनः पुनः ।
छिंस्त्राछिंस्त्रे मृदु कूरे धर्माधर्मावृतानृते ॥ ६५ ॥
तद्भाविताः प्रपद्यन्ते तस्मात्तत्तस्य रोचते ।
महाभूतेषु नानात्वमिन्द्रियार्थेषु मुक्तिषु ॥ ६६ ॥

विनियोगं य भूतानां धातैव व्यदधत्स्वयम् ।
 नामरूपं य भूतानां प्राकृतानां प्रपञ्चनम् ॥ ६७ ॥
 वेदशब्देभ्य अवाद्यौ निर्भमेऽसौ पितामहः ।
 आर्षार्षिणैश्चैव नामानि याश्च वेदेषु वृत्तयः ॥ ६८ ॥
 शर्वर्यन्ते प्रसूतानां तान्येवैभ्यो ददावजः ।
 यथर्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये ॥ ६९ ॥
 दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु ।
 षत्येष करणोद्भूतो लोकसर्गः स्वयम्भुवः ॥ ७० ॥
 मलदाधो विशेषान्तो विकारः प्रकृतेः स्वयम् ।
 यन्द्रसूर्यप्रभाजुष्टो गहनक्षत्रमण्डितः ॥ ७१ ॥
 नदीभिश्च समुद्रैश्च पर्वतैश्च स मण्डितः ।
 परैश्च विविधै रभ्यैः स्फूर्तिर्जनपदैस्तथा ॥ ७२ ॥
 तस्मिन् ब्रह्मवनेऽव्यक्तो ब्रह्मा चरति सर्ववित् ।
 अव्यक्तबीजप्रभव षश्वरानुग्रहे स्थितः ॥ ७३ ॥
 बुद्धिस्कन्धमडाशाप षन्द्रियान्तरकोटरः ।
 महाभूतप्रमाणाश्च विशेषामलपल्लवः ॥ ७४ ॥
 धर्माधर्मसुपुष्पाढ्यः सुभङ्गुः भङ्गुलोदयः ।
 आशुव्यः सर्वभूतानां ब्रह्मवृक्षः सनातनः ॥ ७५ ॥
 धां मूर्द्धानं तस्य विप्रा वदन्ति
 भं वै नाभिं यन्द्रसूर्यो य नेत्रे ।
 दिशः श्रोत्रे चरणौ य क्षितिं य
 सोऽयिन्त्यात्मा सर्वभूतप्राणोता ॥ ७६ ॥
 वङ्गत्रातस्य ब्राह्मणाः सम्प्रसूताः
 तद्भक्षसः क्षत्रियाः पूर्वभागात् ।
 वैश्या उरुभ्यां तस्य पद्भ्यां य शूद्राः
 सर्वे वार्णा गात्रतः सम्प्रसूताः ॥ ७७ ॥
 षति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाण्डे सृष्टिवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ७.१.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । ब्रह्मविष्णुसृष्टिकथनम् ।

ऋषय इत्युः ।

भवता कथिता सृष्टिर्भवस्य परमात्मनः ।

यतुर्भुवमुपात्तस्य संशयो नः प्रजायते ॥ १ ॥

देवश्रेष्ठो विठ्पाक्षो दीमः शूलधरो ढरः ।

कालात्मा भगवान् रुद्रः कपर्दी नीललोहितः ॥ २ ॥

सब्रह्मकमिमं लोकं सविष्णुमपि पावकम् ।

यः संदरति सङ्कुद्धो युगान्ते समुपस्थिते ॥ ३ ॥

यस्य ब्रह्मा य विष्णुश्च प्रणामं कुरुतो भयात् ।

लोकसङ्गोचकस्यास्य यस्य तौ वशवर्तिनौ ॥ ४ ॥

योऽयं देवः स्वकाङ्गाद् ब्रह्मविष्णु पुरासृजत् ।

स श्वेव छि तयोर्नित्यं योगक्षेमकरः प्रभुः ॥ ५ ॥

स कथं भगवान् रुद्र आदित्येवः पुरातनः ।

पुत्रत्वमगमच्छम्भुर्ब्रह्माणोऽव्यक्तजन्मनः ॥ ६ ॥

प्रजापतिश्च विष्णुश्च रुद्रस्यैतौ परस्परम् ।

सृष्टौ परस्परस्याङ्गादिति प्रागपि शुश्रुम ॥ ७ ॥

कथं पुनरशेषाणां भूतानां छेतुभूतयोः ।

गुणप्रधानभावेन प्रादुर्भावः परस्परत् ॥ ८ ॥

नापृष्टं भवता डिग्घिन्नाश्रुतं य कथञ्चन ।

भगवच्छिष्यभूतेन भवता सकलं स्मृतम् ॥ ९ ॥

तत्त्वं वद यथा ब्रह्मा मुनीनामवदद्विभुः ।

वयं श्रद्धालवस्तात श्रोतुमीश्वरसदृशः ॥ १० ॥

वायुरुवाच ।

स्थाने पृष्टमिदं विप्रा भवद्भिः प्रश्नकोविदैः ।

छदमेव पुरा पृष्टो मम प्राड पितामहः ॥ ११ ॥

तदहं सम्प्रवक्ष्यामि यथा रुद्रसमुद्भवः ।

यथा य पुनरुत्पत्तिर्ब्रह्मविषण्वोः परस्परम् ॥ १२ ॥

त्रयस्ते कारणात्मानो जाताः साक्षान्मलेश्वरात् ।

यरायरस्य विश्वस्य सर्गस्थित्यन्ततेतवः ॥ १३ ॥

परमैश्वर्यसंयुक्ताः परमेश्वरभाविताः ।

तश्चक्याधिष्ठिता नित्यं तत्कार्यकरलक्ष्माः ॥ १४ ॥

पित्रा नियमिताः पूर्वं त्रयोऽपि त्रिषु कर्मसु ।

ब्रह्मा सर्गे हरिस्त्राणो रुद्रः संडरणो तथा ॥ १५ ॥

तथाप्यन्योऽन्यमात्सर्यादन्योऽन्यातिशयाशिनः ।

तपसा तोषयित्वा स्वं पितरं परमेश्वरम् ॥ १६ ॥

लब्ध्वा सर्वात्मना तस्य प्रसादात्परमेशिनः ।

ब्रह्मनारायणौ पूर्वं रुद्रः कल्यान्तरेऽसृजत् ॥ १७ ॥

कल्यान्तरे पुनर्ब्रह्मा रुद्रविषणू जगन्मयः ।

विषणुश्च भगवान् रुद्रं ब्रह्माणामसृजत्युनः ॥ १८ ॥

नारायणं पुनर्ब्रह्मा ब्रह्माणं य पुनर्भवः ।

अेवं कल्पेषु कल्पेषु ब्रह्मविषणुमलेश्वराः ॥ १९ ॥

परस्परेण जायन्ते परस्परलितैषिणः ।

तत्तल्लयान्तवृत्तान्तमधिदृत्य मलर्षिभिः ॥ २० ॥

प्रभावः कथ्यते तेषां परस्परसमुद्भवात् ।

शृणु तेषां कथां शित्रां पुण्यं पापप्रमोचिनीम् ॥ २१ ॥

कल्पे तत्पुरुषे वृत्तां ब्रह्माणः परमेशिनः ।

पुरा नारायणो नाम कल्पे वै मेघवाहने ॥ २२ ॥

दिव्यं वर्षसहस्रं तु मेघो भूत्वावलङ्कराम् ।

तस्य भावं समालक्ष्य विषणोर्विश्वजगद्गुरुः ॥ २३ ॥

सर्वः सर्वात्मभावेन प्रददौ शक्तिमव्ययाम् ।

शक्तिं लब्ध्वा तु सर्वात्मा शिवात्सर्वेश्वरात्तदा ॥ २४ ॥

ससर्ज भगवान् विष्णुर्विश्वं विश्वसृजा सः ।
विष्णोस्तद्वैभवं दृष्ट्वा सृष्टस्तेन पितामहः ॥ २५ ॥
ऋष्या परया अस्तः प्रहसन्निदमब्रवीत् ।
गच्छ विष्णो मया ज्ञातं तव सर्गस्य कारणम् ।
आवयोरधिकश्चास्ति स रुद्रो नात्र संशयः ॥ २६ ॥
तस्य देवाधिदेवस्य प्रसादात्परमेष्ठिनः ।
स्रष्टा त्वं भगवानाद्यः पालकः परमार्थतः ॥ २७ ॥
अहं च तपसाराध्य रुद्रं त्रिदशनायकम् ।
त्वया सः जगत्सर्वं स्रक्ष्याम्यत्र न संशयः ॥ २८ ॥
अेवं विष्णुमुपालभ्य भगवानब्जसम्भवः ।
अेवं विज्ञापयामास तपसा प्राप्य शङ्करम् ॥ २९ ॥
भगवान् देवदेवेश विश्वेश्वर मलेश्वर ।
तव वामाङ्गो विष्णुर्दक्षिणाङ्गो लघुः ॥ ३० ॥
मया सः जगत्सर्वं तथाप्यसृजदय्युतः ।
स मत्साराद्युपालब्धस्त्वदाश्रयबलान्मया ॥ ३१ ॥
मद्भावात्नाधिकस्तेऽतिभावस्त्वयि मलेश्वरे ।
त्वत्त अेव समुत्पत्तिरावयोः सदृशी यतः ॥ ३२ ॥
तस्य भक्त्या यथापूर्वं प्रसादं कृतवानसि ।
तथा ममापि तत्सर्वं दातुमर्हसि शङ्कर ॥ ३३ ॥
इति विज्ञापितस्तेन भगवान् भगनेत्रहा ।
न्यायेन वै ददौ सर्वं तस्यापि स दृष्टानिधिः ॥ ३४ ॥
लब्ध्वैवमीश्वरादेव ब्रह्मा सर्वात्मतां क्षणात् ।
त्वरमाणोऽथ सङ्गम्य ददर्श पुरुषोत्तमम् ॥ ३५ ॥
क्षीरार्णवावले शुभ्रे विमाने सूर्यसन्निभे ।
उभरत्नान्विते दिव्ये मनसा तेन निर्मिते ॥ ३६ ॥
अनन्तभोगशय्यायां शयानं पङ्कजेक्षणम् ।
यतुर्भुजमुदाराङ्गं सर्वाभरणभूषितम् ॥ ३७ ॥
शङ्खचक्रधरं सौम्यं यन्द्रभिम्बसमाननम् ।

श्रीवत्सवक्षसं देवं प्रसन्नमधुरस्मितम् ॥ ३८ ॥

धरामृदुकराम्भोजस्पर्शरक्तपदाम्भुजम् ।

क्षीरार्णवामृतमिव शयानं योगनिद्रया ॥ ३९ ॥

तमसा कालरुद्राप्यं रजसा कनकाण्डजम् ।

सत्त्वेन सर्वगं विष्णुं निर्गुणत्वे मलेश्वरम् ॥ ४० ॥

तं दृष्ट्वा पुरुषं ब्रह्मा प्रगल्भमिदमब्रवीत् ।

असामि त्वामहं विषणो त्वमात्मानं यथा पुरा ॥ ४१ ॥

तस्य तद्रयनं श्रुत्वा प्रतिबुद्ध्य पितामहम् ।

उदैक्षत महाभाडुः स्मितभीषण्यकार य ॥ ४२ ॥

तस्मिन्नवसरे विष्णुर्ग्रस्तस्तेन महात्मना ।

सृष्टश्च ब्रह्मणा सद्यो भ्रुवोर्मध्यादयत्नतः ॥ ४३ ॥

तस्मिन्नवसरे साक्षाद्भगवानिन्दुभूषणः ।

शक्तिं तयोरपि द्रष्टुमर्हपो रुपमास्थितः ॥ ४४ ॥

प्रसादमतुलं कर्तुं पुरा दत्तवरस्तयोः ।

आगच्छत्तत्र यत्रेमौ ब्रह्मनारायणौ स्थितौ ॥ ४५ ॥

अथ तुष्टुवतुर्देवं प्रीतौ भीतौ य कौतुकात् ।

प्रणोमतुश्च अलुशो अलुमानेन दूरतः ॥ ४६ ॥

भवोऽपि भगवानेतावनुगृह्य पिनाकधृक् ।

सादरं पश्यतोरेव तयोरन्तरधीयत ॥ ४७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे ब्रह्मविष्णुसृष्टिकथनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥

७.१.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१४. यतुर्दशोऽध्यायः । रुद्राविर्भाववर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

प्रतिकल्पं प्रवक्ष्यामि रुद्राविर्भावकारणम् ।

यतोऽविच्छिन्नसन्ताना अहमसृष्टिः प्रवर्तते ॥ १ ॥

कल्पे कल्पे प्रजाः सृष्ट्वा अहमा अहमाऽऽसम्भवः ।

अवृद्धिहेतोर्भूतानां मुमोह भृशदुःभितः ॥ २ ॥

तस्य दुःखप्रशान्त्यर्थं प्रजानां य विवृद्धये ।

तत्तत्कल्पेषु कालात्मा रुद्रो रुद्रगणाधिपः ॥ ३ ॥

निर्दिष्टः परमेशेन मडेशो नीललोहितः ।

पुत्रो भूत्वानुगृह्णाति अहमाणं अहमाणोऽनुजः ॥ ४ ॥

स एव भगवानीशस्तेजोराशिरनामयः ।

अनादिनिधनो धाता भूतसङ्कोचको विभुः ॥ ५ ॥

परमैश्वर्यसंयुक्तः परमेश्वरभाविनः ।

तस्थकथाधिष्ठितः शश्वत्त्र्यैकैरपि चिह्नितः ॥ ६ ॥

तन्नामनामा तद्रूपस्तत्कार्यकरणक्षमः ।

तत्तुल्यव्यवहारश्च तदाज्ञापारिपालकः ॥ ७ ॥

सहस्रादित्यसङ्काशश्चन्द्रायवभूषणः ।

भुजङ्गगण्डारकेयूरवलयो मुञ्जमेखलः ॥ ८ ॥

जलन्धरविरिञ्चयेन्द्रकपालशकलोज्ज्वलः ।

गङ्गातुङ्गतरङ्गार्द्रपिङ्गलाननमूर्ध्वजः ॥ ९ ॥

भग्नदंष्ट्राङ्गुराङ्कान्तप्रान्तकान्तधराधरः ।

सव्यश्रवणपार्श्वान्तमाऽऽलीकृतकुण्डलः ॥ १० ॥

महावृषभनिर्याणो महाजलदनिःस्वनः ।

महानलसमप्रभ्यो महाभलपराङ्मः ॥ ११ ॥

एवं घोरमहागुणो अहमपुत्रो मडेश्वरः ।

विज्ञानं अहमाणो दत्त्वा सर्गं सह करोति य ॥ १२ ॥

तस्माद् रुद्रप्रसादेन प्रतिकल्पं प्रजापतेः ।

प्रवालरूपतो नित्या प्रजासृष्टिः प्रवर्तते ॥ १३ ॥

कदाचित्प्रार्थितः सष्टुं अहमाणा नीललोहितः ।

स्वात्मना सदृशान् सर्वान् ससर्ज मनसा विभुः ॥ १४ ॥

अपदिनो निरातङ्गात्रीलत्रीवाँस्त्रिवोयनान् ।

जराभरणनिर्मुक्तान् दीमशूलवरायुधान् ॥ १५ ॥

तैस्तु सञ्छादितं सर्वं यतुर्दशविधं जगत् ।

तान्दृष्ट्वा विविधान् रुद्रान् रुद्रमाह पितामहः ॥ १६ ॥

नमस्ते देवदेवेश मास्माक्षीरीदृशीः प्रजाः ।

अन्याः सृज त्वं भद्रं ते प्रजा मृत्युसमन्विताः ॥ १७ ॥

धृत्युक्तः प्रहसन्प्राह ब्रह्माणं परमेश्वरः ।

नास्ति मे तादृशः सर्गः सृज त्वमशुभाः प्रजाः ॥ १८ ॥

ये त्विमे मनसा सृष्टा महात्मानो महाभवाः ।

यश्चिन्ति मया सार्धं सर्वं येव हि याज्ञिकाः ॥ १९ ॥

धृत्युक्त्वा विश्वकर्माणं विश्वभूतेश्वरो हरः ।

सह रुद्रैः प्रजासर्गात्रिवृत्तात्माध्यतिष्ठत ॥ २० ॥

ततः प्रभृति देवोऽसौ न प्रसूते प्रजाः शुभाः ।

उर्ध्वरेताः स्थितः स्थाणुर्यावदाभूतसम्प्लवम् ॥ २१ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाषे रुद्राविर्भाववर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥

७.१.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । शिवशिवास्तुतिवर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

यदा पुनः प्रजाः सृष्टा न व्यवर्द्धन्त वेधसः ।

तदा मैथुनज्ञं सृष्टिं ब्रह्मा कर्तुममन्यत ॥ १ ॥

न निर्गतं पुरा यस्मान्नारीणां कुलमीश्वरात् ।

तेन मैथुनज्ञं सृष्टिं न शशाक पितामहः ॥ २ ॥

ततः स विदधे बुद्धिमर्थनिश्चयगामिनीम् ।

प्रजानमेव वृद्ध्यर्थं प्रष्टव्यः परमेश्वर ॥ ३ ॥

प्रसादेन विना तस्य न वर्द्धरन्निमाः प्रजाः ।
 अेवं सञ्चिन्त्य विश्वात्मा तपः कर्तुं प्रयत्नमे ॥ ४ ॥
 तदाधा परमा शक्तिरनन्ता लोकभाविनी ।
 आधा सूक्ष्मतरा शुद्धा भावगम्या मनोहरा ॥ ५ ॥
 निर्गुणा निष्प्रपञ्चा च निष्कला निरुपप्लवा ।
 निरन्तरता नित्या नित्यमीश्वरपार्श्वगा ॥ ६ ॥
 तथा परमया शक्त्या भगवन्तं त्रियम्भकम् ।
 सञ्चिन्त्य हृदये ब्रह्मा तताप परमं तपः ॥ ७ ॥
 तीव्रेण तपसा तस्य युक्तस्य परमेष्ठिनः ।
 अचिरेणैव कालेन पिता सम्प्रतुतोष ७ ॥ ८ ॥
 ततः केनचिदंशेन मूर्तिमाविश्य कामपि ।
 अर्द्धनारीश्वरो भूत्वा यथौ देवः स्वयं हरः ॥ ९ ॥
 तं दृष्ट्वा परमं देवं तमसः परमव्ययम् ।
 अद्वितीयमनिर्देश्यमदृश्यमकृतात्मभिः ॥ १० ॥
 सर्वलोकविधातारं सर्वलोकेश्वरेश्वरम् ।
 सर्वलोकविधायिन्या शक्त्या परमया युतम् ॥ ११ ॥
 अप्रतर्क्यमनाभासमभेयमजरं ध्रुवम् ।
 अखलं निर्गुणं शान्तमनन्तमडिमास्पदम् ॥ १२ ॥
 सर्वगं सर्वदं सर्वसदसद्व्यक्तिवर्जितम् ।
 सर्वोपमाननिर्मुक्तं शरण्यं शाश्वतं शिवम् ॥ १३ ॥
 प्रणम्य दण्डवद् ब्रह्मा समुत्थाय कृताञ्जलिः ।
 श्रद्धाविनयसम्पन्नैः श्राव्यैः संस्कारसंयुतैः ॥ १४ ॥
 यथार्थयुक्तसर्वार्थैर्वेदार्थपरिबृंहितैः ।
 तुष्टाव देवं देवीं च सूक्तैः सूक्ष्मार्थगोचरैः ॥ १५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 जय देव महादेव जयेश्वर मહેश्वर ।
 जय सर्वगुणश्रेष्ठ जय सर्वसुराधिप ॥ १६ ॥
 जय प्रकृतिकल्याणि जय प्रकृतिनाथिडे ।

જય પ્રકૃતિદૂરે ત્વં જય પ્રકૃતિસુન્દરિ ॥ ૧૭ ॥
 જયામોઘમહામાય જયામોઘમનોરથ ।
 જયામોઘમહાલીલ જયામોઘમહાબલ ॥ ૧૮ ॥
 જય વિશ્વજગન્માતર્જય વિશ્વજગન્મયિ ।
 જય વિશ્વજગદ્દાત્રિ જય વિશ્વજગત્સપ્તિ ॥ ૧૯ ॥
 જય શાશ્વતિકૈશ્વર્ય જય શાશ્વતિકાલય ।
 જય શાશ્વતિકાકાર જય શાશ્વતિકાનુગ ॥ ૨૦ ॥
 જયાત્મત્રયનિર્માત્રિ જયાત્મત્રયપાલિનિ ।
 જયાત્મત્રયસંહર્ત્રિ જયાત્મત્રયનાયિકે ॥ ૨૧ ॥
 જયાવલોકનાયત્તજગત્કારણબૃહણ ।
 જયોપેક્ષાકટાક્ષોત્યહુતભુગભુક્તભૌતિક ॥ ૨૨ ॥
 જય દેવાઘવિહોયે સ્વાત્મસૂક્ષ્મદૃશોજ્જવલે ।
 જય સ્થૂલાત્મશક્ત્યેશે જય વ્યામયરાયરે ॥ ૨૩ ॥
 જય નાનૈકવિન્યસ્તવિશ્વતત્ત્વસમુચ્ચય ।
 જયાસુરશિરોનિષ્ઠશ્રેષ્ઠાનુગકદમ્બક ॥ ૨૪ ॥
 જયોપાશ્રિતસંરક્ષાસંવિધાનપટીયસિ ।
 જયોન્મૂલિતસંસારવિષવૃક્ષાહુરોદ્રમે ॥ ૨૫ ॥
 જય પ્રાદેશિકૈશ્વર્યવીર્યશૌર્યવિજૃમ્ભણ ।
 જય વિશ્વબહિર્ભૂત નિરસ્તપરવૈભવ ॥ ૨૬ ॥
 જય પ્રણીતપચ્ચાર્થપ્રયોગપરમામૃત ।
 જય પચ્ચાર્થવિજ્ઞાનસુધાસ્રોતઃસ્વરૂપિણિ ॥ ૨૭ ॥
 જયાતિઘોરસંસારમહારોગભિષગ્વર ।
 જયાનાદિમલાજ્ઞાનતમઃપટલચન્દ્રિકે ॥ ૨૮ ॥
 જય ત્રિપુરકાલાગ્રે જય ત્રિપુરભૈરવિ ।
 જય ત્રિગુણનિર્મુક્તે જય ત્રિગુણમર્દિનિ ॥ ૨૯ ॥
 જય પ્રથમસર્વજ્ઞ જય સર્વપ્રબોધિકે ।
 જય પ્રચુરદિવ્યાહુગ જય પ્રાર્થિતદાયિનિ ॥ ૩૦ ॥

क्व देव ते परं धाम क्व य तुच्छं य नो वयः ।
तथापि भगवन् भक्त्या प्रलपन्तं क्षमस्व माम् ॥ ३१ ॥

विज्ञाष्वैवंविधैः सूक्तैर्विश्वकर्मा यतुर्भुजः ।
नमश्चकार रुद्राय रुद्राण्यै य मुहुर्मुहुः ॥ ३२ ॥

एतं स्तोत्रवरं पुण्यं ब्रह्मणा समुदीरितम् ।
अर्द्धनारीश्वरं नाम शिवयोर्ध्ववर्द्धनम् ॥ ३३ ॥

य एतं कीर्त्तयेद्भक्त्या यस्य कस्यापि कङ्क्षया ।
स तद्गुणमवाप्नोति शिवयोः प्रीतिकारणात् ॥ ३४ ॥

सकलभुवनभूतभावनाभ्यां
जननविनाशविहीनविग्रहाभ्याम् ।
नरवरयुवतीवपुर्द्धराभ्यां
सततमहं प्रणतोऽस्मि शङ्कराभ्याम् ॥ ३५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे शिवशिवास्तुतिवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥
७.१.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१६. षोडशोऽध्यायः । देवीशक्त्युद्भवः ।

वायुरुवाच ।
अथ देवो महादेवो महाजलदनादया ।
वाचा मधुरगम्भीरशिवदश्रक्षणवर्णया ॥ १ ॥
अर्थसम्पन्नपदया राजलक्षणयुक्तया ।
अशेषविषयारम्भरक्षाविमलयदक्षया ॥ २ ॥
मनोहरतरोदारमधुरस्मितपूर्वया ।
सम्भवापेसुसम्प्रीतो विश्वकर्माणामीश्वरः ॥ ३ ॥
ईश्वर उवाच ।
वत्स वत्स महाभाग मम पुत्र पितामह ।

ज्ञातमेव मया सर्वं तव वाङ्मयस्य गौरवम् ॥ ४ ॥

प्रजानामेव वृद्ध्यर्थं तपस्तप्तं त्वयाधुना ।
तपसानेन तुष्टोऽस्मि ददामि च तवेप्सितम् ॥ ५ ॥

धृत्युक्त्वा परमोदारं स्वभावमधुरं वयः ।
ससर्ज वपुषो भागाद्देवी देववरो हरः ॥ ६ ॥

यामाहुर्ब्रह्मविद्भांसो देवीं दिव्यगुणान्विताम् ।
परस्य परमां शक्तिं भवस्य परमात्मनः ॥ ७ ॥

यस्यां न भलु विद्यन्ते जन्ममृत्युजरादयः ।
या भवानी भवस्याङ्गात्समाविरभवत्किल ॥ ८ ॥

यस्या वायो निवर्तन्ते मनसा येन्द्रियैः सह ।
सा भर्तुर्वपुषो भागाज्जातेव समदृश्यत ॥ ९ ॥

या सा जगदिदं कृत्स्नं मङ्गिमा व्याप्य तिष्ठति ।
शरीरिणीव स देवी विचित्रं समवक्ष्यत ॥ १० ॥

सर्वं जगदिदं यैषा सम्मोडयति मायया ।
ईश्वरात्सैव जाताऽभूदजाता परमार्थतः ॥ ११ ॥

न यस्याः परमो भावः सुराणामपि गोचरः ।
विश्रामरेश्वरी यैव विभक्ता भर्तुर्दुगतः ॥ १२ ॥

तां दृष्ट्वा परमेशानीं सर्वलोकमण्डेश्वरीम् ।
सर्वज्ञां सर्वगां सूक्ष्मां सदसद्व्यक्तिवर्जिताम् ॥ १३ ॥

परमां निषिलं भासा भासयन्तीमिदं जगत् ।
प्रक्षिपत्य महादेवीं प्रार्थयामास वै विराट् ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।
देवि देवेन सृष्टोऽहमाहौ सर्वजगन्मयि ।
प्रजासर्गे नियुक्तश्च सृजामि सकलं जगत् ॥ १५ ॥

मनसा निर्मिताः सर्वे देवि देवादयो मया ।
न वृद्धिमुपगच्छन्ति सृज्यमानाः पुनः पुनः ॥ १६ ॥

मिथुनप्रभवामेव कृत्वा सृष्टिमतः परम् ।
संवर्धयितुमिच्छामि सर्वा एव मम प्रजाः ॥ १७ ॥

न निर्गतं पुरा त्वत्तो नारीणां कुलमव्ययम् ।
तेन नारीकुलं स्रष्टुं शक्तिर्मम न विद्यते ॥ १८ ॥

सर्वासामेव शक्तीनां त्वत्तः भवुः समुद्भवः ।
तस्मात्सर्वत्र सर्वेषां सर्वशक्तिप्रदायिनीम् ॥ १९ ॥

त्वामेव वरदां मायां प्रार्थयामि सुरेश्वरीम् ।
थराथरविवृद्ध्यर्थमंशेनैकेन सर्वगे ॥ २० ॥

दक्षस्य मम पुत्रस्य पुत्री भव भवार्तिनि ।
अेवं सा याचिता देवी ब्रह्मणा ब्रह्मयोनिना ॥ २१ ॥

शक्तिमेकां भ्रुवोर्मध्यात् ससर्जात्मसमप्रभाम् ।
तामाल प्रदसन् प्रेक्ष्य देवदेववरो हरः ॥ २२ ॥

ब्रह्मणां तपसाराध्यं कुरु तस्य यथेप्सितम् ।
तामज्ञां परमेशस्य शिरसा प्रतिगृह्य सा ॥ २३ ॥

ब्रह्मणो वचनाद्देवी दक्षस्य दृढिताऽभवत् ।
दत्त्वैवमत्तुलां शक्तिं ब्रह्मणे ब्रह्मरूपिणीम् ॥ २४ ॥

विवेश देवं देवस्य देवश्चान्तरधीयत ।
तदाप्रभृति लोकेऽस्मिन् स्त्रियां भोगः प्रतिष्ठितः ॥ २५ ॥

प्रजासृष्टिश्च विप्रेन्द्रां मैथुनेन प्रवर्तते ।
ब्रह्मापि प्राप सानन्दं सन्तोषं मुनिपुङ्गवाः ॥ २६ ॥

अेतद्गः सर्वमाख्यातं देव्याः शक्तिसमुद्भवम् ।
पुण्यवृद्धिकरं श्राव्यं भूतसर्गानुषङ्गतः ॥ २७ ॥

य एतं कीर्तयेन्नित्यं देव्याः शक्तिसमुद्भवम् ।
पुण्यं सर्वमवाप्नोति पुत्रांश्च लभते शुभान् ॥ २८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाएऽदेवीशक्त्युद्भवो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ७.१.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१७. समदशोऽध्यायः । सृष्टिकथनम् ।

वायुरुवाच ।

अेवं लब्ध्वा परां शक्तिमीश्वरादेव शाश्वतीम् ।

मैथुनप्रभवां सृष्टिं कर्तृकामः प्रजापतिः ॥ १ ॥

स्वयमप्यर्द्धतो नारी यार्द्धेन पुरुषोऽभवत् ।

यार्द्धेन नारी सा तस्माच्छतरुपा व्यजायत ॥ २ ॥

विराजमसृजद्ब्रह्मा सोऽर्द्धेन पुरुषोऽभवत् ।

स वै स्वायम्भुवः पूर्वं पुरुषो मनुरुच्यते ॥ ३ ॥

सा देवी शतरुपा तु तपः कृत्वा सुदुश्चरम् ।

भर्तारं दीमयशसं मनुमेवान्वपधत ॥ ४ ॥

तस्मात्तु शतरुपा सा पुत्रद्वयमसूयत ।

प्रियव्रतोत्तानपादौ पुत्रौ पुत्रवतां वरौ ॥ ५ ॥

कन्ये द्वे य मलाभागे याभ्यां जातास्त्विमाः प्रजाः ।

आकूतिरेका विज्ञेया प्रसूतिरपरा स्मृता ॥ ६ ॥

स्वायम्भुवः प्रसूतिं य ददौ दक्षाय तां प्रभुः ।

रुचेः प्रजापतेश्चैव याकूतिं समपादयत् ॥ ७ ॥

आकूत्यां मिथुनं जज्ञे मानसस्य रुचेः शुभम् ।

यज्ञश्च दक्षिणा चैव याभ्यां संवर्तितं जगत् ॥ ८ ॥

स्वायम्भुवसुतायां तु प्रसूत्यां लोकमातरः ।

यतस्मो विशतिः कन्या दक्षस्त्वजनयत्प्रभुः ॥ ९ ॥

श्रद्धा लक्ष्मीर्धृतिः पुष्टिस्तुष्टिर्मेधा छिया तथा ।

बुद्धिर्लज्जा वपुः शान्तिस्सिद्धिः कीर्तिस्त्रयोदशी ॥ १० ॥

पत्न्यर्थं प्रतिजग्राड धर्मो दाक्षायणीः प्रभुः ।

ताभ्यः शिष्टा यवीयस्य अेकादश सुलोचनाः ॥ ११ ॥

भ्यातिः सत्यथ सम्भूतिः स्मृतिः प्रीतिः क्षमा तथा ।

सन्नतिश्चानसूया य ऊर्जा स्वाहा स्वधा तथा ॥ १२ ॥

भृगुः शर्वो मरीचिश्च अङ्गिराः पुलहः कतुः ।

पुलस्त्योऽत्रिर्वशिष्ठश्च पावकः पितरस्तथा ॥ १३ ॥

ज्यात्याधा जगृहुः कन्या मुनयो मुनिसत्तमाः ।
 कामाद्यास्तु यशोऽन्ता ये ते त्रयोदश सूनवः ॥ १४ ॥
 धर्मस्य जज्ञिरे तास्तु श्रद्धाधाः सुसुभोत्तराः ।
 द्युभोत्तराश्च लिंसायामधर्मस्य च सन्ततौ ॥ १५ ॥
 निकृत्याद्य उत्पन्नाः पुत्राश्च धर्मलक्षणाः ।
 नैषां भार्याश्च पुत्रा वा सर्वे त्वनियमाः स्मृताः ॥ १६ ॥
 स श्रेष्ठे तामसः सर्गो जज्ञे धर्मनियामकः ।
 या सा दक्षस्य दृढिता रुद्रस्य दयिता सती ॥ १७ ॥
 भर्तृनिन्दाप्रसङ्गेन त्यक्त्वा दाक्षाधिर्षीं तनुम् ।
 दक्षं च दक्षभार्यां च विनिन्द्य सः सः सः ॥ १८ ॥
 सा मेनायामाविरभूत्पुत्री छिमवतो गिरेः ।
 रुद्रस्तु तां सतीं दृष्ट्वा रुद्रांस्त्वात्मसमप्रभान् ॥ १९ ॥
 यथाऽसृजदसङ्ख्यातांस्तथा कथितमेव च ।
 भृगोः ज्यात्यां समुत्पन्ना लक्ष्मीनारायणप्रिया ॥ २० ॥
 देवौ धातृविधातारौ मन्वन्तरविधारिणौ ।
 तयोर्वै पुत्रपौत्राधाः शतशोऽथ सः सः ॥ २१ ॥
 स्वायम्भुवेऽन्तरे नीताः सर्वे ते भार्गवा मताः ।
 मरीचेरपि सम्भूतिः पौर्णमासमसूयत ॥ २२ ॥
 कन्यायतुष्टयं यैव मढीयांसस्तद्वनयाः ।
 येषां वंशे समुत्पन्नो बडुपुत्रस्य कश्यपः ॥ २३ ॥
 स्मृतिश्चाङ्गिरसः पत्नी जनयामास वै सुतौ ।
 आग्नीध्रं शरभञ्जैव तथा कन्यायतुष्टयम् ॥ २४ ॥
 तदीयाः पुत्रपौत्राश्च येऽतीतास्ते सः सः ॥
 प्रीत्यां पुलस्त्यभार्यायां दन्तोऽग्निरभवत्सुतः ।
 पूर्वजन्मनि योऽगस्त्यः स्मृतः स्वायम्भुवेऽन्तरे ॥ २५ ॥
 तत्सन्ततीया बडवः पौलस्त्या षति विश्रुताः ।
 क्षमा तु सुषुवे पुत्रान् पुलस्त्य प्रजापतेः ॥ २६ ॥

કર્દમશ્ચાસુરિશ્ચૈવ સહિષ્ણુશ્ચેતિ તે ત્રયઃ ।
 ત્રેતાગ્નિવર્ચસઃ સર્વે યેષાં વંશઃ પ્રતિષ્ઠિતઃ ॥ ૨૭ ॥
 ક્રતોઃ ક્રતુસમાન્ભાર્યા સન્નતિઃ સુષુવે સુતાન્ ।
 નૈષાં ભાર્યાશ્ચ પુત્રાશ્ચ સર્વે તે હ્યૂર્ધ્વરિતસઃ ॥ ૨૮ ॥
 ષષ્ટિસ્તાનિ સહસ્રાણિ વાલખિલ્યા ઇતિ સ્મૃતાઃ ।
 અનૂરોરગ્રતો યાન્તિ પરિવાર્ય દિવાકરમ્ ॥ ૨૯ ॥
 અત્રેભાર્યાનસૂયા ચ પગ્ચાત્રેયાનસૂયત ।
 કન્યકાં ચ શ્રુતિં નામ માતા શઙ્ખપદસ્ય ચ ॥ ૩૦ ॥
 સત્યનેત્રશ્ચ હવ્યશ્ચ આપોમૂર્તિઃ શનૈશ્ચરઃ ।
 સોમશ્ચ પગ્ચમસ્ત્વેતે પગ્ચાત્રેયાઃ પ્રકીર્તિતાઃ ॥ ૩૧ ॥
 તેષાં પુત્રાશ્ચ પૌત્રાશ્ચ હ્યાત્રેયાણાં મહાત્મનામ્ ।
 સ્વાયમ્ભુવેડન્તરેડતીતાઃ શતશોડશ સહસ્રશઃ ॥ ૩૨ ॥
 ઊર્જાયાં તુ વસિષ્ઠસ્ય પુત્રા વૈ સમ જહ્ણિરે ।
 જ્યાયસી ચ સ્વસા તેષાં પુણ્ડરીકા સુમધ્યમા ॥ ૩૩ ॥
 રજોગાત્રોર્ધ્વબાહૂ ચ સવનશ્ચાનયશ્ચ યઃ ।
 સુતપાઃ શુક્ર ઇત્યેતે સમ સમર્ષયઃ સ્મૃતાઃ ॥ ૩૪ ॥
 ગોત્રાણિ નામભિસ્તેષાં વાસિષ્ઠાનાં મહાત્મનામ્ ।
 સ્વાયમ્ભુવેડન્તરેડતીતાન્યર્બુદાનિ શતાનિ ચ ॥ ૩૫ ॥
 ઇત્યેષ ઋષિસર્ગસ્તુ સાનુબન્ધઃ પ્રકીર્તિતઃ ।
 સમાસાદ્ધિસ્તરાદ્ધક્તુમશક્યોડયમિતિ દ્વિજાઃ ॥ ૩૬ ॥
 યોડસૌ રુદ્રાત્મકો વહ્નિબ્રહ્મણો માનસઃ સુતઃ ।
 સ્વાહા તસ્ય પ્રિયા લેભે પુત્રાંસ્ત્રીનમિતૌજસઃ ॥ ૩૭ ॥
 પાવકઃ પવમાનશ્ચ શુચિરિત્યેષ તે ત્રયઃ ।
 નિર્મઞ્ચઃ પવમાનઃ સ્થાદ્ઘૈદ્યુતઃ પાવકઃ સ્મૃતઃ ॥ ૩૮ ॥
 સૂર્યે તપતિ યશ્ચાસૌ શુચિઃ સૌર ઉદાહૃતઃ ।
 હવ્યવાહઃ કવ્યવાહઃ સહરક્ષા ઇતિ ત્રયઃ ॥ ૩૯ ॥
 ત્રયાણાં ક્રમશઃ પુત્રા દેવપિતૃસુરાશ્ચ તે ।
 એતેષાં પુત્રપૌત્રાશ્ચ ચત્વારિંશન્નવૈવ તે ॥ ૪૦ ॥

काम्यनैमित्तिकाजस्रकर्मसु त्रिषु संस्थिताः ।
 सर्वे तपस्विनो ज्ञेयाः सर्वे व्रतभूतस्तथा ॥ ४१ ॥
 सर्वे रुद्रात्मकाश्चैव सर्वे रुद्रपरायणाः ।
 तस्मादग्निमुपे यत्तद् लुप्तं स्यादेव केनचित् ॥ ४२ ॥
 तत्सर्वं रुद्रमुद्दिश्य दत्तं स्यान्नात्र संशयः ।
 धृत्येवं निश्चयोऽग्नीनामनुकान्तो यथातथम् ॥ ४३ ॥
 नातिविस्तरतो विप्राः पितृ-वक्ष्याम्यतः परम् ।
 यस्मात्सु ऋतवस्तेषां स्थानं स्थानाभिमानिनाम् ॥ ४४ ॥
 ऋतवः पितरस्तस्मादित्येषा वैदिकी श्रुतिः ।
 युष्माद् ऋतुषु सर्वे हि जायन्ते स्थासुजङ्गमाः ॥ ४५ ॥
 तस्मादेते हि पितर आर्तवा धृति य श्रुतम् ।
 अेवं पितृणामेतेषामृतुकालाभिमानिनाम् ॥ ४६ ॥
 आत्मैश्वर्या महात्मानस्तिष्ठन्तीडाभ्रसङ्गमात् ।
 आग्निष्वात्ता बर्हिषदः पितरो द्विविधाः स्मृताः ॥ ४७ ॥
 अयज्वानश्च यज्वानः कृमात्ते गृहमेधिनः ।
 स्वधाऽसूत पितृभ्यश्च द्वे कन्ये लोकविश्रुते ॥ ४८ ॥
 मेनां य धरणीं यैव याभ्यां विश्वमिदं धृतम् ।
 अग्निष्वात्तसुता मेना धरणी बर्हिषत्सुता ॥ ४९ ॥
 मेना हिमवतः पत्नी मैनाकं कौण्ठ्यमेव य ।
 गौरीं गङ्गां य सुषुवे लवाङ्गाश्चेषपावनीम् ॥ ५० ॥
 मेरोस्तु धरणी पत्नी दिव्यौषधिसमन्वितम् ।
 मन्दरं सुषुवे पुत्रं त्रिसुन्दरकन्दरम् ॥ ५१ ॥
 स अेव मन्दरः श्रीमान्मेरुपुत्रस्तपोबलात् ।
 साक्षाच्छ्रीकण्ठनाथस्य शिवस्यावसथं गतः ॥ ५२ ॥
 साऽसूता धरणी भूयस्तिस्त्रः कन्याश्च विश्रुताः ।
 वेलान् य नियतिं यैव तृतीयामपि यायतिम् ॥ ५३ ॥
 आयतिर्नियतिश्चैव पत्न्यौ द्वे भृगुपुत्रयोः ।

સ્વાયમ્ભુવેઽન્તરે પૂર્વ કથિતસ્તે તદન્વયઃ ॥ ૫૪ ॥

સુષુવે સાગરાદ્વેલા કન્યામેકામનિન્દિતામ્ ।

સવર્ણા નામ સામુદ્રી પત્ની પ્રાચીનબર્હિષઃ ॥ ૫૫ ॥

સામુદ્રી સુષુવે પુત્રાન્દશ પ્રાચીનબર્હિષઃ ।

સર્વે પ્રાચેતસા નામ ધનુર્વેદસ્ય પારગાઃ ॥ ૫૬ ॥

યેષાં સ્વાયમ્ભુવે દક્ષઃ પુત્રત્વમગમત્પુરા ।

ત્રિયમ્બકસ્ય શાપેન ચાક્ષુષસ્થાન્તરે મનોઃ ॥ ૫૭ ॥

ઇત્યેતે બ્રહ્મપુત્રાણાં ધર્માદીનાં મહાત્મનામ્ ।

નાતિસંક્લેપતો વિપ્રા નાતિવિસ્તરતઃ ક્રમાત્ ॥ ૫૮ ॥

વર્ણિતા વૈ મયા વંશા દિવ્યા દેવગણાન્વિતાઃ ।

ક્રિયાવન્તઃ પ્રજાવન્તો મહર્હિભિરલકૃતાઃ ॥ ૫૯ ॥

પ્રજાનાં સન્નિવેશોઽયં પ્રજાપતિસમુદ્ભવઃ ।

ન હિ શક્યઃ પ્રસંખ્યાતું વર્ષકોટિશતૈરપિ ॥ ૬૦ ॥

રાણામપિ ચ યો વંશો દ્વિધા સોઽપિ પ્રવર્તતે ।

સૂર્યવંશઃ સોમવંશ ઇતિ પુણ્યતમઃ ક્ષિતૌ ॥ ૬૧ ॥

ઇક્ષ્વાકુરમ્બરીષશ્ચ યયાતિર્નાહુષાદયઃ ।

પુણ્યશ્લોકાઃ શ્રુતા યેઽત્ર તેઽપિ તદ્વંશસમ્ભવાઃ ॥ ૬૨ ॥

અન્યે ચ રાજઋષયો નાનાવીર્યસમન્વિતાઃ ।

કિં તૈઃ કૃલમનુલ્કાન્તૈરુક્તપૂર્વૈઃ પુરાતનૈઃ ॥ ૬૩ ॥

કિં ચેશ્વરકથાવૃત્તૌ યત્ર તત્રાન્યકીર્તનમ્ ।

ન સદ્ભિઃ સમ્મતં મત્વા નોત્સહે બહુભાષિતુમ્ ॥ ૬૪ ॥

પ્રસંખ્યાદીશ્વરસ્યૈવ પ્રભાવથોતનાદપિ ।

સર્ગાદયોઽપિ કથિતા ઇત્યત્ર તત્પ્રવિસ્તરૈઃ ॥ ૬૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે સમમ્યાં વાયવીયસંહિતાયાં પૂર્વખણ્ડે સૃષ્ટિકથનં નામ સપ્તદશોઽધ્યાયઃ ॥ ૭.૧.૧૭ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

७.१.१८. अष्टादशोऽध्यायः । सतीदेहत्यागः ।

ऋषय उच्युः ।

देवी दक्षस्य तनया त्यज्वा दक्षायणीं तनुम् ।

कथं छिमवतः पुत्री मेनायामभवत्पुरा ॥ १ ॥

कथं य निन्दितो रुद्रो दक्षेण य मलात्मना ।

निमित्तमपि किं तत्र येन स्यान्निन्दितो भवः ॥ २ ॥

उत्पन्नश्च कथं दक्षो ज्यमिशपाद्भवस्य तु ।

याक्षुषस्यान्तरे पूर्वं मनोः प्रभ्रूळि मारुत ॥ ३ ॥

वायुरुवाच

शृण्वन्तु कथयिष्यामि दक्षस्य लघुचेतसः ।

वृत्तं पापात् प्रमादाय्य विश्वामरविदूषणम् ॥ ४ ॥

पुरा सुरासुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ।

कदाचिद् द्रष्टुमीशानं छिमवच्छिभरं ययुः ॥ ५ ॥

तदा देवश्च देवी च दिव्यासनगतावुभौ ।

दर्शनं ददतुस्तेषां देवादीनां द्विजोत्तमाः ॥ ६ ॥

तदानीमेव दक्षोऽपि गतस्तत्र सडामरैः ।

जामातरं डरं द्रष्टुं देवीं चात्मसुतां सतीम् ॥ ७ ॥

तदात्मगौरवाद्देवो देव्या दक्षे समागते ।

देवादिभ्यो विशेषेण न कदाचिदभूत्स्मृतिः ॥ ८ ॥

तस्य तस्याः परं भावमज्ञातुश्चापि डेवलम् ।

पुत्रीत्येवं विमूढस्य तस्यां वैरमजायत ॥ ९ ॥

ततस्तेनैव वैरेण विधिना च प्रयोदितः ।

नाजुवाडु भवं दक्षो दीक्षितस्तामपि द्विषन् ॥ १० ॥

अन्याञ्जामातरः सर्वानाडूय स यथाडमम् ।

शतशः पुष्कलामर्याञ्चकार च पृथक् पृथक् ॥ ११ ॥

तथा ता-सङ्गतान् श्रुत्वा नारदस्य मुभात्तदा ।

ययौ रुद्राय रुद्राणी विज्ञाप्य भवनं पितुः ॥ १२ ॥

अथ सन्नित्तं दिव्यं विमानं विश्वतोमुभम् ।

लक्षणाढ्यं सुभारोहमतिमात्रं मनोह्रम् ॥ १३ ॥
तमजाम्भूनदप्रभ्यं चित्ररत्नपरिष्कृतम् ।
मुक्तामयवितानाञ्च्यं स्रग्दामसमलङ्कृतम् ॥ १४ ॥
तमङ्ग्यननिर्व्यूढं रत्नस्तम्भशतावृतम् ।
वज्रकल्पितसोपानं विद्रुमस्तम्भतोरणम् ॥ १५ ॥
पुष्पपट्टपरिस्तीर्णां चित्ररत्नमडासनम् ।
वज्रजालकिरच्छिद्रमच्छिद्रमण्डिकुट्टिमम् ॥ १६ ॥
मण्डिदण्डमनोज्ञेन मडावृषभलक्ष्मणा ।
अलङ्कृतपुरोभागमभ्रशुभ्रेण केतुना ॥ १७ ॥
रत्नङ्ग्युकगुमाङ्गुश्रित्रवेत्रैकपाण्डिभिः ।
अधिष्ठितमडाद्दारमप्रधृष्यैर्गणेश्वरैः ॥ १८ ॥
मृदङ्गतालगीतादिवेणुवीणाविशारदैः ।
विदग्धवेषभूषैश्च अङ्गुलिभिः स्त्रीजनैर्वृतम् ॥ १९ ॥
आरुरोह मडादेवी सः प्रियसपीजनैः ।
यामारव्यजने तस्या वज्रदण्डमनोहरे ॥ २० ॥
गृहीत्वा रुद्रङ्ग्ये द्वे विवीजतुरुभे शुभे ।
तदा यामरयोर्मध्ये देव्या वदनमाभभौ ॥ २१ ॥
अन्योऽन्यं युध्यतोर्मध्ये ऽसयोरिव पङ्कजम् ।
छत्रं शशिनिलं तस्याश्चूडोपरि सुमालिनी ॥ २२ ॥
धृतमुक्तापरिक्षिप्तं अभास प्रेमनिर्भरा ।
तच्छत्रमुज्ज्वलं देव्या रुरुये वदनोपरि ॥ २३ ॥
उपर्यभृतभाण्डस्य माण्डलं शशिनो यथा ।
अथ यात्रे समासीना सुस्मितास्या शुभावती ॥ २४ ॥
अक्षधूतविनोदेन रमयामास वै सतीम् ।
सुयशाः पादुके देव्याः शुभे रत्नपरिष्कृते ॥ २५ ॥
स्तनयोरन्तरे कृत्वा तदा देवीमसेवत ।
अन्या काञ्चनचार्यङ्गी दीप्तं जग्राह दर्पणम् ॥ २६ ॥

अपरा तालवृन्तं य परा ताम्बूलपेटिकाम् ।
 कायित्कीडाशुकं यारु करेऽकुरुत भामिनी ॥ २७ ॥
 कायित्तु सुमनोज्ञानि पुष्पाणि सुरभीणि य ।
 कायिदाभरणाधारं भभार कमलेक्षणा ॥ २८ ॥
 कायिच्य पुनरावेपं सुप्रसूनं शुभाञ्जनम् ।
 अन्याश्च सदृशास्तास्ता यथास्वमुचितक्रियाः ॥ २९ ॥
 आवृत्य तां मडादेवीमसेवन्त समन्ततः ।
 अतीव शुशुभे तासामन्तरे परमेश्वरी ॥ ३० ॥
 तारापरिषदो मध्ये यन्द्रलोभेव शारदी ।
 ततः शङ्खसमुत्थस्य नादस्य समनन्तरम् ॥ ३१ ॥
 प्रास्थानिको मडानादः पटलः समताड्यत ।
 ततो मधुरवाद्यानि सड तालोधतैः स्वनैः ॥ ३२ ॥
 अनाडतानि सन्नेदुः काडलानां शतानि य ।
 सायुधानां गाणेशानां मडेशसमतेजसाम् ॥ ३३ ॥
 सडस्त्राणि शतान्यष्टौ तदानीं पुरतो ययुः ।
 तेषां मध्ये वृषाडुढो गजाडुढो यथा गुरुः ॥ ३४ ॥
 जगाम गणपः श्रीमान् सोमनन्दीश्वरार्चितः ।
 देवदुन्दुभयो नेदुर्दिवि दिव्यसुभा घनाः ॥ ३५ ॥
 ननृतुर्मुनयः सर्वे मुमुदुः सिद्धयोगिनः ।
 ससृजुः पुष्पवृष्टिं य वितानोपरि वारिदाः ॥ ३६ ॥
 तदा देवगणैश्चान्यैः पथि सर्वत्र सङ्गताः ।
 क्षणादिव पितुर्गुडं प्रविवेश मडेश्वरी ॥ ३७ ॥
 तां दृष्ट्वा कुपितो दक्षश्चात्मनः क्षयकारणात् ।
 तस्या यवीयसीभ्योऽपि यडे पूजामसत्कृताम् ॥ ३८ ॥
 तदा शशिमुष्ठी देवी पितरं सदसि स्थितम् ।
 अम्बिका युक्तमव्यग्रमुवाचाङ्गुपणं वयः ॥ ३९ ॥
 देव्युवाच ।
 ब्रह्मादयः पिशाचान्ता यस्याज्ञावशवर्तिनः ।

स देवः साम्प्रतं तात विधिना नार्चितः किल ॥ ४० ॥
तदास्तां मम ज्यायस्याः पुत्र्याः पूजा किमीदृशीम् ।
असत्कृतामवज्ञाय कृतवानसि गर्हितम् ॥ ४१ ॥
अेवमुक्तोऽब्रवीदेनां दक्षः क्रोधादमर्षितः ।
त्वत्तः श्रेष्ठा विशिष्टाश्च पूज्या बालाः सुता मम ॥ ४२ ॥
तासां तु ये य भर्तारिस्ते मे बहुमता मुदा ।
गुणैश्चाप्यधिकाः सर्वे भर्तुस्ते त्र्यम्बकादपि ॥ ४३ ॥
स्तभ्यात्मा तामसः शर्वः त्वमिमं समुपाश्रिता ।
तेन त्वामवमन्येऽहं प्रतिकूलो हि मे भवः ॥ ४४ ॥
तथोक्ता पितरं दक्षं क्रुद्धा देवी तमब्रवीत् ।
शृण्वतामेव सर्वेषां ये यज्ञसदसि स्थिताः ॥ ४५ ॥
अकस्मान्मम भर्तारमजाताशेषदूषणम् ।
वाया दूषयसे दक्ष साक्षाल्लोकमछेश्वरम् ॥ ४६ ॥
विद्यायौरो गुरुद्रोही वेदेश्वरविदूषकः ।
त अेते बहुपाप्मानः सर्वे दण्ड्या इति श्रुतिः ॥ ४७ ॥
तस्मादत्युल्टटस्यास्य पापस्य सदृशो भृशम् ।
सहसा दारुणो दण्डस्तव दैवाद्भविष्यति ॥ ४८ ॥
त्वया न पूजितो यस्माद्देवदेवस्त्रियम्बकः ।
तस्मात्तव कुलं दुष्टं नष्टमित्यवधारय ॥ ४९ ॥
इत्युक्त्वा पितरं रुष्टा सती सन्त्यक्तसाध्वसा ।
तदीयां य तनुं त्यक्त्वा हिमवन्तं ययौ गिरिम् ॥ ५० ॥
स पर्वतपरः श्रीमौल्लब्धपुण्यकूलोदयः ।
तदर्थमेव कृतवान् सुचिरं दृश्वरं तपः ॥ ५१ ॥
तस्मात्तमनुगृह्णाति भूधरेश्वरभीश्वरी ।
स्वेच्छया पितरं यके स्वात्मनो योगमायया ॥ ५२ ॥
यदा गता सती दक्षं विनिन्द्य भयविह्वलम् ।
तदा तिरोहिता मन्त्रा विह्वलश्च ततोऽध्वरः ॥ ५३ ॥

तदुपश्रुत्य गमनं देव्यास्त्रिपुरमर्दनः ।

दक्षाय च ऋषिभ्यश्च युकोप च शशाप तान् ॥ ५४ ॥

यस्मादवमता दक्षमद्भुतेऽनागसा सती ।

पूजिताश्चेतराः सर्वाः स्वसुता भर्तृभिः सङ् ॥ ५५ ॥

वैवस्वतेऽन्तरे तस्मात्तव जामातरस्त्वमी ।

उत्पत्स्यन्ते समं सर्वे ब्रह्मयज्ञीष्वयोनिजाः ॥ ५६ ॥

भविता मानुषो राजा याक्षुषस्य त्वमन्वये ।

प्राचीनबर्हिषः पौत्रः पुत्रश्चापि प्रयेतसः ॥ ५७ ॥

अहं तत्रापि ते विद्ममायश्चिष्यामि दुर्मते ।

धर्मार्थकामयुक्तेषु कर्मस्वपि पुनः पुनः ॥ ५८ ॥

तेनैवं व्याहृतो दक्षो रुद्रेणामिततेजसा ।

स्वायम्भुर्वी तनुं त्यक्त्वा पपात भुवि दुःप्पितः ॥ ५९ ॥

ततः प्रायेतसो दक्षो जज्ञे वै याक्षुषेऽन्तरे ।

प्राचीनबर्हिषः पौत्रः पुत्रश्चैव प्रयेतसाम् ॥ ६० ॥

भृगुवाद्योऽपि जाता वै मनोर्वैवस्वतस्य तु ।

अन्तरे ब्रह्मणो यज्ञे वारुणीं भिन्नतस्तनुम् ॥ ६१ ॥

तदा दक्षस्य धर्मार्थं प्रवृत्तस्य दुरात्मनः ।

मडेशः इतवान् विद्मं मनौ वैवस्वते सति ॥ ६२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे सतीद्विडत्यागो नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ७.१.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.१९. अेकोनविंशोऽध्यायः । वीरभद्रोत्पत्तिवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

कथं दक्षस्य धर्मार्थं प्रवृत्तस्य दुरात्मनः ।

मडेशः इतवान् विद्ममेतद्विष्णाम वेदितुम् ॥ १ ॥

वायुरुवाच ।

विश्वस्य जगतो मातुरपि देव्यास्तपोभवात् ।
 पितृभावमुपागम्य मुदिते छिमवद्विरौ ॥ २ ॥
 देवेऽपि तद्भूतोद्भाडे छिमवच्छिभरालये ।
 सङ्कीडति तथा सार्धं काले भुङ्गतरं गते ॥ ३ ॥
 वैवस्वतेऽन्तरे प्राप्ते दक्षः प्रायेतसः स्वयम् ।
 अश्वमेधेन यज्ञेन यक्ष्यमाणोऽन्वपद्यत ॥ ४ ॥
 ततो छिमवतः पृष्ठे दक्षो वै यज्ञमाडरत् ।
 गङ्गाद्वारे शुभे देशे ऋषिसिद्धनिषेविते ॥ ५ ॥
 तस्य तस्मिन्भाभे देवाः सर्वे शङ्कपुरोगमाः ।
 गमनाय समागम्य बुद्धिमापेद्विरे तदा ॥ ६ ॥
 आदित्या वसवो रुद्राः साध्याः सः सः मरुद्गणैः ।
 उष्मपाः सोमपाश्चैव आज्यपा धूमपास्तथा ॥ ७ ॥
 अश्विनौ पितरश्चैव तथा यान्ये मर्षयः ।
 विष्णुना सखिताः सर्वे स्वागता यज्ञभागिनः ॥ ८ ॥
 दृष्ट्वा देवकुलं सर्वमीश्वरेण विना गतम् ।
 दधीयो मन्युनाविष्टो दक्षमेवमभाषत ॥ ९ ॥
 दधीय उवाच ।
 अथ्यपूजये यैव पूजा पूजयानां याथ्यपूजने ।
 नरः पापमवाप्नोति मडद्वै नात्र संशयः ॥ १० ॥
 असतां सम्मतिर्यत्र सतामवमतिस्तथा ।
 दण्डो देवकृतस्तत्र सद्यः पतति दारुणः ॥ ११ ॥
 अवेवमुक्त्वा तु विप्रर्षिः पुनर्दक्षमभाषत ।
 पूज्यं तु पशुभर्तारं कस्मान्नार्थयसे प्रभुम् ॥ १२ ॥
 दक्ष उवाच ।
 सन्ति मे भद्रवो रुद्राः शूलवस्ताः कपर्दिनः ।
 अेकादशावस्थिता ये नान्यं वेद्मि मडेश्वरम् ॥ १३ ॥
 दधीय उवाच ।
 डिमेभिरभरैरन्वैः पूजितैरध्वरे कुलम् ।

राजा येदध्वरस्यास्य न रुद्रः पूज्यते त्वया ॥ १४ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशानां स्रष्टा यः प्रभुरव्ययः ।

ब्रह्माद्यः पिशाचान्ता यस्य कैङ्कर्यवादिनः ॥ १५ ॥

प्रकृतीनां परश्वैव पुरुषस्य यः यः परः ।

शिन्यते योगविद्भूमिर्भूमिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ १६ ॥

अक्षरं परमं ब्रह्म ह्यसव्यं सप्तसव्यं यत् ।

अनादिमध्यनिधनमप्रतर्क्यं सनातनम् ॥ १७ ॥

यः स्रष्टा शैव संडर्ता भर्ता शैव महेश्वरः ।

तस्मादन्यं न पश्यामि शङ्करात्मानमध्वरे ॥ १८ ॥

दक्ष उवाच ।

अेतन्मपेशस्य सुवर्णपात्रे

हविः समस्तं विधिमन्त्रपूतम् ।

विष्णोर्नयाम्यप्रतिमस्य भागं

प्रभोर्विभज्याहवनीयमद्य ॥ १९ ॥

दधीय उवाच ।

यस्मान्नाराधितो रुद्रः सर्वदेवेश्वरेश्वरः ।

तस्माद्दक्ष तवाशेषो यज्ञोऽयं न भविष्यति ॥ २० ॥

धृत्युक्त्वा वयनं कुब्जो दधीयो मुनिसत्तमः ।

निर्गम्य य ततो देशाज्जगाम स्वकमाश्रमम् ॥ २१ ॥

निर्गतेऽपि मुनौ तस्मिन्देवा दक्षं न तत्यजुः ।

अवश्यमनुभावित्वादनर्थस्य तु भाविनः ॥ २२ ॥

अेतस्मिन्नेव काले तु ज्ञात्वैतत्सर्वमीश्वरात् ।

दग्धुं दक्षाध्वरं विप्रा देवी देवमयोदयत् ॥ २३ ॥

देव्या सञ्चोदितो देवो दक्षाध्वरजिघांसया ।

ससर्ज सडसा वीरं वीरभद्रं गणेश्वरम् ॥ २४ ॥

सडस्रवदनं देवं सडस्रकमलेक्षाराम् ।

सडस्रमुद्गरधरं सडस्रशरपाणिकम् ॥ २५ ॥

शूलटङ्कुगदाहस्तं दीप्तकार्मुकधारिणाम् ।

यङ्कवज्जधरं धोरं यन्द्रार्द्धकृतशेषरम् ॥ २६ ॥
 कुलिशोद्योतितकरं तडिज्जवलितमूर्द्धुजम् ।
 दंष्ट्राकरालं भिन्नाणं महावक्त्रं मडोदरम् ॥ २७ ॥
 विद्युज्जिह्वं प्रलम्भोष्ठं मेघसागरनिःस्वनम् ।
 वसानं यर्मं वैयाघ्रं मडद्रुधिरनिस्रवम् ॥ २८ ॥
 गाण्डद्वितयसंसृष्टमण्डलीकृतकुण्डलम् ।
 वरामरशिरोमालावलीकलितशेषरम् ॥ २९ ॥
 रणनूपुरकेयूरमडाकनकभूषितम् ।
 रत्नसञ्चयसन्दीपं तारडारावृत्तोरसम् ॥ ३० ॥
 महाशरभशार्दूलसिद्धैः सदृशविङ्कमम् ।
 प्रशस्तभक्तमातङ्गसमानगमनालसम् ॥ ३१ ॥
 शङ्खयामरकुन्देन्दुमुण्डालसदृशप्रभम् ।
 सतुषारमिवाद्ग्रीन्द्रं साक्षाज्जङ्गमतां गतम् ॥ ३२ ॥
 ज्वालामालापरिक्षिप्तं दीपमौक्तिकभूषणम् ।
 तेजसा चैव दीव्यन्तं युगान्तं ध्रुवपावकम् ॥ ३३ ॥
 स ज्ञानुभ्यां मर्डी गत्वा प्राणतः प्राञ्जलिस्ततः ।
 पार्श्वतो देवदेवस्य पर्यतिष्ठद् गणेश्वरः ॥ ३४ ॥
 मन्युना यासृजद्भद्रां भद्रकालीं मडेश्वरीम् ।
 आत्मनः कर्मसाक्षित्वे तेन गन्तुं सडैव तु ॥ ३५ ॥
 तं दृष्ट्वावस्थितं वीरभद्रं कालाग्निसन्निभम् ।
 भद्रया सङ्घितं प्राणं भद्रमस्त्विति शङ्करः ॥ ३६ ॥
 स य विज्ञापयामास सड देव्या मडेश्वरम् ।
 आज्ञापय महादेव किं कार्यं करवाण्यडम् ॥ ३७ ॥
 ततस्त्रिपुरडा प्राणं डैमवत्याः प्रियेच्छया ।
 वीरभद्रं महाबाहुं वाया विपुलनाडया ॥ ३८ ॥
 महादेव उवाच ।
 प्रायेतसस्य दक्षस्य यज्ञं सद्यो विनाशय ।
 भद्रकाल्या सडासि त्वमेतत्कृत्यं गणेश्वर ॥ ३९ ॥

अलमप्यनया सार्धं रैभ्याम्रमसापीपतः ।
 स्थित्वा वीक्षे गाणेशान् विक्रमं तव दुःसखम् ॥ ४० ॥
 वृक्षाः कनभले ये तु गङ्गाद्धारसमीपगाः ।
 सुवर्षाशङ्कुस्य गिरेर्मरुमन्दरसन्निभाः ॥ ४१ ॥
 तस्मिन्प्रदेशे दक्षस्य युञ्जः सम्प्रति वर्तते ।
 सखसा तस्य यज्ञस्य विघातं कुरु मा यिरम् ॥ ४२ ॥
 धृत्युक्ते सति देवेन देवी छिमगिरीन्द्रजा ।
 भद्रं भद्रां च सम्प्रेक्ष्य वत्सं धेनुरिवौरसम् ॥ ४३ ॥
 आलिङ्ग्य च समाग्राय मूर्ध्नि षड्ङ्घनं यथा ।
 सस्मिता वचनं प्राड मधुरं मधुरं स्वयम् ॥ ४४ ॥
 दैव्युवाच ।
 वत्स भद्र महाभाग महाबलपराक्रम ।
 मत्प्रियार्थं त्वमुत्पन्नो मम मन्युं प्रमार्जय ॥ ४५ ॥
 यज्ञेश्वरमनाडूय यज्ञकर्म्मरतोऽभवत् ।
 दक्षं वैरेण तं तस्माद्भिन्धि यज्ञं गाणेश्वर ॥ ४६ ॥
 यज्ञलक्ष्मीमलक्ष्मीं त्वं भद्र कृत्वा ममाज्ञया ।
 यजमानं च तं उवाच वत्स छिंसय भद्रया ॥ ४७ ॥
 अशेषामिव तामाज्ञां शिवयोश्चित्रकृत्ययोः ।
 मूर्ध्नि कृत्वा नमस्कृत्य भद्रो गन्तुं प्रयत्नमे ॥ ४८ ॥
 अथैष भगवान्कुण्डः प्रेतावासकृतालयः ।
 वीरभद्रो महादेवो देव्या मन्युप्रमार्जकः ॥ ४९ ॥
 ससर्ज रोमदूपेभ्यो रोमजाभ्यान् गाणेश्वरान् ।
 दक्षिणाद्भुजदेशात्तु शतकोटिगाणेश्वरान् ॥ ५० ॥
 पादात्तथोरुदेशाच्च पृष्ठात्पार्श्वान्मुष्माद्भवात् ।
 गुड्याद् गुड्काच्छिरोमध्यात्कण्ठादास्यात्तथोदरात् ॥ ५१ ॥
 तदा गाणेश्वरैर्भद्रैर्भद्रतुल्यपराक्रमैः ।
 सञ्छादितमभूत्सर्वं साकाशविवरं जगत् ॥ ५२ ॥

सर्वे सडस्रडस्तास्ते सडस्रायुधपाणयः ।
 रुद्रस्थानुयराः सर्वे सर्वे रुद्रसमप्रभाः ॥ ५३ ॥
 शूलशक्तिगदाडस्ताष्ट्रुपलशिलाधराः ।
 कालाग्निरुद्रसदृशास्त्रिनेत्राश्च जटाधराः ॥ ५४ ॥
 निपेतुर्भूशामाकाशे शतशः सिंहाडनाः ।
 विनेदुश्च मडानादाञ्जलदा षव भद्रजाः ॥ ५५ ॥
 तैर्भिर्द्रैर्भगवान् भद्रस्तथा परिवृतो भभौ ।
 कालानलशतैर्युक्तो यथान्ते कालभैरवः ॥ ५६ ॥
 तेषां मध्ये समारुड्य वृषेन्द्रं वृषभध्वजः ।
 जगाम भगवान् भद्रः शुभ्रमभ्रं यथा भवः ॥ ५७ ॥
 तस्मिन्वृषभमावृढे भद्रे तु भसितप्रभः ।
 भभार भौक्तिकं छत्रं गृहीतसितयामरः ॥ ५८ ॥
 स तदा शुशुभे पार्श्वे भद्रस्य भसितप्रभः ।
 भगवानिव शैलेन्द्रः पार्श्वे विश्वजगद्गुरोः ॥ ५९ ॥
 सोऽपि तेन भभौ भद्रः श्वेतयामरपाणिना ।
 भालसोभेन सौम्येन यथा शूलवरायुधः ॥ ६० ॥
 धूमौ शङ्खं सितं भद्रं भद्रस्य पुरतः शुभम् ।
 भानुकम्पो मडातेजा उभरत्नैरलङ्कृतः ॥ ६१ ॥
 देवदुन्दुभयो नेदुर्दिव्यसङ्कुलनिःस्वनाः ।
 ववृषुः शतशो मूर्ध्नि पुष्पवर्षं भलाडकाः ॥ ६२ ॥
 कुल्लानां मधुगर्भाणां पुष्पाणां गन्धबन्धवः ।
 मार्गानुकूलसंवाडा ववुश्च पथि मारुताः ॥ ६३ ॥
 ततो गणेश्वराः सर्वे मत्ता युद्धभलोद्धताः ।
 ननृतुर्मुमुदुर्नेदुर्जडसुर्जगदुर्जगुः ॥ ६४ ॥
 तदा भद्रगणान्तःस्थो भभौ भद्रः सभद्रया ।
 यथा रुद्रगणान्तः स्थस्यम्भडोऽम्भिकया सड ॥ ६५ ॥
 तत्क्षणादेव दक्षस्य यज्ञवाटं छिरण्मयम् ।
 प्रविवेश मडाभाडुर्वीरभद्रो मडानुगः ॥ ६६ ॥

ततस्तु दक्षप्रतिपादितस्य

ऋतुप्रधानस्य गणप्रधानः ।

प्रयोगभूमिं प्रविवेश भद्रो

रुद्रो यथान्ते भुवनं दिधक्षुः ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे वीरभद्रोत्पत्तिवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥

७.१.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२०. विंशोऽध्यायः । यज्ञविध्वंसनः ।

वायुरुवाच ।

ततो विष्णुप्रधानानां सुराणाममितौजसाम् ।

ददर्श य मध्वसत्रं चित्रध्वजपरिच्छदम् ॥ १ ॥

सुदुर्भङ्गतुसंस्तीर्णा सुसमिद्धुताशनम् ।

काञ्चनैर्यज्ञाभाङ्गैश्च आशिष्युभिरलङ्कृतम् ॥ २ ॥

ऋषिभिर्यज्ञपटुभिर्यथावत्सर्तुभिः ।

विधिना वेददृष्टेन स्वनुष्ठितभङ्गमम् ॥ ३ ॥

देवाङ्गनासहस्राढ्यमप्सरोगणसेवितम् ।

वेणुवीणाखण्डैश्च वेदघोषैश्च भृङ्गितम् ॥ ४ ॥

दृष्ट्वा दक्षाध्वरं वीरो वीरभद्रः प्रतापवान् ।

सिंहनादं तदा यडे गम्भीरो जलदो यथा ॥ ५ ॥

ततः किलकिलाशब्द आकाशं पूरयन्निव ।

गणेश्वरैः कृतो जज्ञे महात्र्यङ्कृतसागरः ॥ ६ ॥

तेन शब्देन मलता अस्ताः सर्वे दिवौकसः ।

दुद्रुवुः परितो भीताः अस्तवस्त्रविभूषणाः ॥ ७ ॥

किंस्विद्भङ्गो महामेरुः किंस्वित्सन्दीर्यते मही ।

डिमिदं डिमिदं वेति जज्व्युस्त्रिदशा भृशम् ॥ ८ ॥

भृगेन्द्राणां यथा नादं गजैन्द्रा गडने वने ।

श्रुत्वा तथाविधं केचित्तत्पुञ्जुवितं भयात् ॥ ९ ॥

पर्वताश्च व्यशीर्यन्त यकम्पे च वसुन्धरा ।

भरुतश्च व्यघूर्णन्त युष्कुले मकरालयः ॥ १० ॥

अग्रयो नैव दीप्यन्ते न च दीप्यति भास्करः ।

गडाश्च न प्रकाशन्ते नक्षत्राणि च तारकाः ॥ ११ ॥

येतस्मिन्नेव काले तु यज्ञवाटं तद्गुज्जवलम् ।

साम्प्राप भगवान्भद्रो भद्रैश्च सड भद्रया ॥ १२ ॥

तं दृष्ट्वा भीतभीतोऽपि दक्षो दृढ एव स्थितः ।

कुध्वद् वयनं प्राड को भवान् डिमिडेच्छसि ॥ १३ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दक्षस्य च दुरात्मनः ।

वीरभद्रो मडातेजा मेघगम्भीरनिःस्वनः ॥ १४ ॥

स्मयन्निव तमालोक्य दक्षं देवांश्च ऋत्विजः ।

अर्थगर्भमसम्भ्रान्तमवोयद्दृश्यितं वयः ॥ १५ ॥

वीरभद्र उवाच ।

वयं ह्यनुचराः सर्वे शर्वस्यामिततेजसः ।

भागाभिलिप्सया प्राप्ता भागो नः सम्प्रदीयताम् ॥ १६ ॥

अथ येदध्वरेडस्माकं न भागः परिकल्पितः ।

कथ्यतां कारणां तत्र युध्यतां वा मयामरैः ॥ १७ ॥

धृत्युक्तास्ते गणैन्द्रेण देवा दक्षपुरोगमाः ।

त्रियुर्मन्त्राः प्रमाणां नो न वयं प्रभवस्त्विति ॥ १८ ॥

मन्त्रा त्रियुस्सुरा यूयं मोडोपलतयेतसः ।

येन प्रथमभागार्हं न यजध्वं मडेश्चरम् ॥ १९ ॥

मन्त्रोक्ता अपि ते देवाः सर्वे सम्भूढयेतसः ।

भद्राय न ददुर्भागं तत्प्रडाणामभीप्सवः ॥ २० ॥

यदा तथ्यं च पथ्यं च स्ववाक्यं तद्भृथाऽभवत् ।

तदा ततो ययुर्मन्त्रा ब्रह्मलोके सनातनम् ॥ २१ ॥

अथोवाय गण्णाध्यक्षो देवान् विष्णुपुरोगमान् ।
 मन्त्राः प्रमाणं न कृता युष्माभिर्बलगर्वितैः ॥ २२ ॥
 यस्मादस्मिन् मभे देवैरित्थं वयमसदृताः ।
 तस्माद्भो जिवितैस्सार्द्धमपनेष्यामि गर्वितम् ॥ २३ ॥
 धृत्युक्त्वा भगवान् क्रुद्धो व्यदन्नेत्रवह्निना ।
 यज्ञपाटं मडाकूटं यथा तिस्रः पुरो ढरः ॥ २४ ॥
 ततो गणेश्वराः सर्वे पर्वतोदग्विग्रहाः ।
 यूपानुत्पाटय डोतृणां कण्ठेष्वभ्यध् रज्जुभिः ॥ २५ ॥
 यज्ञपात्राणि चित्राणि भित्त्वा सञ्चूर्ण्य वारिणि ।
 गृहीत्वा यैव यज्ञाङ्गं गङ्गास्रोतसि चिक्षिपुः ॥ २६ ॥
 तत्र द्विव्यात्रपानानां राशयः पर्वतोपमाः ।
 क्षीरनद्योऽमृतस्रावाः सुस्निग्धदधिकर्दमाः ॥ २७ ॥
 उष्यावयानि मांसानि भक्ष्याणि सुरभीणि च ।
 रसवन्ति य पानानि लेख्ययोष्याणि तानि वै ॥ २८ ॥
 वीरास्तद्भुञ्जते वङ्त्रैर्विलुम्पन्ति क्षिपन्ति च ।
 वज्रैश्चक्रेर्मडाशूलैः शक्तिभिः पाशपट्टिशैः ॥ २९ ॥
 मुसलैरसिभिष्टडैर्भिन्दिपादैः परश्वधैः ।
 उद्धृतांस्त्रिदशा-सर्वाल्लोडपालपुरस्सरां ॥ ३० ॥
 भिभिर्दुर्बलिनो वीरा वीरभद्राङ्गसम्भवाः ।
 छिन्धि भिन्धि क्षिप क्षिप्रं मार्यतां दार्यतामिति ॥ ३१ ॥
 ढरस्व प्रढरस्वेति पाटयोत्पाटयेति च ।
 संरम्भप्रभवः कुराः शब्दाः श्रवणशङ्कुवः ॥ ३२ ॥
 यत्र तत्र गणेशानां जङ्गिरे समरोचिताः ।
 विवृत्तनयनाः केचिद् दृष्टंभ्रौष्ठतालवः ॥ ३३ ॥
 आश्रमस्थान् समाकृष्य मारयन्ति तपोधनान् ।
 सुवानपडरन्तश्च क्षिपन्तोऽग्निं जलेषु च ॥ ३४ ॥
 कलशानपि भिन्न्तश्छिन्न्तो मणिवेदिकाः ।

गायन्तश्च नदन्तश्च उसन्तश्च मुहुर्मुहुः ।
रक्तासवं पिबन्तश्च ननृत्तुर्गुणपुङ्गवाः ॥ ३५ ॥

निर्मथ्य सेन्द्रानमरान् गणोन्द्रा
वृषेन्द्रनागेन्द्रमृगेन्द्रसाराः ।
यकुर्भ्रूलून्यप्रतिभभावाः
सडर्षशोमाणि विचेष्टितानि ॥ ३६ ॥

नन्दन्ति केचित्प्रहरन्ति केचित्
धावन्ति केचित्प्रलपन्ति केचित् ॥ ३७ ॥

नृत्यन्ति केचिद्ध्रिडसन्ति केचित्
वल्गन्ति केचित्प्रमथा भलेन ॥ ३८ ॥

केचिज्जिघृक्षन्ति घनान्स तोयान्
केचिद्ग्रीहीतुं रविमुत्पतन्ति ।
केचित्प्रसर्तुं पवनेन साधु-
मिच्छन्ति भीमाः प्रमथा विद्यत्स्थाः ॥ ३९ ॥

आक्षिप्य केचिश्च वरायुधानि
महाभुजङ्गानिव वैनतेयाः ।
भ्रमन्ति देवानपि विद्रवन्तः
भ्रमण्डले पर्वतकूटकल्पाः ॥ ४० ॥

उत्पाट्य योत्पाट्य गृहाणि केचित्
सज्जलवातायनवेदिकानि ।
विक्षिप्य विक्षिप्य जलस्य मध्ये
कालाम्बुदाभाः प्रमथा निनेदुः ॥ ४१ ॥

उद्धर्तितद्धारकपाटकुड्यं
विध्वस्तशालावलभीगवाक्षम् ।
अडो अताभज्यत यज्ञावाट-
मनासवद्वाङ्मिवायथार्थम् ॥ ४२ ॥

डा नाथ तातेति पितुः सुतेति
भ्रातर्ममाभेति य मातुलेति ।
उत्पाट्यमानेषु गृहेषु नार्थो ह्यनाथशब्दान्बुशः प्रयकुः ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाष्ये यज्ञविध्वंसनो नाम विंशोऽध्यायः ॥ ७.१.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२१. अेकविंशोऽध्यायः । देवदाण्डवर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

ततस्त्रिदशमुण्यास्ते विष्णुशङ्कपुरोगमाः ।

सर्वे भयपरित्रस्ता दृद्रुवुर्भयविहवाः ॥ १ ॥

निजैरदूषितैरङ्गैर्दृष्ट्वा देवानुपद्रुतान् ।

दण्ड्यानदण्डितान् मत्वा युकोप गणपुङ्गवः ॥ २ ॥

ततस्त्रिशूलमादाय शर्वशक्तिनिर्बलाम् ।

उर्ध्वदृष्टिर्मंडाबाहुर्मुष्णज्जवालाः समुत्सृजन् ॥ ३ ॥

अमरानपि दृद्राव द्विरदानिव डेसरी ।

तानभिद्रवतस्तस्य गमनं सुमनोहरम् ॥ ४ ॥

वारणस्येव मत्तस्य जगाम प्रेक्षणीयताम् ।

ततस्तत्क्षोभयामास मडत्सुरबलं बली ॥ ५ ॥

मडासरोवरं यद्भ्रन्तो वारणयूथपः ।

विदुर्वन्बहुधा वर्णान्नीलपाण्डुरलोडितान् ॥ ६ ॥

बिभ्रद् व्याघ्राजिनं वासो डेमप्रवरतारकम् ।

छिन्दन् भिन्दन्नुदन् क्लिन्दन्दारयन्प्रमथन्नपि ॥ ७ ॥

व्ययरद्वेवसङ्घेषु भद्रोऽग्निरिव कक्षगः ।

यत्र तत्र मडावेगाश्वरन्तं शूलधारिणम् ॥ ८ ॥

तमेकं त्रिदशाः सर्वे सडस्रमिव मेनिरे ।

भद्रकाली च सङ्कुब्धा युद्धवृद्धमदोद्धता ॥ ९ ॥

मुक्तज्जवालेन शूलेन निर्बिभेद रणे सुरान् ।

स तथा रुरुथे भद्रो रुद्रकोपसमुद्भवः ॥ १० ॥

प्रभयेव युगान्ताग्निश्चलया धूमधूम्रया ।

भद्रकाली तदा युद्धे विद्रुतत्रिदशा भवौ ॥ ११ ॥
 कल्पे शेषानलज्वाला दग्धाविश्वजगद्यथा ।
 तदा सवाजिनं सूर्यं रुद्रान् रुद्रगणाग्राणीः ॥ १२ ॥
 भद्रो मूर्ध्नि जघानाशु वामपादेन लीलया ।
 असिभिः पावकं भद्रः पट्टिशैस्तु यमं यमीम् ॥ १३ ॥
 रुद्रान् दृढेन शूलेन मुद्गरैर्वरुणं दृढैः ।
 परिधैर्निरृतिं वायुं टड्डैश्छुधरः स्वयम् ॥ १४ ॥
 निर्भिभेद रणो वीरो लीलयैव गणेश्वरः ।
 सर्वान्देवगणान्सद्यो मुनीन् शम्भोर्विरोधिनः ॥ १५ ॥
 ततो देवः सरस्वत्या नासिकाग्रं सुशोभनम् ।
 शिख्येद करजग्रेण देवमातुस्तथैव य ॥ १६ ॥
 शिख्येद य कुठारेण बाहुदण्डं विभावसोः ।
 अग्रतो द्युङ्गुलां जिह्वामातुल्यां लुलाव य ॥ १७ ॥
 स्वाहादेव्यास्तथा देवो दक्षिणं नासिकापुटम् ।
 यकर्त करजग्रेण वामं य स्तनयूयुजम् ॥ १८ ॥
 भगस्य विपुले नेत्रे शतपत्रसमप्रभे ।
 प्रसङ्गोत्पाटयामास भद्रः परमवेगवान् ॥ १९ ॥
 पूषणो दशनरेभां य दीमां मुक्तावलीमिव ।
 जघान धनुषः कोट्या स तेनास्पृष्टवागभूत् ॥ २० ॥
 ततश्चन्द्रमसं देवः पादाङ्गुष्ठेन लीलया ।
 क्षणं कृमिवदाकृम्य धर्षयामास भूतले ॥ २१ ॥
 शिरश्चिख्येद दक्षस्य भद्रः परमकोपतः ।
 कोशन्त्यामेव वैशिण्यां भद्रकाल्यै ददौ य तत् ॥ २२ ॥
 तत्रप्रलृष्टा समादाय शिरस्तालकूलोपमम् ।
 सा देवी कन्दुककीडां यकार समराङ्गणे ॥ २३ ॥
 ततो दक्षस्य यज्ञस्त्री कुशीला भर्तृभिर्यथा ।
 पादाभ्यां यैव उस्ताभ्यां उच्यते स्म गणेश्वरैः ॥ २४ ॥

अरिष्टनेमिन् सोमं धर्मं यैव प्रजापतिम् ।
 भङ्गुपुत्रं याङ्गिरसं कृशाश्वं काश्यपं तथा ॥ २५ ॥
 गले प्रगृह्य बलिनो गण्डपाः सिंहविक्रमाः ।
 भर्त्सयन्तो भृशं वाग्भिर्निजघ्नुर्मूर्ध्नि मुष्टिभिः ॥ २६ ॥
 धर्षिता भूतवेतालैर्दाराः सुतपरिग्रहाः ।
 यथा कलियुगे जारैर्बलेन कुलयोषितः ॥ २७ ॥
 तस्य विध्वस्तकलशं भग्नयूपं गतोत्सवम् ।
 प्रदीपितमडाशालं प्रभिन्नद्वारतोरणम् ॥ २८ ॥
 उत्पाटितसुरानीकं हन्यमानतपोधनम् ।
 प्रशान्तभ्रमनिर्घोषं प्रक्षीणजनसञ्चयम् ॥ २९ ॥
 ङ्गमानातुरस्त्रीकं उताशेषपरिच्छेदम् ।
 शून्यारण्यनिभं जङ्गे यज्ञवाटं तदार्द्धितम् ॥ ३० ॥
 शूलवेगप्ररुग्णाश्च भिन्नबाहूरुवक्षसः ।
 विनिर्कृतोत्तमाङ्गाश्च पेतुरुर्व्यां सुरोत्तमाः ॥ ३१ ॥
 उतेषु तेषु दैवेषु पतितेषु सडस्रशः ।
 प्रविवेश गणेशानः क्षणादाहवनीयकम् ॥ ३२ ॥
 प्रविष्टमथ तं दृष्ट्वा भद्रं कालाग्निसन्निभम् ।
 दृद्राव मरणाद्भीतो यज्ञो मृगवपुर्धरः ॥ ३३ ॥
 स विस्कार्य मडव्यापं दृढज्याघोषाण्भीषणम् ।
 भद्रस्तमभिद्दुद्राव विक्षिपन्नेव सायकान् ॥ ३४ ॥
 आकर्णपूर्णांमाकृष्टं धनुरम्बुदसन्निभम् ।
 नाधयामास य जयां धां भं य भूमिं य सर्वशः ॥ ३५ ॥
 तमुपश्रुत्य सन्नाहं उतोऽस्मीत्येव विह्वलम् ।
 शरोणार्धेन वडेण स वीरोऽध्वरपूरुषम् ॥ ३६ ॥
 मडाभयस्मलत्याहं वेपन्तं विगतत्विषम् ।
 मृगरूपेण धावन्तं विशिरस्कं तदाकरोत् ॥ ३७ ॥
 तमीदृशमवज्ञातं दृष्ट्वा वै सूर्यसम्भवम् ।
 विषणुः परमसङ्कुड्यो युद्धायाभवदुद्यतः ॥ ३८ ॥

तमुवाळ मडावेगात्स्कन्धेन नतसन्धिना ।

सर्वेषां वयसां राजा गरुडः पन्नगाशनः ॥ ३९ ॥

देवाश्च उतशिष्टा ये देवराजपुरोगमाः ।

प्रयङ्कुस्तस्य साढाय्यं प्राणान्स्त्यक्तुमिवोधताः ॥ ४० ॥

विष्णुना सङ्घितान् देवान् मृगेन्द्रः षोडशानिव ।

दृष्ट्वा जडास भूतेन्द्रो मृगेन्द्र एव विव्यथः ॥ ४१ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे देवदण्डवर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ ७.१.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । दक्षयज्ञविध्वंसवर्णनम् ।

वायुरुवाच

तस्मिन्नवसरे व्योम्नि समाविरभवद्रथः ।

सडस्रसूर्यसङ्काशश्चारुचीरवृषध्वजः ॥ १ ॥

अश्वरत्नद्वयोदारो रथयङ्गयतुष्टयः ।

सञ्चितानेकदिव्यास्त्रशस्त्ररत्नपरिष्कृतः ॥ २ ॥

तस्यापि रथवर्यस्यासीत्स अेव छि सारथिः ।

यश्चैव त्रैपुरे युद्धे पूर्वं शार्वरथे स्थितः ॥ ३ ॥

स तं रथवरं ब्रह्मा शासनादेव शूलिनः ।

उदरेः समीपमानीय कृताञ्जलिरभाषत ॥ ४ ॥

भगवन् भद्र भद्राङ्ग भगवानिन्दुभूषणः ।

आज्ञापयति वीरस्त्वां रथमारोढुमव्ययः ॥ ५ ॥

रैत्याश्रमसमीपस्थस्त्र्यम्बडोऽम्बिकया सड ।

सम्पश्यते मडाबाडो दृस्सडं ते पराङ्गमम् ॥ ६ ॥

तस्य तद्वयनं श्रुत्वा स वीरो गणकुञ्जरः ।

आरुरोड रथं दिव्यमनुगृह्य पितामडम् ॥ ७ ॥

तथा रथवरे तस्मिन् स्थिते ब्रह्मणि सारथी ।
 भद्रस्य ववृधे लक्ष्मी रुद्रस्येव पुरद्विषः ॥ ८ ॥
 ततः शङ्खवरं दीप्तं पूर्णान्द्रसमप्रभम् ।
 प्रदध्मौ वदने कृत्वा भानुकम्पो महाभलः ॥ ९ ॥
 तस्य शङ्खस्य तं नादं भिन्नसागरसन्निभम् ।
 श्रुत्वा भयेन देवानां जज्वाल जठरानलः ॥ १० ॥
 यक्षविद्याधराडीन्द्रैः सिद्धैर्युद्धुद्विदृक्षुभिः ।
 क्षणेन निभिडीभूताः साकाशविवरा दिशः ॥ ११ ॥
 ततः शार्ङ्गाण्यथापाङ्कान्स नारायणानीरदः ।
 मडता भाणवर्षेण तुतोद गणगोवृषम् ॥ १२ ॥
 तं दृष्ट्वा विष्णुमायान्तं शतधा भाणवर्षिणम् ।
 स याददे धनुर्जैत्रं भद्रो भाणसदस्रमुक् ॥ १३ ॥
 समादाय य तद्विव्यं धनुः समरभैरवम् ।
 शनैर्विस्फारयामास मेरुं धनुर्विवेश्वरः ॥ १४ ॥
 तस्य विस्फार्यमाणस्य धनुषोऽभून्महास्वनः ।
 तेन स्वनेन मडता पृथिवीं समकम्पयत् ॥ १५ ॥
 ततः शरवरं घोरं दीप्तमाशीविषोपमम् ।
 जग्राड गणपः श्रीमान्स्वयमुग्रपराक्रमः ॥ १६ ॥
 भाणोद्धारे भुजो ज्यस्य तूणीवदनसङ्गतः ।
 प्रत्यदृश्यत वल्मीकं विवेक्षुरिव पन्नगः ॥ १७ ॥
 समुद्धृतः करे तस्य तत्क्षणां रुरुथे शरः ।
 महाभुजङ्गसन्ष्टो यथा बालभुजङ्गमः ॥ १८ ॥
 शरेण घनतीव्रेण भद्रो रुद्रपराक्रमः ।
 विव्याध कुपितो गाढं ललाटे विष्णुमव्ययम् ॥ १९ ॥
 ललाटेऽभिहतो विष्णुः पूर्वमेवावमानितः ।
 युकोप गणपेन्द्राय मृगेन्द्रायेव गोवृषः ॥ २० ॥
 ततस्त्वशानिकल्पेन क्रूरस्येन महेषुणा ।
 विव्याध गणराजस्य भुजे भुजगसन्निभे ॥ २१ ॥

सोऽपि तस्य भुजे भूयः सूर्यायुतसमप्रभम् ।
विससर्ज शरं वेगाद्भीरुभद्रो मडाभलः ॥ २२ ॥
स य विष्णुः पुनर्भद्रं भद्रो विष्णुं तथा पुनः ।
स य तं य स तं विप्राः शरैस्तावनुजघ्नतुः ॥ २३ ॥
तयोः परस्परं वेगाच्छरानाशु विमुग्यतोः ।
द्रयोः समभवद्युद्धं तुमुलं रोमदर्षणम् ॥ २४ ॥
तदृष्ट्वा तुमुलं युद्धं तयोरेव परस्परम् ।
डाडाकारो मडानासीदाकाशे भेयरेरितः ॥ २५ ॥
ततस्त्वनलतुण्डेन शरेणादित्यवर्यसा ।
विव्याध सुदृढं भद्रं विष्णोर्मलति वक्षसि ॥ २६ ॥
स तु तीव्रप्रपातेन शरेण दृढमाहतः ।
महतीं रुजमासाद्य निपपात विमोहितः ॥ २७ ॥
पुनः क्षणादिवीत्याय लब्धसंज्ञस्तदा हरिः ।
सर्वाण्यपि य द्रिव्यास्त्राण्यथैनं प्रत्यवासृजत् ॥ २८ ॥
स य विष्णुर्धनुर्मुक्ता-सर्वान् शर्वयभूपतिः ।
सडसा वारयामास धोरैः प्रतिशरैः शरान् ॥ २९ ॥
ततो विष्णुः स्वनामाङ्गुं बाणामव्याहतं क्वचित् ।
ससर्ज क्रोधरक्ताक्षः तमुद्दिश्य गणेश्वरम् ।
तं बाणं बाणवर्येण भद्रो भद्राढ्येण तु ॥ ३० ॥
अप्राप्तमेव भगवान् शिच्छेद शतधा पथि ।
अथैकेनेषुणा शार्ङ्गं द्वाभ्यां पक्षौ गरुत्मतः ॥ ३१ ॥
निमेषादेव शिच्छेद तदद्भुतमिवाभवत् ।
ततो योगबलाद्भिष्णुर्देहादेवान् सुदारुणान् ॥ ३२ ॥
शङ्भयङ्कगदाडस्तान् विससर्ज सडस्रशः ।
सर्वास्ता-क्षाणामात्रेण त्रैपुरानिव शङ्करः ॥ ३३ ॥
निर्दंदाड मडाबाहुर्नेत्रसृष्टेन वह्निना ।
ततः कुद्गतरो विष्णुश्चक्रमुद्यम्य सत्वरः ॥ ३४ ॥

तस्मिन्वीरे समुत्सृष्टुं तदानीमुद्यतोऽभवत् ।
 तं दृष्ट्वा यङ्कमुद्यम्य पुरतः समुपस्थितम् ॥ ३५ ॥
 समयन्निव गणेशानो व्यष्टम्भयद्यत्नतः ।
 स्तम्भिताऽगस्तु तथ्यङ्कं धोरमप्रतिमं क्वथित् ॥ ३६ ॥
 षष्ठ्यन्नपि समुत्सृष्टुं न विषगुरभवत्क्षमः ।
 श्वसन्निवैकमुद्धृत्य बाहुं यङ्कसमन्वितम् ॥ ३७ ॥
 अतिष्ठदलसो भूत्वा पाषाणामिव निश्चलः ।
 विशरीरो यथा ज्वो विश्ङ्गो वा यथा वृषः ॥ ३८ ॥
 विदंष्ट्रश्च यथा सिंहास्तथा विषगुरवस्थितः ।
 तं दृष्ट्वा दृष्टशापन्नं विषगुमिन्द्राद्यः सुराः ।
 समुन्नद्धा गणेशेन्द्रेण मृगेन्द्रेणैव गोवृषाः ॥ ३९ ॥
 प्रगृहीतायुधा यौद्धुं कुब्जाः समुपतस्थिरे ।
 तान्दृष्ट्वा समरे भद्रः क्षुद्रानिव उरिर्मृगान् ॥ ४० ॥
 साक्षाद् रुद्रतनुर्वीरो वरवीरगाणावृतः ।
 अट्टलासेन धोरेण व्यष्टम्भयदनन्दितः ॥ ४१ ॥
 तथा शतमभस्यापि सवज्जो दक्षिणः करः ।
 सिसृक्षोरेव उद्भ्रजश्चित्रीकृत एवाभवत् ॥ ४२ ॥
 अन्येषामपि सर्वेषां सरक्ता अपि बाहवः ।
 अलसानामिवारम्भास्तादृशाः प्रतियान्त्युत ॥ ४३ ॥
 अयं भगवता तेन व्याहताशेषवैभवात् ।
 अमराः समरे तस्य पुरतः स्थातुमक्षमाः ॥ ४४ ॥
 स्तब्धैरवयवैरेव द्रुद्रुवुर्भयविह्वलाः ।
 स्थितिं य यङ्किरे युद्धे वीरतेजोऽभयाकुलाः ॥ ४५ ॥
 विद्रुतांस्त्रिदशान्वीरान्वीरभद्रो महाभुजः ।
 विव्याध निशितैर्बाणैर्मेघो वर्षैरिवाचलान् ॥ ४६ ॥
 भडवस्तस्य वीरस्य बाहवः परिघोपमाः ।
 शस्त्रैश्चकाशिरे दीमैः साग्निज्वाला एवोरगाः ॥ ४७ ॥
 अस्त्रशस्त्राण्यनेकानि स वीरो विसृजन्बभौ ।

विसृजन्सर्वभूतानि यथादौ विश्वसम्भवः ॥ ४८ ॥
 यथा रश्मिभिरादित्यः प्रच्छाद्यति मेदिनीम् ।
 तथा वीरः क्षणादेव शरैः प्राच्छाद्यदृशः ॥ ४८ ॥
 भ्रमण्डले गणोन्द्रस्थ शराः कनकभूषिताः ।
 उत्पतन्तस्तडिद्रूपैरुपमानपदं ययुः ॥ ५० ॥
 मडान्तस्ते सुरगणान् मण्डूकानिव दुण्डुभाः ।
 प्राणैर्वियोजयामासुः पपुश्च रुधिरासवम् ॥ ५१ ॥
 निकृत्तभाडवः केचित्केचित्कलनवराननाः ।
 पार्श्वे विदारिताः केचिन्निपेतुर्मरा भुवि ॥ ५२ ॥
 विशिभोन्मथितैर्गात्रैर्बहुभिश्छिन्नसन्धिभिः ।
 विवृत्तनयनाः केचिन्निपेतुर्भूतले मृताः ।
 गां प्रवेष्टुमिवेच्छन्तः भं गन्तुमिव लिप्सवः ॥ ५३ ॥
 अलब्धात्मनिरोधानां व्यलीयन्तः परस्परम् ।
 भूमौ केचित्प्रविशुः पर्वतानां गुडाः परे ॥ ५४ ॥
 अपरे जग्मुराकाशं परे य विविशुर्जलम् ।
 तथा सञ्छिन्नसर्वाङ्गैः स वीरस्त्रिदशैर्बभौ ॥ ५५ ॥
 परिग्रस्तः प्रजावर्गो भगवानिव भैरवः ।
 दग्धनिपुरसंव्यूढस्त्रिपुरारिर्थाऽभवत् ॥ ५६ ॥
 अयं देवबलं सर्वं दीनं भीभत्सदृशनम् ।
 गणेश्वरसमुत्पन्नं कृपणं वपुराददे ॥ ५७ ॥
 तदा त्रिदशवीराणामसृष्टसलिलवाडिनी ।
 प्रावर्तत नदी घोरा प्राणिनां भयशंसिनी ॥ ५८ ॥
 रुधिरेश परिङ्कित्ना यज्ञाभूमिस्तदा बभौ ।
 रक्तार्द्रवसना श्यामा उतशुम्भेव कैशिकी ॥ ५९ ॥
 तस्मिन्मडति संवृत्ते समरे भृशदारुणे ।
 भयेनेव परित्रस्ता प्रथयाव वसुन्धरा ॥ ६० ॥
 मडोर्मिकलिलावर्तश्चक्षुभे य मडोदधिः ।
 पेतुश्चोल्का मडोत्पाताः शाभाश्च मुमुयुर्दुःमाः ॥ ६१ ॥

अग्रसन्ना दृशः सर्वाः पवनश्चाशिवो ववौ ।
 अढो विधिविपर्यासस्त्वन्मधेधोऽयमध्वरः ।
 यजमानः स्वयं दक्षौ ब्रह्मपुत्रप्रजापतिः ॥ ६२ ॥
 धर्माद्यः सदस्याश्च रक्षतो गरुडध्वजः ।
 भागांश्च प्रतिगृह्णन्ति साक्षाद्दिन्द्राद्यः सुराः ॥ ६३ ॥
 तथापि यजमानस्य यज्ञस्य च सडर्त्विजः ।
 सद्येव शिरश्छेदः साधु सम्मधते क्लमम् ॥ ६४ ॥
 तस्मान्नावेदनिर्दिष्टं न येश्वरबलिष्कृतम् ।
 नासत्परिगृहीतं च कर्म कुर्यात्कदाचन ॥ ६५ ॥
 कृत्वापि सुमहत्पुण्यमिष्ट्वा यज्ञशतैरपि ।
 न तद्वलमवाप्नोति भक्तिहीनो मधेश्वरे ॥ ६६ ॥
 कृत्वापि सुमहत्पापं भक्त्या यजति यः शिवम् ।
 मुच्यते पातकैः सर्वैर्नात्र कार्या विचारणा ॥ ६७ ॥
 भङ्गनात्र किमुक्तेन वृथा दानं वृथा तपः ।
 वृथा यज्ञो वृथा ढोमः शिवनिन्दारतस्य तु ॥ ६८ ॥
 ततः सनारायाणकाः सरुद्राः
 सलोडपालाः समरे सुरौघाः ।
 गणोन्द्रयापच्युतभाणविध्वाः
 प्रदुद्रुवुर्गाढरुजाभिभूताः ॥ ६९ ॥
 गेलुः क्वचिद्वेचन शीर्षकेशाः
 सेदुः क्वचिद्वेचन दीर्घगात्राः ।
 पेतुः क्वचिद्वेचन भिन्नवङ्ग्रा
 नेशुः क्वचिद्वेचन देववीराः ॥ ७० ॥
 केचिच्च तत्र त्रिदशा विपन्ना
 विस्रस्तवस्त्राभरणास्त्रशस्त्राः ।
 निपेतुरुद्वेमासितदीनमुद्रा
 महं य दर्पं य बलं य छित्वा ॥ ७१ ॥
 सस्मुत्पथप्रस्थितमप्रधृष्यो

विक्षिप्य दक्षाध्वरमक्षतास्त्रैः ।
 बभौ गणेशः स गणेश्वराणां
 मध्ये स्थितः सिद्धे षड्वर्षभाषाम् ॥ ७२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वोक्ते दक्षयज्ञविध्वंसवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥
 ७.१.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । गिरिशानुनयः ।

वायुरुवाच ।
 एति सञ्छिन्नभिन्नाङ्गा देवा विषणुपुरोगमाः ।
 क्षणात्क्षणां दशामेत्य त्रेसुः स्तोकावशेषिताः ॥ १ ॥
 तस्तांस्तान्समरे वीरान् देवानन्यांश्च वै गणाः ।
 प्रमथाः परमकुध्वा वीरभद्रप्राणोदिताः ॥ २ ॥
 प्रगृह्य च तथा दोषं निगडैरायसैर्दृढैः ।
 बभन्धुः पाणिपादेषु कन्धरेषूदरेषु च ॥ ३ ॥
 तस्मिन्नवसरे ब्रह्मा भद्रमद्गीन्द्रजानुतम् ।
 सारथ्याल्लब्धवात्सल्यः प्रार्थयन् प्राणतोऽब्रवीत् ॥ ४ ॥
 अलं क्रोधेन भगवन्नष्टाश्चैते दिवोकसः ।
 प्रसीद क्षम्यतां सर्वं रोमजैः सद्यः सुप्रत ॥ ५ ॥
 अयं विज्ञापितस्तेन ब्रह्मणा परमेष्ठिना ।
 शमं जगाम सम्प्रीतो गणपस्तस्य गौरवात् ॥ ६ ॥
 देवाश्च लब्धावसरा देवदेवस्य मन्त्रिणः ।
 धारयन्तोऽञ्जलीन्मूर्ध्नि तुष्टुवुर्विविधैः स्तवैः ॥ ७ ॥
 देवा उचुः ।
 नमः शिवाय शान्ताय यज्ञान्त्रे त्रिशूलिने ।
 रुद्रभद्राय रुद्राणां पतये रुद्रभूतये ॥ ८ ॥

कालाग्निरुद्ररूपाय कालकामाङ्गुलारिणे ।
 देवतानां शिरोऽन्त्रे दक्षस्य य दुरात्मनः ॥ ८ ॥
 संसर्गादस्य पापस्य दक्षस्य क्लिष्टकर्मणः ।
 शासिताः समरे वीर त्वया वयमनिन्दिताः ॥ १० ॥
 दग्धाश्रामी वयं सर्वे त्वत्तो भीताश्च भो प्रभो ।
 त्वमेव गतिरस्माकं त्राडि नः शरणागतान् ॥ ११ ॥
 वायुरुवाच ।
 तुष्टस्त्वेवं स्तुतो देवान् विसृज्य निगडात्प्रभुः ।
 आनयद्देवदेवस्य समीपमभरानिह ॥ १२ ॥
 देवोऽपि तत्र भगवानन्तरिक्षे स्थितः प्रभुः ।
 सगाणः सर्वगः शर्वः सर्वलोकमलेश्वरः ॥ १३ ॥
 तं दृष्ट्वा परमेशानं देवा विष्णुपुरोगमाः ।
 प्रीता अपि य भीताश्च नमश्चकुर्मलेश्वरम् ॥ १४ ॥
 दृष्ट्वा तानभरान्भीतान्प्रणतार्तिहरो हरः ।
 छंदमाह महांदेवः प्रहसन् प्रेक्ष्य पार्वतीम् ॥ १५ ॥
 महांदेव उवाच ।
 मा भैष्ट त्रिदशाः सर्वे यूयं वै मामिकाः प्रजाः ।
 अनुग्रहार्थमेवेह धृतो दण्डः कृपालुना ॥ १६ ॥
 भवतां निज्जराणां हि क्षान्तोऽस्माभिव्यतिक्रमः ।
 कुद्रेष्वस्मासु युष्माकं न स्थितिर्न य ज्वितम् ॥ १७ ॥
 वायुरुवाच ।
 धृत्युक्तास्त्रिदशाः सर्वे शर्वेणामिततेजसा ।
 सद्यो विगतसन्देहा ननृतुर्विभुधा मुदा ॥ १८ ॥
 प्रसन्नमनसो भूत्वानन्दविह्वलमानसाः ।
 स्तुतिमारेभिरे कर्तुं शङ्करस्य द्विवौकसः ॥ १९ ॥
 देवा उच्युः ।
 त्वमेव देवाभिल्लोककर्ता
 पाता य उर्ता परमेश्वरोऽसि ।

कविष्णुरुद्राभ्यस्वःपुत्रपत्नै

रञ्जस्तमः सत्त्वधृतात्मभूर्त्त ॥ २० ॥

सर्वभूर्त्तं नमस्तेऽस्तु विश्वभावन पावन ।

अभूर्त्तं भक्ततेतोर्द्धि गृहीताकृतिःसौभ्यद ॥ २१ ॥

यन्द्रोऽगद्यो हि देवेश कृपातस्तव शङ्कर ।

निमज्जनामृतः प्राप सुभं मिडिरञ्जलिः ॥ २२ ॥

सीमन्तिनी उतधवा तव पूजनतः प्रभो ।

सौभाग्यमतुलं प्राप सोमवारप्रतात्सुतान् ॥ २३ ॥

श्रीकराय ददौ देवः स्वीयं पदमनुत्तमम् ।

सुदर्शनमरक्षस्त्वं नृपमाण्डलभीतितः ॥ २४ ॥

भेदुरं तारथामास सदारं य घृणानिधिः ।

शारदां विधवां यके सधवां क्रियया भवान् ॥ २५ ॥

भद्रायुषो विपत्तिं य विच्छिद्य त्वमदाः सुभम् ।

सौमिनी भवबन्धाद्रे मुक्ताभूत्तव सेवनात् ॥ २६ ॥

विष्णुरुवाच ।

त्वं शम्भो कडरीशाश्च रञ्जस्सत्त्वतमोगुणैः ।

कर्ता पाता तथा उर्ता जनानुग्रहकाङ्क्षया ॥ २७ ॥

सर्वगर्वापिडारी य सर्वतेजोविलासकः ।

सर्वविधादिगूढश्च सर्वानुग्रहकारकः ॥ २८ ॥

त्वत्तः सर्वं य त्वं सर्वं त्वयि सर्वं गिरीश्वर ।

त्राडि त्राडि पुनस्त्राडि कृपां कुरु ममोपरि ॥ २९ ॥

अथास्मिन्नन्तरे ब्रह्मा प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ।

अेवं त्ववसरं प्राप्य व्यङ्गापयत शूलिने ॥ ३० ॥

ब्रह्मोवाच ।

जय देव महादेव प्रणतार्तिविभञ्जन ।

धृष्टशेषपराधेषु कोऽन्यस्त्वत्तः प्रसीदति ॥ ३१ ॥

लब्ध्यात्मानो भविष्यन्ति ये पुरा निडता मृधे ।

प्रत्यापत्तिर्न कस्य स्यात्प्रसन्ने परमेश्वरे ॥ ३२ ॥

यद्विदं देवदेवानां कृतमन्तुषु दूषणम् ।
 तद्विदं भूषणं मन्ये त अङ्गीकारगौरवात् ॥ ३३ ॥
 एति विज्ञाप्यमानस्तु ब्रह्मणा परमेष्ठिना ।
 विलोक्य वदनं देव्या देवदेवः स्मयन्निव ॥ ३४ ॥
 पुत्रभूतस्य वात्सल्याद् ब्रह्मणः पद्मजन्मनः ।
 देवादीनां यथापूर्वमङ्गानि प्रददौ प्रभुः ॥ ३५ ॥
 प्रमथाद्यैश्च या देव्यो दृष्टिता देवमातरः ।
 तासामपि यथापूर्वाण्यङ्गानि गिरिशो ददौ ॥ ३६ ॥
 दक्षस्य भगवानेव स्वयं ब्रह्मा पितामहः ।
 तत्पापानुगुणं यत्के जख्यगामुभं मुभम् ॥ ३७ ॥
 सोऽपि संज्ञां ततो लब्ध्वा स दृष्ट्वा ज्वितः सुधीः ।
 भीतः कृताञ्जलिः शम्भुं तुष्टाव प्रलपन्बहु ॥ ३८ ॥
 दक्ष उवाच ।
 जय देव जगन्नाथ लोकांनुग्रहकारक ।
 कृपां कुरु मलेशानापराधं मे क्षमस्व ह ॥ ३९ ॥
 कर्ता भर्ता य उर्ता य त्वमेव जगतां प्रभुः ।
 मया ज्ञातं विशेषेण विष्णुवादिस्कलेश्वरः ॥ ४० ॥
 त्वयैव विततं सर्वं व्याप्तं सृष्टं य नाशितम् ।
 न हि त्वदधिकः केचिदीशास्तेऽप्युतकादयः ॥ ४१ ॥
 वायुरुवाच ।
 तं तथा व्याकुलं भीतं प्रलपन्तं कृतागसम् ।
 स्मयन्निवावदत्प्रेक्ष्य मा भैरिति धृष्टानिधिः ॥ ४२ ॥
 तथोक्त्या ब्रह्मणस्तस्य पितुः प्रियचिडीर्षया ।
 गाणपत्यं ददौ तस्मै दक्षायाक्षयमीश्वरः ॥ ४३ ॥
 ततो ब्रह्मादयो देवा अभिवन्द्य कृताञ्जलिः ।
 तुष्टुवुः प्रश्रया वाचा शङ्करं गिरिजाधिपम् ॥ ४४ ॥
 ब्रह्मादय उच्युः ।
 जय शङ्कर देवेश दीनानाथ महाप्रभो ।

कृपां कुरु मडेशानापराधं नो क्षमस्व वै ॥ ४५ ॥

मभपाल मभाधीश मभविध्वंसकारक ।

कृपां कुरु मडेशानापराधं नः क्षमस्व वै ॥ ४६ ॥

देवदेव परेशान भक्तप्राणप्रपोषक ।

दृष्टदण्डप्रदः स्वामिन्कृपां कुरु नमोऽस्तु ते ॥ ४७ ॥

त्वं प्रभो गर्वहर्ता वै दृष्टानां त्वामजनताम् ।

रक्षको हि विशेषेण सतां त्वत्सक्तयेतसाम् ॥ ४८ ॥

अद्भुतं यरितं ते हि निश्चितं कृपया तव ।

सर्वापराधः क्षन्तव्यो विभवो दीनवत्सलाः ॥ ४९ ॥

वायुरुवाच ।

धृति स्तुतो महादेवो ब्रह्माद्यैरभरैः प्रभुः ।

स भक्तवत्सलः स्वामी तुतोष करुणोदधिः ॥ ५० ॥

यकारानुग्रहं तेषां ब्रह्मादीनां द्विवीकसाम् ।

ददौ वरांश्च सुप्रीत्या शङ्करो दीनवत्सलः ॥ ५१ ॥

स य ततस्त्रिदशान् शरणागतान्

परमकारुणिकः परमेश्वरः ।

अनुगतस्मितलक्षणाया गिरा

शमितसर्वभयः समभाषत ॥ ५२ ॥

शिव उवाच ।

यद्विदमाग धडाचरितं सुद्वै-

र्विधिनियोगवशाद्वि यन्त्रितैः ।

शरणमेव गतानवलोक्य व-

स्तदम्बिलं किल विस्मृतमेव नः ॥ ५३ ॥

तद्विड यूयमपि प्रकृतं मन-

स्यविगणाय विमर्दमपत्रपाः ।

हरिविरिञ्चिसुरेन्द्रमुखाः

सुभं व्रजत देवपुरं प्रति सम्प्रति ॥ ५४ ॥

धृति सुरानभिधाय सुरेश्वरो

निहृतदक्षकृतकतुरङ्गतुः ।

स गिरिजानुचरः सपरिच्छदः
स्थित एवाम्भरतोन्तरधाद्भरः ॥ ५५ ॥

अथ सुरा अपि ते विगतव्यथाः
कथितभद्रसुभद्रपराङ्मनाः ।
सपदि भेन सुभेन यथासुभं
ययुरनेकमुखाः मधवन्मुखाः ॥ ५६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे गिरिशानुनयो नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ७.१.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२४. यतुर्विशोऽध्यायः । शिवमन्दरगिरिनिवासकीडोक्तिवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।
अन्तर्धानगतो देव्या सः सानुचरो हरः ।
क्व यातः कुत्र वा वासः किं कृत्वा विरराम ह ॥ १ ॥

वायुरुवाच ।
महीधरवरः श्रीमान् मन्दरश्चित्रकन्दरः ।
दयितो देवदेवस्य निवासस्तपसोऽभवत् ॥ २ ॥

तपो मल्लुतं तेन वोढुं स्वशिरसा शिवौ ।
चिरेण लब्धं तत्पादपङ्कजस्पर्शं सुभम् ॥ ३ ॥

तस्य शैलस्य सौन्दर्यं सः सः सः सः सः सः सः ।
न शक्यं विस्तराद्भक्तुं वर्षकोटिशतैरपि ॥ ४ ॥

शक्यमप्यस्य सौन्दर्यं न वर्णयितुमुत्सहे ।
पर्वतान्तरसौन्दर्यं साधारणविधारणात् ॥ ५ ॥

एतं तु शक्यते वक्तुमस्मिन्पर्वतसुन्दरे ।
ऋद्ध्या कयापि सौन्दर्यमीश्वरावासयोग्यता ॥ ६ ॥

अत एव हि देवेन देव्याः प्रियचिकीर्षया ।
अतीव रमणीयोऽयं गिरिरन्तःपुरीकृतः ॥ ७ ॥

भेषलाभूमयस्तस्य विमलोपलपादपाः ।
 शिवयोर्नित्यसान्निध्यान्त्यङ्कुर्वन्त्यभिलं जगत् ॥ ८ ॥
 पितृभ्यां जगतो नित्यं स्नानपानोपयोगतः ।
 अवामपुण्यसंस्कारः प्रसरद्भिरितस्ततः ॥ ९ ॥
 लघुशीतलसंस्पृशैरस्थास्थैर्निर्जराभ्युभिः ।
 अधिराज्येन याद्रीणामद्रीरेषोऽभिषिच्यते ॥ १० ॥
 निशासु शिभरप्रान्तर्वर्तिना स शिवोऽव्ययः ।
 यन्द्रेणायलसाम्राज्यश्छत्रेणैव विराजते ॥ ११ ॥
 स शैलश्चञ्चलीभूतैर्बालैश्चामरयोषिताम् ।
 सर्वपर्वतसाम्राज्ययामरैरिव वीजयते ॥ १२ ॥
 प्रातरभ्युदिते भानौ भूधरो रत्नभूषितः ।
 दर्पणे देहसौभाग्यं द्रष्टुकाम एव स्थितः ॥ १३ ॥
 कूजद्विडङ्गवायुलैर्वातोद्धृतलताभुजैः ।
 विमुक्तपुष्पैः सततं व्यालम्बिमृदुपल्लवैः ॥ १४ ॥
 लताप्रतानजटिलैस्तरुभिस्तापसैरिव ।
 जयाशिषा सडाभ्यर्च्य निषेव्यत एवाद्रिराट् ॥ १५ ॥
 अधोमुण्डैर्ध्वजमुण्डैः शङ्खैर्गैस्तिर्यङ्मुण्डैस्तथा ।
 प्रपतन्निव पाताले भूपृष्ठाद्दुत्पतन्निव ॥ १६ ॥
 परीतः सर्वतो दिक्षु भ्रमन्निव विडायसि ।
 पश्यन्निव जगत्सर्वं नृत्यन्निव निरन्तरम् ॥ १७ ॥
 गुडामुण्डैः प्रतिदिनं व्यात्तास्थो विपुलोदरैः ।
 अञ्जुर्वालावाण्यतया जृम्भमाण एवायलः ॥ १८ ॥
 अस्त्रनिव जगत्सर्वं पिबन्निव पयोनिधिम् ।
 वमन्निव तमोऽन्तस्थं माद्यन्निव भ्रमन्मुट्टैः ॥ १९ ॥
 निवासभूमयस्तास्ता दर्पणप्रतिमोदराः ।
 तिरस्कृतातपाः स्निग्धाश्रमस्थायामडीरुडाः ॥ २० ॥
 सरित्सरस्तडागादिसम्पर्कशिशिरानिलाः ।
 तत्र तत्र निषण्णभ्यां शिवाभ्यां सकृलीकृताः ॥ २१ ॥

तमिमं सर्वतः श्रेष्ठे स्मृत्वा साम्बस्त्रियम्भकः ।
रैव्याश्रमसमीपस्थश्चान्तर्धानं गतो ययौ ॥ २२ ॥
तत्रोधानमनुप्राप्य देव्या सल मलेश्वरः ।
रराम रमणीयासु देव्यान्तःपुरभूमिषु ॥ २३ ॥
तथा गतेषु कालेषु प्रवृद्धासु प्रजसु य ।
दैत्यौ शुम्भनिशुम्भाप्यौ भ्रातरौ सम्भलूवतुः ॥ २४ ॥
ताभ्यां तपोबलाद्दत्तं ब्रह्मण्य परमेष्ठिना ।
अवध्यत्वं जगत्यस्मिन्पुरुषैरभिलैरपि ॥ २५ ॥
अयोनिजा तु या कन्या ह्यम्बिकांशसमुद्भवा ।
अजातपुंस्यर्शरतिरविलङ्घ्यपराङ्मता ॥ २६ ॥
तथा तु नौ वधः सङ्ग्ये तस्यां कामाभिभूतयोः ।
ऽति याभ्यर्थितो ब्रह्मा ताभ्यां प्राड तथास्त्विति ॥ २७ ॥
ततः प्रभृति शकादीन्विजित्य समरे सुरान् ।
निःस्वाध्यायवषट्कारं जगस्यङ्कतुरङ्गमात् ॥ २८ ॥
तयोर्वधाय देवेशं ब्रह्माभ्यर्थितवान्युनः ।
विनिन्द्यापि रडस्यम्भां क्रोधयित्वा यथा तथा ॥ २९ ॥
तद्दर्शकोशशं शक्तिमकामां कन्यकाम्भिकाम् ।
निशुम्भशुम्भयोर्दन्त्रीं सुरैभ्यो दातुमर्हसि ॥ ३० ॥
अेवमभ्यर्थितो धात्रा भगवानीललोहितः ।
कालीत्याल रडस्यं वां निन्दयन्निव सस्मितः ॥ ३१ ॥
ततः कुद्धा तदा देवी सुवर्णा वर्णकारणात् ।
स्मयन्ती खाल भर्तारमसमाधेयया गिरा ॥ ३२ ॥
देव्युवाच ।
ऽदृशे मम वर्णोऽस्मिन्न रतिर्भवतोऽस्ति येत् ।
अेवावन्तं खिरं कालं कथमेषा नियम्यते ॥ ३३ ॥
अरत्या वर्तमानोऽपि कथं य रमसे मया ।
न ह्यशक्यं जगत्यस्मिन्नीश्वरस्य जगत्प्रभोः ॥ ३४ ॥

સ્વાત્મારામસ્ય ભવતો રતિર્ન સુખસાધનમ્ ।

ઇતિ હેતોઃ સ્મરો યસ્માત્પ્રસભં ભસ્મસાત્કૃતઃ ॥ ૩૫ ॥

યા ય નાભિરતા ભર્તુરપિ સર્વાડુગસુન્દરી ।

સા વૃથૈવ હિ જાયેત સર્વૈરપિ ગુણાન્તરૈઃ ॥ ૩૬ ॥

ભર્તુર્ભોગૈકશેષો હિ સર્ગ એવૈષ યોષિતામ્ ।

તથાસત્યન્યથા ભૂતા નારી કુત્રોપયુજ્યતે ॥ ૩૭ ॥

તસ્માદ્ધર્ણમિમં ત્યક્ત્વા ત્વયા રહસિ નિન્દિતમ્ ।

વાર્ણાન્તરં ભજિષ્યે વા ન ભજિષ્યામિ વા સ્વયમ્ ॥ ૩૮ ॥

ઇત્યુક્ત્વોત્થાય શયનાદેવી સાયષ્ટ ગદ્રદમ્ ।

યયાચેડનુમતિં ભર્તુસ્તપસે કૃતનિશ્ચયા ॥ ૩૯ ॥

તથા પ્રણયભડ્ગેન ભીતો ભૂતપતિઃ સ્વયમ્ ।

પાદયોઃ પ્રણમન્નેવ ભવાર્ની પ્રત્યભાષત ॥ ૪૦ ॥

ઈશ્વર ઉવાચ ।

અજાનતી ય કીડોક્તિં પ્રિયે કિં કુપિતાસિ મે ।

રતિઃ કુતો વા જાયેત ત્વત્તશ્ચેદરતિર્મમ ॥ ૪૧ ॥

માતા ત્વમસ્ય જગતઃ પિતાહમધિપસ્તથા ।

કથં તદ્દુપપદ્યેત ત્વત્તો નાભિરતિર્મમ ॥ ૪૨ ॥

આવયોરભિકામોડપિ કિમસૌ કામકારિતઃ ।

યતઃ કામસમુત્તેઃ પ્રાગેવ જગદુદ્ભવઃ ॥ ૪૩ ॥

પૃથગજનાનાં રતયે કામાત્મા કલ્પિતો મયા ।

તતઃ કથમુપાલબ્ધઃ કામદાહાદહં ત્વયા ॥ ૪૪ ॥

માં વૈ ત્રિદશસામાન્યં મન્યમાનો મનોભવઃ ।

મનાક્ષરિભવં કુર્વન્મયા વૈ ભસ્મસાત્કૃતઃ ॥ ૪૫ ॥

વિહારોડધ્યાવયોરસ્ય જગતસ્ત્રાણાકારણાત્ ।

તતસ્તદર્થં ત્વચ્ચઘ કીડોક્તિં કૃતવાનહમ્ ॥ ૪૬ ॥

સ ચાયમચિરાદર્થસ્તવૈવાવિષ્કરિષ્યતે ।

ક્રોધસ્ય જનકં વાક્યં હૃદિ કૃત્વેદમબ્રવીત્ ॥ ૪૭ ॥

દૈવ્યુવાચ ।

श्रुतपूर्वं छि भगवंस्तव याटुवथो मया ।
 येनैवमतिधीराडमपि प्रागभिवञ्चिता ॥ ४८ ॥
 प्राणान्धप्रिया भर्तुर्नारी या न परित्यजेत् ।
 कुलाङ्गना शुभा सद्भिः कुत्सितैव छि गम्यते ॥ ४९ ॥
 भूयसी य तवाप्रीतिरगौरमिति मे वपुः ।
 क्रीडोक्तिरपि कालीति घटते कथमन्यथा ॥ ५० ॥
 सद्भिर्विगर्हितं तस्मात्तव काष्ण्यमसम्मतम् ।
 अनुत्सृज्य तपोयोगात्स्थातुमेवेड नोत्सडे ॥ ५१ ॥
 शिव उवाच ।
 यद्यैवविधतापस्ते तपसा किं प्रयोजनम् ।
 ममेच्छया स्वेच्छया वा वार्जान्तरवती भव ॥ ५२ ॥
 दैव्युवाच ।
 नेच्छामि भवतो वार्जं स्वयं वा कर्तुमन्यथा ।
 ब्रह्माणं तपसाराध्य क्षिप्रं गौरी भवाम्यडम् ॥ ५३ ॥
 ईश्वर उवाच ।
 मत्प्रसादात्पुरा ब्रह्मा ब्रह्मत्वं प्राप्तवान्पुरा ।
 तमाडूय मडादेवि तपसा किं करिष्यसि ॥ ५४ ॥
 दैव्युवाच ।
 त्वत्तो लब्धपदा अवे सर्वे ब्रह्मादयः सुराः ।
 तथाप्याराध्य तपसा ब्रह्माणं त्वन्नियोगतः ॥ ५५ ॥
 पुरा किल सती नाम्ना दक्षस्य दृढिताडभवम् ।
 जगतां पतिमेव त्वां पतिं प्राप्तवती तथा ॥ ५६ ॥
 अवेमद्यापि तपसा तोषयित्वा द्विजं विधिम् ।
 गौरी भवितुमिच्छामि को दोषः कथ्यतामिड ॥ ५७ ॥
 अवेमुक्तो मडादेव्या वामदेवः स्मयन्निव ।
 न तां निर्बन्धयामास देवकार्यचिडीर्षया ॥ ५८ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभाडे शिवमन्दरगिरिनिवासक्रीडोक्तिवर्णनं नाम
 यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ७.१.२४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । देवीगौरत्वप्राप्तिः ।

वायुरुवाच ।

ततः प्रदक्षिणीकृत्य पतिमम्बा पतिव्रता ।

नियम्य च वियोगार्तिं जगाम छिमवद्विरिम् ॥ १ ॥

तपः कृतवती पूर्वं देशे यस्मिन्सम्भीजनैः ।

तमेव देशमवृणोत्तपसे प्रणयात्पुनः ॥ २ ॥

ततः स्वपितरं दृष्ट्वा मातरं च तयोर्गुडे ।

प्रणम्य वृत्तं विज्ञाप्य ताभ्यां चानुमता सती ॥ ३ ॥

पुनस्तपोवनं गत्वा भूषणानि विसृज्य च ।

स्नात्वा तपस्विनो वेषं कृत्वा परमपावनम् ॥ ४ ॥

सङ्कुल्य च मलातीप्रं तपः परमदृश्वरम् ।

सदा मनसि सन्धाय भर्तृश्वरपङ्कजम् ॥ ५ ॥

तमेव क्षणिके विदुगे ध्यात्वा बाह्यविधानतः ।

त्रिसन्ध्यमभ्यर्चयन्ती वन्यैः पुष्पैः कृत्वादिभिः ॥ ६ ॥

स श्रेव ब्रह्मणो मूर्तिमास्थाय तपसः कृतम् ।

प्रदास्यति ममेत्येवं नित्यं कृत्वाऽऽकरोत्तपः ॥ ७ ॥

तथा तपश्चरन्तीं तां काले अद्भुतिथे गते ।

दृष्टः कश्चिन्महाव्याघ्रो दृष्टभावादुपागतम् ॥ ८ ॥

तथैवोपगतस्यापि तस्यातीव दुरात्मनः ।

गात्रं चित्रार्पितमिव स्तब्धं तस्याः सकाशतः ॥ ९ ॥

तं दृष्ट्वापि तथा व्याघ्रं दृष्टभावादुपागतम् ।

न पृथग्जनवद्देवी स्वभावेन विविश्यते ॥ १० ॥

स तु विष्टब्धसर्वाङ्गो बुभुक्षापरिपीडितः ।

ममामिषं ततो नान्यदिति मत्वा निरन्तरम् ॥ ११ ॥

निरीक्ष्यमाणः सततं देवीमेव तदाऽनिशम् ।
 अतिष्ठदग्रतस्तस्या उपासनमिवाथरत् ॥ १२ ॥
 देव्याश्च लृष्टये नित्यं ममैवायमुपासकः ।
 त्राता य दृष्टसत्येभ्य इति प्रववृते कृपा ॥ १३ ॥
 तस्या अेव कृपायोगात्सद्यो नष्टमलत्रयः ।
 भभूव सडसा व्याघ्रो देवीं य बुभुधे तदा ॥ १४ ॥
 न्यवर्तत बुभुक्षा य तस्याङ्गस्तम्भनं तथा ।
 दौरात्म्यं जन्मसिद्धं य तृमिश्च समजायत ॥ १५ ॥
 तदा परमभावेन ज्ञात्वा कार्तार्थ्यमात्मनः ।
 सद्योपासक अेवैष सिधेवे परमेश्वरीम् ॥ १६ ॥
 दृष्टानामपि सत्वानां तथान्येषां दुरात्मनाम् ।
 स अेव द्रावडो भूत्वा विद्यथार तपोवने ॥ १७ ॥
 तपश्च ववृधे देव्यास्तीव्रं तीव्रतरात्मकम् ।
 देवाश्च दैत्यनिर्बन्धाद् ब्रह्माणं शरणां गताः ॥ १८ ॥
 यकुर्निवेदनं देवाः स्वदुःखस्याशिपीडनात् ।
 यथा य ददतुः शुम्भनिशुम्भौ वरसम्मदात् ॥ १९ ॥
 सोऽपि श्रुत्वा विधिर्दुःखं सुराणां कृपयान्वितः ।
 आसीद्दैत्यवधायैव स्मृत्वा उेत्वाश्रयां कथाम् ॥ २० ॥
 सामरः प्रार्थितो ब्रह्मा यथौ देव्यास्तपोवनम् ।
 संस्मरन्मनसा देवदुःखमोक्षं स्वयत्नतः ॥ २१ ॥
 ददर्श य सुरश्रेष्ठः श्रेष्ठे तपसि निष्ठिताम् ।
 प्रतिष्ठामिव विश्वस्य भवानीं परमेश्वरीम् ॥ २२ ॥
 ननाम यास्य जगतो मातरं स्वस्य वै उरेः ।
 रुद्रस्य य पितुर्भार्याभार्यामद्रीश्वरात्मजाम् ॥ २३ ॥
 ब्रह्माणमागतं दृष्ट्वा देवी देवगणैः सडः ।
 अर्घ्यं तदुर्ल दत्त्वाऽस्मै स्वागताद्यैरुपाथरत् ॥ २४ ॥
 तां य प्रत्युपयारोक्तिं पुरस्कृत्याभिनन्द्य य ।
 पप्रच्छ तपसो उेतुमजानन्निव पद्मजः ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तीव्रेण तपसानेन देव्या किमिह साध्यते ।
 तपःकृत्वानां सर्वेषां त्वदधीना हि सिद्धयः ॥ २६ ॥
 यश्चैव जगतां भर्ता तमेव परमेश्वरम् ।
 भर्तारमात्मना प्राप्य प्राप्तं य तपसः कृत्वम् ॥ २७ ॥
 अथवा सर्वमेवैतच्छ्रीऽविलसितं तव ।
 छंदं तु चित्रं देवस्य विरलं सखसे कथम् ॥ २८ ॥

देव्युवाच ।

सर्गादौ भवतो देवादुत्पत्तिः श्रूयते यदा ।
 तदा प्रजानां प्रथमस्त्वं मे प्रथमजः सुतः ॥ २९ ॥
 यदा पुनः प्रजावृष्ट्यै ललाटाद्भवतो भवः ।
 उत्पन्नोऽभूत्तदा त्वं मे गुरुः श्वशुरभावतः ॥ ३० ॥
 यदाभवद्गिरीन्द्रस्ते पुत्रो मम पिता स्वयम् ।
 तदा पितामहस्त्वं मे जातो लोकपितामह ॥ ३१ ॥
 तदीदृशस्य भवतो लोकयात्राविधायिनः ।
 वृत्तमन्तःपुरे भर्त्रा कथयिष्ये कथं पुनः ॥ ३२ ॥
 किमत्र बहूना देहे यश्चायं मम कालिमा ।
 त्यक्त्वा सत्त्वविधानेन गौरी भवितुमुत्सहे ॥ ३३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेतावता किमर्थेन तीव्रं देवि तपः कृतम् ।
 स्वेच्छैव किमपर्याप्ता कीडेयं हि तवेदृशी ॥ ३४ ॥
 कीडाऽपि य जगन्मातस्तव लोकहिताय वै ।
 अतो ममेष्टमनया क्वलं किमपि साध्यताम् ॥ ३५ ॥
 निशुम्भशुम्भनामानौ दैत्यौ दत्तवशौ मया ।
 दृप्तौ देवान्प्रभाषेते त्वत्तो लब्धस्तयोर्वधः ॥ ३६ ॥
 अलं विलम्बनेनात्र त्वं क्षणेन स्थिरा भव ।
 शक्तिर्विसृज्यमानाद्य तयोर्भृत्युर्भविष्यति ॥ ३७ ॥

ब्रह्मणोऽत्यर्थिता यैव देवी गिरिवरात्मजा ।
त्वक्कोशं सडसोत्सृज्य गौरी सा समजायत ॥ ३८ ॥

सा त्वक्कोशात्मनोत्सृष्टा कौशिकी नाम नामतः ।
काली कालाम्बुदप्रभ्या कन्यका समपद्यत ॥ ३९ ॥

सा तु मायात्मिका शक्तिर्योगनिद्रा य वैष्णवी ।
शङ्भयकृत्रिशूलादिसायुधाष्टमहाभुजा ॥ ४० ॥

सौम्या घोरा य मिश्रा य त्रिनेत्रा यन्द्रशेभरा ।
अजातपुंस्यर्शरतिरधृष्या यातिसुन्दरी ॥ ४१ ॥

दत्ता य ब्रह्मणो देव्या शक्तिरेषा सनातनी ।
निशुम्भस्य य शुम्भस्य निडन्त्री दैत्यसिंहयोः ॥ ४२ ॥

ब्रह्मणोऽपि प्रदृष्टेन तस्यै परमशक्तये ।
प्रबलः केसरी दत्तो वाहनत्वे समागतः ॥ ४३ ॥

विन्ध्ये य वसतिं तस्याः पूजाभासवपूर्वकैः ।
मांसैर्मत्स्यैरपूपैश्च निर्वर्त्यासौ समादिशत् ॥ ४४ ॥

सा यैव सम्मता शक्तिर्ब्रह्मणो विश्वकर्मणः ।
प्रणम्य मातरं गौरीं ब्रह्मणं यानुपूर्वशः ॥ ४५ ॥

शक्तिमिश्रापि तुल्याभिः स्वात्मजाभिरनेकशः ।
परीता प्रययौ विन्ध्यं दैत्येन्द्रौ उन्तुमुद्यता ॥ ४६ ॥

निहतौ य तथा तत्र समरे दैत्यपुङ्गवौ ।
तद्भाणैः कामबाणैश्च स्थिन्नमिन्नाङ्गमानसौ ॥ ४७ ॥

तद्युद्धविस्तरश्चात्र न कृतोऽन्यत्र वर्णनात् ।
उडनीयं परस्मास्य प्रस्तुतं वर्णयामि वः ॥ ४८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाण्डे देवीगौरत्वप्राप्तिर्नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥
७.१.२५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२६. षड्विंशोऽध्यायः । व्याघ्रगतिवर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

उत्पाद्य कौशिकीं गौरीं ब्रह्मणो प्रतिपाद्यताम् ।

तस्य प्रत्युपकाराय पितामहमथाब्रवीत् ॥ १ ॥

दिव्युवाच ।

दृष्टः किमेष भवता शार्दूलो मद्गुपाश्रयः ।

अनेन दृष्टसत्त्वेभ्यो रक्षितं मत्तपोवनम् ॥ २ ॥

मय्यर्पितमना श्रेष्ठं भजते मामनन्यधीः ।

अस्य संरक्षणार्थं न्यत्प्रियं मम न विद्यते ॥ ३ ॥

भवितव्यमनेनातो ममान्तःपुर्यारिणा ।

गणेश्वरपदं यास्मै प्रीत्या दास्यति शङ्करः ॥ ४ ॥

अनेनमग्रेसरं कृत्वा सप्तीभिर्गन्तुमुत्सुके ।

प्रदीयतामनुष्ठा मे प्रजानां पतिना त्वया ॥ ५ ॥

धृत्युक्तः प्रहसन्ब्रह्मा देवीं मुग्धामिव स्मयन् ।

तस्य तीव्रैः पुरावृत्तैर्दोरात्म्यं समवर्णयत् ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

पशौ देवि मृगाः क्रूराः क्व य तेऽनुग्रहः शुभः ।

आशीविषमुष्णे साक्षाद्भृतं किं निषिच्यते ॥ ७ ॥

व्याघ्रमात्रेण सन्नेष दृष्टः कोऽपि निशाचरः ।

अनेन भक्षिता गावो ब्राह्मणान्श्च तपोधनाः ॥ ८ ॥

तर्पयंस्तान् यथाकामं कामरूपी यरत्यसौ ।

अवश्यं भवतु भोक्तव्यं क्वलं पापस्य कर्मणः ॥ ९ ॥

अतः किं कृपया कृत्यमीदृशेषु दुरात्मसु ।

अनेन देव्याः किं कृत्यं प्रकृत्या कलुषात्मना ॥ १० ॥

दिव्युवाच ।

यद्दुक्तं भवता सर्वं तथ्यमस्त्वयमीदृशः ।

तथापि मां प्रपन्नोऽबून्न त्याज्यो मामुपाश्रितः ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अस्य भक्तिमविज्ञाय प्राग्वृत्तं ते निवेदितम् ।
भक्तिश्चेदस्य किं पापैर्न ते भक्तः प्रणश्यति ॥ १२ ॥

पुण्यकर्मापि किं कुर्यात्त्वदीयाज्ञानपेक्षया ।
अजा प्रज्ञा पुराणी य त्वमेव परमेश्वरी ॥ १३ ॥

त्वदधीना हि सर्वेषां बन्धमोक्षव्यवस्थितिः ।
त्वदृते परमा शक्तिः संसिद्धिः कस्य कर्माणा ॥ १४ ॥

त्वमेव विविधा शक्तिः भवानामथ वा स्वयम् ।
अशक्तः कर्मकरणो कर्ता वा किं करिष्यति ॥ १५ ॥

विष्णोश्च मम यान्येषां देवदानवरक्षसाम् ।
तत्तद्वैश्वर्यसम्प्राप्त्यै तवैवाज्ञा हि कारणात् ॥ १६ ॥

अतीताः षट्सङ्ख्याता ब्रह्माणो उरयो भवाः ।
अनागतास्त्वसङ्ख्यातास्त्वदाज्ञानुविधायिनः ॥ १७ ॥

त्वामनाराध्य देवेशि पुरुषार्थयतुष्टयम् ।
लब्धुं न शक्यमस्माभिरपि सर्वैः सुरोत्तमैः ॥ १८ ॥

व्यत्यासोऽपि भवेत्सद्यो ब्रह्मत्वस्थावरत्वयोः ।
सुकृतं दुष्कृतं यापि त्वयैव स्थापितं यतः ॥ १९ ॥

त्वं हि सर्वजगद्भर्तुः शिवस्य परमात्मनः ।
अनादिमध्यनिधना शक्तिराद्या सनातनी ॥ २० ॥

समस्तलोकयान्त्रार्थं मूर्तिमाविश्य कामपि ।
कीडसे विविधैर्भावैः कस्त्वां जानाति तत्त्वतः ॥ २१ ॥

अतो दुष्कृतकर्मापि व्याघ्रोऽयं त्वदनुग्रहात् ।
प्राप्नोतु परमां सिद्धिमत्र कः प्रतिबन्धकः ॥ २२ ॥

धत्यात्मनः परं भावं स्मारयित्वानुग्रुपतः ।
ब्रह्मणाभ्यर्थिता गौरी तपसोऽपि न्यवर्तत ॥ २३ ॥

ततो देवीमनुज्ञाप्य ब्रह्मण्यन्तर्हिते सति ।
देवीं य मातरं दृष्ट्वा मेनां हिमवता सह ॥ २४ ॥

प्रणम्याश्वास्य बभुधा पितरौ विरहासहौ ।
तपः प्राणयिनो देवी तपोवनमडीरुहान् ॥ २५ ॥

विप्रयोगशुभेवात्रो पुष्पभाष्पं विमुञ्चतः ।
तत्तच्छाभासमाद्भुविडगोदीरितै रुतैः ॥ २६ ॥

व्याकुलं बहुधा दीनं विलापमिव कुर्वतः ।
सभीष्यः कथयन्त्वेवं सत्त्वरा भर्तृदर्शने ॥ २७ ॥

पुरस्कृत्य यं तं व्याघ्रं स्नेहात्पुत्रमिवौरसम् ।
द्वेडस्य प्रभया यैव दीपयन्ती दिशो दश ॥ २८ ॥

प्रथयौ मन्दरं गौरी यत्र भर्ता मधेश्वरः ।
सर्वेषां जगतां धाता कर्ता पाता विनाशकृत् ॥ २९ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वखण्डे व्याघ्रगतिवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ७.१.२६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२७. सप्तविंशोऽध्यायः । देवीशिवमिलनवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।

कृत्वा गौरं वपुर्दिव्यं देवी गिरिवरात्मजा ।
कथं ददर्श भर्तारं प्रविष्टा मन्दिरं सती ॥ १ ॥

प्रवेशसमये तस्या भवनद्वारगोचरैः ।
गणेशैः किं कृतं देवस्तां दृष्ट्वा किं तदाकरोत् ॥ २ ॥

वायुरुवाच ।

प्रवक्तुमञ्जसाशङ्क्यः तादृशः परमो रसः ।
येन प्राण्यगर्भेण भावो भाववतां हृतः ॥ ३ ॥

द्वाःस्थैः ससम्भ्रमैरेव देवो देव्यागमोत्सुकः ।
शङ्कमाना प्रविष्टान्तस्तं य सा समपश्यत ॥ ४ ॥

तैस्तैः प्राण्यभावैश्च भवनान्तरवर्तिभिः ।
गणैर्नैर्वन्दिता वाया प्राणानाम त्रियम्बकम् ॥ ५ ॥

प्राण्य नोत्थिता यावत्तावतां परमेश्वरः ।

प्रगृह्य द्योर्भ्यामाश्लिष्य परितः परया मुष्टा ॥ ६ ॥
 स्वाङ्गे धर्तुं प्रवृत्तोऽपि सा पर्यङ्गे न्यषीदत ।
 पर्यङ्गतो बलाद्देवी सोऽङ्गमारोप्य सुस्मिताम् ॥ ७ ॥
 सस्मितो विवृतैर्नैत्रैस्तद्भङ्गं प्रपिबन्निव ।
 तथा सम्भाषणायेशः पूर्वभाषितमब्रवीत् ॥ ८ ॥
 देवदेव उवाच ।
 सा दशा य व्यतीता किं तव सर्वाङ्गसुन्दरि ।
 यस्यामनुनयोपायः कोऽपि कोपात्र लभ्यते ॥ ९ ॥
 स्वेच्छयापि न कालीति नान्यवर्णवतीति य ।
 त्वत्स्वभावदुर्गतं चित्तं सुष्ठु चिन्तावलं मम ॥ १० ॥
 विस्मृतः परमो भावः कथं स्वेच्छाङ्गयोगतः ।
 न सम्भवन्ति ये तत्र चित्तकालुष्यहेतवः ॥ ११ ॥
 पृथग्जनवदन्योऽन्यं विप्रियस्यापि कारणम् ।
 आवयोरपि यद्यस्ति नास्त्येवैतच्चराचरम् ॥ १२ ॥
 अडमग्निशिरोनिष्ठस्त्वं सोमशिरसि स्थिता ।
 अग्नीषोमात्मकं विश्वमावाभ्यां समधिष्ठितम् ॥ १३ ॥
 जगद्धिताय चरतोः स्वेच्छाधृतशरीरयोः ।
 आवयोर्विप्रयोगे हि स्यान्निरालम्बनं जगत् ॥ १४ ॥
 अस्ति उत्पन्तरं यात्र शास्त्रयुक्तिविनिश्चितम् ।
 वागर्थमिव यैवैतज्जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ १५ ॥
 त्वं हि वागमृतं साक्षादडमर्थांमृतं परम् ।
 द्रव्यमप्यमृतं कस्माद्वियुक्तमुपपद्यते ॥ १६ ॥
 विद्याप्रत्यायिका त्वं मे वेद्योऽलं प्रत्ययात्तव ।
 विद्यावेधात्मनोरेव विश्लेषः कथमावयोः ॥ १७ ॥
 न कर्मणा सृजामीदं जगत्प्रतिसृजामि य ।
 सर्वस्याङ्गैकलभ्यत्वाद्वाङ्गात्वं हि गरीयसी ॥ १८ ॥
 आङ्गैकसारमैश्वर्यं यस्मात्स्वातन्त्र्यलक्षणम् ।
 आङ्गाया विप्रयुक्तस्य यैश्वर्यं मम कीदृशम् ॥ १९ ॥

न कदाचिदवस्थानमावयोर्विप्रयुक्तयोः ।
 देवानां कार्यमुद्दिश्य लीलोक्तिं कृतवानलम् ॥ २० ॥
 त्वयाप्यविदितं नास्ति कथं कुपितवत्यसि ।
 ततस्त्रिलोकस्वार्थं कोपो मय्यपि ते कृतः ॥ २१ ॥
 यदनर्थाय भूतानां न तदस्ति भलु त्वयि ।
 एति प्रियंवदे साक्षादीश्वरे परमेश्वरे ॥ २२ ॥
 शङ्कारभावसाराणां जन्मभूमिरङ्गिमा ।
 स्वभर्त्रा ललितं तथ्यमुक्तं मत्वा स्मितोत्तरम् ॥ २३ ॥
 लज्जया न किमप्युच्ये कौशिकी वर्णनात्परम् ।
 तदेव वर्णयाम्यद्य शृणु देव्याश्च वर्णनम् ॥ २४ ॥
 देव्युवाच ।
 किं देवेन न सा दृष्टा या सृष्टा कौशिकी मया ।
 तादृशी कन्यका लोके न भूता न भविष्यति ॥ २५ ॥
 तस्या वीर्यं बलं विन्ध्यनिलयं विजयं तथा ।
 शुभस्य य निशुभस्य मारणे य रणे तयोः ॥ २६ ॥
 प्रत्यक्षकृलदानं य लोकाय भजते सदा ।
 लोकानां रक्षाणं शश्वद् ब्रह्मा विज्ञापयिष्यति ॥ २७ ॥
 एति सम्भाषमाणाया देव्या अवाङ्मया तदा ।
 व्याघ्रः सप्या समानीय पुरोऽवस्थापितस्तदा ॥ २८ ॥
 तं प्रेक्ष्याल पुनर्देवी देवानीतमुपायतम् ।
 व्याघ्रं पश्य न यानेन सदृशो मद्गुपासकः ॥ २९ ॥
 अनेन दृष्टसङ्घेत्यो रक्षितं मत्तपोवनम् ।
 अतीव मम भक्तश्च विश्रब्धश्च स्वरक्षाणात् ॥ ३० ॥
 स्वदेशं य परित्यज्य प्रसादार्थं समागतः ।
 यद्वि प्रीतिरभूत्तः परां प्रीतिं करोषि मे ॥ ३१ ॥
 नित्यमन्तःपुरद्वारि नियोगान्निन्दिनः स्वयम् ।
 रक्षिभिः सल तस्मिन्निर्वर्ततामयमीश्वर ॥ ३२ ॥

वायुरुवाय ।

मधुरं प्रणयोदकं श्रुत्वा देव्याः शुभं वयः ।

प्रीतोऽस्मीत्याह तं देवः स यादृश्यत तत्क्षणात् ॥ ३३ ॥

भिन्नद्वेत्रवतां डैर्मी रत्नचित्रं य कञ्चुकम् ।

छुरिकामुरगप्रभ्यां गणेशो रक्षवेषधृक् ॥ ३४ ॥

यस्मात्सोमो महादेवो नन्दी यानेन नन्दितः ।

सोमनन्दीति विष्यातस्तस्मादेष समाप्यया ॥ ३५ ॥

ःत्थं देव्याः प्रियं कृत्वा देवश्चाङ्गेन्दुभूषणः ।

भूषयामास तं दिव्यैर्भूषणै रत्नभूषितैः ॥ ३६ ॥

ततः स गौरीं गिरिशो गिरीन्द्रजं

सगौरवां सर्वमनोहरां हरः ।

पर्यङ्गमारोप्य वराङ्गभूषणै-

र्विभूषयामास शशाङ्गभूषणः ॥ ३७ ॥

ःति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभागे देवीशिवमिलनवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥
७.१.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । तस्मत्तत्त्ववर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

देवीं समाधधानेन देवेनेदं किमीरितम् ।

अग्निषोमात्मकं विश्वं वागर्थात्मकमित्यपि ॥ १ ॥

आङ्गैकसारमैश्वर्यमाज्ञात्वमिति योदितम् ।

तद्विदं श्रोतुमिच्छामो यथावदनुपूर्वशः ॥ २ ॥

वायुरुवाय ।

अग्निरित्युच्यते रौद्री घोरा या तेजसी तनुः ।

सोमः शाक्तोऽमृतमयः शक्तेः शान्तिकरी तनुः ॥ ३ ॥

अमृतं यत्प्रतिष्ठा सा तेजो विधा कला स्वयम् ।
 भूतसूक्ष्मेषु सर्वेषु त एव रसतेजसी ॥ ४ ॥
 द्विविधा तेजसो वृत्तिः सूर्यात्मा यानलात्मिका ।
 तथैव रसवृत्तिश्च सोमात्मा च जलात्मिका ॥ ५ ॥
 विद्युदादिमयं तेजो मधुरादिमयो रसः ।
 तेजोरसविभेदैस्तु धृतमेतद्व्यराचरम् ॥ ६ ॥
 अत्रेरमृतनिष्पत्तिरमृतेनाग्निरेधते ।
 अत एव हि विह्वान्तमग्नीषोमं जगद्धितम् ॥ ७ ॥
 उविषे सस्यसम्पत्तिर्वृष्टिः सस्याभिवृद्धये ।
 वृष्टेरेव उविस्तस्मादग्नीषोमधृतं जगत् ॥ ८ ॥
 अग्निर्ध्वं ज्वलत्येष यावत्सौम्यं परामृतम् ।
 यावदञ्ज्यास्पदं सौम्यममृतं च स्रवत्यधः ॥ ९ ॥
 अत एव हि कालाग्निरधस्ताच्छक्तिर्ध्वतः ।
 यावदादुर्ध्वं योर्ध्वमधश्चाप्लावनं भवेत् ॥ १० ॥
 आधारशक्त्यैव धृतः कालाग्निरयमूर्ध्वगः ।
 तथैव निम्नगः सोमः शिवशक्तिपदास्पदः ॥ ११ ॥
 शिवश्चोर्ध्वमधः शक्तिर्ध्वं शक्तिरधः शिवः ।
 तदित्यं शिवशक्तिभ्यां नाव्याप्तमिदं किञ्चन ॥ १२ ॥
 असकृन्न्याग्निना दग्धं जगदध्मस्मसात्कृतम् ।
 अग्नेर्वीर्यमिदं यादुस्तद्दीर्यं भस्म यत्ततः ॥ १३ ॥
 यश्चेत्यं भस्मसद्भावं ज्ञात्वा स्नाति च भस्मना ।
 अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैर्बद्धः पाशात्प्रमुच्यते ॥ १४ ॥
 अग्नेर्वीर्यं तु यद्भस्म सोमेनाप्लावितं पुनः ।
 अयोगयुक्त्या प्रकृतेरधिकाराय कल्पते ॥ १५ ॥
 योगयुक्त्या तु तद्भस्म प्लाव्यमानं समन्ततः ।
 शाक्तोनामृतवर्षेण याधिकारान्निवर्तयेत् ॥ १६ ॥
 अतो मृत्युञ्जयाथेत्यममृतप्लावनं सदा ।
 शिवशक्त्यमृतस्पर्शं लब्धं येन कुतो मृतिः ॥ १७ ॥

यो वेद दडनं गुड्यं प्लावनं य यथोदितम् ।
अग्नीषोमपदं छित्वा न स भूयोऽभिजायते ॥ १८ ॥

शिवाग्निना तनुं दग्ध्वा शक्तिसौम्यामृतेन यः ।
प्लावयेद्योगमार्गेषु सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ १९ ॥

दृष्टि कृत्वेममर्थं वै देवेन समुदादृतम् ।
अग्नीषोमात्मकं विश्वं जगदित्यनुरूपतः ॥ २० ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाष्ये लस्मतत्त्ववर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ७.१.२८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.२९. ओडीनत्रिंशोऽध्यायः । वागर्थात्मकतत्त्ववर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

निवेदयामि जगतो वागर्थात्क्यं कृतं यथा ।
षडध्ववेदनं सम्यक् समासान्न तु विस्तरात् ॥ १ ॥

नास्ति कश्चिदशब्दार्थो नापि शब्दो निरर्थकः ।
ततो हि समये शब्दः सर्वः सर्वार्थबोधकः ॥ २ ॥

प्रकृतेः परिणामोऽयं द्विधा शब्दार्थभावना ।
तामाहुः प्राकृतीं मूर्तिं शिवयोः परमात्मनोः ॥ ३ ॥

शब्दात्मिका विभूतिर्या सा त्रिधा कथ्यते भुवैः ।
स्थूला सूक्ष्मा परा येति स्थूला या श्रुतिगोचरा ॥ ४ ॥

सूक्ष्मा चिन्तामयी प्रोक्ता चिन्तया रक्षिता परा ।
या शक्तिः सा परा शक्तिः शिवतत्त्वसमाश्रया ॥ ५ ॥

ज्ञानशक्तिसमायोगाद्विच्छोपोद्भविका तथा ।
सर्वशक्तिसमष्टयात्मा शक्तितत्त्वसमाश्रया ॥ ६ ॥

समस्तकार्यजातस्य मूलप्रकृतितां गता ।
सैव कुण्डलिनी माया शुद्धाध्वपरमा सती ॥ ७ ॥

सा विभागस्वतृपैव षडध्वात्मा विजृम्भते ।
 तत्र शब्दास्त्रयोऽध्वानस्त्रयश्चार्थाः समीरिताः ॥ ८ ॥
 सर्वेषामपि वै पुंसां नैजशुद्ध्यनुत्पतः ।
 लयभोगाधिकाराः स्युः सर्वतत्त्वविभागतः ॥ ९ ॥
 कलाभिस्तानि तत्त्वानि व्याप्तान्येव यथातथम् ।
 परस्थाः प्रकृतेरादौ पञ्चधा परिणामतः ॥ १० ॥
 कलाश्च ता निवृत्त्याद्याः पर्याप्ता इति निश्चयः ।
 मन्त्राध्वा य पदाध्वा य वार्णाध्वा येति शब्दतः ॥ ११ ॥
 भुवनाध्वा य तत्त्वाध्वा कलाध्वा यार्थतः क्मात् ।
 अत्रान्योऽन्यं य सर्वेषां व्याप्यव्यापकतोच्यते ॥ १२ ॥
 मन्त्राः सर्वे परैर्व्याप्ता वाक्यभावात्पदानि य ।
 वर्णैर्वर्णसमूहं छि पदमाहुर्विपश्चितः ॥ १३ ॥
 वर्णास्तु भुवनैर्व्याप्तास्तेषां तेषूपलम्भनात् ।
 भुवनान्यपि तत्त्वौघैरुत्पत्त्यान्तर्बहिष्कृतात् ॥ १४ ॥
 व्याप्तानि कारणैस्तत्त्वैराऽऽभ्यवाहनेकशः ।
 अन्तराद्दुत्थितानीह भुवनानि तु कानिचित् ॥ १५ ॥
 पौराणिकानि यान्यानि विज्ञेयानि शिवागमे ।
 साङ्ख्ययोगप्रसिद्धानि तत्त्वान्यपि य कानिचित् ॥ १६ ॥
 शिवशास्त्रप्रसिद्धानि ततोऽन्यान्यपि कृत्स्नशः ।
 कलाभिस्तानि तत्त्वानि व्याप्तान्येव यथातथम् ॥ १७ ॥
 परस्थाः प्रकृतेरादौ पञ्चधा परिणामतः ।
 कलाश्च ता निवृत्त्याद्या व्याप्ताः पञ्च यथोत्तरम् ॥ १८ ॥
 व्यापिकातः पराशक्तिरविभक्ता षडध्वनाम् ।
 परप्रकृतिभावस्य तत्सत्त्वास्थितत्त्वतः ॥ १९ ॥
 शक्त्यादि य पृथिव्यन्तं शिवतत्त्वसमुद्भवम् ।
 व्याप्तमेकेन तेनैव मृदा कुम्भादिकं यथा ॥ २० ॥
 शैवं तत्परमं धाम यत्प्राप्यं षड्भिरध्वभिः ।
 व्यापिकाऽव्यापिका शक्तिः पञ्चतत्त्वविशोधनात् ॥ २१ ॥

निवृत्त्या रुद्रपर्यन्तं स्थितिराण्डस्य शोध्यते ।
 प्रतिष्ठया तद्दूर्ध्वं तु यावदव्यक्तगोचरम् ॥ २२ ॥
 तद्दूर्ध्वं विद्यया मध्ये यावद्विश्वेश्वरावधि ।
 शान्त्या तद्दूर्ध्वमध्वान्ते विशुद्धिः शान्त्यतीतया ॥ २३ ॥
 यामाहुः परमं व्योम परप्रकृतियोगतः ।
 अेतानि पञ्चतत्त्वानि यैर्व्याप्तमभिलं जगत् ॥ २४ ॥
 अत्रैव सर्वमेवेदं द्रष्टव्यं भलु साधकैः ।
 अध्वव्याप्तिमविज्ञाय शुद्धिं यः कर्तुमिच्छति ॥ २५ ॥
 स विप्रलम्भकः शुद्धेर्नालं प्रापयितुं कुलम् ।
 वृथा परिश्रमस्तस्य निरयायैव डेवलम् ॥ २६ ॥
 शक्तिपातसमायोगाद्दृते तत्त्वानि तत्त्वतः ।
 तद्व्याप्तिस्तद्विवृद्धिश्च ज्ञातुमेवं न शक्यते ॥ २७ ॥
 शक्तिराज्ञा परा शैवी चिद्रूपा परमेश्वरी ।
 शिवोऽधितिष्ठत्यभिलं यथा कारणाभूतया ॥ २८ ॥
 नात्मनो नैव मायैषा न विकारो विचारतः ।
 न बन्धो नापि मुक्तिश्च बन्धमुक्तिविधायिनी ॥ २९ ॥
 सर्वैश्वर्यपराकाष्ठा शिवस्याव्यभियारिणी ।
 समानधर्मिणी तस्य तैस्तैर्भावैर्विशेषतः ॥ ३० ॥
 स तयैव गृही सापि तेनैव गृहिणी सदा ।
 तयोरपत्यं यत्कार्यं परप्रकृतिजं जगत् ॥ ३१ ॥
 स कर्ता कारणं सेति तयोर्भेदो व्यवस्थितः ।
 ओक एव शिवः साक्षाद् द्विधाऽसौ समवस्थितः ॥ ३२ ॥
 स्त्रीपुंसभावेन तयोर्भेदं धृत्यपि केचन ।
 अपरे तु परा शक्तिः शिवस्य समवायिनी ॥ ३३ ॥
 प्रभेव भानोश्चिद्रूपा भिन्नैवेति व्यवस्थितः ।
 तस्माच्छिवः परो डेतुस्तस्याज्ञा परमेश्वरी ॥ ३४ ॥
 तयैव प्रेरिता शैवी मूलप्रकृतिरव्यया ।

मडामाया य माया य प्रकृतिस्त्रिगुणेति य ॥ ३५ ॥

त्रिविधा कार्यभेदेन सा प्रसूते षडध्वनः ।

स वागर्थभयश्चाध्वा षड्विधो निषिद्धो जगत् ॥ ३६ ॥

अस्यैव विस्तरं प्राहुः शास्त्रज्ञातमशेषतः ॥ ३७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां पूर्वभाष्ये वागार्थात्मकतत्त्ववर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥
७.१.२८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.३०. त्रिंशोऽध्यायः । शिवतत्त्वप्रश्नः ।

ऋषय उच्युः ।

थरितानि विधिनाणि गृह्याणि गडनानि य ।

दुर्विज्ञेयानि देवैश्च मोडयन्ति मनांसि नः ॥ १ ॥

शिवयोस्तत्त्वसम्बन्धे न दोष उपलभ्यते ।

थरितैः प्राकृतो भावस्तथोरपि विभाव्यते ॥ २ ॥

ब्रह्माद्योऽपि लोकानां सृष्टिस्थित्यन्तलेतवः ।

निगडानुगडौ प्राप्य शिवस्य वशवर्तिनः ॥ ३ ॥

शिवः पुनर्न कस्यापि निगडानुगडास्पदम् ।

अतोऽनायत्तमैश्वर्यं तस्यैवेति विनिश्चितम् ॥ ४ ॥

यद्यैवमीदृशैश्वर्यं तत्तु स्वातन्त्र्यलक्षणम् ।

स्वभावसिद्धं यैतस्य भूर्तिभक्तास्पदं भवेत् ॥ ५ ॥

न भूर्तिश्च स्वतन्त्रस्य घटते मूलहेतुना ।

भूर्तेरपि य कार्यत्वात्तस्मिद्धिः स्यादुत्तुङ्गी ॥ ६ ॥

सर्वत्र परमो भावोऽपरमश्चान्य उच्यते ।

परमापरमौ भावौ कथमेकत्र सङ्गतौ ॥ ७ ॥

निष्कलो हि स्वभावोऽस्य परमः परमात्मनः ।

स एव सकलः कस्मात्स्वभावो ह्यविपर्ययः ॥ ८ ॥

स्वभावो विपरीतश्चेत्स्वतन्त्रः स्वेच्छया यदिति ।
 न करोति किमीशानो नित्यानित्यविपर्ययम् ॥ ८ ॥
 मूर्तात्मा सकलः कश्चित्स यान्यो निष्कलः शिवः ।
 शिवेनाधिष्ठितश्चेति सर्वत्र लघु कथ्यते ॥ १० ॥
 मूर्त्यात्मैव तदा मूर्तिः शिवस्यास्य भवेदिति ।
 तस्यां मूर्तौ मूर्तिमतोः पारतन्त्र्यं हि निश्चितम् ॥ ११ ॥
 अन्यथा निरपेक्षेण मूर्तिः स्वीक्रियते कथम् ।
 मूर्तिस्वीकरणं तस्मान्मूर्तौ साध्यकृत्वस्य ॥ १२ ॥
 न हि स्वेच्छाशरीरत्वं स्वातन्त्र्यायोपपद्यते ।
 स्वेच्छैव तादृशी पुंसां यस्मात्कर्मानुसारिणी ॥ १३ ॥
 स्वीकर्तुं स्वेच्छया देवं ह्यतुं य प्रभवन्त्युत ।
 ब्रह्माद्यः पिशाचान्ताः किं ते कर्मातिवर्तिनः ॥ १४ ॥
 छच्छया देवनिर्माणमिन्द्रजालोपमं विदुः ।
 अणिमादिगुणैश्वर्यवशीकारानतिक्रमात् ॥ १५ ॥
 विश्वरूपं दधद्विष्वगुर्दधीयेन मडर्षिणा ।
 युध्यता समुपालब्धस्तद्रूपं दधता स्वयम् ॥ १६ ॥
 सर्वस्मादधिकस्यापि शिवस्य परमात्मनः ।
 शरीरवत्तयान्यात्मसाधर्म्यं प्रतिभाति नः ॥ १७ ॥
 सर्वानुग्राहकं प्राहुः शिवं परमकारणम् ।
 स निर्गुणाति देवानां सर्वानुग्राहकः कथम् ॥ १८ ॥
 शिच्छेद बहुशो देवो ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः ।
 शिवनिन्दानां प्रकुर्वन्तं पुत्रेति कुमतेर्हठात् ॥ १९ ॥
 विषणोरपि नृसिंहस्य रत्नसा शरभाकृतिः ।
 बिभेद पद्भ्यामाङ्गम्य हृद्यं नभरैः भरैः ॥ २० ॥
 देवस्त्रीषु य देवेषु दक्षस्याध्वरकारणात् ।
 वीरेण वीरभद्रेण न हि कश्चिददण्डितः ॥ २१ ॥
 पुरत्रयं य सस्त्रीकं सदैत्यं सल बालकैः ।
 क्षणैर्नैकेन देवेन नेत्राग्नेरिन्धनीकृतम् ॥ २२ ॥

प्रजानां रतिछेतुश्च कामो रतिपतिः स्वयम् ।
 कोशतामेव देवानां ह्रतो नेत्रह्रताशने ॥ २३ ॥
 गावश्च कश्चिद्गुधौघं स्रवन्त्यो मूर्ध्नि भेयराः ।
 सरुषा प्रेक्ष्य देवेन तत्क्षणे भस्मसात्कृताः ॥ २४ ॥
 जलन्धरासुरो दीर्णश्चक्रीकृत्य जलं पदा ।
 भर्ध्वानन्तेन यो विषणुं शिक्षेप शतयोजनम् ॥ २५ ॥
 तमेव जलसन्धायी शूलैर्नैव जघान सः ।
 तस्यकं तपसा लब्ध्वा लब्धवीर्यो हरिः सदा ॥ २६ ॥
 जिघांसतां सुरारीणां कुलं निर्घृणयेतसाम् ।
 त्रिशूलेनान्धकस्योरः शिभिर्नैवोपतापितम् ॥ २७ ॥
 कण्ठात्कालाङ्गनां सृष्ट्वा दारकोऽपि निपातितः ।
 कौशिकीं जनयित्वा तु गौर्यास्त्वक्कोशगोचराम् ॥ २८ ॥
 शुम्भः सः सः निशुम्भेन प्रापितो मरुणं रणे ।
 श्रुतं य मडदाभ्यान् स्कान्ते स्कन्धसमाश्रयम् ॥ २९ ॥
 वधार्थे तारकाभ्यस्य दैत्येन्द्रस्येन्द्रविद्विषः ।
 ब्रह्मणाम्भ्यर्थितो देवो मन्धरान्तःपुरं गतः ॥ ३० ॥
 विहृत्य सुचिरे देव्या विडारातिप्रसङ्गतः ।
 रसां रसातलं नीतामिव कृत्वाभिधां ततः ॥ ३१ ॥
 देवीं य वञ्चयंस्तस्यां स्ववीर्यमतिदुर्बलम् ।
 अविस्मृत्य विस्मृत्याग्नौ ढविः पूतमिवामृतम् ॥ ३२ ॥
 गङ्गादिष्वपि निक्षिप्य वह्निद्वारा तदंशतः ।
 तत्समाहृत्य शनकैस्तोडं स्तोडमितस्ततः ॥ ३३ ॥
 स्वाडया कृत्तिकाऽपात्स्वभर्त्रा रममाणया ।
 सुवर्णीभूतया न्यस्तं मेरौ शरवणे क्वचित् ॥ ३४ ॥
 सन्दीपयित्वा कालेन तस्य भासा दृशो दश ।
 रञ्जयित्वा गिरी-सर्वान् काञ्चनीकृत्य मेरुणा ॥ ३५ ॥
 ततश्चिरेण कालेन सञ्जाते तत्र तेजसि ।

कुमारे सुकुमाराङ्गे कुमाराणां निदर्शने ॥ ३६ ॥
 तथैशवं स्वरूपं य तस्य दृष्ट्वा मनोहरम् ।
 सः एवासुरैर्लोकैर्विस्मिते य विमोहिते ॥ ३७ ॥
 देवोऽपि स्वयमायातः पुत्रदर्शनलालसः ।
 सः एव्याङ्कुमारोप्य ततोऽस्य स्मेरमाननम् ॥ ३८ ॥
 पीतामृतमिव स्नेहविवशेनान्तरात्मना ।
 देवेष्वपि य पश्यत्सु वीतरागैस्तपस्विभिः ॥ ३९ ॥
 स्वस्य वक्षःस्थले स्वैरं नर्तयित्वा कुमारकम् ।
 अनुभूय य तत्कीडां सम्भाव्य य परस्परम् ॥ ४० ॥
 स्तन्यमाज्ञापयन्त्याः पाययित्वाभृतोपमम् ।
 तवावतारो जगतां छितायेत्यनुशास्य य ॥ ४१ ॥
 स्वयं देवश्च देवी य न तृप्तिमुपजग्मतुः ।
 ततः शङ्केण सन्धाय भिष्यता तारकासुरात् ॥ ४२ ॥
 कारयित्वाऽभिषेकं य सेनापत्ये द्विवीकसाम् ।
 पुत्रमन्तरतः कृत्वा देवेन त्रिपुरद्विषः ॥ ४३ ॥
 स्वयमन्तर्हितेनैव स्कन्दमिन्द्रादिरक्षितम् ।
 तथैक्या क्रौञ्चमेदिन्या युधि कालाग्रिकल्पया ॥ ४४ ॥
 छेदितं तारकस्यापि शिरः शङ्कभिया सः ।
 स्तुतिं यङ्कुर्विशेषेण हरिधातृमुष्माः सुराः ॥ ४५ ॥
 तथा रक्षोऽधिपः साक्षाद्भावणो बलगर्वितः ।
 उद्धर-स्वभुजैर्द्वैर्घोः कैलासं गिरिमात्मनः ॥ ४६ ॥
 तदागोऽसहमानस्य देवदेवस्य शूलिनः ।
 पदाङ्गुष्ठपरिस्पन्दान्ममज्ज मृदितो भुवि ॥ ४७ ॥
 अटोः केनचिदर्थेन स्वाश्रितस्य गतायुषः ।
 त्वरयागत्य देवेन पादान्तं गमितोऽन्तकः ॥ ४८ ॥
 स्ववाहनमविज्ञाय वृषेन्द्रं वऽवानलः ।
 सगलग्रहमानीतस्ततोऽस्त्येकोऽहं जगत् ॥ ४९ ॥

अलोकविदितैस्तैस्तैर्वृत्तैरानन्दसुन्दरैः ।
अङ्गुलारकमेणोदमसकृत्ख्यावितं जगत् ॥ ५० ॥

शान्त एव सदा सर्वमनुगृह्णाति येच्छिवः ।
सर्वाणि पूरयेद्वेव कथं शक्तेन मोक्षयेत् ॥ ५१ ॥

अनादिकर्मवैचित्र्यमपि नात्र नियामकम् ।
कारणं भलु कर्मापि भवेदीश्वरकारितम् ॥ ५२ ॥

किमत्र बहुनोक्तेन नास्तिक्यं उेतुकारकम् ।
यथा ल्याशु निवर्तेत तथा कथय मारुत ॥ ५३ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे शिवतत्त्वप्रश्नो नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.१.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.३१. ऐकत्रिंशोऽध्यायः । ज्ञानोपदेशः ।

वायुरुवाच ।
स्थने संशयितं विप्रा भवद्भिर्दुतुयोदितैः ।
जिज्ञासा हि न नास्तिक्यं साधयेत्साधुबुद्धिषु ॥ १ ॥

प्रमणमत्र वक्ष्यामि सतां मोहनिवर्तकम् ।
असतां त्वन्यथाभावः प्रसादेन विना प्रभोः ॥ २ ॥

शिवस्य परिपूर्णास्य परानुग्रहमन्तरा ।
न किञ्चिदपि कर्तव्यमिति साधु विनिश्चितम् ॥ ३ ॥

स्वभाव एव पर्याप्तः परानुग्रहकर्मणि ।
अन्यथा निःस्वभावेन न किमप्यनुगृह्यते ॥ ४ ॥

परं सर्वमनुग्राह्यं पशुपाशात्मकं जगत् ।
परस्यानुग्रहार्थं तु पत्युराज्ञासमन्वयः ॥ ५ ॥

पतिराज्ञापकः सर्वमनुगृह्णाति सर्वदा ।
तदर्थमर्थस्वीकारे परतन्त्रः कथं शिवः ॥ ६ ॥

अनुग्राह्यानपेक्षोऽस्ति न हि कश्चिदनुग्रहः ।

अतः स्वातन्त्र्यशब्दार्थाननपेक्षत्वलक्षणः ॥ ७ ॥

अेतत्पुनरनुग्राह्यं परतन्त्रं तद्विष्यते ।

अनुग्राह्याद् ऋते तस्य भुक्तिमुक्त्योरनन्वयात् ॥ ८ ॥

मूर्त्यात्मनोऽप्यनुग्राह्या शिवाज्ञाननिवर्तनात् ।

अज्ञानाधिष्ठितं शम्भोर्न किञ्चिद्विदु विद्यते ॥ ९ ॥

येनोपलभ्यतेऽस्माभिः सकलेनापि निष्कलः ।

स मूर्त्यात्मा शिवः शैवमूर्तिरित्युपचर्यते ॥ १० ॥

न ह्यसौ निष्कलः साक्षाच्छिवः परमकारणम् ।

साकारेणानुभावेन केनाप्यनुपलक्षितः ॥ ११ ॥

प्रमाणगम्यतामात्रं तत्स्वभावोपपादकम् ।

न तावतात्रोपेक्षाधीरुपलक्षणमन्तरा ॥ १२ ॥

आत्मोपमोल्बणं साक्षान्मूर्तिरेव हि कायन ।

शिवस्य मूर्तिर्मूर्त्यात्मा परस्तस्योपलक्षणम् ॥ १३ ॥

यथा काष्ठेष्वनाशुद्धो न वह्निरुपलभ्यते ।

अेवं शिवोऽपि मूर्त्यात्मन्यनाशुद्ध इति स्थितिः ॥ १४ ॥

यथाग्निमानयेत्युक्ते ज्वलत्ताश्चादृते स्वयम् ।

नाग्निरानीयते तद्द्रव्यज्यो मूर्त्यात्मना शिवः ॥ १५ ॥

अत एव हि पूजादौ मूर्त्यात्मपरिकल्पनम् ।

मूर्त्यात्मनि कृतं साक्षाच्छिव एव कृतं यतः ॥ १६ ॥

विदुगादावपि तत्कृत्यमर्थायां च विशेषतः ।

तत्तन्मूर्त्यात्मभावेन शिवोऽस्माभिरुपास्यते ॥ १७ ॥

यथानुगृह्यते सोऽपि मूर्त्यात्मा पारमेष्ठिना ।

तथा मूर्त्यात्मनिष्ठेन शिवेन पशवो वयम् ॥ १८ ॥

लोकानुग्रहणार्थायैव शिवेन परमेष्ठिना ।

सदाशिवाद्यः सर्वे मूर्त्यात्मनोऽप्यधिष्ठिताः ॥ १९ ॥

आत्मनामेव भोगाय मोक्षाय च विशेषतः ।

तत्त्वातत्त्वस्वरूपेषु मूर्त्यात्मसु शिवान्वयः ॥ २० ॥

भोगः कर्मविपाकात्मा सुप्पदुष्पात्मको मतः ।
 न य कर्म शिवेऽस्तीति तस्य भोगः किमात्मकः ॥ २१ ॥
 सर्वं शिवोऽनुगृह्णाति न निगृह्णाति किञ्चन ।
 निगृह्णातां तु ये दौषाश्शिवे तेषामसम्भवात् ॥ २२ ॥
 ये पुनर्निग्रहाः केचिद् ब्रह्मादिषु निदर्शिताः ।
 तेऽपि लोकहितायैव कृताः श्रीकण्ठमूर्तिना ॥ २३ ॥
 ब्रह्माण्डस्याधिपत्यं हि श्रीकण्ठस्य न संशयः ।
 श्रीकण्ठाभ्यां शिवो मूर्ति क्रीडतीमधितिष्ठति ॥ २४ ॥
 सद्योषा अेव देवाद्या निगृहीता यथोदितम् ।
 ततस्तेऽपि विपाभानः प्रजाश्चापि गतज्वराः ॥ २५ ॥
 निग्रहोऽपि स्वरूपेण विदुषां न जुगुप्सितः ।
 अत अेव हि दण्ड्येषु दण्डो राज्ञां प्रशस्यते ॥ २६ ॥
 यत्सिद्धिरीश्वरत्वेन कार्यवर्गस्य कृत्स्नशः ।
 न स येदीशतां कुर्याज्जगतः कथमीश्वरः ॥ २७ ॥
 ईशेच्छा य विधातृत्वं विघेराज्ञापनं परम् ।
 आज्ञावश्यमिदं कुर्यान्न कुर्यादिति शासनम् ॥ २८ ॥
 तच्छासनानुवर्तित्वं साधुभावस्य लक्षणात् ।
 विपरीतमसाधोः स्यान्न सर्वं तत्तु दृश्यते ॥ २९ ॥
 साधु संरक्षणीयं चेद्विनिवर्त्यमसाधु यत् ।
 निवर्तते य सामादेरन्ते दण्डो हि साधनम् ॥ ३० ॥
 हितार्थलक्षणं चेदं दण्डान्तमनुशासनम् ।
 अतो यद्विपरीतं तदहितं सम्प्रयक्षते ॥ ३१ ॥
 हिते सदा निषण्णानामीश्वरस्य निदर्शनम् ।
 स कथं दृष्यते सद्भिरसतामेव निग्रहात् ॥ ३२ ॥
 अयुक्तकारिणो लोके गर्हणीया विवेकिता ।
 यद्दुद्वेज्यते लोकं तद्युक्तं प्रयक्षते ॥ ३३ ॥
 सर्वोऽपि निग्रहो लोके न य विद्वेषपूर्वकः ।
 न हि द्वेषि पिता पुत्रं यो निगृह्णाति शिक्षयेत् ॥ ३४ ॥

माध्यस्थेनापि निग्राह्यान्वो निगृह्णाति मार्गतः ।
 तस्याप्यवश्यं यत्किञ्चिन्नैर्घृण्यमनुवर्तते ॥ ३५ ॥
 अन्यथा न हिनस्त्येव सदोषानप्यसौ परान् ।
 हिनस्ति यायमप्यज्ञान्परं माध्यस्थमायरन् ॥ ३६ ॥
 तस्माद्गुणात्मिकां हिसां कुर्वाणो यः स निर्घृणः ।
 एति निर्बन्धयन्त्येके नियमो नेति यापरे ॥ ३७ ॥
 निदानज्ञस्य भिषजो रुग्णो हिसां प्रयुञ्जतः ।
 न किञ्चिदपि नैर्घृण्यं घृणौवात्र प्रयोजिका ॥ ३८ ॥
 घृणापि न गुणायैव हिंसेषु प्रतियोगिषु ।
 तादृशेषु घृणी भ्रान्त्या घृणान्तरितनिर्घृणः ॥ ३९ ॥
 उपेक्षापीड दोषाय रक्ष्येषु प्रतियोगिषु ।
 शक्तौ सत्यामुपेक्षातो रक्ष्यः सद्यो विपद्यते ॥ ४० ॥
 सर्पस्यास्यगतं पश्यन् यस्तु रक्ष्यमुपेक्षते ।
 दोषाभासान्समुत्प्रेक्ष्य इलतः सोऽपि निर्घृणः ॥ ४१ ॥
 तस्माद् घृणा गुणायैव सर्वथेति न सम्मतम् ।
 सम्मतं प्राप्तकामित्वं सर्वं त्वन्यदसम्मतम् ॥ ४२ ॥
 भूत्यात्मस्वपि रागाद्या दोषाः सन्त्येव वस्तुतः ।
 तथापि तेषामेवैते न शिवस्य तु सर्वथा ॥ ४३ ॥
 अत्रावपि समाविष्टं ताम्रं भलु सकालिकम् ।
 एति नाग्निरसौ दृष्येत्ताम्रसंसर्गकारणात् ॥ ४४ ॥
 नाग्नेरशुचिसंसर्गादशुचित्वमपेक्षते ।
 अशुच्येस्त्वग्निसंयोगाच्छुचित्वमपि जायते ॥ ४५ ॥
 अथ शोधात्मसंसर्गात्त्र ल्यशुद्धः शिवो भवेत् ।
 शिवसंसर्गतस्त्वेष शोधात्मैव हि शुद्ध्यति ॥ ४६ ॥
 अथस्यग्नौ समाविष्टे दाडोऽग्नेरेव नायसः ।
 भूत्यात्मन्येवमैश्वर्यमीश्वरस्यैव नात्मनाम् ॥ ४७ ॥
 न हि काष्ठं ज्वलत्यूर्ध्वमग्निरेव ज्वलत्यसौ ।

काष्ठस्थाङ्गारता नाग्नेरेवमत्रापि योज्यताम् ।
 अत एव जगत्यस्मिन्काष्ठपाषाणमृत्स्वपि ॥ ४८ ॥
 शिवावेशवशाद्देव शिवत्वमुपचर्यते ।
 मैत्र्याद्यो गुणा गौणास्तस्मात्ते भिन्नवृत्तयः ।
 तैर्गुणैरुपरक्तानां दोषाय य गुणाय य ॥ ४९ ॥
 यत्तु गौणमगौणं य तत्सर्वमनुगृह्यतः ।
 न गुणाय न दोषाय शिवस्य गुणवृत्तयः ॥ ५० ॥
 न यानुग्रहशब्दार्थं गौणमाहुर्विपश्चितः ।
 संसारमोचनं किं तु शैवमाज्ञामयं हितम् ॥ ५१ ॥
 हितं तदाज्ञाकराणं यद्धितं तदनुग्रहः ।
 सर्वं हिते नियुञ्जानः सर्वानुग्रहकारकः ॥ ५२ ॥
 यस्तूपकारशब्दार्थस्तमथाहुर्नुग्रहम् ।
 तस्यापि हितरूपत्वाच्छिवः सर्वोपकारकः ॥ ५३ ॥
 हिते सदा नियुक्तं तु सर्वं विद्विद्यिदात्मकम् ।
 स्वभावप्रतिबन्धं तत्समं न लभते हितम् ॥ ५४ ॥
 यथा विकासयत्येव रविः पद्मानि भानुभिः ।
 समं न विकसन्त्येव स्वस्वभावानुरोधतः ॥ ५५ ॥
 स्वभावोऽपि हि भावानां भाविनोऽर्थस्य कारणम् ।
 न हि स्वभावो नश्यन्तमर्थं कर्तृषु साधयेत् ॥ ५६ ॥
 सुवर्णमेव नाङ्गारं द्रावयत्यग्निसङ्गमः ।
 एवंपक्वमलानेव भोजयेन्न शिवः परान् ॥ ५७ ॥
 यद्यथा भवितुं योग्यं तत्तथा न भवेत्स्वयम् ।
 विना भावनया कर्ता स्वतन्त्रः सन्ततो भवेत् ॥ ५८ ॥
 स्वभावविमलो यद्भ्रत्सर्वानुग्रहकः शिवः ।
 स्वभावमविनास्तद्भ्रदात्मनो ज्ञवसंज्ञिताः ॥ ५९ ॥
 अन्यथा संसरन्त्येते नियमात्र शिवः कथम् ।
 कर्ममायानुबन्धोऽस्य संसारः कथ्यते ब्रुधैः ॥ ६० ॥
 अनुबन्धोऽयमस्यैव न शिवस्येति उेतुमान् ।

स डेतुरात्मनामेव निजो नागन्तुको मलः ॥ ६१ ॥

आगन्तुकत्वे कस्यापि लाव्यं केनापि डेतुना ।

योऽयं डेतुरसावेकस्त्वविचित्रस्वभावतः ॥ ६२ ॥

आत्मतायाः समत्वेऽपि बद्धा मुक्ताः परे यतः ।

बद्धेष्वेव पुनः डेयिल्लयभोगाधिकारतः ॥ ६३ ॥

ज्ञानैश्वर्यादिवैषम्यं लजन्ते सोत्तराधराः ।

डेयिन्मूर्त्यात्मतां यान्ति डेयिदासन्नगोचराः ॥ ६४ ॥

मूर्त्यात्मसु शिवाः डेयिदध्वनां मूर्धसु स्थिताः ।

मध्ये मडेश्वरा रुद्रास्त्वर्वायीनपडे स्थिताः ॥ ६५ ॥

आसन्नेऽपि य मायायाः परस्मात्कारणात्त्रयम् ।

तत्राध्यात्मा स्थितोऽधस्तादन्तरात्मा य मध्यतः ॥ ६६ ॥

परस्तात्परमात्मेति ब्रह्मविष्णुमडेश्वराः ।

वर्तन्ते वसवः डेयित्परमात्मपदाश्रयाः ॥ ६७ ॥

अन्तरात्मापडे डेयिलेयिदात्मपडे तथा ।

शान्त्यतीतपडे शैवाः शान्ते माडेश्वरे ततः ॥ ६८ ॥

विधायां तु यथा रौद्राः प्रतिष्ठायां तु वैष्णवाः ।

निवृत्तौ य तथात्मानो ब्रह्मा ब्रह्माङ्गयोनयः ॥ ६९ ॥

डेवयोन्यष्टकं मुष्यं मानुष्यमथ मध्यमम् ।

पश्यादयोऽधमाः पञ्च योनयस्ताश्चतुर्दश ॥ ७० ॥

उत्तराधरभावोऽपि ज्ञेयः संसारिणो मलः ।

यथाऽऽमभावो मुक्तस्य पूर्वं पश्चात्तु पक्यता ॥ ७१ ॥

मलोऽध्यामश्च पक्यश्च लवेत्संसारकारणम् ।

आमे त्वधरता पुंसां पक्ये तूत्तरता क्मात् ॥ ७२ ॥

पश्चात्मानस्त्रिधा भिन्ना ऐकद्वित्रिमलाः क्मात् ।

अत्रोत्तरा ऐकमला द्विमला मध्यमा मताः ।

त्रिमलास्त्वधमा ज्ञेया यथोत्तरमधिष्ठिताः ॥ ७३ ॥

त्रिमलानधितिष्ठन्ति द्विमलैकमलाः क्मात् ।

धत्थमौपाधिको भेदो विश्वस्य परिकल्पितः ॥ ७४ ॥

अेकद्वित्रिमलान्सर्वाञ्छिव अेकोऽधितिष्ठति ।
 अशिवान्मकमथेतश्छिवेनाधिष्ठितं यथा ॥ ७५ ॥
 अरुद्रात्मकमित्येवं रुद्रैर्जगदधिष्ठितम् ।
 अएऽान्ता ङि मडाभूमिः शतरुद्राद्यधिष्ठिता ॥ ७६ ॥
 मायान्तमन्तरिक्षं तु ङ्यमरेशादिभिः क्मात् ।
 अङ्गुष्ठमात्रपर्यन्तैः समन्तात्सन्ततं ततम् ॥ ७७ ॥
 मडामायावसाना धौर्वाय्वाधैर्बुवनाधिपैः ।
 अनाश्रितान्तैरध्वान्तर्वर्तिभिः समधिष्ठिताः ॥ ७८ ॥
 ते ङि साक्षाद्विषदस्त्वन्तरिक्षसदस्तथा ।
 पृथिवीपद एत्येवं देवा देवप्रतैः स्तुताः ॥ ७९ ॥
 अेवं त्रिभिर्मलैरामैः पङ्कवैरेव पृथङ्पृथङ् ।
 निदानभूतैः संसाररोगः पुंसां प्रवर्तते ॥ ८० ॥
 अस्य रोगस्य ढैषज्यं ज्ञानमेव न यापरम् ।
 भिषगाज्ञापकः शम्भुः शिवः परमकारणम् ॥ ८१ ॥
 अदुःखेनाऽपि शङ्कोऽसौ पशून्भोययितुं शिवः ।
 कथं दुःखं करोतीति नात्र कार्या विचारणा ॥ ८२ ॥
 दुःखमेव ङि सर्वोऽपि संसार एति निश्चितम् ।
 कथं दुःखमदुःखं स्यात्स्वभावो ङ्यविपर्ययः ॥ ८३ ॥
 न ङि रोगी ङ्यरोगी स्याद्भिषगभैषज्यकारणात् ।
 रोगार्तं तु भिषगोऽद्याद्भैषजैः सुभमुद्दरेत् ॥ ८४ ॥
 अेवं स्वभावमलिनान्स्वभावाद्दुःखिनः पशून् ।
 स्वाज्ञौषधविधानेन दुःखान्भोययते शिवः ॥ ८५ ॥
 न भिषङ् कारणं रोगे शिवः संसारकारणम् ।
 एत्येतदपि वैषम्यं न दोषायास्य कल्पते ॥ ८६ ॥
 दुःखे स्वभावसंसिद्धे कथं तत्कारणं शिवः ।
 स्वाभाविको मलः पुंसां स ङि संसारयत्यमून् ॥ ८७ ॥
 संसारकारणं यत्तु मलं मायाद्येतनम् ।

तत्स्वयं न प्रवर्तेत शिवसान्निध्यमन्तरा ॥ ८८ ॥

यथा मण्डिरयस्कान्तः सान्निध्याद्गुणकारकः ।

अयसश्चलतस्तद्गच्छिवोऽध्यस्येति सूरयः ॥ ८९ ॥

न निवर्तयितुं शक्यं सान्निध्यं सदकारणम् ।

अधिष्ठाता ततो नित्यमज्ञातो जगतः शिवः ॥ ९० ॥

न शिवेन विना किञ्चित्प्रवृत्तमिड विद्यते ।

तत्प्रेरितमिदं सर्वं तथापि न स मुष्यति ॥ ९१ ॥

शक्तिराज्ञात्मिका तस्य नियन्त्री विश्वतोमुष्णी ।

तथा ततमिदं शश्वत्तथापि स न दृष्यति ॥ ९२ ॥

अनिदं प्रथमं सर्वमीशितव्यं स षष्ठरः ।

ःशनाश्व्य तदीयाज्ञा तथापि स न दृष्यति ॥ ९३ ॥

योऽन्यथा मन्यते मोडात्स विनश्यति दूर्मतिः ।

तच्छक्तिवैभवादेव तथापि स न दृष्यति ॥ ९४ ॥

येतस्मिन्नन्तरे व्योम्नः श्रुता वागशरीरिणी ।

सत्यमोमभृतं सौम्यमित्याविरभवत्स्फुटम् ॥ ९५ ॥

ततो वृष्टतराः सर्वे विनष्टाशेषसंशयाः ।

मुनयो विस्मयाविष्टाः प्रणोमः पवनं प्रभुम् ॥ ९६ ॥

तथा विगतसन्देशान्कृत्वापि पवनो मुनीन् ।

नैते प्रतिष्ठितज्ञाना इति मत्वैवमब्रवीत् ॥ ९७ ॥

वायुरुवाच

परोक्षमपरोक्षं य द्विविधं ज्ञानमिष्यते ।

परोक्षमस्थिरं प्रादुरपरोक्षं तु सुस्थिरम् ॥ ९८ ॥

उेतूपदेशगम्यं यत्तत्परोक्षं प्रयक्षते ।

अपरोक्षं पुनः श्रेष्ठादनुष्ठानाद्भवविष्यति ॥ ९९ ॥

नापरोक्षादृते मोक्ष इति कृत्वा विनिश्चयम् ।

श्रेष्ठानुष्ठानसिद्ध्यर्थं प्रयतध्वमतन्द्रिताः ॥ १०० ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे ज्ञानोपदेशो नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.१.३१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.३२. द्वात्रिंशोऽध्यायः । श्रेष्ठानुष्ठानवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।

किं तच्छ्रेष्ठमनुष्ठानं मोक्षो येनापरोक्षितः ।

तत्तस्य साधनं याधे वक्तुमर्हसि मारुत ॥ १ ॥

वायुरुवाच ।

शैवो हि परमो धर्मः श्रेष्ठानुष्ठानशब्दितः ।

यत्रापरोक्षो लक्ष्येत साक्षाभोक्षप्रदः शिवः ॥ २ ॥

स तु पञ्चविधो ज्ञेयः पञ्चभिः पर्वभिः कृमात् ।

किंयातपोजपध्यानज्ञानात्मभिरनुत्तरैः ॥ ३ ॥

तैरेव सोत्तरैः सिद्धो धर्मस्तु परमो मतः ।

परोक्षमपरोक्षं य ज्ञानं यत्र य मोक्षदम् ॥ ४ ॥

परमोऽपरमश्चोभौ धर्मौ हि श्रुतियोदितौ ।

धर्मशब्दाभिधेयेऽर्थे प्रमाणं श्रुतिरेव नः ॥ ५ ॥

परमो योगपर्यन्तो धर्मः श्रुतिशिरोगतः ।

धर्मस्त्वपरमस्तद्दधः श्रुतिभुजोत्थितः ॥ ६ ॥

अपश्चात्माधिकारत्वाद्यौ धर्मः परमो मतः ।

साधारणस्ततोऽन्यस्तु सर्वेषामधिकारतः ॥ ७ ॥

स यायं परमो धर्मः परधर्मस्य साधनम् ।

धर्मशास्त्रादिभिः सम्यक् साङ्ग एवोपबृंहितः ॥ ८ ॥

शैवो यः परमो धर्मः श्रेष्ठानुष्ठानशब्दितः ।

एतिहासपुराणाभ्यां कथञ्चिदुपबृंहितः ॥ ९ ॥

शैवागमैस्तु सम्पन्नः सडाङ्गोपाङ्गविस्तरः ।

तत्संस्काराधिकारैश्च सम्यगेवोपबृंहितः ॥ १० ॥

शैवागमो हि द्विविधः श्रीतोऽश्रौतश्च संस्कृतः ।

श्रुतिसारमयः श्रौतः स्वतन्त्र एतरो मतः ॥ ११ ॥

स्वतन्त्रो दशधा पूर्वं तथाष्टादशधा पुनः ।

कामिकादिसमाख्याभिः सिद्धः सिद्धान्तसंज्ञितः ॥ १२ ॥

श्रुतिसारमयो यस्तु शतकोटिप्रविस्तरः ।

परं पाशुपतं यत्र व्रतं ज्ञानं च कथ्यते ॥ १३ ॥

युगावर्तेषु शिष्येत योगाचार्यस्वरूपिणा ।

तत्र तत्रावतीर्णं शिवेनैव प्रवर्त्यते ॥ १४ ॥

सङ्क्षिप्त्वास्य प्रवक्तारश्चत्वारः परमर्षयः ।

रुरुर्दधीयोऽगस्त्यश्च उपमन्युर्महायशाः ॥ १५ ॥

ते च पाशुपता ज्ञेयाः संखितानां प्रवर्तकाः ।

तत्सन्ततीया गुरवः शतशोऽथ सडस्रशः ॥ १६ ॥

तत्रोक्तः परमो धर्मश्चर्याद्यात्मा यतुर्विधः ।

तेषु पाशुपतो योगः शिवं प्रत्यक्षयेद् दृढम् ॥ १७ ॥

तस्माच्छ्रेष्ठमनुष्ठानं योगः पाशुपतो मतः ।

तत्राप्युपायको युक्तो ब्रह्मणा स तु कथ्यते ॥ १८ ॥

नामाष्टकमयो योगः शिवेन परिकल्पितः ।

तेन योगेन सडसा शैवी प्रज्ञा प्रजायते ॥ १९ ॥

प्रज्ञया परमं ज्ञानमग्निराल्लभते स्थिरम् ।

प्रसीदति शिवस्तस्य यस्य ज्ञानं प्रतिष्ठितम् ॥ २० ॥

प्रसादात्परमो योगो यः शिवं यापरोक्षयेत् ।

शिवापरोक्षात्संसारकारणेन वियुज्यते ॥ २१ ॥

ततः स्थान्मुक्तसंसारो मुक्तः शिवसमो भवेत् ।

ब्रह्मप्रोक्तं एत्युपायः स अत्र पृथगुच्यते ॥ २२ ॥

शिवो मधेश्वरश्चैव रुद्रो विष्णुः पितामहः ।

संसारवैधः सर्वज्ञः परमात्मेति मुष्यतः ॥ २३ ॥

नामाष्टकमिदं मुष्यं शिवस्य प्रतिपादकम् ।

आद्यं तु पञ्चकं ज्ञेयं शान्त्यतीताधनुकमात् ॥ २४ ॥

निदानज्ञो यथा वैद्यो रोगस्य विनिवर्तकः ।
उपायैर्भेषजैस्तद्गल्लयभोगाधिकारतः ॥ ३९ ॥
संसारस्येश्वरो नित्यं समूलस्य निवर्तकः ।
संसारवैद्यो षट्युक्तः सर्वतत्त्वार्थवेदिभिः ॥ ४० ॥
दशार्थज्ञानसिद्ध्यर्थमिन्द्रियेष्वेव सत्स्वपि ।
त्रिकालभाविनो भावान्स्थूलान्सूक्ष्मानशेषतः ॥ ४१ ॥
अज्ञो नैव जानन्ति माययैव मलावृताः ।
असत्स्वपि य सर्वेषु सर्वार्थज्ञानछेतुषु ॥ ४२ ॥
यद्यथावस्थितं वस्तु तत्तथैव सदाशिवः ।
अयत्नेनैव जानाति तस्मात्सर्वज्ञ उच्यते ॥ ४३ ॥
सर्वात्मा परमैरेभिर्गुणैर्नित्यसमन्वयात् ।
स्वस्मात्परात्मविरुद्धात्परात्मा शिवः स्वयम् ॥ ४४ ॥
नामाष्टकमिदं यैव लब्ध्वाचार्यप्रसादतः ।
निवृत्त्यादिकलाग्रन्थिं शिवाद्यैः पञ्चनामभिः ॥ ४५ ॥
यथास्वं कृमशश्चित्वा शोधयित्वा यथागुणाम् ।
गुणितैरेव सोद्भूतैः निरुद्धैरथापि वा ॥ ४६ ॥
दृढादृढतालुभूमध्यब्रह्मरन्ध्रसमन्विताम् ।
छित्वा पर्यष्टकाकारं स्वात्मानं य सुषुम्शया ॥ ४७ ॥
द्वादशान्तःस्थितस्येन्दोर्नीत्वोपरि शिवौजसि ।
संलृत्य वदनं पश्चाद्यथासंस्कारां लयात् ॥ ४८ ॥
शाक्तेनामृतवर्षेण संसिक्तायां तनौ पुनः ।
अवतार्य स्वमात्मानममृतात्माकृतिं दृष्टि ॥ ४९ ॥
द्वादशान्तःस्थितस्येन्दोः परस्ताच्छ्रयेतपङ्कजे ।
समासीनं मलादेवं शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ५० ॥
अर्धनारीश्वरं देवं निर्मलं मधुराकृतिम् ।
शुद्धस्फटिकसङ्काशं प्रसन्नं शीतलद्युतिम् ॥ ५१ ॥
ध्यात्वा हि मानसे देवं स्वस्थचित्तोऽथ मानवः ।

शिवनामाष्टकेनैव भावपुष्पैः समर्थयेत् ॥ पर ॥

अव्यर्थान्ते तु पुनः प्राणानायम्य मानवः ।

सम्यक् चित्तं समाधाय शार्वं नामाष्टकं जपेत् ॥ ५३ ॥

नाभौ याष्टाहुतीर्हुत्वा पूर्णाहुत्या नमस्ततः ।

अष्टपुष्पप्रदानेन कृत्वाव्यर्थनमन्तिमम् ॥ ५४ ॥

निवेद्येत्स्वमात्मानं युलुकोदकवर्त्मना ।

अेवं कृत्वाचिरादेव ज्ञानं पाशुपतं शुभम् ॥ ५५ ॥

लभते तत्प्रतिष्ठां य वृत्तं यानुत्तमं तथा ।

योगं य परमं लब्ध्वा मुच्यते नात्र संशयः ॥ ५६ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे श्रेष्ठानुष्ठानवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

७.१.३२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.३३. त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । पशुपतिव्रतविधानवर्णनम् ।

ऋषय ऋषयः ।

भगवन्भूतोमिच्छामो व्रतं पाशुपतं परम् ।

ब्रह्माद्योऽपि यत्कृत्वा सर्वे पाशुपताः स्मृताः ॥ १ ॥

वायुरुवाच ।

रडस्थं वः प्रवक्ष्यामि सर्वपापनिवृत्तनम् ।

व्रतं पाशुपतं श्रौतमथर्वशिरसि श्रुतम् ॥ २ ॥

कालश्चैत्री पौर्णमासी देशः शिवपरिग्रहः ।

क्षेत्रारामाधरण्यं वा प्रशस्तः शुभलक्षणः ॥ ३ ॥

तत्र पूर्वं त्रयोदश्यां सुस्नातः सुकृताह्निकः ।

अनुज्ञाप्य स्वमाचार्यं सम्पूज्य प्रणिपत्य च ॥ ४ ॥

पूजां वैशेषिकीं कृत्वा शुक्लाम्बरधरः स्वयम् ।

शुक्लयज्ञोपवीती च शुक्लमात्यानुलेपनः ॥ ५ ॥

दर्भासने समासीनो दर्भमुष्टिं प्रगृह्य य ।
 प्राणायामत्रयं कृत्वा प्राङ्मुष्णो वाप्युदङ्मुष्णः ।
 ध्यात्वा देवं य देवीं य तद्विज्ञापनवर्त्मना ॥ ६ ॥
 प्रतमेतत्करोमीति भवेत्सङ्कुल्य दीक्षितः ।
 यावच्छरीरपातं वा द्वादशाब्दमथापि वा ॥ ७ ॥
 तदर्धं वा तदर्धं वा मासद्वादशकं तु वा ।
 तदर्धं वा तदर्धं वा मासमेकमथापि वा ॥ ८ ॥
 दिनद्वादशकं वाथ दिनषट्कमथापि वा ।
 तदर्धं दिनमेकं वा प्रतसङ्कुल्यनावधि ॥ ९ ॥
 अग्निमाधाय विधिवद्विरजालोमकारणात् ।
 दुत्वाज्येन समिद्धमिश्र यरुणा य यथाक्रमम् ॥ १० ॥
 पूर्णामापूर्थं तां भूयस्तत्त्वानां शुद्धिमुद्दिशन् ।
 जुहुयान्मूलमन्त्रेण तैरेव समिदादिभिः ॥ ११ ॥
 तत्त्वान्येतानि मद्देहे शुद्ध्यन्तामित्यनुस्मरन् ।
 पञ्चभूतानि तन्मात्राः पञ्चकर्मैन्द्रियाणि य ॥ १२ ॥
 ज्ञानकर्मविभेदेन पञ्चकर्मविभागशः ।
 त्वगादिधातवः सप्त पञ्च प्राणादिवायवः ॥ १३ ॥
 मनोबुद्धिरलङ्घ्यातिर्गुणाः प्रकृतिपूरुषौ ।
 रागो विद्याकले चैव नियतिः काल एव य ॥ १४ ॥
 माया य शुद्धिविद्या य मलेश्वरसदाशिवौ ।
 शक्तिश्च शिवतत्त्वं य तत्त्वानि क्रमशो विदुः ॥ १५ ॥
 मन्त्रैस्तु विरजैर्दुत्वा ङोतासौ विरजा भवेत् ।
 शिवानुग्रहमासाद्य ज्ञानवान्स ङि जायते ॥ १६ ॥
 अथ गोमयमादाय पिण्डीकृत्याग्निमन्त्र्य य ।
 विन्ध्यस्याग्रौ य सम्प्रोक्ष्य दिने तस्मिन्लविष्यभुङ्क् ॥ १७ ॥
 प्रभाते तु यतुर्दृश्यां कृत्वा सर्वं पुरोहितम् ।
 दिने तस्मिन्निरालारः कालं शेषं समापयेत् ॥ १८ ॥
 प्रातः पर्वणि चाप्येवं कृत्वा ङोमावसानतः ।

उपसंभृत्य रुद्राग्निं गृह्णीयाद्भस्म यत्नतः ॥ १८ ॥
 ततश्च जटिलो मुण्डो शिष्यैःकण्ठ एव वा ।
 भूत्वा स्नात्वा ततो वीतलज्जश्चेत्स्याद्दिग्गम्बरः ॥ २० ॥
 अपि काषायवसनश्चर्मशीराम्भरोऽथ वा ।
 ऐकाम्भरो वल्कली वा भवेद्मुण्डो य मेधली ॥ २१ ॥
 प्रक्षाल्य यरणौ पश्चाद् द्विरायभ्यात्मनस्तनुम् ।
 सङ्कुलीकृत्य तद्भस्म विरजनलसम्भवम् ॥ २२ ॥
 अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैः षड्भिराथर्वणैः कृमात् ।
 विभूज्याङ्गानि मूर्द्धादियरणान्तानि तैः स्पृशेत् ॥ २३ ॥
 ततस्तेन कमेणैव समुद्धृत्य य भस्मना ।
 सर्वाङ्गोद्धूलनं कुर्यात्प्रणवेन शिवेन वा ॥ २४ ॥
 ततस्त्रिपुण्ड्रं रचयेत्त्रियायुषसमाह्वयम् ।
 शिवभावं समागम्य शिवयोगमथाचरेत् ॥ २५ ॥
 कुर्यात् त्रिसन्ध्यमध्येवमेतत्पाशुपतं व्रतम् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं यैतत्पशुत्वं विनिवर्तयेत् ॥ २६ ॥
 तत्पशुत्वं परित्यज्य कृत्वा पाशुपतं व्रतम् ।
 पूजनीयो महादेवो लिङ्गमूर्तिः सनातनः ॥ २७ ॥
 पद्ममष्टदलं उभं नवरत्नैरलङ्कृतम् ।
 कर्णिकाकेशरोपेतमासनं परिकल्पयेत् ॥ २८ ॥
 विभवे तदभावे तु रक्तं सितमथापि वा ।
 पद्मं तस्याप्यभावे तु केवलं भावनामयम् ॥ २९ ॥
 तत्पद्मकर्णिकामध्ये कृत्वा लिङ्गं कनीयसम् ।
 स्फूर्णिकं पीठिकोपेतं पूजयेद्विधिवत्कृमात् ॥ ३० ॥
 प्रतिष्ठाप्य विधानेन तल्लिङ्गं कृतशोधनम् ।
 परिकल्प्यासनं मूर्तिं पञ्चवक्त्रप्रकारतः ॥ ३१ ॥
 पञ्चगव्यादिभिः पूर्णैर्यथाविभवसम्भृतैः ।
 स्नापयेत्कलशैः पूर्णैरष्टापदसमुद्भवैः ॥ ३२ ॥

गन्धद्रव्यैः सकर्पूरैश्चन्तनाद्यैः सकुङ्कुमैः ।
 सवेदिकं समालिप्य लिङ्गं भूषणभूषितम् ॥ ३३ ॥
 बिल्वपत्रैश्च पद्मैश्च रक्तैः श्वेतैस्तथोत्पलैः ।
 नीलोत्पलैस्तथान्यैश्च पुष्पैस्तैस्तैस्सुगन्धिभिः ॥ ३४ ॥
 पुण्ड्रैः प्रशस्तैः पत्रैश्च चित्रैर्दूर्वाक्षतादिभिः ।
 समभ्यर्च्य यथालाभं महापूजाविधानतः ॥ ३५ ॥
 धूपं दीपं तथा यापि नैवेद्यं य समादिशेत् ।
 निवेदयित्वा विभवे कल्याणं य समाचरेत् ॥ ३६ ॥
 षष्टानि च विशिष्टानि न्यायेनोपाङ्गितानि च ।
 सर्वद्रव्याणि देयानि व्रते तस्मिन्विशेषतः ॥ ३७ ॥
 श्रीपत्रोत्पलपद्मानां सङ्ख्या साडस्रिकी मता ।
 प्रत्येकमपरा सङ्ख्या शतमष्टोत्तरं द्विजाः ॥ ३८ ॥
 तत्रापि च विशेषेण न त्यजेद्विल्वपत्रकम् ।
 उैममेकं परं प्राहुः पद्मं पद्मसडस्रकात् ॥ ३९ ॥
 नीलोत्पलादिष्वप्येतत्समानं बिल्वपत्रकैः ।
 पुष्पान्तरे न नियमो यथालाभं निवेदयेत् ॥ ४० ॥
 अष्टाङ्गमर्घ्यमुत्कृष्टं धूपालेपौ विशेषतः ।
 यन्मनं वामदेवाभ्ये हरितालं य पौरुषे ॥ ४१ ॥
 षष्टाने भसितं केचिदालेपनमितीदृशम् ।
 न धूपमिति मन्यन्ते धूपान्तरविधानतः ।
 सितागुरुमघोराभ्ये मुष्णे कृष्णागुरुं पुनः ॥ ४२ ॥
 पौरुषे गुग्गुलुं सद्यै सौम्ये सौगन्धिकं मुष्णे ।
 षष्टानेऽपि ष्युशीरादि देयाद् धूपं विशेषतः ॥ ४३ ॥
 शर्करामधुकर्पूरकपिलाघृतसंयुतम् ।
 यन्मनागरुकाष्ठाद्यं सामान्यं सम्प्रयक्षते ॥ ४४ ॥
 कर्पूरवर्तिराज्याढ्या देया दीपावलिस्ततः ।
 अर्घ्यमायमनं देयं प्रतिवङ्गमतः परम् ॥ ४५ ॥
 प्रथमावरणे पूज्यौ क्माद्धेरम्भषण्मुष्णौ ।

ब्रह्माङ्गानि ततश्चैव प्रथमावरणोऽर्चिते ॥ ४६ ॥

द्वितीयावरणो पूज्या विघ्नेशाश्चकवर्तिनः ।

तृतीयावरणो पूज्या भवाद्या अष्टमूर्तयः ॥ ४७ ॥

महादेवाद्यस्तत्र तथैकादशमूर्तयः ।

यतुर्थावरणो पूज्याः सर्वे अेव गणेश्वराः ॥ ४८ ॥

भक्तिरेव तु पद्मस्य पञ्चमावरणो ङमात् ।

दशदिक्रपतयः पूज्याः सास्त्राः सानुचरास्तथा ॥ ४९ ॥

ब्रह्मणो मानसाः पुत्राः सर्वेऽपि ज्योतिषां गणाः ।

सर्वा देव्यश्च देवाश्च सर्वे सर्वे य भेयराः ॥ ५० ॥

पातालवासिनश्चान्ये सर्वे मुनिगणा अपि ।

योगिनो ङि मभाः सर्वे पतङ्गा मातरस्तथा ॥ ५१ ॥

क्षेत्रपालाश्च सगणाः सर्वे यैतथ्यरायरम् ।

पूजनीयं शिवप्रीत्या मत्वा शम्भुविभूतिमत् ॥ ५२ ॥

अथावरणपूजान्ते सम्पूज्य परमेश्वरम् ।

साज्यं सव्यजनं लृधं लविर्भक्त्या निवेदयेत् ॥ ५३ ॥

मुभवासादिकं दत्त्वा ताम्भूलं सोपदंशकम् ।

अलङ्कृत्य य भूयोऽपि नानापुष्पविभूषणैः ॥ ५४ ॥

नीराजनान्ते विस्तीर्य पूजाशेषं समापयेत् ।

यषकं सोपकारं य शयनं य समर्पयेत् ॥ ५५ ॥

यन्द्रसङ्काशकारं य शयनीयं समर्पयेत् ।

आर्धं नृपोचितं लृधं तत्सर्वमनुत्पतः ॥ ५६ ॥

कृत्वा य कारयित्वा य लुत्वा य प्रतिपूजनम् ।

व्योमेशस्तवं जम्वा विधां पञ्चाक्षरीं जपेत् ॥ ५७ ॥

प्रदक्षिणां प्राणामं य कृत्वात्मानं समर्पयेत् ।

ततः पुरस्ताद्देवस्य गुरुविप्रौ य पूजयेत् ॥ ५८ ॥

दत्त्वार्धमष्टौ पुष्पाणि देवमुद्गास्य विङ्गतः ।

अग्नेश्चाग्निं सुसंयम्य ल्युद्गास्य य तमप्युत ॥ ५९ ॥

प्रत्यङ् यं जनस्त्वेवं कुर्यात्सेवां पुरोदिताम् ।
 ततस्तत्साम्भुजं लिङ्गं सर्वोपकराणान्वितम् ॥ ६० ॥
 समर्पयेत्स्वगुरवे स्थापयेद्वा शिवालये ।
 सम्पूज्य यं गुरुन्विप्रान् प्रतिनश्च विशेषतः ॥ ६१ ॥
 भक्तान्द्रिजोश्च शक्तश्चेदीनानाथांश्च तोषयेत् ।
 स्वयं चानशने शक्तः क्लमूलाशनोऽथ वा ॥ ६२ ॥
 पयोव्रतो वा भिक्षाशी भवेदेकाशनस्तथा ।
 नक्तं युक्ताशनो नित्यं भूशय्यानिरतः शुचिः ॥ ६३ ॥
 भस्मशायी तृणेशायी खीराजिनधृतोऽथ वा ।
 ब्रह्मचर्यव्रतो नित्यं व्रतमेतत्समाचरेत् ॥ ६४ ॥
 अर्कवारे तथाद्रायां पञ्चदश्यां यं पक्षयोः ।
 अष्टम्यां यं यतुर्दश्यां शक्तस्तूपवसेदपि ॥ ६५ ॥
 पापिण्डिपतितोदक्याः सूतकान्त्यजपूर्वकान् ।
 वर्जयेत्सर्वयत्नेन मनसा कर्मणा गिरा ॥ ६६ ॥
 क्षमादानदयासत्याहिंसाशीलः सदा भवेत् ।
 सन्तुष्टश्च प्रशान्तश्च जपध्यानरतस्तथा ॥ ६७ ॥
 कुर्यात्त्रिषवणस्नानं भस्मस्नानमथापि वा ।
 पूजो वैशेषिकीं चैव मनसा वचसा गिरा ॥ ६८ ॥
 अङ्गनात्र किमुक्तेन नाचरेदशिवं व्रती ।
 प्रमादात्तु तथाचारे निरुध्य गुरुलाघवे ॥ ६९ ॥
 उचितां निष्कृतिं कुर्यात्पूजाभोगपादिभिः ।
 आसमाप्तेर्गतस्यैवमाचरेन्न प्रमादतः ॥ ७० ॥
 गोदानं यं वृषोत्सर्गं कुर्यात्पूजो यं सम्पदा ।
 भक्तश्च शिवप्रीत्यर्थं सर्वकामविवर्जितः ॥ ७१ ॥
 सामान्यमेतत्कथितं व्रतस्थास्य समासतः ।
 प्रतिमासं विशेषं यं प्रवदामि यथाश्रुतम् ॥ ७२ ॥
 वैशाखे वज्रलिङ्गं तु ज्येष्ठे मारुतं शुभम् ।
 आषाढे मौक्तिकं विद्यारण्यवणे नीलनिर्मितम् ॥ ७३ ॥

मासे भाद्रपदे यैव पद्मरागमयं परम् ।
 आश्विने मासि विधाद्वै लिङ्गं गोमेदकं वरम् ॥ ७४ ॥
 कार्तिक्यां वैद्रुमं लिङ्गं वैदूर्यं मार्गशीर्षके ।
 पुष्यरागमयं पौषे माघे धुमण्डिजं तथा ॥ ७५ ॥
 ह्यल्गुणो यन्द्रकान्तोत्थं यैत्रे तद्व्यत्ययोऽथवा ।
 सर्वमासेषु रत्नानामलाभे उभयेव वा ॥ ७६ ॥
 उैमाभावे राजतं वा ताम्रजं शैलजं तथा ।
 मृष्टमयं वा यथावात्मं जातुषं यान्यदेव वा ॥ ७७ ॥
 सर्वगन्धमयं वाथ लिङ्गं कुर्याद्यथारुचि ।
 प्रतावसानसमये समाचरितनित्यकः ॥ ७८ ॥
 कृत्वा वैशेषिकीं पूजां हुत्वा यैव यथा पुरा ।
 सम्पूजय य तथाचार्यं प्रतिनश्च विशेषतः ॥ ७९ ॥
 देशिकेनाप्यनुज्ञातः प्राऽऽभुो वाप्युदऽभुभः ।
 दर्भासनो दर्भापाणिः प्राण्णानौ नियम्य य ॥ ८० ॥
 जपित्वा शक्तितो मूलं ध्यात्वा साम्भं त्रिभम्बकम् ।
 अनुज्ञाप्य यथापूर्वं नमस्कृत्य कृताञ्जलिः ॥ ८१ ॥
 समुत्सृजामि भगवन् प्रतमेतत्त्वदाज्ञया ।
 धृत्युक्त्वा लिङ्गमूलस्थान्दर्भानुत्तरतस्त्यजेत् ॥ ८२ ॥
 ततो दण्डजटाशीरमेभवा अपि योत्सृजेत् ।
 पुनरायम्य विधिवत्पञ्चाक्षरमुदीरयेत् ॥ ८३ ॥
 यः कृत्वात्यन्तिकीं दीक्षामादेखान्तमनाकुलः ।
 प्रतमेतत्प्रकुर्वीत स तु वै नैष्ठिकः स्मृतः ॥ ८४ ॥
 सोऽत्याश्रमी य विज्ञेयो महापाशुपतस्तथा ।
 स एव तपतां श्रेष्ठः स एव य महाप्रती ॥ ८५ ॥
 न तेन सदृशः कश्चित्कृतकृत्यो मुमुक्षुषु ।
 यो यतिर्नैष्ठिको जातस्तमाहुर्नैष्ठिकोत्तमम् ॥ ८६ ॥
 योऽन्वळं द्वादशाळं वा प्रतमेतत्समाचरेत् ।

सोऽपि नैष्ठिकतुल्यः स्यात्तीव्रप्रतसमन्वयात् ॥ ८७ ॥

धृताक्तो यश्चरेदेतद् प्रतं प्रतपरायणः ।

द्वित्रैकदिवसं वापि स य कश्चन नैष्ठिकः ॥ ८८ ॥

कृत्यमित्येव निष्कामो यश्चरेद् प्रतभुत्तमम् ।

शिवापि तात्मा सततं न तेन सदृशः क्वचित् ॥ ८९ ॥

भस्मच्छत्रो द्विजो विद्वान्महापातकसम्भवैः ।

पापैः सुदारुणैः सद्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ९० ॥

रुद्राग्रिर्यत्परं वीर्यं तद्भस्म परिकीर्तितम् ।

तस्मात्सर्वेषु कालेषु वीर्यवान्भस्मसंयुतः ॥ ९१ ॥

भस्मनिष्ठस्य नश्यन्ति देवा भस्माग्निसङ्गमात् ।

भस्मस्नानविशुद्धात्मा भस्मनिष्ठ इति स्मृतः ॥ ९२ ॥

भस्मना दिग्धसर्वाङ्गो भस्मदीप्तनिपुण्ड्रकः ।

भस्मस्नानी य पुरुषो भस्मनिष्ठ इति स्मृतः ॥ ९३ ॥

भूतप्रेतपिशासाश्च रोगाश्चातीव दुस्सदाः ।

भस्मनिष्ठस्य सान्निध्याद् विद्रवन्ति न संशयः ॥ ९४ ॥

भासनाद्भसितं प्रोक्तं भस्म कल्मषभक्षणात् ।

भूतिः भूतिकरी चैव रक्षा रक्षाकरी परम् ॥ ९५ ॥

किमन्यद्विड वक्तव्यं भस्ममाढात्यकारणम् ।

प्रती य भस्मना स्नातः स्वयं देवो मधेश्वरः ॥ ९६ ॥

परमास्त्रं य शैवानां भस्मैतत्पारमेश्वरम् ।

धौम्याग्रजस्य तपसि व्यापदो यन्निवारिताः ॥ ९७ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कृत्वा पाशुपतप्रतम् ।

धनवद्भस्म सङ्गृह्य भस्मस्नानरतो भवेत् ॥ ९८ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभास्त्रे पशुपतिप्रतविधानवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

७.१.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । उपमन्युतपोवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

धौम्याग्रजेन शिशुना क्षीरार्थं छि तपः कृतम् ।

तस्मात् क्षीरार्णवो दत्तस्तस्मै देवेन शूलिना ॥ १ ॥

स कथं शिशुको लेभे शिवशास्त्रप्रवक्तृताम् ।

कथं वा शिवसद्भावं ज्ञात्वा तपसि निष्ठितः ॥ २ ॥

कथं य लब्धविज्ञानस्तपश्चरणपर्वणि ।

रुद्राग्नेर्यत्परं वीर्यं लभे तस्मै स्वरक्षकम् ॥ ३ ॥

वायुरुवाच ।

न ह्येष शिशुकः कश्चित्प्राकृतः कृतवांस्तपः ।

मुनिवर्यस्य तनयो व्याघ्रपादस्य धीमतः ॥ ४ ॥

जन्मान्तरेण संसिद्धः केनापि भलु छेतुना ।

स्वपदप्रथ्युतो दिष्ट्या प्राप्तो मुनिकुमारताम् ॥ ५ ॥

महादेवप्रसादस्य भाग्यापन्नस्य भाविनः ।

दुग्धाभिलाषप्रभवद्वारतामगमत्तपः ॥ ६ ॥

अतः सर्वगणेशत्वं कुमारत्वं य शाम्भतम् ।

सह दुग्धाब्धिना तस्मै प्रददौ शङ्करः स्वयम् ॥ ७ ॥

तस्य ज्ञानागमोऽप्यस्य प्रसादादेव शाङ्करात् ।

कौमारं छि परं साक्षाज्ज्ञानं शक्तिमयं विदुः ॥ ८ ॥

शिवशास्त्रप्रवक्तृत्वमपि तस्य छि तत्कृतम् ।

कुमारोभूततो लब्धज्ञानाब्धेरिव नन्दिनः ॥ ९ ॥

दृष्टं तु कारणं तस्य शिवज्ञानसमन्वये ।

स्वमातृवचनं साक्षाच्छोकं क्षीरकारणात् ॥ १० ॥

कदाचित्क्षीरमत्यल्पं पीतवान्मातुलाश्रमे ।

ईर्ष्या मातुलसुतं सन्तुमक्षीरमुत्तमम् ॥ ११ ॥

पीत्वा स्थितं यथाकामं दृष्ट्वा वै मातुलात्मजम् ।

उपमन्युर्व्याघ्रपादिः प्रीत्या प्रोवाच मातरम् ॥ १२ ॥

उपमन्युरुवाच ।

मातर्मातर्महाभागे मम दैडि तपस्विनि ।

गव्यं क्षीरमतिस्वादुं नाल्यमुषणं पिबाम्यहम् ॥ १३ ॥

वायुरुवाच ।

तश्छुत्वा पुत्रवचनं तन्माता य तपस्विनी ।

व्याघ्रपादस्थ मखिषी दुःभमापत्तदा य सा ॥ १४ ॥

उपलाल्याथ सुप्रीत्या पुत्रमालिङ्ग्य सादरम् ।

दुःभिता विललापाथ स्मृत्वा नैर्धन्यमात्मनः ॥ १५ ॥

स्मृत्वा स्मृत्वा पुनः क्षीरमुपमन्युः स बालकः ।

दैडि दैडीति तामाह रुद्रन्भूयो महाधुतिः ॥ १६ ॥

तद् उठं सा परिज्ञाय द्विजपत्नी तपस्विनी ।

शान्तये तद् उठस्याथ शुभोपायमरीरयत् ॥ १७ ॥

उच्छवृत्त्यार्जितान्बीजान्स्वयं दृष्ट्वा य सा तदा ।

बीजपिष्टमथालोड्य तोयेन कलभाषिणी ॥ १८ ॥

अेड्येडि मम पुत्रेति सामपूर्वं ततः सुतम् ।

आलिङ्ग्यादाय दुःभार्ता प्रददौ कृत्रिमं पयः ॥ १९ ॥

पीत्वा य कृत्रिमं क्षीरं मात्रां दत्तं स बालकः ।

नैतत्क्षीरमिति प्राह मातरं यातिविह्वलः ॥ २० ॥

दुःभिता सा तदा प्राह सम्प्रेक्ष्याघ्राय मूर्ध्नि ।

सम्माज्यं नेत्र पुत्रस्य कराभ्यां कमलायते ॥ २१ ॥

जनन्युवाच ।

तटिनी रत्नपूर्णास्ताः स्वर्गपातालगोयराः ।

भाग्यहीना न पश्यन्ति भक्तिहीनाश्च ये शिवे ॥ २२ ॥

राज्यं स्वर्गं य मोक्षं य भोजनं क्षीरसम्भवम् ।

न लभन्ते प्रियाण्येषां न तुष्यति यदा शिवः ॥ २३ ॥

भवप्रसादजं सर्वं नान्यद्देवप्रसादजम् ।

अन्यदेवेषु निरता दुःभार्ता विभ्रमन्ति य ॥ २४ ॥

क्षीरं तत्र कुतोऽस्माकं वने निवसतां सदा ।

क्य दृग्धसाधनं वत्स क्य वयं वनवासिनः ॥ २५ ॥

कृत्स्नाभावेन दारिद्यान्मया ते भाग्यहीनया ।

मिथ्यादृग्धमिदं दत्तं पिष्टमालोऽय वाशिष्ठा ॥ २६ ॥

त्वं मातुलगृहे स्वल्पं पीत्वा स्वादु पयः श्रुतम् ।

ज्ञात्वा स्वादु त्वया पीतं तज्ज्जातीयमनुस्मरन् ॥ २७ ॥

दत्तं न पय इत्युक्त्वा रुदन् द्युःभीकरोषि माम् ।

प्रसादेन विना शम्भोः पयस्तव न विद्यते ॥ २८ ॥

पादपङ्कजयोस्तस्य साम्भस्य सगणस्य य ।

भक्त्या समर्पितं यत्तत्कारणं सर्वसम्पदाम् ॥ २९ ॥

अधुना वसुदोऽस्माभिर्महादेवो न पूजितः ।

सकामानां यथाकामं यथोक्तकृत्वदायकः ॥ ३० ॥

धनान्युद्दिश्य नास्माभिरितः प्रागर्चितः शिवः ।

अतो दृष्टिद्राः सञ्जाता वयं तस्मान्न ते पयः ॥ ३१ ॥

पूर्वजन्मनि यद्वत्तं शिवमुद्दिश्य वै सुतः ।

तदेव लभ्यते नान्यद् विष्णुमुद्दिश्य वा प्रभुम् ॥ ३२ ॥

वायुरुवाच ।

इति मातृवयः श्रुत्वा तथ्यं शोकादिसूयकम् ।

बालोऽध्यनुतपन्नन्तः प्रगल्भमिदमब्रवीत् ॥ ३३ ॥

उपमन्युरुवाच ।

शोकेनालमितो मतः साम्भो यद्यस्ति शङ्करः ।

त्यज शोकं महाभागे सर्वं भद्रं भविष्यति ॥ ३४ ॥

शृणु मातर्वयो मेऽद्य महादेवोऽस्ति येत् क्वचित् ।

यिराद्वा ऽययिराद्वापि क्षीरोदं साधयाम्यहम् ॥ ३५ ॥

वायुरुवाच ।

इति श्रुत्वा वयस्तस्य बालकस्य महामतेः ।

प्रत्युवाच तदा माता सुप्रसन्ना मनस्विनी ॥ ३६ ॥

मातोवाच ।

शुभं विचारितं तात त्वया मत्प्रीतिवर्द्धनम् ।

विलम्बं मा कथास्त्वं छि भज साम्बं सदाशिवम् ॥ ३७ ॥

सर्वस्मादधिकोऽस्त्येव शिवः परमकारणम् ।

तद्भूतं छि जगत्सर्वं ब्रह्माद्यास्तस्य किङ्कराः ॥ ३८ ॥

तत्प्रसादकृतैश्चर्या दासास्तस्य वयं प्रभोः ।

तं विनान्यं न जानीमः शङ्करं लोकशङ्करम् ॥ ३९ ॥

अन्यान् देवान् परित्यज्य कर्मणा मनसा गिरा ।

तमेव साम्बं सगणं भज भावपुरस्सरम् ॥ ४० ॥

तस्य देवाधिदेवस्य शिवस्य वरदायिनः ।

साक्षात्प्रभः शिवायेति मन्त्रोऽयं वायकः स्मृतः ॥ ४१ ॥

सप्तकोटिमहामन्त्राः सर्वे सप्रणवाः परे ।

तस्मिन्नेव विलीयन्ते पुनस्तस्माद्भिर्निर्गताः ॥ ४२ ॥

सप्रसादाश्च ते मन्त्राः स्वाधिकाराद्यपेक्षया ।

सर्वाधिकारस्त्वेकोऽयं मन्त्र ओवेश्वराज्ञया ॥ ४३ ॥

यथा निकृष्टानुत्कृष्टान्सर्वानप्यात्मनः शिवः ।

क्षमते रक्षितुं तद्भ्रन्त्रोऽयमपि सर्वदा ॥ ४४ ॥

प्रबलश्च तथा ल्येष मन्त्रो मन्त्रान्तरादपि ।

सर्वरक्षाक्षमोऽप्येष नापरः कश्चिद्विष्यते ॥ ४५ ॥

तस्मान्मन्त्रान्तरांस्त्यक्त्वा पञ्चाक्षरपरो भव ।

तस्मिन् जिह्वान्तरगते न किञ्चिद्विडुर्लभम् ॥ ४६ ॥

अधोरास्त्रं च शैवानां रक्षाहेतुरनुत्तमम् ।

तस्य तत्प्रभवं मत्वा तत्परो भव नान्यथा ॥ ४७ ॥

भस्मेदं तु मया लब्धं पितुरेव तवोत्तमम् ।

विरजानलसंसिद्धं महाव्यापन्निवाराणम् ॥ ४८ ॥

मन्त्रं च ते मया दत्तं गृहाण मधनुज्ञया ।

अनेनैवाशु जप्तेन रक्षा तव भविष्यति ॥ ४९ ॥

वायुरुवाच ।

अेवं मात्रा समादिश्य शिवमस्त्वित्युदीर्यं च ।

विसृष्टस्तद्भवो भूर्ध्रि कुर्वन्नेव तदा मुनिः ॥ ५० ॥

तां प्रणम्यैवमुक्त्वा य तपः कर्तुं प्रयत्नमे ।
तमाह य तदा माता शुभं कुर्वन्तु ते सुराः ॥ ५१ ॥

अनुष्णातस्तथा तत्र तपस्तेपे स दृश्वरम् ।
डिमवत्पर्वतं प्राप्य वायुभक्षः समाहितः ॥ ५२ ॥

अष्टेष्टकालिः प्रासादं कृत्वा लिङ्गं य मृण्मयम् ।
तत्रावाह्य मडादेवं साम्भं सगणमव्ययम् ॥ ५३ ॥

भक्त्या पञ्चाक्षरेणैव पुत्रैः पुष्पैर्वनोद्भवैः ।
समभ्यर्च्य चिरं कालं यचार परमं तपः ॥ ५४ ॥

ततस्तपश्चरत्तं तं बालमेकाकिनं कृशम् ।
उपमन्युं द्विजवरं शिवसंस्कृतमानसम् ॥ ५५ ॥

पुरा मरीचिना शमाः केचिन्मुनिपिशाचकाः ।
सम्पीड्य राक्षसैर्भावैस्तपसो विघ्नमायन् ॥ ५६ ॥

स य तैः पीड्यमानोऽपि तपः कुर्वन्कथञ्चन ।
सदा नमः शिवायेति क्रोशति स्मार्तनादवत् ॥ ५७ ॥

तत्रादश्रवणादेव तपसो विघ्नकारिणः ।
ते तं बालं समुत्सृज्य मुनयः समुपायन् ॥ ५८ ॥

तपसा तस्य विप्रस्य योपमन्योर्मडात्मनः ।
यरायरं य मुनयः प्रदीपितमभूज्जगत् ॥ ५९ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायां पूर्वभागे उपमन्युतपोवर्णनं नाम चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥
७.१.३४ ॥

७.१.३४

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.१.३५. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । उपमन्युरितवर्णनम् ।

वायुरुवाच ।

अथ सर्वे प्रदीमाङ्गा वैकुण्ठं प्रययुर्दुतम् ।
प्रणम्यालुश्च तत्सर्वं हरये देवसत्तमाः ॥ १ ॥

श्रुत्वा तेषां तदा वाक्यं भगवान्युरुषोत्तमः ।
किमिदं त्विति सञ्चिन्त्य ज्ञात्वा तत्कारणं च सः ॥ २ ॥

जगाम मन्दरं तूर्णं मलेश्वरद्विदृक्षया ।
दृष्ट्वा देवं प्रणम्यैवं प्रोवाच सुकृताञ्जलिः ॥ ३ ॥

विष्णुरुवाच ।
भगवन्ब्राह्मणः कश्चिदुपमन्युरिति श्रुतः ।
क्षीरार्थमदलत्सर्वं तपसा तन्निवारय ॥ ४ ॥

वायुरुवाच ।
एति श्रुत्वा वयो विष्णोः प्राड देवो मलेश्वरः ।
शिशुं निवारयिष्यामि तत्त्वं गच्छ स्वमाश्रमम् ॥ ५ ॥

तच्छ्रुत्वा शम्भुवयनं स विष्णुर्देववल्लभः ।
जगामाश्रास्य तान्सर्वान् स्वलोकममरादिकान् ॥ ६ ॥

येतस्मिन्नन्तरे देवः पिनाडी परमेश्वरः ।
शङ्कस्य रुपमास्थाय गन्तुं यङ्के मतिं ततः ॥ ७ ॥

अथ जगाम मुनेस्तु तपोवनं
गजवरेण सितेन सदाशिवः ।
सड सुरासुरसिद्धमहोरगै-
रमरराजतनुं स्वयमास्थितः ॥ ८ ॥

स वारणश्वारु तदा विभुं तं
निवीज्य वालव्यजनेन द्विव्यम् ।
धधार शय्या सडितं सुरेन्द्रं
करेण वामेन सितातपत्रम् ॥ ९ ॥

रराज भगवान्सोमः शङ्करूपी सदाशिवः ।
तेनातपत्रेण यथा यन्द्रभिम्बेन मन्दरः ॥ १० ॥

आस्थायैवं छि शङ्कस्य स्वरूपं परमेश्वरः ।
जगामानुग्रहं कर्तुमुपमन्योस्तदाश्रमम् ॥ ११ ॥

तं दृष्ट्वा परमेशानं शङ्करुपधरं शिवम् ।
प्रणम्य शिरसा प्राड मडामुनिवरः स्वयम् ॥ १२ ॥

उपमन्युरुवाच ।

पावितश्चाश्रमः सोऽयं मम देवेश्वर स्वयम् ।
प्राप्तो यत्त्वं जगन्नाथ भगवन्देवसत्तम ॥ १३ ॥

वायुरुवाच ।

श्रेयमुक्त्वा स्थितं प्रेक्ष्य कृताञ्जलिपुटं द्विजम् ।
प्राड गम्भीरया वाया शङ्करुपधरो हरः ॥ १४ ॥

शङ्क उवाच ।

तुष्टोऽस्मि ते वरं ब्रूहि तपसाऽनेन सुप्रत ।
ददामि येष्विस्तान्सर्वान् धौम्याञ्ज मडामुने ॥ १५ ॥

वायुरुवाच ।

श्रेयमुक्तस्तदा तेन शङ्केण मुनिपुङ्गवः ।
वरयामि शिवे भक्तिमित्युवाच कृताञ्जलिः ॥ १६ ॥

तन्निशम्य हरिः प्राड मां न जानासि लेष्पमम् ।
त्रैलोक्याधिपतिं शङ्कं सर्वदेवनमस्कृतम् ॥ १७ ॥

मद्भक्तो भव विप्रर्षे मामेवार्थय सर्वदा ।
ददामि सर्वं भद्रं ते त्यज रुद्रं य निर्गुणम् ॥ १८ ॥

रुद्रेण निर्गुणेनापि किं ते कार्यं भविष्यति ।
देवपुङ्क्तिभक्तिर्भूतो यः पिशाचत्वमागतः ॥ १९ ॥

वायुरुवाच ।

तच्छ्रुत्वा प्राड स मुनिर्जपन्ग्याक्षरं मनुम् ।
मन्यमानो धर्मविद्धं प्राड तं कर्तुमागतम् ॥ २० ॥

उपमन्युरुवाच ।

त्वयैवं कथितं सर्वं भवनिन्दारतेन वै ।
प्रसङ्गादेव देवस्य निर्गुणत्वं मडात्मनः ॥ २१ ॥

त्वं न जानामि वै रुद्रं सर्वदेवेश्वरेश्वरम् ।
ब्रह्मविष्णुमडेशानां जनकं प्रकृतेः परम् ॥ २२ ॥

सदसद्व्यक्तमव्यक्तं यमालुर्ब्रह्मवादिनः ।
नित्यमेकमनेकं य वरं तस्माद् वृणोम्यहम् ॥ २३ ॥
उत्तुवाद्यविनिर्मुक्तं साङ्ख्ययोगार्थं परम् ।
उपासते यं तत्त्वज्ञा वरं तस्माद् वृणोम्यहम् ॥ २४ ॥
नास्ति शम्भोः परं तत्त्वं सर्वकारणकारणात् ।
ब्रह्मविष्ववादिदेवानां स्रष्टुर्गुणपराद्धिभोः ॥ २५ ॥
अङ्गनात्र किमुक्तेन मयाधानुमितं भवत् ।
भवान्तरे कृतं पापं श्रुता निन्दा भवस्य येत् ॥ २६ ॥
श्रुत्वा निन्दां भवस्थाय तत्क्षणादेव सन्त्यजेत् ।
स्वदेहं तन्निहत्याशु शिवलोकं स गच्छति ॥ २७ ॥
आस्तां तावन्ममेच्छेयं क्षीरं प्रति सुराधम ।
निहत्य त्वां शिवास्त्रेण त्यजाम्येतं कलेवरम् ॥ २८ ॥
वायुरुवाच ।
अवेमुक्तवोपमन्युस्तं मर्तुं व्यवसितः स्वयम् ।
क्षीरे वाञ्छामपि त्यक्त्वा निहन्तुं शक्नुमधतः ॥ २९ ॥
भस्मादाय तदा घोरमघोरास्त्राभिमन्त्रितम् ।
विसृज्य शक्नुमिदृश्य ननाद स मुनिस्तदा ॥ ३० ॥
स्मृत्वा शम्भुपदद्वन्द्वं स्वदेहं दुग्धमुधतः ।
आग्नेयीं धारणां बिभ्रदुपमन्युरवस्थितः ॥ ३१ ॥
अयं व्यवसिते विप्रे भगवान् भगनेत्रहा ।
वारयामास सौम्येन धारणां तस्य योगिनः ॥ ३२ ॥
तद्विसृष्टमघोरास्त्रं नन्दीश्वरनियोगतः ।
जगुहे मध्यतः क्षिप्तं नन्दी शङ्करवल्लभः ॥ ३३ ॥
स्वं रूपमेव भगवानास्थाय परमेश्वरः ।
दर्शयामास शिप्राय बालेन्दुकृतशेखरम् ॥ ३४ ॥
क्षीरार्णवसदस्रं य पीयूषार्णवमेव वा ।
दध्यादेरर्णवांश्चैव धृतोदार्णवमेव य ॥ ३५ ॥
कृलार्णवं य बालस्य भक्ष्यभोज्यार्णवं तथा ।

अपूपानां गिरिं चैव दर्शयामास स प्रभुः ॥ ३६ ॥
 अवे स ददृशे देवो देव्या सार्द्धं वृषोपरि ।
 गणेश्वरैस्त्रिशूलाद्यैर्दिव्यास्त्रैरपि संवृतः ॥ ३७ ॥
 द्विवि दुन्दुभयो नेदुः पुष्पवृष्टिः पपात य ।
 विषगुग्गुल्मेन्द्रप्रमुर्षैर्वैश्रचना दिशो दश ॥ ३८ ॥
 अथोपमन्चुरानन्दसमुद्रोर्मिभिरावृतः ।
 पपात दण्डवद्भूमौ भक्तिनम्रेण येतसा ॥ ३९ ॥
 अतस्मिन्समये तत्र सस्मितो भगवान्भवः ।
 अख्येडीति तमाख्य मूर्ध्याधाय ददौ वरान् ॥ ४० ॥
 शिव उवाच ।
 भक्ष्यभोज्यान्यथाकामं भान्यवैर्बुद्धयः सर्वदा ।
 सुधी भव सदा दुःखान्निर्मुक्तो भक्तिमान्मम ॥ ४१ ॥
 उपमन्थो महाभाग तवाम्बैषा हि पार्वती ।
 मया पुत्रीकृतो ख्यध दत्तः क्षीरोदकार्णवः ॥ ४२ ॥
 मधुनश्चार्णवश्चैव दध्यन्नार्णव अवे य ।
 आजयौदनार्णवश्चैव इलाधर्णव अवे य ॥ ४३ ॥
 अपूपगिरयश्चैव भक्ष्यभोज्यार्णवस्तथा ।
 अते दत्ता मया ते हि त्वं गृहीष्व महाभुने ॥ ४४ ॥
 पिता तव मडादेवो माता वै जगदम्बिका ।
 अमरत्वं मया दत्तं गाणपत्यं य शाश्वतम् ॥ ४५ ॥
 वरान्वरय सुप्रीत्या मनोऽभिलषितान्परान् ।
 प्रसन्नोऽहं प्रदास्यामि नात्र कार्या विचारणा ॥ ४६ ॥
 वायुरुवाच ।
 अवेमुक्त्वा मडादेवः कराभ्यामुपगृह्य तम् ।
 मूर्ध्याधाय सुतस्तेऽयमिति देव्यै न्यवेदयत् ॥ ४७ ॥
 देवी य गुडवत्प्रीत्या मूर्ध्नि तस्य कराभ्युजम् ।
 विन्यस्य प्रददौ तस्मै कुमारपदमव्ययम् ॥ ४८ ॥
 क्षीराब्धेरपि साकारः क्षीरं स्वादु करे दधत् ।

उपस्थाय ददौ पिण्डीभूतं क्षीरमनश्चरम् ॥ ४८ ॥
 योगैश्वर्यं सदा तुष्टिं ब्रह्मविद्यामनश्चराम् ।
 समृद्धिं परमां तस्मै ददौ सन्तुष्टमानसः ॥ ५० ॥
 अथ शम्भुः प्रसन्नात्मा दृष्ट्वा तस्य तपो मङ्गः ।
 पुनर्ददौ वरं दिव्यं मुनये ह्युपमन्यवे ॥ ५१ ॥
 प्रतं पाशुपतं ज्ञानं प्रतयोगं च तत्पतः ।
 ददौ तस्मै प्रवक्तृत्वपाटवं सुखिरं परम् ॥ ५२ ॥
 सोऽपि लब्ध्वा वरान्दिव्यान् कुमारत्वं च सर्वदा ।
 तस्माच्छिवाख्य तस्याश्च शिवाया मुदितोऽभवत् ॥ ५३ ॥
 ततः प्रसन्नयेतस्कः सुप्रणम्य कृताञ्जलिः ।
 यथाये स वरं विप्रो देवदेवान्महेश्वरात् ॥ ५४ ॥
 उपमन्युरुवाच ।
 प्रसीद देवदेवेश प्रसीद परमेश्वर ।
 स्वभक्तिं देहि परमां दिव्यामव्यभियारिणीम् ॥ ५५ ॥
 श्रद्धां देहि मडादेव स्वसम्भन्धिषु मे सदा ।
 स्वदास्यं परमं स्नेहं सान्निध्यं चैव सर्वदा ॥ ५६ ॥
 भुक्त्वा प्रसन्नात्मा षर्षगद्गदया गिरा ।
 स तुष्टाव मडादेवमुपमन्युर्द्विजोत्तमः ॥ ५७ ॥
 देवदेव मडादेव शरणागतवत्सल ।
 प्रसीद करुणासिन्धो साम्भ शङ्कर सर्वदा ॥ ५८ ॥
 वायुरुवाच ।
 अेवमुक्तो मडादेवः सर्वेषां च वरप्रदः ।
 प्रत्युवाच प्रसन्नात्मोपमन्युं मुनिसत्तमम् ॥ ५९ ॥
 शिव उवाच ।
 वत्सोपमन्यो तुष्टोऽस्मि सर्वं दत्तं मया हि ते ।
 दृढभक्तोऽसि विप्रर्षे मया विज्ञासितो ह्यसि ॥ ६० ॥
 अजरश्चाभरश्चैव भव त्वं द्युभवर्जितः ।
 यशस्वी तेजसा युक्तो दिव्यज्ञानसमन्वितः ॥ ६१ ॥

अक्षया बान्धवाश्चैव कुलं गोत्रं य ते सदा ।
भविष्यति द्विजश्रेष्ठ मयि भक्तिश्च शाश्वती ॥ ६२ ॥

सान्निध्यं याश्रमे नित्यं करिष्यामि द्विजोत्तम ।
उपकण्ठं मम त्वं वै सानन्दं विहरिष्यसि ॥ ६३ ॥

येवमुक्त्वा स भगवान् सूर्यकोटिसमप्रभः ।
ईशानः स वरान्तत्वा तत्रैवान्तर्दधे हरः ॥ ६४ ॥

उपमन्युः प्रसन्नात्मा प्राप्य तस्माद्भराद्भरान् ।
जगाम जननीस्थानं सुभं प्रापाधिकं य सः ॥ ६५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे वैयासिभ्यां यतुर्विंशतिसाहस्र्यां संछितायां तदन्तर्गतायां सप्तम्यां वायवीयसंछितायां
पूर्वभागे उपमन्युश्चितवर्णनं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.१.३५ ॥

समाप्तोऽयं सप्तम्या वायवीयसंछितायाः पूर्वभागेः ॥

Proofreading by Revathy Rajaraman/Uma Mahesh

श्रीशिवमहापुराणम् ७ वायवीयसंछिता

०७।२

श्रीः ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥

श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

अथ सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरण्यः प्रारभ्यते ।

७.२.१. प्रथमोऽध्यायः । कृष्णपुत्रप्राप्तिवर्णनम् ।

ॐ नमः समस्त

संसार्यङ्गमण्डितवे ।

गौरीकुयतटद्वन्द्वकुङ्कुमाङ्कितवक्षसे ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

उक्त्वा भगवतो लब्धं प्रसादाद्गुपमन्युना ।

नियमादुत्थितो वायुर्मध्ये प्राप्ते द्विवाकरे ॥ २ ॥

ऋषयश्चापि ते सर्वे नैमिषारण्यवासिनः ।

अथायमर्थः प्रष्टव्य इति कृत्वा विनिश्चयम् ॥ ३ ॥

कृत्वा यथा स्वकं कृत्यं प्रत्यहं ते यथा पुरा ।

भगवन्तमुपायान्तं समीक्ष्य समुपाविशन् ॥ ४ ॥

अथासौ नियमस्यान्ते भगवानम्भरोद्भवः ।

मध्ये मुनिसभायास्तु भेजे कूर्मं वरासनम् ॥ ५ ॥

सुभासनोपविष्टश्च वायुर्लोडनमस्कृतः ।

श्रीमद्विभूतिमीशस्य लृष्टि कृत्वेदमब्रवीत् ॥ ६ ॥

तं प्रपद्ये महादेवं सर्वज्ञमपराजितम् ।

विभूतिः सकलं यस्य यराचरमिदं जगत् ॥ ७ ॥

धत्याकडर्य शुभां वाणीं ऋषयः क्षीणकल्मषाः ।

विभूतिविस्तरं श्रोतुमूयुस्ते परमं वयः ॥ ८ ॥

ऋषय उच्युः ।

उक्तं भगवता वृत्तमुपमन्योर्महात्मनः ।

क्षीरार्थेनापि तपसा यत्प्राप्तं परमेश्वरात् ॥ ९ ॥

दृष्टोऽसौ वासुदेवेन कृष्णेनाङ्गिष्ठकर्मणा ।

धौम्याग्रजस्ततस्तेन कृत्वा पाशुपतं व्रतम् ॥ १० ॥

प्राप्तं य परमं ज्ञानमिति प्रागेव शुश्रुम ।

कथं स लब्धवान् कृष्णो ज्ञानं पाशुपतं परम् ॥ ११ ॥

वायुरुवाच ।

स्वेच्छया ह्यवतीर्णोऽपि वासुदेवः सनातनः ।

निन्दयन्निव मानुष्यं देवशुद्धिं यकार सः ॥ १२ ॥

पुत्रार्थं हि तपस्तप्तुं गतस्तस्य महामुनेः ।

आश्रमं मुनिभिर्दृष्टं दृष्टवांस्तत्र वै मुनिम् ॥ १३ ॥

भस्मावदातं सर्वाङ्गं त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकम् ।

रुद्राक्षमालाभरणं जटामण्डलमण्डितम् ॥ १४ ॥

तच्छिष्यभूतैर्मुनिभिः शास्त्रैर्वेदमिवावृतम् ।

शिवध्यानरतं शान्तमुपमन्युं महाद्युतिम् ॥ १५ ॥

नमश्चकार तं दृष्ट्वा हृष्टसर्वतनूरुः ।

बहुमानेन कृष्णोऽसौ त्रिः कृत्वा तु प्रदक्षिणाम् ।

स्तुतिं यकार सुप्रीत्या नतस्कन्धः कृताञ्जलिः ॥ १६ ॥

तस्यावलोकनादेव मुनेः कृष्णस्य धीमतः ।

नष्टमासीन्मलं सर्वं मायाजं कार्ममेव य ॥ १७ ॥

ततः क्षीणमलं कृष्णमुपमन्युर्यथाविधि ।

भस्मनोद्भूत्य तं मन्त्रैरग्निरित्यादिभिः कृमात् ॥ १८ ॥

अथ पाशुपतं साक्षाद् व्रतं द्वादशमासिकम् ।

कारयित्वा मुनिस्तस्मै प्रददौ ज्ञानमुत्तमम् ॥ १९ ॥

तदाप्रभृति तं कृष्णं मुनयश्शंसितप्रताः ।
दिव्याः पाशुपताः सर्वे परिवृत्योपतस्थिरे ॥ २० ॥

ततो गुरुनियोगाद् वै कृष्णः परमशक्तिमान् ।
तपश्चकार पुत्रार्थं साम्भमुद्दिश्य शङ्करम् ॥ २१ ॥

तपसो तेन वर्षान्ते दृष्टोऽसौ परमेश्वरः ।
श्रिया परमया युक्तः साम्भश्च सगणः शिवः ॥ २२ ॥

वशार्थमाविर्भूतस्य डरस्य सुभगाकृतेः ।
स्तुतिं यकार नत्वाऽसौ कृष्णः सम्यक् कृताञ्जलिः ॥ २३ ॥

साम्भेन सगणेनापि लब्धवान् युत्रमात्मनः ।
तपसा तुष्टयित्तेन दत्तं विष्णोः शिवेन वै ॥ २४ ॥

यस्मात्साम्भो महादेवः प्रददौ पुत्रमात्मनः ।
तस्माज्जाम्भवतीसूनुं साम्भं यके स नामतः ॥ २५ ॥

तदेतत्कथितं सर्वं कृष्णस्यामितकर्मणः ।
महर्षेर्ज्ञानलाभश्च पुत्रलाभश्च शङ्करात् ॥ २६ ॥

य एदं कीर्तयेन्नित्यं शृणुयाच्छ्रावयेत्तथा ।
स विष्णोर्ज्ञानमासाद्य तेनैव सड मोदते ॥ २७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाण्डे कृष्णपुत्रप्राप्तिवर्णनं नम प्रथमोऽध्यायः ॥
७.२.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

७.२.२. द्वितीयोऽध्यायः । शिवमहात्म्यवर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

किं तत्पाशुपतं ज्ञानं कथं पशुपतिः शिवः ।
कथं धौम्याञ्जः पृष्टः कृष्णेनाकिलिष्टकर्मणा ॥ १ ॥

अेतत्सर्वं समाचक्ष्व वायो शङ्करविग्रह ।
त्वत्समो न हि वक्तास्ति त्रैलोक्येष्वपरः प्रभुः ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

धत्याकण्य वयस्तेषां मडर्षीणां प्रभञ्जनः ।
संस्मृत्य शिवमीशानं प्रवक्तुमुपयङ्गमे ॥ ३ ॥

वायुरुवाच ।

पुरा साक्षात् मडेशेन श्रीकण्ठाप्येन मन्दरे ।
देव्यै देवेन कथितं ज्ञानं पाशुपतं परम् ॥ ४ ॥

तदेव पृष्टं कृष्णेन विष्णुना विश्वयोनिना ।
पशुत्वं य सुरादीनां पतित्वं य शिवस्य य ॥ ५ ॥

यथोपदिष्टं कृष्णाय मुनिना ङ्युपमन्युना ।
तथा समासतो वक्ष्ये तच्छृणुध्वमतन्द्रिताः ॥ ६ ॥

पुरोपमन्युमासीनं विष्णुःकृष्णवपुर्धरः ।
प्रज्ञापत्य यथान्यायमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ७ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

भगवच्छ्रोतुमिच्छामि देव्यै देवेन भाषितम् ।
दिव्यं पाशुपतं ज्ञानं विभूतिं वास्य कृत्स्नशः ॥ ८ ॥

कथं पशुपतिर्देवः पशवः के प्रकीर्तितः ।
कैः पाशैस्ते निबध्यन्ते विमुच्यन्ते य ते कथम् ॥ ९ ॥

इति सञ्चोदितः श्रीमानुपमन्युर्महात्मना ।
प्राण्य देवं देवीं य प्राड्य पुष्टो यथा तथा ॥ १० ॥

उपमन्युरुवाच ।

ब्रह्माधाः स्थावरान्ताश्च देवदेवस्य शूलिनः ।
पशवः परिकीर्त्यन्ते संसारवशवर्तिनः ॥ ११ ॥

तेषां पतित्वाद्देवेशः शिवः पशुपतिः स्मृतः ।
मलमायादिभिः पाशैः स बध्नाति पशून् पतिः ॥ १२ ॥

स अथ मोचकस्तेषां भक्त्या सम्यगुपासितः ।
यतुर्विशतितत्त्वानि मायाकर्मगुणा अमी ॥ १३ ॥

विषया इति कथ्यन्ते पाशा ज्वनिबन्धनाः ।
ब्रह्मादिस्तम्भपर्यन्तान् पशून् बद्ध्वा मडेश्वरः ॥ १४ ॥

पाशैरेतैः पतिर्देवः कार्यं कारयति स्वकम् ।

तस्याज्ञया मडेशस्य प्रकृतिः पुरुषोचिताम् ॥ १५ ॥

बुद्धिं प्रसूते सा बुद्धिरडङ्गारमडङ्कृतिः ।

छन्द्रियाणि दशैकं य तन्मात्रापञ्चकं तथा ॥ १६ ॥

शासनादेवदेवस्य शिवस्य शिवदायिनः ।

तन्मात्राण्यपि तस्यैव शासनेन महीयसा ॥ १७ ॥

मडाभूतान्यशेषाणि भावयन्त्यनुपूर्वशः ।

ब्रह्मादीनां तृणान्तानां देहिनां देहसङ्गतिम् ॥ १८ ॥

मडाभूतान्यशेषाणि जनयन्ति शिवाज्ञया ।

अध्यवस्यति वै बुद्धिरडङ्गारोभिमन्यते ॥ १९ ॥

चित्तं येतयते यापि मनः सङ्कल्पयत्यपि ।

श्रोत्रादीनि य गृह्णन्ति शब्दादीन्विषयान् पृथक् ॥ २० ॥

स्वानेव नान्यान् देवस्य द्रियेनाज्ञाभवेन वै ।

वागादीन्यपि यान्यासंस्तानि कर्मेन्द्रियाणि य ॥ २१ ॥

यथास्वं कर्म कुर्वन्ति नान्यस्त्रिष्विद् शिवाज्ञया ।

शब्दाद्ययोऽपि गृह्यन्ते क्रियन्ते वचनादयः ॥ २२ ॥

अविलङ्घ्या हि सर्वेषामाज्ञा शम्भोर्गरीयसी ।

अवकाशमशेषाणां भूतानां सम्प्रयच्छति ॥ २३ ॥

आकाशः परमेशस्य शासनादेव सर्वगः ।

प्राणाद्यैश्च तथा नामभेदैरन्तर्बहिर्जगत् ॥ २४ ॥

बिभर्ति सर्वं शर्वस्य शासनेन प्रमञ्जनः ।

उच्यं वडति देवानां कव्यं कव्याशिनामपि ॥ २५ ॥

पाकाद्यं य करोत्यग्निः परमेश्वरशासनात् ।

सञ्जोवनाद्यं सर्वस्य कुर्वत्यापस्तदाज्ञया ॥ २६ ॥

विश्वम्भरा जगन्नित्यं धत्ते विश्वेश्वराज्ञया ।

देवान् यात्यसुरान् उन्ति त्रिलोकमभिरक्षति ॥ २७ ॥

आज्ञया तस्य देवेन्द्रः सर्वैर्देवैरलङ्घ्यया ।

आधिपत्यमपां नित्यं कुरुते वरुणः सदा ॥ २८ ॥

पाशैर्बध्नाति य यथा दृष्ट्यांस्तस्यैव शासनात् ।
 ददाति नित्यं यक्षेन्द्रो द्रविणं द्रविणेश्वरः ॥ २९ ॥

पुण्यानुत्तुपं भूतेभ्यः पुरुषस्यानुशासनात् ।
 करोति सम्पदः शश्वत् ज्ञानं यापि सुमेघसाम् ॥ ३० ॥

निग्रहं याप्यसाधूनामीशानः शिवशासनात् ।
 धत्ते तु धरणीं भूर्धा शेषः शिवनियोगतः ॥ ३१ ॥

यामाहुस्तामसीं रौद्रीं भूर्तिमन्तकरीं उदरेः ।
 सृजत्यशेषमीशस्य शासनाभ्यतुराननः ॥ ३२ ॥

अन्याभिर्भूर्तिभिः स्वाभिः पाति यान्ते निडन्ति य ।
 विषणुः पालयते विश्वं कालकालस्य शासनात् ॥ ३३ ॥

सृजते त्रसते यापि स्वकाभिस्तनुभिस्त्रिभिः ।
 उरत्यन्ते जगत्सर्वं उरस्तस्यैव शासनात् ॥ ३४ ॥

सृजत्यपि य विश्वात्मा त्रिधा भिन्नस्तु रक्षति ।
 कालः करोति सकलं कालस्संहरति प्रजाः ॥ ३५ ॥

कालः पालयते विश्वं कालकालस्य शासनात् ।
 त्रिभिरंशैर्जगद्धिभ्रतेजोभिवृष्टिमादिशन् ॥ ३६ ॥

दिवि वर्षत्यसौ भानुर्देवदेवस्य शासनात् ।
 पुष्पात्पोषधिजातानि भूतान्याह्लाद्यत्यपि ॥ ३७ ॥

देवैश्च पीयते यन्द्रश्चन्द्रभूषणशासनात् ।
 आदित्या वसवो रुद्रा अश्विनौ मरुतस्तथा ॥ ३८ ॥

भेयरा ऋषयस्सिद्धा भोगिनो मनुजा मृगाः ।
 पशवः पक्षिणश्चैव कीटाद्याः स्थावराणि य ॥ ३९ ॥

नद्यस्समुद्रा गिरयः काननानि सरांसि य ।
 वेदाः साङ्गाश्च शास्त्राणि मन्त्रस्तोममभादयः ॥ ४० ॥

कालान्यादिशिवान्तानि भुवनानि सडाधिपैः ।
 ब्रह्माण्डान्यप्यसृष्ट्यानि तेषामावरणानि य ॥ ४१ ॥

वर्तमानान्यतीतानि भविष्यन्त्यपि कृत्स्नशः ।
 दिशश्च विदिशश्चैव कालभेदाः कलादयः ॥ ४२ ॥

तदाह यक्षं देवेन्द्रः को भवानित्यमर्षितः ।

ततः स पश्यतामेव तेषामन्तरधाद्यथ ॥ ५५ ॥

तदन्तरे डैमवती देवी दिव्यविभूषणा ।

आविरासीन्नभोरङ्गे शोभमाना शुचिस्मिता ॥ ५६ ॥

तां दृष्ट्वा विस्मयाविष्टा देवाः शङ्कपुरोगमाः ।

प्राणम्य यक्षं पप्रश्चुः कोऽसौ यक्षो विलक्षणः ॥ ५७ ॥

साऽब्रवीत्सस्मितं देवी स युष्माकमगोरथः ।

तेनेदं भ्रम्यते यङ्कं संसाराभ्यं यरायरम् ॥ ५८ ॥

तेनादौ क्रियते विश्वं तेन संद्वियते पुनः ।

न तन्नियन्ता कश्चित् स्यात्तेन सर्वं नियम्यते ॥ ५९ ॥

धृत्युक्त्वा सा महादेवी तत्रैवान्तरधत्त वै ।

देवाश्च विस्मिताः सर्वे तां प्राणम्य द्विवं ययुः ॥ ६० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरप्रपञ्चे शिवमहात्म्यवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥

७.२.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३. तृतीयोऽध्यायः । ऋषणायोपमन्योरुपदेशवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

शृणु कृष्ण मडेशस्य शिवस्य परमात्मनः ।

मूर्त्यात्मभिस्ततं कृत्स्नं जगद्वैतव्यरायरम् ॥ १ ॥

स शिवः सर्वमेवेदं स्वकीयाभिश्च मूर्तिभिः ।

अधितिष्ठत्यमेयात्मा ल्येतत्सर्वमनुस्मृतम् ॥ २ ॥

ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रो मडेशानः सदाशिवः ।

मूर्तयस्तस्य विज्ञेया याभिर्विश्चमिदं ततम् ॥ ३ ॥

अथान्याश्चापि तनवः पञ्च ब्रह्मसमाह्वयाः ।

तनूभिस्ताभिराप्याप्तमिह किञ्चिन्न विद्यते ॥ ४ ॥

ईशानः पुरुषोऽघोरो वामः सद्यस्तथैव य ।
 ब्रह्माण्येतानि देवस्य मूर्तयः पञ्च विश्रुताः ॥ ५ ॥
 ईशानाभ्यां तु या तस्य मूर्तिराद्या गरीयसी ।
 भोक्तारं प्रकृतेः साक्षात् क्षेत्रज्ञमधितिष्ठति ॥ ६ ॥
 स्थाणोस्तत्पुरुषाभ्यां या मूर्तिर्मूर्तिमतः प्रभोः ।
 गुणाश्रयात्मकं भोग्यमव्यक्तमधितिष्ठति ॥ ७ ॥
 धर्माद्यष्टाङ्गसंयुक्तं बुद्धितत्त्वं पिनाकिनः ।
 अधितिष्ठत्यघोराभ्यां मूर्तिरत्यन्तपूजिता ॥ ८ ॥
 वामदेवाह्यां मूर्तिं मडादेवस्य वेधसः ।
 अङ्गुतेरधिष्ठात्रीमाङ्गुरागमवेदिनः ॥ ९ ॥
 सद्यो जाताह्यां मूर्तिं शम्भोरमितवर्यसः ।
 मानसः समधिष्ठात्री मतिमन्तः प्रयक्षते ॥ १० ॥
 श्रोत्रस्य वायः शब्दस्य विभोर्व्योम्नस्तथैव य ।
 ईश्वरीमीश्वरस्येवामीशाभ्यां हि विदुर्बुधाः ॥ ११ ॥
 त्वङ्पाणिस्पर्शवायूनामीश्वरीं मूर्तिमैश्वरीम् ।
 पुरुषाभ्यां विदुः सर्वे पुराणार्थविशारदाः ॥ १२ ॥
 यक्षुषश्चरणास्यापि रुपस्याग्नेस्तथैव य ।
 अघोराभ्यामधिष्ठात्रीं मूर्तिमाङ्गुर्नीषिणः ॥ १३ ॥
 रमनायाश्च पायोश्च रसस्थापां तथैव य ।
 ईश्वरीं वामदेवाभ्यां मूर्तिं तन्निरतां विदुः ॥ १४ ॥
 द्वाणस्य वैवोपस्थस्य गन्धस्य च भुवस्तथा ।
 सद्योज्ञाताह्यां मूर्तिमीश्वरीं सम्प्रयक्षते ॥ १५ ॥
 मूर्तयः पञ्च देवस्य वन्दनीयाः प्रयत्नतः ।
 श्रेयोऽर्थिभिर्नरैर्नित्यं श्रेयसामेकतेतवः ॥ १६ ॥
 तस्य देवादिदेवस्य मूर्त्यष्टकमयं जगत् ।
 तस्मिन् व्याप्य स्थितं विश्वं सूत्रे मणिगण्डा एव ॥ १७ ॥
 शर्वो भवस्तथा रुद्र उग्रो भीमः पशोः पतिः ।
 ईशानश्च मडादेवो मूर्तयश्चाष्ट विश्रुताः ॥ १८ ॥

भूम्यम्भोऽग्निमरुद्व्योमक्षेत्रज्ञार्कनिशाकरः ।
 अधिष्ठिता मडेशस्य शर्वाद्वैरष्टमूर्तिभिः ॥ १९ ॥
 यरायरात्मकं विश्वं धत्ते विश्वम्भरात्मिका ।
 शार्वा शिवाह्वया मूर्तिरिति शास्त्रस्य निश्चयः ॥ २० ॥
 सञ्ज्वनं समस्तस्य जगतः सविलात्मिकाश्च ।
 भावीति गीयते मूर्तिभयस्य परमात्मनः ॥ २१ ॥
 बहिरन्तर्गता विश्वं व्याप्य तेजोमयी शुभा ।
 रौद्री रुद्राव्यया मूर्तिरास्थिता घोररुपिणी ॥ २२ ॥
 स्पन्दयत्यनिवात्मैर्दं भिर्भर्ति स्पन्दते स्वयम् ।
 औग्रीति कथ्यते सद्भिर्मूर्तिरुग्रस्य वेधसः ॥ २३ ॥
 सर्वावकाशदा सर्वव्यापिका गगनात्मिका ।
 मूर्तिर्भामिस्थ भीमाभ्या भूतवृन्दस्य भेदिका ॥ २४ ॥
 सर्वात्मनामधिष्ठात्री सर्वक्षेत्रनिवासिनी ।
 मूर्तिः पशुपतेर्ज्ञेया पशुपाशनिङ्गन्ती ॥ २५ ॥
 दीपयन्ती जगत्सर्वं द्विवाकरसमाह्वया ।
 षशानाभ्या मडेशस्य मूर्तिर्द्विवि विसर्पति ॥ २६ ॥
 आध्याययति यो विश्वमभूतांशुर्निशाकरः ।
 मडादेवस्य सा मूर्तिर्मडादेवसमाह्वया ॥ २७ ॥
 आत्मा तस्याष्टमी मूर्तिः शिवस्य परमात्मनः ।
 व्यापिकेतरमूर्तीनां विश्वं तस्मात् शिवात्मकम् ॥ २८ ॥
 वृक्षस्य मूलसेकेन शाभाः पुष्यन्ति वै यथा ।
 शिवस्य पूजया तद्भृत्युष्यत्यस्य वपुर्जगत् ॥ २९ ॥
 सर्वाभयप्रदानं च सर्वाभुग्रहणं तथा ।
 सर्वोपकारकराणं शिवस्याराधनं विदुः ॥ ३० ॥
 यथेह पुत्रपौत्रादेः प्रीत्या प्रीतो भवेत्पिता ।
 तथा सर्वस्य सम्प्रीत्या प्रीतो भवति शङ्करः ॥ ३१ ॥
 द्देहिनो यस्य कस्यापि डियते यदि निग्रहः ।

अनिष्टमष्टमूर्तेस्तत्कृतमेव न संशयः ॥ ३२ ॥

अष्टमूर्त्यात्मना विश्वमधिष्ठाय स्थितं शिवम् ।

भजस्व सर्वभावेन रुद्रं परमकारणम् ॥ ३३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये कृष्णायोपमन्योरुपदेशवार्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः
॥ ७.२.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

७.२.४. चतुर्थोऽध्यायः । गौरीशङ्करविभूतियोगः ।

श्रीकृष्ण उवाच ।

भगवन् परमेशस्य शर्वस्यामितेजसः ।

मूर्तिर्भिविश्वमेवेदं यथा व्यासं तथा श्रुतम् ॥ १ ॥

अथैतत् ज्ञातुमिच्छामि याथात्म्यं परमेशयोः ।

स्त्रीपुंभावात्मकं येदं ताभ्यां कथमधिष्ठितम् ॥ २ ॥

उपमन्युरुवाच ।

श्रीमद्विभूतिं शिवयोर्याथात्म्यं य समासतः ।

वक्ष्ये तद्विस्तराद्भक्तुं भवेनापि न शक्यते ॥ ३ ॥

शक्ति साक्षान्महादेवी महादेवश्च शक्तिमान् ।

तयोर्विभूतिलेशो वै सर्वमेतच्चराचरम् ॥ ४ ॥

वस्तु किञ्चिद्विद्रूपं किञ्चिद्भस्तु विदात्मकम् ।

द्रयं शुद्धमशुद्धं च परं चापरमेव च ॥ ५ ॥

यत्संसरति विच्यङ्कमविच्यङ्कसमन्वितम् ।

तदेवाशुद्धमपरमितरं तु परं शुभम् ॥ ६ ॥

अपरं च परं यैव द्रयं विद्विदात्मकम् ।

शिवस्य च शिवायाश्च स्वाभ्यं यैतत्स्वभावतः ॥ ७ ॥

शिवयोर्वै वशे विश्वं न विश्वस्य वशे शिवौ ।

एशितव्यमिदं यस्मात्तस्माद्विश्वेश्वरौ शिवौ ॥ ८ ॥

यथा शिवस्तथा देवी यथा देवी तथा शिवः ।

नानयोरन्तरं विद्याय्यन्द्रयन्द्रिकयोरिव ॥ ९ ॥

यन्द्रो न भलु भात्येष यथा यन्द्रिकया विना ।

न भाति विद्यमानोऽपि तथा शक्त्या विना शिवः ॥ १० ॥

प्रभया हि विना यद्दृष्टमानुरेप न विद्यते ।

प्रभा य भानुना तेन सुतरां तदृपाश्रया ॥ ११ ॥

अेवं परस्परापेक्षा शक्तिशक्तिमतोः स्थिता ।

न शिवेन विना शक्तिर्न शक्त्या य विना शिवः ॥ १२ ॥

शक्तौ यथा शिवो नित्यं लक्तौ मुक्तौ य द्देहिनाम् ।

आधा सैका परा शक्तिश्चिन्मयी शिवसंश्रया ॥ १३ ॥

यामादुरभिलेशस्य तैस्तैरनुगुणैर्गुणैः ।

समानधर्मिणीमेव शिवस्य परमात्मनः ॥ १४ ॥

सैका परा य चिद्रूपा शक्तिः प्रसवधर्मिणी ।

विभज्य बहुधा विश्वं विदधाति शिवेच्छया ॥ १५ ॥

सा मूलप्रकृतिर्माया त्रिगुणा य त्रिधा स्मृता ।

शिवया य विपर्यस्तं यथा ततमिदं जगत् ॥ १६ ॥

अेकधा य द्विधा यैव तथा शतसहस्रधा ।

शक्तयः भलु भिद्यन्ते बहुधा व्यवहारतः ॥ १७ ॥

शिवेच्छया पराशक्तिः शिवतत्त्वैकतां गता ।

ततः परिरक्षुरत्यादौ सर्गे तैलं तिलादिव ॥ १८ ॥

ततः क्रियाप्यया शक्त्या शक्तौ शक्तिमदुत्थया ।

तस्यां विक्षोभ्यमायायामादौ नादः समुद्भवौ ॥ १९ ॥

नादाद्विनिःसृतो भिन्दुर्भिन्दोदेवः सदाशिवः ।

तस्मान् मलेश्वरो जातः शुद्धविधा मलेश्वरात् ॥ २० ॥

सा वायामीश्वरी शक्तिर्वागीशाप्या हि शूलिनः ।

या सा वर्णस्वरूपेण मातृकेऽपि विजृम्भते ॥ २१ ॥

अथानन्तसामावेशान्माया कालमवासृजत् ।

नियतिं य कलां विधां कलातो रागपूरुषौ ॥ २२ ॥

मायातः पुनरेवाभूदव्यक्तं त्रिगुणात्मकम् ।
 त्रिगुणाख्यं ततोऽव्यक्ताद्विभक्ताः स्युस्त्रयो गुणाः ॥ २३ ॥
 सत्त्वं रजस्तमश्चेति त्रैव्याप्तमभिलं जगत् ।
 गुणोभ्यः क्षोभ्यमाणोभ्यो गुणोशाभ्यास्त्रिमूर्तयः ॥ २४ ॥
 अभवन् मलदादीनि तत्त्वानि य यथाकमम् ।
 तेभ्यः स्युरादपि एतानि त्वसङ्ख्यानि शिवाज्ञया ।
 अधिष्ठितान्यनन्ताद्यैर्विद्यैश्चैव कवर्तिभिः ॥ २५ ॥
 शरीरान्तरभेदेन शक्तेर्भेदाः प्रकीर्तिताः ।
 नानावृत्तास्तु विज्ञेयाः स्थूलसूक्ष्मविभेदतः ॥ २६ ॥
 रुद्रस्य रौद्री सा शक्तिर्विष्णोर्वै वैष्णवी मता ।
 ब्रह्माणी ब्रह्मणः प्रोक्ता येन्द्रस्यैन्द्रीति कथ्यते ॥ २७ ॥
 किमत्र अङ्गुलीनेन यद्विश्वमिति कीर्तितम् ।
 शक्यात्मनैव तद्व्याप्तं यथा देहेऽन्तरात्मना ॥ २८ ॥
 तस्माच्छक्तिमयं सर्वं जगत्स्थावरजङ्गमम् ।
 कला या परमा शक्तिः कथिता परमात्मनः ॥ २९ ॥
 अेवमेषा परा शक्तिरीश्वरेच्छानुयायिनी ।
 स्थिरं यरं य यद्विश्वं सृजतीति विनिश्चयः ॥ ३० ॥
 ज्ञानक्रिया त्रिकीर्षाभिस्त्रिसुभिः स्वात्मशक्तिभिः ।
 शक्तिमान्नीश्वरः शश्वत् विश्वं व्याप्याधितिष्ठति ॥ ३१ ॥
 षडमित्यमिदं नेत्थं भवेदित्येवमात्मिका ।
 षच्छाशक्तिर्महेशस्य नित्या कार्यनियामिका ॥ ३२ ॥
 ज्ञानशक्तिस्तु तत्कार्यं करणं कारणं तथा ।
 प्रयोजनं य तत्त्वेन बुद्धिर्गुणाध्यवस्यति ॥ ३३ ॥
 यथेप्सितं क्रियाशक्तिर्यथाध्यवसितं जगत् ।
 कल्पयत्यभिलं कार्यं क्षणान्त्सङ्कल्पपिणी ॥ ३४ ॥
 यथाशक्ति त्रयोत्थानं शक्तिप्रसवधर्मिणी ।
 शक्त्या परमया नुन्ना प्रसूते सकलं जगत् ॥ ३५ ॥
 अेवं शक्तिसमायोगात् शक्तिमानुच्यते शिवः ।

शक्तिशक्तिमदुत्थं तु शाक्तं शैवमिदं जगत् ॥ ३६ ॥

यथा न जायते पुत्रः पितरं मातरं विना ।

तथा भवं भवानीं च विना नैतच्चरायरम् ॥ ३७ ॥

स्त्रीपुंसप्रभवं विश्वं स्त्रीपुंसात्मकमेव च

स्त्रीपुंसयोर्विभूतिश्च स्त्रीपुंसाभ्यामधिष्ठितम् ॥ ३८ ॥

परमात्मा शिवः प्रोक्तः शिवा सा च प्रकीर्तिता

शिवः सदाशिवः प्रोक्तः शिवा सा च मनोन्मनी ।

शिवो मधेश्वरो ज्ञेयः शिवा मायेति कथ्यते ॥ ३९ ॥

पुरुषः परमेशानः प्रकृतिः परमेश्वरी ।

रुद्रो मधेश्वरः साक्षाद् रुद्राणी रुद्रवल्लभा ॥ ४० ॥

विष्णुर्विश्वेश्वरो देवो लक्ष्मीर्विश्वेश्वरप्रिया ।

ब्रह्मा शिवो यदा स्रष्टा ब्रह्माणी ब्रह्मणः प्रिया ॥ ४१ ॥

भास्करो भगवान् शम्भुः प्रभा भगवती शिवा ।

मधेन्द्रो मन्मथारातिः शयी शैलेन्द्रकन्यका ॥ ४२ ॥

जातवेदा महादेवः स्वाहा शर्वार्धदेहिनी ।

यमस्त्रियम्भको देवस्तत्प्रिया गिरिकन्यका ॥ ४३ ॥

निरृतिर्भगवानीशो नैरृती नगनन्दिनी ।

वरुणो भगवान् रुद्रो वारुणी भूधरात्मजा ॥ ४४ ॥

बालेन्दुशेभरो वायुः शिवा शिवमनोहरा ।

यक्षो यज्ञशिरोहर्ता ऋद्धिर्द्विमगिरीन्द्रजा ॥ ४५ ॥

चन्द्रार्धशेभरश्चन्द्रो रोहिणी रुद्रवल्लभा ।

ईशानः परमेशानस्तदार्या परमेश्वरी ॥ ४६ ॥

अनन्तवलथोऽनन्तो ऽयनन्तानन्तवल्लभा ।

कालाग्निरुद्रः कालारिः काली कालान्तकप्रिया ॥ ४७ ॥

पुरुषाण्यो मनुः शम्भुः शतरुपा शिवप्रिया ।

दक्षः साक्षान्महादेवः प्रसूतिः परमेश्वरी ॥ ४८ ॥

रुचिर्भवो भवानी च भुधैराकूतिरुच्यते ।

भृगुर्भगाक्षिडा देवः प्यातिस्त्रिनयनप्रिया ॥ ४९ ॥

मरीचिर्भगवान् रुद्रः सम्भूतिः शर्ववल्लभा ।
गङ्गाधरोऽङ्गिरा ज्ञेयः स्मृतिः साक्षाद्गुमा स्मृता ॥ ५० ॥
पुलस्त्यः शशभृन्मौलिः प्रीतिः कान्ता पिनाकिनः ।
पुलहस्त्रिपुरध्वंसी तत्प्रिया तु शिवप्रिया ॥ ५१ ॥
ऋतुध्वंसी ऋतुः प्रोक्तः सन्नतिर्दयिता विभोः ।
त्रिनेत्रोऽत्रिरुमा साक्षादनसूया स्मृता बुधैः ॥ ५२ ॥
कश्यपः कालहा देवो देवमाता मહેश्वरी ।
वसिष्ठो मन्मथारातिर्देवी साक्षादरुन्धती ॥ ५३ ॥
शङ्करः पुरुषाः सर्वे स्त्रियः सर्वा महेश्वरी ।
सर्वे स्त्रीपुरुषास्तस्मात्तयोरेव विभूतयः ॥ ५४ ॥
विषयी भगवानीशो विषयः परमेश्वरी ।
श्राव्यं सर्वमुमात्रुपं श्रोता शूलवरायुधः ॥ ५५ ॥
प्रष्टव्यं वस्तुजातं तु धत्ते शङ्करवल्लभा ।
प्रष्टा स अेव विश्वात्मा बालयन्द्रावतंसकः ॥ ५६ ॥
द्रष्टव्यं वस्तुत्रुपं तु बिभर्ति भववल्लभा ।
द्रष्टा विश्वेश्वरो देवः शशिभार्ङ्गशिभामणिः ॥ ५७ ॥
रसजातं मडादेवी देवो रसयिता शिवः ।
प्रेयजातं य गिरिजा प्रेयांश्चैव गराशनः ॥ ५८ ॥
मन्तव्यवस्तुतां धत्ते सदा देवी महेश्वरी ।
मन्ता स अेव विश्वात्मा मडादेवो महेश्वरः ॥ ५९ ॥
बोद्ध्यव्यवस्तुत्रुपं तु बिभर्ति भववल्लभा ।
देवः स अेव भगवान् बोद्धा मुग्धेन्दुशेभरः ॥ ६० ॥
प्राणः पिनाकी सर्वेषां प्राणिनां भगवान् प्रभुः ।
प्राणस्थितिस्तु सर्वेषामम्बिका याम्बुत्रुपिणी ॥ ६१ ॥
बिभर्ति क्षेत्रतां देवी त्रिपुरान्तकवल्लभा ।
क्षेत्रज्ञात्वं तदा धत्ते भगवानन्तकान्तकः ॥ ६२ ॥
अडः शूलायुधो देवः शूलपाणिप्रिया निशा ।

आकाशः शङ्करो देवः पृथिवी शङ्करप्रिया ॥ ६३ ॥
 समुद्रो भगवानीशो वेला शैलेन्द्रकन्यका ।
 वृक्षो वृषध्वजो देवो लता विश्वेश्वरप्रिया ॥ ६४ ॥
 पुँल्लिङ्गमभिलं धत्ते भगवान् पुरशासनः ।
 स्त्रिंलिङ्गं चाभिलं धत्ते देवी देवमनोरमा ॥ ६५ ॥
 शब्दजालमशेषं तु धत्ते सर्वस्य वल्लभा ।
 अर्थस्वरूपमभिलं धत्ते भुग्धेन्द्रशेखरः ॥ ६६ ॥
 यस्य यस्य पदार्थस्य या या शक्तिरुदाहृता ।
 सा सा विश्वेश्वरी देवी स स सर्वो मलेश्वरः ॥ ६७ ॥
 यत्परं यत्पवित्रं य यत्पुण्यं यस्य मङ्गलम् ।
 तत्तदाह मलाभागास्तयोस्तेजोविजृम्भितम् ॥ ६८ ॥
 यथा दीपस्य दीपस्य शिष्या दीपयते गृहम् ।
 तथा तेजस्तयोरेतद् व्याप्य दीपयते जगत् ॥ ६९ ॥
 तृणादिशिवमूर्त्यन्तं विश्वभ्यातिशयकमः ।
 सन्निकर्षकमवशात्तयोरिति परा श्रुतिः ॥ ७० ॥
 सर्वाकारात्मकावेतौ सर्वश्रेयोविधायिनौ ।
 पूजनीयौ नमस्कार्यौ चिन्तनीयौ च सर्वदा ॥ ७१ ॥
 यथाप्रज्ञामिदं कृष्ण याथात्म्यं परमेशयोः ।
 कथितं छि मया तेऽद्य न तु तावद्विद्यतया ॥ ७२ ॥
 तत्कथं शक्यते वक्तुं याथात्म्यं परमेशयोः ।
 मङ्गलामपि सर्वेषां मनसोऽपि अहोर्गतम् ॥ ७३ ॥
 अन्तर्गतमनन्यानामीश्वरार्पितयेतसाम् ।
 अन्येषां बुद्ध्यनाहुढमाहुढं य यथैव तत् ॥ ७४ ॥
 येयमुक्ता विभूतिर्वै प्राहुती सा परा मता ।
 अप्राहुतां परामन्यां गुह्यां गुह्यविद्यो विदुः ॥ ७५ ॥
 यतो वाचो निवर्तन्ते मनसा चेन्द्रियैः सह ।
 अप्राहुती परा यैषा विभूतिः पारमेश्वरी ॥ ७६ ॥

सैवेऽ परमं धाम सैवेऽ परमा गतिः ।

सैवेऽ परमा काष्ठा विभूतिः परमेष्ठिनः ॥ ७७ ॥

तां प्राप्नुं प्रथतन्तेऽत्र जितश्चासा जितेन्द्रियाः ।

गर्भकारागृहद्वारं निश्छिद्रं घटितं यथा ॥ ७८ ॥

संसारशीविषालीढमृतसञ्ज्वनौषधम् ।

विभूतिं शिवयोर्विद्धान् बिभेति कुतश्चन ॥ ७९ ॥

यः परामपरां यैव विभूतिं वेत्ति तत्पतः ।

सोऽपरां भूतिमुल्लङ्घ्य परां भूतिं समश्नुते ॥ ८० ॥

अेतत्ते कथितं कृष्ण याथात्म्यं परमात्मनोः ।

रहस्यमपि योग्योऽसि भर्गभक्तो भवानिति ॥ ८१ ॥

नाशिष्येभ्योऽध्यशैवेभ्यो नाभक्त्येभ्यः कदाचन ।

व्याहरेदीशयोर्भूतिमिति वेदानुशासनम् ॥ ८२ ॥

तस्मात्त्वमतिकल्याण परेभ्यः कथयेन्न हि ।

त्वाद्देशेभ्योऽनुत्पेभ्यः कथयैतन्न यान्यथा ॥ ८३ ॥

विभूतिमेतां शिवयोर्योग्येभ्यो यः प्रदापयेत् ।

संसारसागरान् मुक्तः शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥ ८४ ॥

कीर्तनादस्य नश्यन्ति मलान्त्यः पापकोटयः ।

त्रिश्चतुर्धा समभ्यस्तैर्विनश्यन्ति ततोऽघिकाः ॥ ८५ ॥

नश्यन्त्यनिष्टरिपवो वर्धन्ते सुदुष्टस्तथा ।

विद्या य वर्धते शैवी मतिः सत्ये प्रवर्तते ॥ ८६ ॥

भक्तिः पराः शिवे साम्भे सानुगे सपरिच्छिद्ये ।

यद्यद्विष्टतमं यान्यत्तत्तदाप्रोत्यसंशयम् ॥ ८७ ॥

अन्तःशुचिः शिवे भक्तो विस्रब्धः कीर्तयेद्यदि ।

प्रबलैः कर्मभिः पूर्वैः कृलं येत्प्रतिबध्यते ।

पुनः पुनः समभ्यस्येत्तस्य नास्तीह दुर्लभम् ॥ ८८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये गौरीशङ्करविभूतियोगो नाम चतुर्थाऽध्यायः ॥

७.२.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

७.२.प. पञ्चमोऽध्यायः । पशुपतित्वज्ञानयोगः ।

उपमन्युरुवाच ।

विग्रहं देवदेवस्य विश्वमेतत् यरायरम् ।

तदेवं न विजानन्ति पशवः पाशगौरवात् ॥ १ ॥

तमेकमेव बलुधा वदन्ति यदुनन्दन ।

अजानन्तः परं भावमविकल्पं मलर्षयः ॥ २ ॥

अपरं ब्रह्मरूपं य परं ब्रह्मात्मकं तथा ।

केचिदालुर्महादेवमनादिनिधनं परम् ॥ ३ ॥

भूतेन्द्रियान्तःकरणप्रधानविषयात्मकम् ।

अपरं ब्रह्म निर्दिष्टं परं ब्रह्म सिधात्मकम् ॥ ४ ॥

भृत्त्वाद् भृत्तत्वाद्वा ब्रह्म येत्यभिधीयते ।

उभे ते ब्रह्मणो रूपे ब्रह्मणोऽधिपतेः प्रभोः ।

विधाविधास्वरूपीति कैश्चिदीशो निगद्यते ॥ ५ ॥

विधां तु येतनां प्राहुस्तथाविधामयेतनाम् ।

विधाविधात्मकं यैव विश्वं विश्वगुरोर्विभोः ॥ ६ ॥

रूपमेव न सन्देहो विश्वं तस्य वशे यतः ।

भ्रान्तिर्विधा परा येति शार्वं रूपं परं विदुः ॥ ७ ॥

अथथाबुद्धिरर्थेषु बलुधा भ्रान्तिरुच्यते ।

यथार्थाकारसंवित्तिर्विद्येति परिकीर्त्यते ॥ ८ ॥

विकल्परहितं तत्त्वं परमित्यभिधीयते ।

वैपरीत्यादसत् शब्दः कथ्यते वेदवादिभिः ॥ ९ ॥

तयोः पतित्वात्तु शिवः सदसत्पतिरुच्यते ।

क्षराक्षरात्मकं प्राहुः क्षराक्षरपरं परे ॥ १० ॥

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ।

उभे ते परमेशस्य रूपे तस्य वशे यतः ॥ ११ ॥

तयोः परः शिवः शान्तः क्षराक्षरापरः स्मृतः ।

समष्टिव्यष्टिरूपं य समष्टिव्यष्टिकारणम् ॥ १२ ॥
वदन्ति मुनयः डेसित् शिवं परमकारणम् ।
समष्टिमाहुस्त्व्यक्तं व्यष्टिं व्यक्तं तथैव य ॥ १३ ॥
ते रूपे परमेशस्य तद्विच्छायाः प्रवर्तनात् ।
तयोः कारणभावेन शिवं परमकारणम् ॥ १४ ॥
कारणार्थविदः प्राहुः समष्टिव्यष्टिकारणम् ।
जातिव्यक्तिस्वरूपीति कथ्यते कैश्चिदीश्वरः ॥ १५ ॥
या पिण्डेऽयनुवर्तेत सा जातिरिति कथ्यते ।
व्यक्तिव्यावृत्तिरूपं तं पिण्डजातं समाश्रयम् ॥ १६ ॥
जातयो व्यक्तयश्चैव तदाज्ञापारिपालिताः ।
यतस्ततो मूढादेवो जातिव्यक्तिवपुः स्मृतः ॥ १७ ॥
प्रधानपुरुषव्यक्तकालात्मा कथ्यते शिवः ।
प्रधानं प्रकृतिं प्राहुः क्षेत्रज्ञं पुरुषं तथा ॥ १८ ॥
त्रयोविंशतितत्त्वानि व्यक्तमाहुर्मनीषिणः ।
कालः कार्यप्रपञ्चस्य परिणामैककारणम् ॥ १९ ॥
अेषामीशोऽधिपो धाता प्रवर्तकनिवर्तकः ।
आविर्भावतिरोभावहेतुरेकः स्वराऽजः ॥ २० ॥
तस्मात् प्रधानपुरुषव्यक्तकालस्वरूपवान् ।
हेतुर्नेताधिपस्तेषां धाता योक्तो मधेश्वरः ॥ २१ ॥
विराट् छिरण्यगर्भात्मा कैश्चिदीशो निगद्यते ।
छिरण्यगर्भो लोकानां हेतुर्विश्वात्मको विराट् ॥ २२ ॥
अन्तर्यामी परश्चेति कथ्यते कविभिः शिवः ।
प्राज्ञस्तैजसविश्वात्मेत्यपरे सम्प्रयक्षते ॥ २३ ॥
तुरीयमपरे प्राहुः सौम्यमेव परे विदुः ।
माता मानं य मेयं य मतिं याहुस्त्वापरे ॥ २४ ॥
कर्ता क्रिया य कार्यं य करणं कारणं परे ।
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यात्मेत्यपरे सम्प्रयक्षते ॥ २५ ॥

तुरीयमपरे प्राडुस्तुर्यातीतमितीतरे ।
 तमाडुर्विगुणं केचिद्गुणवन्तं परे विदुः ॥ २६ ॥
 केचित्संसारिणं प्राडुस्तमसंसारिणं परे ।
 स्वतन्त्रमपरे प्राडुरस्वतन्त्रं परे विदुः ॥ २७ ॥
 धीरमित्यपरे प्राडुः सौम्यमेव परे विदुः ।
 रागवन्तं परे प्राडुर्वीतरागं तथा परे ॥ २८ ॥
 निष्क्रियं य परे प्राडुः सक्रियं येतरे जनाः ।
 निरिन्द्रियं परे प्राडुः सेन्द्रियं य तथा परे ॥ २९ ॥
 ध्रुवमित्यपरे प्राडुस्तमध्रुवमितीतरे ।
 अरूपं केचिदाडुर्वै रूपवन्तं परे विदुः ॥ ३० ॥
 अदृश्यमपरे प्राडुर्दृश्यमित्यपरे विदुः ।
 वाय्वमित्यपरे प्राडुरवाय्वमिति यापरे ।
 शब्दात्मकं परे प्राडुश्शब्दातीतमथापरे ॥ ३१ ॥
 केचित् चिन्तामयं प्राडुश्चिन्तया रक्षितं परे ।
 ज्ञानात्मकं परे प्राडुर्विज्ञानमिति यापरे ॥ ३२ ॥
 केचित् ज्ञेयमिति प्राडुरज्ञेयमिति केचन ।
 परमेकं तमेवाडुरपरं य तथा परे ॥ ३३ ॥
 अवेदं विकल्पमानं तु याथात्म्यं परमेष्ठिनः ।
 नाध्यवस्थन्ति मुनयो नानाप्रत्ययकारणात् ॥ ३४ ॥
 येः पुनः सर्वभावेन प्रपन्नाः परमेश्वरम् ।
 ते हि जानन्त्ययत्नेन शिवं परमकारणम् ॥ ३५ ॥
 यावत्पशुर्नैव पश्यत्यनीशं
 कविं पुराणं भुवनस्थेशितारम् ।
 तावद्दुःखे वर्तते भद्रपाशः
 संसारेऽस्मिञ्चकनेमिक्कमेण ॥ ३६ ॥
 यदा पश्यः पश्यते रुडमवर्णा
 कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम् ।
 तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय

निरञ्जनः परममुपैति साम्यम् ॥ ३७ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाण्डे पशुपतित्वज्ञानयोगो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥
७.२.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.६. षष्ठोऽध्यायः । शिवतत्त्ववर्णनम् ।

उपमन्चुरुवाच ।

न शिवस्थाणवो बन्धः कार्यो मायेय एव वा ।

प्राकृतो वाथ बोद्धा वा व्यलङ्कारात्मकस्तथा ॥ १ ॥

नैवास्य मानसो बन्धो न यैत्तो नेन्द्रियात्मकः ।

न च तन्मात्रबन्धोऽपि भूतबन्धो न कश्चन ॥ २ ॥

न च कालः कला यैव नाविधा नियतिस्तथा ।

न रागो न च विद्वेषः शम्भोरमिततेजसः ॥ ३ ॥

न यास्त्यभिनिवेशोऽस्य कुशलाकुशलान्यपि ।

कर्माणि तद्विपाकश्च सुभङ्गुप्ते य तत्कृते ॥ ४ ॥

आशयैर्नापि सम्बन्धः संस्कारैः कर्माणामपि ।

भोगैश्च भोगसंस्कारैः कालत्रितयगोचरैः ॥ ५ ॥

न तस्य कारणां कर्ता नादिरन्तस्तथान्तरम् ।

न कर्म करणां वापि नाकार्यं कार्यमेव च ॥ ६ ॥

नास्य बन्धुरबन्धुर्वा नियन्ता प्रेरकोऽपि वा ।

न पतिर्न गुरुस्त्राता नाधिको न समस्तथा ॥ ७ ॥

न जन्ममरणे तस्य न काङ्क्षितमकाङ्क्षितम् ।

न विधिर्न निषेधश्च न मुक्तिर्न च बन्धनम् ॥ ८ ॥

नास्ति यद्यदकल्याणं तत्तदस्य कदाचन ।

कल्याणं सकलं यास्ति परमात्मा शिवो यतः ॥ ९ ॥

स शिवः सर्वमेवेदमधिष्ठाय स्वशक्तिभिः ।

अप्रच्युतः स्वतो भावः स्थितः स्थाणुरतः स्मृतः ॥ १० ॥

शिवेनाधिष्ठितं यस्मात् जगत्स्थावरजङ्गमम् ।

सर्वरूपः स्मृतः शर्वस्तथा ज्ञात्वा न मुष्यति ॥ ११ ॥

शर्वो रुद्रो नमस्तस्मै पुरुषः सत्परो भवान् ।

छिरण्यबाहुर्भगवान् छिरण्यपतिरीश्वरः ॥ १२ ॥

अम्बिकापतिरीशानः पिनाकी वृषवाहनः ।

ऐको रुद्रः परं ब्रह्म पुरुषः कृष्णपिङ्गलः ॥ १३ ॥

बालाग्रमात्रो हृन्मध्ये विचिन्त्यो दडरान्तरे ।

छिरण्यकेशः पद्माक्षो ङ्यरुणस्ताम्र एव च ॥ १४ ॥

योऽवसर्पत्यसौ देवो नीलग्रीवो छिरण्यमयः ।

सौम्योऽधोरस्तथा मिश्रश्चाक्षारश्चामृतोऽव्ययः ॥ १५ ॥

स पुंविशेषः परमो भगवानन्तकान्तकः ।

येतनायेतनोन्मुक्तः प्रपञ्चास्य परात्परः ॥ १६ ॥

शिवेनातिशयत्वेन ज्ञानैश्वर्ये विलोकिते ।

लोकेशातिशयत्वेन स्थितं प्रादुर्भनीषिणः ॥ १७ ॥

प्रतिसर्गप्रसूतानां ब्रह्मणां शास्त्रविस्तरम् ।

उपदेष्टा स एवाद्यौ कालावच्छेदवर्तिनाम् ॥ १८ ॥

कालावच्छेदयुक्तानां गुणैराम्यसौ गुरुः ।

सर्वेषामेव सर्वेशः कालावच्छेदवर्जितः ॥ १९ ॥

शुद्धा स्वाभाविकी तस्य शक्तिः सर्वातिशायिनी ।

ज्ञानमप्रतिमं नित्यं वपुरत्यन्तनिर्मलम् ॥ २० ॥

ऐश्वर्यमप्रतिद्वन्द्वं सुष्पमात्यन्तिकं बलम् ।

तेजःप्रभावो वीर्यं च क्षमा कारुण्यमेव च ॥ २१ ॥

परिपूर्णस्य सर्गाद्यैर्नात्मनोऽस्ति प्रयोजनम् ।

परानुग्रह एवास्य हृलं सर्वस्य कर्मणः ॥ २२ ॥

प्रणवो वायकस्तस्य शिवस्य परमात्मनः ।

शिवरुद्रादिशब्दानां प्रणवो हि परः स्मृतः ॥ २३ ॥

शम्भोः प्रणववाय्यस्य भवनात्तज्जपादपि ।
 या सिद्धिः सा परा प्राप्या भवत्येव न संशयः ॥ २४ ॥
 तस्मादेकाक्षरं देवमादुरागमपारगाः ।
 वाय्यवायकयोरेक्यं मन्यमाना मनस्विनः ॥ २५ ॥
 अस्य मात्राः समाख्याताश्चतस्रो वेदमूर्द्धनि ।
 अकारश्चाप्युकारश्च मकारो नाद एत्यपि ॥ २६ ॥
 अकारं बह्व्यं प्रादुरुकारो यजुरुच्यते ।
 मकारः सामनादोऽस्य श्रुतिराथर्वणी स्मृता ॥ २७ ॥
 अकारश्च मलाभीजं रजः स्रष्टा यतुर्भुजः ।
 उकारः प्रकृतिर्योनिः सत्त्वं पालयिता हरिः ॥ २८ ॥
 मकारः पुरुषो भीजं तमः संछारको हरः ।
 नादः परः पुमानीशो निर्गुणो निष्क्रियः शिवः ॥ २९ ॥
 सर्वं तिसृभिरेवेदं मात्राभिर्निष्पिलं त्रिधा ।
 अभिधाय शिवात्मानं बोधयत्यर्धमात्रया ॥ ३० ॥
 यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चिद्-
 यस्मान्नाणीयो न जयायोऽस्ति किञ्चित् ।
 वृक्ष एव स्तब्धो द्विवि तिष्ठत्येक-
 स्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम् ॥ ३१ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाष्ये शिवतत्त्ववर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ७.२.६ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.७. सप्तमोऽध्यायः । शिवतत्त्वकथनम् ।

उपमन्युरुचय ।
 शक्तिः स्वाभाविकी तस्य विद्या विश्वविलक्षणा ।
 ऐकानेकस्य रूपेण भाति भानोश्चि प्रभा ॥ १ ॥
 अनन्ताः शक्तयो यस्या एच्छाज्ञानङ्कियादयः ।

मायाद्याश्चात्मवन्वहोर्विस्फुलिङ्गा यथा तथा ॥ २ ॥

सदाशिवेश्वराद्या ङि विद्याविद्येश्वराद्यः ।

अत्मवन् पुरुषाश्चास्याः प्रकृतिश्च परात्परा ॥ ३ ॥

मडदादिविशेषान्तास्त्वजाद्याश्चापि मूर्तयः ।

यस्यान्यदस्ति तत्सर्वं तस्याः कार्यं न संशयः ॥ ४ ॥

सा शक्तिः सर्वगा सूक्ष्मा प्रबोधानन्दरूपिणी ।

शक्तिमानुष्यते देवः शिवः शीतांशुभूषणः ॥ ५ ॥

वेद्यः शिवः शिवा विद्या प्रज्ञा यैव श्रुतिः स्मृतिः ।

धृतिरेषा स्थितिर्निष्ठा ज्ञानेच्छाकर्मशक्तयः ॥ ६ ॥

आज्ञा यैव परं ब्रह्म द्वे विद्ये य परापरे ।

शुद्धविद्या शुद्धकला सर्वं शक्तिकृतं यतः ॥ ७ ॥

माया य प्रकृतिर्ज्वो विकारो विकृतिस्तथा ।

असञ्च सञ्च यत्किञ्चित्तया सर्वमिदं ततम् ॥ ८ ॥

सा देवी मायया सर्वं ब्रह्माण्डं सयराचरम् ।

मोडयत्यप्रयत्नेन भोगयत्यपि लीलया ॥ ९ ॥

अनया सड सर्वेशः सप्तविंशप्रकारया ।

विश्वं व्याप्य स्थितस्तस्मात् मुक्तिरत्र प्रवर्तते ॥ १० ॥

मुमुक्षुवः पुरा डेयिन्मुनयो ब्रह्मवादिनः ।

संशयाविष्टमनसो विस्मृशन्ति यथातथम् ॥ ११ ॥

किं कारणं कुतो जाता ज्ज्वामः डेन वा वयम् ।

कुत्रास्माकं सम्प्रतिष्ठा डेन वाधिष्ठिता वयम् ॥ १२ ॥

डेन वर्तामहे शश्वत्सुप्पेष्वन्येषु यानिशम् ।

अविलङ्घ्या य विश्वस्य व्यवस्था डेन वा कृता ॥ १३ ॥

कालस्य भावो नियतिर्यदृच्छा नात्र युज्यते ।

भूतानि योनिः पुरुषो योगी यैषां परोऽथवा ॥ १४ ॥

अयेतनत्वात्कालादेश्चेतनत्वेऽपि यात्मनः ।

सुभट्टुभानि भूतत्वादनीशत्वाद्धियार्यते ॥ १५ ॥

तद्धानयोगानुगताः प्रपश्यन् शक्तिमैश्वरीम् ।
पाशविच्छेदिकां साक्षान्निगूढां स्वगुणैर्बृशम् ॥ १६ ॥
तथा विच्छिन्नपाशास्ते सर्वकारणकारणम् ।
शक्तिमन्तं महादेवमपश्यन्टिव्ययक्षुषा ॥ १७ ॥
यः कारणान्यशेषाणि कालात्मसहितानि य ।
अप्रमेयोऽनया शक्त्या सकलं योऽपितिष्ठति ॥ १८ ॥
ततः प्रसाद्योगेन योगेन परमेष्वा य ।
दृष्टेन भक्तियोगेन दिव्यां गतिमवाप्नुयुः ॥ १९ ॥
तस्मात्सह तथा शक्त्या हृदि पश्यन्ति ये शिवम् ।
तेषां शाश्वतिका शान्तिर्नैतरेषामिति श्रुतिः ॥ २० ॥
न हि शक्तिमतः शक्त्या विप्रयोगोऽस्ति जातुचित् ।
तस्मात् शक्तेः शक्तिमतस्तादात्म्यान्निर्वृतिर्द्रव्योः ॥ २१ ॥
ऋभो विवक्षितो नूनं विमुक्तौ ज्ञानकर्मणोः ।
प्रसादे सति सा मूर्तिर्यस्मात्करतले स्थिता ॥ २२ ॥
देवो वा दानवो वापि पशुर्वा विडगोऽपि वा ।
कीरो वाथ कृमिर्वापि मुख्यते तत्प्रसादतः ॥ २३ ॥
गर्भस्थो जायमानो वा बालो वा तरुणोऽपि वा ।
वृद्धो वा भ्रियमाणो वा स्वर्गस्थो वाथ नारकी ॥ २४ ॥
पतितो वापि धर्मात्मा पण्डितो मूढ एव वा ।
प्रसादे तत्क्षणादेव मुख्यते नात्र संशयः ॥ २५ ॥
अयोग्यानां च कारुण्याद्भक्तानां परमेश्वरः ।
प्रसीदति न सन्देहो विगृह्य विविधान् मलान् ॥ २६ ॥
प्रसादेव सा भक्तिः प्रसादो भक्तिःसम्भवः ।
अवस्थाभेदमुत्प्रेक्ष्य विद्वांसतत्र न मुह्यति ॥ २७ ॥
प्रसादपूर्विका येयं भुक्तिमुक्तिविधायिनी ।
नैव सा शक्यते प्राप्तुं नरैरेकेन जन्मना ॥ २८ ॥
अनेकजन्मसिद्धानां श्रीतस्मात्तानुवर्तिनाम् ।
विरक्तानां प्रबुद्धानां प्रसीदति मહેश्वरः ॥ २९ ॥

प्रसन्ने सति देवेशे पशौ तस्मिन् प्रवर्तते ।
 अस्ति नाथो ममेत्यल्पा भक्तिर्बुद्धिपुरःसरा ॥ ३० ॥
 तपसा विविधैः शैवैर्धर्मैः संयुज्यते नरः ।
 तत्रयोगे तदभ्यासस्ततो भक्तिः परा भवेत् ॥ ३१ ॥
 परया य तथा भक्त्या प्रसादो लभ्यते परः ।
 प्रसादात्सर्वपाशेभ्यो मुक्तिर्मुक्तस्य निर्वृतिः ॥ ३२ ॥
 अल्पभावोऽपि यो मर्त्यः सोऽपि जन्मत्रयात्परम् ।
 न योनियन्त्रपीडायै भवेन्नैवात्र संशयः ॥ ३३ ॥
 साङ्गान्ङगा य या सेवा सा भक्तिरिति कथ्यते ।
 सा पुनर्बिधते त्रेधा मनोवाक्कायसाधनैः ॥ ३४ ॥
 शिवरूपादिश्रित्ता या सा सेवा मानसी स्मृता ।
 जपादिर्वाचिकी सेवा कर्मपूजादि कायिकी ॥ ३५ ॥
 सेयं त्रिसाधना सेवा शिवधर्मश्च कथ्यते ।
 स तु पञ्चविधः प्रोक्तः शिवेन परमात्मना ॥ ३६ ॥
 तपः कर्म जपो ध्यानं ज्ञानं येति समासतः ।
 कर्म लिङ्गार्थनाथं य तपश्चान्द्रायणादिकम् ॥ ३७ ॥
 जपस्त्रिधा शिवाभ्यासश्चिन्ता ध्यानं शिवस्य तु ।
 शिवागमोक्तं यज्ज्ञानं तदत्र ज्ञानमुच्यते ॥ ३८ ॥
 श्रीकण्ठेन शिवेनोक्तं शिवायै य शिवागमः ।
 शिवाश्रितानां कारुण्यार्थेयसामेकसाधनम् ॥ ३९ ॥
 तस्माद्भिवर्धयेद्भक्तिं शिवे परमकारणे ।
 त्यजेच्च विषयासङ्गं श्रेयोऽर्थी मतिमान्नरः ॥ ४० ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरपाण्डे शिवतत्त्वकथनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७.२.७ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.८. अष्टमोऽध्यायः । शिवतत्त्वज्ञाने व्यासावतारवर्णनम् ।

कृष्ण उवाच ।

भगवन् श्रोतुमिच्छामि शिवेन परिभाषितम् ।

वेदसारे शिवज्ञानं स्वाश्रितानां विमुक्तये ॥ १ ॥

अभक्तानामबुद्धीनामयुक्तानामगोरम् ।

अर्थैर्दशर्षैः संयुक्तं गूढमप्राज्ञानिन्दितम् ॥ २ ॥

वर्णाश्रमकुतैर्धर्मैर्विपरीतं क्वचित्समम् ।

वेदात् षडङ्गाद्बुद्ध्युत्पत्त्याद्योगाख्य कृत्स्नशः ॥ ३ ॥

शतकोटिप्रमाणेन विस्तीर्णं ग्रन्थसङ्ग्रहया ।

कथितं परमेशेन तत्र पूजा कथं प्रभोः ॥ ४ ॥

कस्याधिकारः पूजादौ ज्ञानयोगादयः कथम् ।

तत्सर्वं विस्तरादेव वक्तुमर्हसि सुप्रत ॥ ५ ॥

उपमन्युरुवाच ।

शैवं सङ्क्षिप्य वेदोक्तं शिवेन परिभाषितम् ।

स्तुतिनिन्दार्दिरुद्धितं सद्यः प्रत्ययकारकम् ॥ ६ ॥

गुरुरुपसादृशं दिव्यमनायासेन मुक्तिदम् ।

कथयिष्ये समासेन तस्य शक्यो न विस्तरः ॥ ७ ॥

सिसृक्षया पुराव्यक्ताच्छिवः स्थाणुर्महेश्वरः ।

सत्कार्यकारणोपेतः स्वयमाविरभूत्प्रभुः ॥ ८ ॥

जनयामास य तदा ऋषिर्विश्वाधिकः प्रभुः ।

देवानां प्रथमं देवं ब्रह्माणं ब्रह्मणस्पतिम् ॥ ९ ॥

ब्रह्मापि पितरं देवं जायमानं न्यवैक्षत ।

तं जायमानं जनको देवः प्रापश्यदाज्ञया ॥ १० ॥

दृष्टो रुद्रेण देवोऽसावसृजद्विश्वमीश्वरः ।

वर्णाश्रमव्यवस्थां य चकार स पृथङ् पृथङ् ॥ ११ ॥

सोमं ससर्ज यज्ञार्थं सोमाद् धीः समजायत ।

धरा य वक्तिः सूर्यश्च यज्ञो विष्णुः शयीपतिः ॥ १२ ॥

ते यान्ये य सुरा रुद्र रुद्राध्यायेन तुष्टुवुः ।

प्रसन्नवदनस्तस्थौ देवानामग्रतः प्रभुः ॥ १३ ॥

अपङ्क्त्य स्ववीलार्थं तेषां ज्ञानं भुञ्जतः ।
तमपृच्छंस्ततो देवाः को भवानिति मोहिताः ॥ १४ ॥

सोऽब्रवीद्भगवान् रुद्रो ह्यलमेकः पुरातनः ।
आसं प्रथममेवालं वर्तामि य सुरोत्तमाः ॥ १५ ॥

भविष्यामि य मत्तोऽन्यो व्यतिरिक्तो न कश्चन ।
अलमेव जगत् सर्वं तर्पयामि स्वतेजसा ॥ १६ ॥

मत्तोऽधिकः समो नास्ति मां यो वेद स मुच्यते ।
धृत्युक्त्वा भगवान् रुद्रस्तत्रैवान्तरघत्त सः ॥ १७ ॥

अपश्यन्तस्तमीशानं स्तुवन्तश्चैव सामभिः ।
प्रतं पाशुपतं कृत्वा त्वथर्वशिरसि स्थितम् ॥ १८ ॥

भस्मसञ्छन्नसर्वाङ्गा बभूवुरमरास्तदा ।
अथ तेषां प्रसादार्थं पशूनां पतिरीश्वरः ॥ १९ ॥

सगणश्चोमया सार्धं सान्निध्यमकरोत्प्रभुः ।
यं विनिद्रा जितश्चासा योगिनो दग्धकिल्बिषाः ॥ २० ॥

दृष्टि पश्यन्ति तं देवं ददृशुर्दुवपुङ्गवाः ।
यामाहुः परमां शक्तिमीश्वरेष्ठानुवर्तिनीम् ॥ २१ ॥

तामपश्यन् भुञ्जतस्य वामतो वामलोचनाम् ।
ये विनिर्धूतसंसाराः प्राप्ताः शैवं परं पदम् ॥ २२ ॥

नित्यसिद्धाश्च ये वान्ये ते य दृष्ट्वा गणेश्वराः ।
अथ तं तुष्टुवुर्देवा देव्या सह भुञ्जतम् ॥ २३ ॥

स्तोत्रैर्भाञ्जितैर्दिव्यैः श्रोतैः पौराणिकैरपि ।
देवोऽपि देवानालोक्य धृष्ट्या वृषभध्वजः ॥ २४ ॥

तुष्टोऽस्मीत्याह सुप्रीतः स्वभावमधुरां गिरम् ।
अथ सुप्रीतमनसं प्रणिपत्य वृषध्वजम् ।

अर्थमलत्तमं देवाः पप्रच्छुश्चिमादरात् ॥ २५ ॥

देवा उचुः ।

भगवन् केन मार्गोऽप्यपूजनीयोऽसि भूतले ।

कस्याधिकारः पूजायां वक्तुमर्हसि तत्त्वतः ॥ २६ ॥

ततः सस्मितमालोक्य देवीं देववरो हरः ।

स्वयंपं दर्शयामास घोरं सूर्यात्मकं परम् ॥ २७ ॥

सर्वैश्वर्यगुणोपेतं सर्वतेजोमयं परम् ।

शक्तिभिर्मूर्तिभिश्चाङ्गैर्ग्रहैर्देवैश्च संवृतम् ॥ २८ ॥

अष्टबाहुं यतुर्वक्त्रमर्धनारीकमद्भुतम् ।

दृष्ट्वैवमद्भुताकारं देवा विष्णुपुरोगमाः ॥ २९ ॥

बुद्ध्वा दिवाकरं देवं देवीं चैव निशाकरम् ।

पञ्चभूतानि शेषाणि तन्मयं च यरायरम् ॥ ३० ॥

येवमुक्त्वा नमश्चक्रुस्तस्मै यार्ध्यं प्रदाय वै ॥ ३१ ॥

सिन्दूरवर्णाय सुमार्दलाय

सुवर्णवर्णामरलाय तुभ्यम् ।

पद्मामनेत्राय सपङ्कजाय

ब्रह्मेन्द्रनारायणकारलाय ॥ ३२ ॥

सुरत्नपूर्णां ससुवर्णतोयं

सुकुङ्कुमाद्यं सकुशं सपुष्पम् ।

प्रदत्तमादाय सलेमपात्रं

प्रशस्तमर्घ्यं भगवन् प्रसीद ॥ ३३ ॥

नमः शिवाय शान्ताय सगणायदिडेते ।

रुद्राय विष्णवे तुभ्यं ब्रह्मणे सूर्यमूर्तये ॥ ३४ ॥

यः शिवं मार्दले सौरि सम्भूजयैव समाहितः ।

प्रातर्मध्याह्नसायाह्ने प्रदधादर्थमुत्तमम् ॥ ३५ ॥

प्रणामेद्वा पठेदेतान् शलोकान् श्रुतिमुष्मानिमान् ।

न तस्य दुर्लभं किञ्चिद्भक्तश्चेन्मुच्यते दृढम् ॥ ३६ ॥

तस्मादभ्यर्चयेन्नित्यं शिवमादित्यरूपिणम् ।

धर्मकामार्थमुक्त्यर्थं मनसा कर्मणा गिरा ॥ ३७ ॥

अथ देवान् समालोक्य मार्दलस्थो मलेश्वरः ।

सर्वांगमोत्तरं दत्त्वा शास्त्रमन्तरधाद्भरः ॥ ३८ ॥

તત્ર પૂજાધિકારોઽયં બ્રહ્મક્ષત્રવિશામિતિ ।
 જ્ઞાત્વા પ્રણમ્ય દેવેશં દેવા જગ્મુર્યથાગતમ્ ॥ ૩૯ ॥
 અથ કાલેન મહતા તસ્મિન્ શાસ્ત્રે તિરોહિતે ।
 ભર્તારં પરિપ્રચ્છ તદદ્કુસ્થા મહેશ્વરી ॥ ૪૦ ॥
 તથા સગ્ચોદિતો દેવો દેવ્યા ચન્દ્રવિભૂષણઃ ।
 અવદત્કરમુદ્ધૃત્ય શાસ્ત્રં સર્વાગમોત્તરમ્ ॥ ૪૧ ॥
 પ્રવર્તિતં ચ તલ્લોકે નિયોગાત્પરમેષ્ઠિનઃ ।
 મયાગસ્ત્યેન ગુરુણા દધીયેન મહર્ષિણા ॥ ૪૨ ॥
 સ્વયમપ્યવતીર્યોર્વ્યા યુગાવર્તેષુ શૂલધૃક્ ।
 સ્વાશ્રિતાનાં વિમુક્ત્યર્થં કુરુતે જ્ઞાનસન્તતિમ્ ॥ ૪૩ ॥
 ઋભુઃ સત્યો ભાર્ગવશ્ચ હ્યડ્ગિરાઃ સવિતા દ્વિજાઃ ।
 મૃત્યુઃ શતકૃતુર્ધીમાન્ વસિષ્ઠો મુનિપુડ્ગવઃ ॥ ૪૪ ॥
 સારસ્વતસ્ત્રિધામા ચ ત્રિવૃત્તો મુનિપુડ્ગવઃ ।
 શતતેજાઃ સ્વયં ધર્મો નારાયણ ઇતિ શ્રુતઃ ॥ ૪૫ ॥
 સ્વરક્ષશ્ચારુણિર્ધીમાંસ્તથા ચૈવ કૃતગ્જયઃ ।
 મામતેયો ભરદ્વાજો ગૌતમઃ કવિરુત્તમઃ ॥ ૪૬ ॥
 વાયઃસ્રવા મુનિસ્સાક્ષાત્તથા સૂક્ષ્માયણિઃ શુચિઃ ।
 તૃણાબિન્દુર્મુનિઃ કૃષ્ણઃ શક્તિઃ શાક્તેય ઉત્તરઃ ॥ ૪૭ ॥
 જાતૂકણ્ઠ્યો હરિઃ સાક્ષાત્ કૃષ્ણદ્વૈપાયનો મુનિઃ ।
 વ્યાસાવતારાન્ શૃણ્વન્તુ કલ્પયોગેશ્વરાન્ ક્રમાત્ ॥ ૪૮ ॥
 લૈડ્ગે વ્યાસાવતારા હિ દ્વાપરાન્તેષુ સુપ્રતાઃ ।
 યોગાચાર્યાવતારાશ્ચ તથા શિષ્યેષુ શૂલિનઃ ॥ ૪૯ ॥
 તત્ર તત્ર વિભોઃ શિષ્યાશ્ચત્વારઃ સ્યુર્મહૌજસઃ ।
 શિષ્યાસ્તેષાં પ્રશિષ્યાશ્ચ શતશોઽય સહસ્રશઃ ॥ ૫૦ ॥
 તેષાં સમ્ભાવનાલ્લોકે શૈવાજ્ઞાકરણાદિભિઃ ।
 ભાગ્યવન્તો વિમુચ્યન્તે ભક્ત્યા ચાત્યન્તભાવિતાઃ ॥ ૫૧ ॥
 ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે સમમ્યાં વાયવીયસંહિતાયામુત્તરખણ્ડે શિવતત્ત્વજ્ઞાને વ્યાસાવતારવર્ણનં
 નામાષ્ટમોઽધ્યાયઃ ॥ ૭.૨.૮ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.८. नवमोऽध्यायः । शिवस्य योगावतारवर्णनम् ।

कृष्ण उवाच ।

युगावर्तेषु सर्वेषु योगाचार्यश्चलेन तु ।

अवतारान्ति शर्वस्य शिष्यांश्च भगवन् वद ॥ १ ॥

उपमन्युरुवाच ।

श्वेतः सुतारो मदनः सुखोत्रः कङ्क अथ च ।

लौगाक्षिश्च मडामायो जैगीषव्यस्तथैव च ॥ २ ॥

दधिवालश्च ऋषभो मुनिरुग्रोऽत्रिरेव च ।

सुपालको गौतमश्च तथा वेदशिरा मुनिः ॥ ३ ॥

गोकर्णश्च गुडावासी शिभाङ्गी चापरः स्मृतः ।

जटामाली चाट्टलासो दारुको वाङ्गुली तथा ॥ ४ ॥

मडाकालश्च शूली च दण्डी मुण्डीश अथ च ।

सडिष्णुः सोमशर्मा च लङ्गुलीश्चर अथ च ॥ ५ ॥

अथे वाराहकल्पेऽस्मिन् सममस्थान्तरो मनोः ।

अष्टाविंशतिसङ्ख्याता योगाचार्या युगङ्कमात् ॥ ६ ॥

शिष्याः प्रत्येकमेतेषां यत्वारः शान्तयेतसः ।

श्वेतादयश्च रुष्यान्तांस्तान् भ्रवीमि यथाङ्कमम् ॥ ७ ॥

श्वेतः श्वेतशिष्यश्चैव श्वेताश्च श्वेतलोहितः ।

दुन्दुभिः शतरूपश्च ऋथीकः डेतुमांस्तथा ॥ ८ ॥

विकेशश्च विकेशश्च विपाशः पाशनाशनः ।

सुमुष्णो दुर्मुष्णश्चैव दुर्गमो दुरतिक्रमः ॥ ९ ॥

सनत्कुमारः सनकः सनत्श्च सनातनः ।

सुधामा विरजश्चैव शङ्भश्चाङ्ग अथ च ॥ १० ॥

सारस्वतश्च मेघश्च मेघवाङ्कः सुवाङ्कः ।
 कपिलश्चासुरिः पञ्चशिखो बाष्कल एव च ॥ ११ ॥
 पराशराश्च गर्गश्च भार्गवश्चाङ्गिरास्तथा ।
 भलभन्धुर्निरामित्राः केतुशृङ्गस्तपोधनः ॥ १२ ॥
 लम्बोदरश्च लम्बश्च लम्बात्मा लम्बकेशकः ।
 सर्वज्ञः समबुद्धिश्च साध्यसिद्धिस्तथैव च ॥ १३ ॥
 सुधामा कश्यपश्चैव वसिष्ठो विरजास्तथा ।
 अनिरुग्रो गुरुश्रेष्ठः श्रवणोऽथ श्रविष्टकः ॥ १४ ॥
 कुण्डिश्च कुण्डिबाहुश्च कुशरीरः कुनेत्रकः ।
 काश्यपो ज्युशनाश्चैव व्यवनश्च भृलस्पतिः ॥ १५ ॥
 उतथ्यो वामदेवश्च महाकालो महाभिलः ।
 वायःश्रवाः सुवीरश्च श्यावकश्च यतीश्वरः ॥ १६ ॥
 छिरण्यनाभः कौशल्यो लोकाक्षिः कुथुमिस्तथा ।
 सुमन्तुर्जैमिनिश्चैव कुभन्धः कुशकन्धरः ॥ १७ ॥
 प्लक्षो दार्भायणश्चैव केतुमान् गौतमस्तथा ।
 भल्लवी मधुपिङ्गश्च श्वेतकेतुस्तथैव च ॥ १८ ॥
 उशिष्ठो बृलदशश्च देवलः कविरैव च ।
 शालिङ्गोत्रः सुवेषश्च युवनाश्वः शरद्वसुः ॥ १९ ॥
 अक्षपादः कणादश्च उल्लूको वत्स एव च ।
 कुलिकश्चैव गर्गश्च मित्रको रुच्य एव च ॥ २० ॥
 अते शिष्या मलेशस्य योगाचार्यस्वःपिण्डः ।
 सङ्ख्या च शतमेतेषां सल द्वादशसङ्ख्या ॥ २१ ॥
 सर्वे पाशुपताः सिद्धा भस्मोद्धूलितविग्रहाः ।
 सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञा वेदवेदाङ्गपारगाः ॥ २२ ॥
 शिवाश्रमरताः सर्वे शिवज्ञानपरायणाः ।
 सर्वे सङ्गविनिर्मुक्ताः शिवैकासक्तयेतसः ॥ २३ ॥
 सर्वद्वन्द्वसला धीराः सर्वभूतहिते रताः ।
 ऋजवो मृदवः स्वस्था जितक्रोधा जितेन्द्रियाः ॥ २४ ॥

रुद्राक्षमालाभरणास्त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकाः ।

शिभाजटाः सर्वजटा अजटा मुण्डशीर्षकाः ॥ २५ ॥

कृलमूलाशनप्रायाः प्राणायामपरायणाः ।

शिवाभिमानसम्पन्नाः शिवध्यानैकतत्पराः ॥ २६ ॥

समुन्मथितसंसारविषवृक्षाङ्कुरोद्गमाः ।

प्रयातुमेव सन्नद्धाः परं शिवपुरं प्रति ॥ २७ ॥

सदृशिकानिमान् मत्वा नित्यं यः शिवमर्थयेत् ।

स याति शिवसायुज्यं नात्र कार्या विचारणा ॥ २८ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे श्रीशिवमहापु सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये शिवस्य योगावतारवर्णनं नाम
नवमोऽध्यायः ॥ ७.२.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१०. दशमोऽध्यायः । शिवभक्तिवर्णनम् ।

कृष्ण उवाच ।

भगवन् सर्वयोगीन्द्र गणेश्वर मुनीश्वर ।

षडाननसमप्रण्य सर्वज्ञाननिधे गुरो ॥ १ ॥

प्रायस्त्वमवतीर्योर्व्या पाशविच्छिन्नये नृणाम् ।

महर्षिवपुरास्थाय स्थितोऽसि परमेश्वर ॥ २ ॥

अन्यथा हि जगत्यस्मिन् देवो वा दानवोऽपि वा ।

त्वतोऽन्यः परमं भावं को जानीयात् शिवात्मकम् ॥ ३ ॥

तस्मात्तव मुष्णोद्गीर्णं साक्षादिव पिनाकिनः ।

शिवज्ञानामृतं पीत्वा न मे तृप्तमभून्नमनः ॥ ४ ॥

साक्षात्सर्वजगत्कर्तुर्भर्तुरङ्कुं समाश्रिता ।

भगवन्दिनु पप्रच्छ भर्तारं परमेश्वरी ॥ ५ ॥

उपमन्युरुवाच ।

स्थाने पृष्टं त्वया कृष्ण तद्दक्ष्यामि यथातथम् ।
 भवभक्तस्य युक्तस्य तव कल्याणयेतसः ॥ ६ ॥
 महीधरवरे दिव्ये मन्दरे यारुकन्दरे ।
 देव्या सड मडादेवो दिव्यो ध्यानगतोऽभवत् ॥ ७ ॥
 तदा देव्याः प्रियसम्प्री सुस्मितास्या शुभावती ।
 कुल्लान्यतिमनोऽज्ञानि पुष्पाणि समुदाडरत् ॥ ८ ॥
 ततः स्वमङ्गमारोप्य देवीं देववरोडरः ।
 अलङ्कृत्य च तैः पुष्पैरास्ते लृष्टतरः स्वयम् ॥ ९ ॥
 अथान्तःपुरचारिण्यो देव्यो दिव्यविभूषणाः ।
 अन्तरङ्गा गणैन्द्राश्च सर्वलोकमडेश्वरीम् ॥ १० ॥
 भर्तारं परिपूर्णां च सर्वलोकमडेश्वरम् ।
 यामरासक्तलस्ताश्च देवीं देवं शिषेविरे ॥ ११ ॥
 ततः प्रियाः कथा वृत्ता विनोदाय मडेशयोः ।
 त्राणाय च नृणां लोके ये शिवं शरणं गताः ॥ १२ ॥
 तदावसरमालोक्य सर्वलोकमडेश्वरी ।
 भर्तारं परिप्रश्न्य सर्वलोकमडेश्वरम् ॥ १३ ॥
 देव्युवाच ।
 केन वश्यो मडादेवो मर्त्यानां मन्दयेतसाम् ।
 आत्मतत्त्वाद्यशक्तानामात्मनामङ्गतात्मनाम् ॥ १४ ॥
 ईश्वर उवाच ।
 न कर्माणा न तपसा न जपैर्नासनादितिः ।
 न ज्ञानेन न यान्येन वश्योऽलं श्रद्धया विना ॥ १५ ॥
 श्रद्धा मय्यस्ति येत्पुंसां येन केनापि डेतुना ।
 वश्यः स्पृश्यश्च दृश्यश्च पूज्यस्साम्भाष्य भवे च ॥ १६ ॥
 साध्या तस्मान् मयि शद्धा मां वशीकर्तुमिच्छता ।
 श्रद्धा डेतुः स्वधर्मस्य रक्षाणं वरिणामिड ॥ १७ ॥
 स्ववर्णाश्रमधर्मोऽथ वर्तते यस्तु मानवः ।
 तस्यैव भवति श्रद्धा मयि नान्यस्य कस्यचित् ॥ १८ ॥

आम्नायसिद्धमभिलं धर्ममाश्रमिणामिड ।
 ब्रह्मणा कथितं पूर्वं ममैवाज्ञापुनः सरम् ॥ १९ ॥
 स तु पैतामहो धर्मो बहुवित्तक्रियान्वितः ।
 नात्यन्तकृलभूयिष्ठः क्लेशायाससमन्वितः ।
 तेन धर्मोऽमहता श्रद्धां प्राप्य सुदुर्लभाम् ॥ २० ॥
 वर्णिनो ये प्रपद्यन्ते मामनन्यसमाश्रयाः ।
 तेषां सुप्तेन मार्गोऽयं धर्मकार्थमुक्तयः ॥ २१ ॥
 वर्णाश्रमसमायारो मया भूयः प्रकल्पितः ।
 तस्मिन् भक्तिमतामेव मदीयानां तु वर्णिनाम् ॥ २२ ॥
 अधिकारो न यान्येषामित्याज्ञा नैष्ठिकी मम ।
 तदाज्ञप्तेन मार्गोऽयं वर्णिनो मद्गुपाश्रयाः ॥ २३ ॥
 मलमायादिपाशेभ्यो विमुक्ता मत्प्रसादतः ।
 परं मदीयमासाद्य पुनरावृत्तिदुर्लभम् ।
 परमं मम साधर्म्यं प्राप्य निर्वृतिमाययुः ॥ २४ ॥
 तस्मात् लब्ध्वाप्यलब्ध्वा वा वर्णधर्मं मयेरितम् ।
 आश्रित्य मम भक्तश्चेत्स्वात्मनात्मनमुद्धरेत् ॥ २५ ॥
 अलब्धलाभ ऐवैष कोटिकोटिगुणाधिकः ।
 तस्मान्मे भुञ्जतो लब्धं वर्णधर्मं समाचरेत् ॥ २६ ॥
 ममावतारा ङि शुभे योगाचार्यच्छलेन तु ।
 सर्वान्तरेषु सन्त्यार्ये सन्ततिश्च सदस्रशः ॥ २७ ॥
 अयुक्तानामबुद्धीनामभक्तानां सुरेश्वरि ।
 दुर्लभं सन्ततिज्ञानं ततो यत्नात्समाश्रयेत् ॥ २८ ॥
 सा ङानिस्तन्मलच्छिद्रं स मोहस्सान्धमूकता ।
 यदन्यत्र श्रमं कुर्यान्मोक्षमार्गबलिष्कृतः ॥ २९ ॥
 ज्ञानं क्रिया य यर्या य योगश्चेति सुरेश्वरि ।
 यतुष्पादः समाभ्यातो मम धर्मः सनातनः ॥ ३० ॥
 पशुपाशपतिज्ञानं ज्ञानमित्यभिधीयते ।
 षडध्वशुद्धिर्विधिना गुर्वधीना क्रियोच्यते ॥ ३१ ॥

वार्णाश्रमप्रयुक्तस्य भयैव विहितस्य च ।
 मभार्यनाद्विधर्मस्य यर्या यर्येति कथ्यते ॥ ३२ ॥
 मद्गुक्तेनैव मार्गोऽण मध्यवस्थितयेतसः ।
 वृत्त्यन्तरनिरोधो यो योगो धृत्यभिधीयते ॥ ३३ ॥
 अश्वमेधगणान् श्रेष्ठं देवि चित्तप्रसाधनम् ।
 मुक्तिदं य तथा ल्येतद्गुप्त्राद्यं विषयैषिणाम् ॥ ३४ ॥
 विजितेन्द्रियवर्गस्य यमेन नियमेन च ।
 पूर्वपापहरो योगो विरक्तस्यैव कथ्यते ॥ ३५ ॥
 वैराग्याज्जायते ज्ञानं ज्ञानाधोगः प्रवर्तते ॥ ३६ ॥
 योगज्ञः पतितो वापि मुच्यते नात्र संशयः ।
 दया कार्याथ सततमहिंसा ज्ञानसङ्गुलः ॥ ३७ ॥
 सत्यमस्तेयमास्तिक्यं श्रद्धा येन्द्रियनिग्रहः ।
 अध्यापनं याध्ययनं यजनं याजनं तथा ॥ ३८ ॥
 ध्यानमीश्वरभावश्च सततं ज्ञानशीलता ।
 य अेवं वर्तते विप्रो ज्ञानयोगस्य सिद्धये ॥ ३९ ॥
 अथिरादेव विज्ञानं लब्ध्वा योगं च विन्दति ।
 दग्ध्वा देहमिमं ज्ञानी क्षणान् ज्ञानाग्निना प्रिये ।
 प्रसादान्मम योगज्ञः कर्मबन्धं प्रहास्यति ॥ ४० ॥
 पुण्यःपुण्यात्मकं कर्म मुक्तेस्तत्प्रतिबन्धकम् ।
 तस्मान्नियोगतो योगी पुण्यापुण्यं विवर्जयेत् ॥ ४१ ॥
 कुलकामनया कर्मकरणात्प्रतिबन्धते ।
 न कर्ममात्रकरणात्तस्मात्कर्मकुलं त्यजेत् ॥ ४२ ॥
 प्रथमं कर्मयज्ञेन बलिः सम्पूज्य मां प्रिये ।
 ज्ञानयोगरतो भूत्वा पश्चाद्दोगं समभ्यसेत् ॥ ४३ ॥
 विदिते मम याथात्म्ये कर्मयज्ञेन देहिनः ।
 न यजन्ति हि मां युक्ताः समलोष्टाश्मकाञ्चनाः ॥ ४४ ॥
 नित्ययुक्तो मुनिः श्रेष्ठो मद्भक्तश्च समाहितः ।
 ज्ञानयोगरतो योगी मम सायुज्यमाप्नुयात् ॥ ४५ ॥

अथाविरक्तचित्ता ये वर्णिनो मद्युपाश्रिताः ।
 ज्ञानयथा क्रियास्वेव तेऽधिदुर्मुस्तदुर्लभाः ॥ ४६ ॥
 द्विधा मत्पूजनं ज्ञेयं बाह्यमाभ्यन्तरं तथा ।
 वाऽभ्यन्तःकायभेदाच्च त्रिधा मद्भजनं विदुः ॥ ४७ ॥
 तपः कर्म जपो ध्यानं ज्ञानं वेत्यनुपूर्वशः ।
 पञ्चधा कथ्यते सद्भिस्तदेव भजनं पुनः ॥ ४८ ॥
 अन्यात्मविदितं बाह्यमस्मदभ्यर्थनादिकम् ।
 तदेव तु स्वसंवेद्यमाभ्यन्तरमुदाहृतम् ॥ ४९ ॥
 मनोमत्प्रवर्णं चित्तं न मनोमात्रमुच्यते ।
 मन्नामनिरता वाणी वाऽभ्यन्तः प्रवृत्ता ॥ ५० ॥
 विदुर्गैर्भ्रष्टासनादितिष्ठैस्त्रिपुण्ड्रैर्द्विरङ्कितः ।
 ममोपचारनिरतः कायः कायो न येतरः ॥ ५१ ॥
 मर्त्या कर्म विज्ञेयं बाह्ये यागादिनोच्यते ।
 मर्त्ये देवसंशोषस्तपः कृच्छ्रादि नो मतम् ॥ ५२ ॥
 जपः पञ्चाक्षराभ्यासः प्राणवाभ्यास एव च ।
 रुद्राध्यायादिकाभ्यासो न वेदाध्ययनादिकम् ॥ ५३ ॥
 ध्यानं मद्रूपचिन्ताद्यं नात्माद्यर्थसमाधयः ।
 ममागमार्थविज्ञानं ज्ञानं नान्यार्थवेदनम् ॥ ५४ ॥
 बाह्ये वाभ्यन्तरे वाथ यत्र स्थान्मनसो रतिः ।
 प्राग्वासनावशाद्देवि तत्तन्निष्ठां समाचरेत् ॥ ५५ ॥
 बाह्यादाभ्यन्तरं श्रेष्ठं भवेच्छतगुणाधिकम् ।
 असङ्कृत्वद्दोषाणां दृष्टानामध्यसम्भवात् ॥ ५६ ॥
 शौचमाभ्यन्तरं विद्यान् बाह्यं शौचमुच्यते ।
 अन्तः शौचविमुक्तात्मा शुचिरप्यशुचिर्यतः ॥ ५७ ॥
 बाह्यमाभ्यन्तरं चैव भजनं भवपूर्वकम् ।
 न भावरहितं देवि विप्रलभ्यैककारणम् ॥ ५८ ॥
 कृतकृत्यस्य पूतस्य मम किं क्रियते नरैः ।

भडिर्वाभ्यन्तरं वाध मया भावो ङि गृह्यते ॥ ५९ ॥
 भावैकात्मा ङिया देवि मम धर्मः सनातनः ।
 मनसा कर्मणा वाया ङ्यनपेक्ष्य हृलं क्वचित् ॥ ६० ॥
 हृलोद्देशेन देवेशि लघुर्मम समाश्रयः ।
 हृलार्थी तदभावे मां परित्यक्तुं क्षमो यतः ॥ ६१ ॥
 हृलार्थिनोऽपि यस्यैव मयि चित्तं प्रतिष्ठितम् ।
 भावानुभुपङ्कलदस्तस्याप्यलमनिन्दिते ॥ ६२ ॥
 हृलानपेक्षया येषां मनो मत्प्रवणं भवेत् ।
 प्रार्थयितुः हृलं पश्चाद्भक्तास्तेऽपि मम प्रियाः ॥ ६३ ॥
 प्राङ् संस्कारवशादेव ये विचिन्त्य हृलाहृले ।
 विवशा मां प्रपद्यन्ते मम प्रियतमा मताः ॥ ६४ ॥
 मल्लाभात्त परो लाभस्तेषामस्ति यथातथम् ।
 ममापि लाभस्तल्लाभात्पारः परमेश्वरि ॥ ६५ ॥
 मधनुग्रहस्तस्तेषां भावो मयि समर्पितः ।
 हृलं परमनिर्वाणं प्रयच्छति भवादिव ॥ ६६ ॥
 मडात्मनामनन्यानां मयि संन्यस्तयेतसाम् ।
 अष्टधा लक्षणं प्राङ्मर्म धर्माधिकारिणाम् ॥ ६७ ॥
 मद्भक्तजनवात्सल्यं पूजायां यानुमोदनम् ।
 स्वयमभ्यर्थनं शैव मर्त्ये याङ्गयेष्टितम् ॥ ६८ ॥
 मत्कथाश्रवणे भक्तिः स्वरनेत्राङ्गविङ्कियाः ।
 ममानुस्मरणं नित्यं यश्च मामुपजुवति ॥ ६९ ॥
 अेवमष्टविधं चिह्नं यस्मिन् भवेच्छेऽपि वर्तते ।
 स विप्रेन्द्रो मुनिः श्रीमान् स यतिः स य पण्डितः ॥ ७० ॥
 न मे प्रियश्चतुर्वेदी मद्भक्तो श्रपयोऽपि यः ।
 तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स य पूज्यो यथा ङ्यलम् ॥ ७१ ॥
 पत्रं पुष्पं हृलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
 तस्यालं न प्रणश्यामि स य मे न प्रणश्यति ॥ ७२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे शिवभक्तिवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥
७.२.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.११. ऐकादशोऽध्यायः । शिवज्ञानवर्णनम् ।

ईश्वर उवाच ।

अथ वक्ष्यामि देवेशि भक्तानामधिकारिणाम् ।

विदुषां द्विजमुष्यानां वर्णधर्मसमासतः ॥ १ ॥

त्रिःस्नानं याज्ञिकार्थं च लिङ्गार्थनमनुक्रमम् ।

दानमीश्वरभावश्च दया सर्वत्र सर्वदा ॥ २ ॥

सत्यं सन्तोषमास्तिज्यमहिंसा सर्वजन्तुषु ।

द्वीःश्रद्धाध्ययनं योगः सदाध्यापनमेव च ॥ ३ ॥

व्याभ्यानं ब्रह्मचर्यं च श्रवणं च तपः क्षमा ।

शौचं शिष्योपवीतं च उष्णीषं चोत्तरीयकम् ॥ ४ ॥

निषिद्धासेवनं चैव भस्मरुद्राक्षधारणम् ।

पर्वण्यभ्यर्चनं देवि चतुर्दश्यां विशेषतः ॥ ५ ॥

पानं च ब्रह्मचर्यस्य मासि मासि यथाविधि ।

अभ्यर्चनं विशेषेण तेनैव स्नाय मां प्रिये ॥ ६ ॥

सर्वङ्गियात्रसन्त्यागः श्राद्धात्रस्य च वर्जनम् ।

तथा पर्युषितात्रस्य यावदस्य विशेषतः ॥ ७ ॥

मद्यस्य मद्यगन्धस्य नैवेद्यस्य च वर्जनम् ।

सामान्यं सर्ववर्णानां ब्राह्मणानां विशेषतः ॥ ८ ॥

क्षमा शान्तिश्च सन्तोषः सत्यमस्तेयमेव च ।

ब्रह्मचर्यं मम ज्ञानं वैराग्यं भस्मसेवनम् ॥ ९ ॥

सर्वसङ्गनिवृत्तिश्च दृशैतानि विशेषतः ।

लिङ्गानि योगिनां भूयो दिवा भिक्षाशनं तथा ॥ १० ॥

वानप्रस्थाश्रमस्थानां समानमिदमिष्यते ।
 रात्रौ न भोजनं कार्यं सर्वेषां ब्रह्मचारिणाम् ॥ ११ ॥
 अध्यापनं याजनं च क्षत्रियस्याप्रतिग्रहः ।
 वैश्यस्य च विशेषेण मया नात्र विधीयते ॥ १२ ॥
 रक्षाणं सर्ववर्णानां युद्धे शत्रुवधस्तथा ।
 दृष्टपक्षिमृगाणां च दृष्टानां शातनं नृणाम् ॥ १३ ॥
 अविश्वासश्च सर्वत्र विश्वासो मम योगिषु ।
 स्त्रीसंसर्गश्च कालेषु यमूरक्षाणामेव च ॥ १४ ॥
 सदा सञ्चारितैश्चारैर्लोकवृत्तान्तवेदनम् ।
 सदास्त्रधारणं यैव भस्मकञ्चुकधारणम् ॥ १५ ॥
 राज्ञां ममाश्रमस्थानामेष धर्मस्य सङ्ग्रहः ।
 गौरक्षाणं च वाणिज्यं कृषिर्वैश्यस्य कथ्यते ॥ १६ ॥
 शुश्रूषेतस्वर्णानां धर्मः शूद्रस्य कथ्यते ।
 उद्यानकरणं यैव मम क्षेत्रसमाश्रयः ॥ १७ ॥
 धर्मपत्न्यास्तु गमनं गृहस्थस्य विधीयते ।
 ब्रह्मथर्ष्यं वनस्थानां यतीनां ब्रह्मचारिणाम् ॥ १८ ॥
 स्त्रीणां तु भर्तृशुश्रूषा धर्मो नान्यः सनातनः ।
 ममार्यनं च कल्याणि नियोगो भर्तुरस्ति येत् ॥ १९ ॥
 या नारी भर्तृशुश्रूषां विहाय प्रततत्परा ।
 सा नारी नरकं याति नात्र कार्या विचारणा ॥ २० ॥
 अथ भर्तृविहीनाया वक्ष्ये धर्मं सनातनम् ।
 प्रतं दानं तपः शौचं भूशय्यानक्तभोजनम् ॥ २१ ॥
 ब्रह्मथर्ष्यं सदा स्नानं भस्मना सविलेन वा ।
 शान्तिर्मौनं क्षमा नित्यं संविभागो यथाविधि ॥ २२ ॥
 अष्टाभ्यां च यतुर्दृश्यां पौर्णमास्यां विशेषतः ।
 अेकादश्यां च विधिवद्गुपवासो ममार्यनम् ॥ २३ ॥
 एति सङ्क्षेपतः प्रोक्तो मयाश्रमनिषेविणाम् ।
 ब्रह्मक्षत्रविशां देवि यतीनां ब्रह्मचारिणाम् ॥ २४ ॥

तथैव वानप्रस्थानां गृहस्थानां च सुन्दरि ।
शूद्राणामथ नारीणां धर्मं शेष सनातनः ॥ २५ ॥
ध्येयस्त्वयाऽलं देवेशि सदा जायः षडक्षरः ।
वेदोक्तमभिलं धर्ममिति धर्मार्थसङ्ग्रहः ॥ २६ ॥
अथ ये मानवा लोके स्वेच्छया धृतविग्रहाः ।
भावातिशयसम्पन्नाः पूर्वसंस्कारसंयुताः ॥ २७ ॥
विरक्ता वानुरक्ता वा स्त्रियादीनां विषयेष्वपि ।
पापैर्न ते विलिम्पन्ते पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ २८ ॥
तेषां ममात्मविज्ञानं विशुद्धानां विवेकिनाम् ।
मत्प्रसादाद्विशुद्धानां दुःखमाश्रमरक्षणम् ॥ २९ ॥
नास्ति कृत्यमकृत्यं च समाधिर्वा परायणम् ।
न विधिर्न निषेधश्च तेषां मम यथा तथा ॥ ३० ॥
तथेह परिपूर्णास्य साध्यं मम न विद्यते ।
तथैव कृतकृत्यानां तेषामपि न संशयः ॥ ३१ ॥
मद्भक्तानां छितार्थाय मानुषं भावमाश्रिताः ।
रुद्रलोकात्परिभ्रष्टास्ते रुद्रा नात्र संशयः ॥ ३२ ॥
ममानुशासनं यद्गद् ब्रह्मादीनां प्रवर्तकम् ।
तथा नराणामन्येषां तन्नियोगः प्रवर्तकः ॥ ३३ ॥
ममाज्ञाधारभावेन सद्भावातिशयेन च ।
मदालोकनमात्रेण सर्वपापक्षयो भवेत् ॥ ३४ ॥
प्रत्ययाश्च प्रवर्तन्ते प्रशस्तकूलसूयकाः ।
मयि भाववतां पुंसां प्रागदृष्टार्थगोचराः ॥ ३५ ॥
ऽम्भस्वेदोऽश्रुपातश्च कण्ठे च स्वरविड्धिया ।
आनन्दाद्युपलब्धेश्च भवेदाकस्मिन्की मुहुः ॥ ३६ ॥
स तैर्व्यस्तैः समस्तैर्वा लिङ्गैश्चैवभियाश्चिभिः ।
मन्दमध्योत्तमैर्भाविर्विज्ञेयास्ते नरोत्तमाः ॥ ३७ ॥
यथायोऽग्निसमावेशान्नाथो भवति डेवलम् ।

तथैव मम सान्निध्यात् ते केवलमानुषाः ॥ ३८ ॥
 उस्तपादादिसाधर्म्याद् रुद्रान् मर्त्यवपुर्धरान् ।
 प्राकृतानिव मन्वानो नावजानीत पण्डितः ॥ ३९ ॥
 अवज्ञानं कृतं तेषु नरैर्व्यामूढयेतनैः ।
 आयुः श्रियं कुलं शीलं छित्वा निरयभावहेत् ॥ ४० ॥
 ब्रह्मविष्णुसुरेशानामपि तूवायते पदम् ।
 मत्तोऽन्यदनपेक्षाणामुद्धृतानां मलात्मनाम् ॥ ४१ ॥
 अशुद्धं बौद्धमैश्वर्यं प्राकृतं पौरुषं तथा ।
 गुणेशानामतस्त्याज्यं गुणातीतपदैषिणाम् ॥ ४२ ॥
 अथ किं बहुनोक्तेन श्रेयः प्रायैकसाधनम् ।
 मयि चित्तसमासङ्गो येन केनापि हेतुना ॥ ४३ ॥
 उपमन्युरुवाच ।
 एत्थं श्रीकण्ठनाथेन शिवेन परमात्मना ।
 छिताय जगतामुक्तो ज्ञानसारार्थसङ्ग्राहः ॥ ४४ ॥
 विज्ञानसङ्ग्राहस्यास्य वेदशास्त्राणि कृत्स्नशः ।
 सेतिहासपुराणानि विद्या व्याख्यानविस्तरः ॥ ४५ ॥
 ज्ञानं ज्ञेयमनुष्ठेयमधिकारोऽथ साधनम् ।
 साध्यं येति षडर्थानां सङ्ग्राहत्वेऽसङ्ग्राहः ॥ ४६ ॥
 गुरोरधिपकृतं ज्ञानं ज्ञेयं पाशः पशुः पतिः ।
 विद्गार्थनाधनुष्ठेयं भक्तस्त्वधिकृतोऽपि यः ॥ ४७ ॥
 साधनं शिवमन्त्राद्यं साध्यं शिवसमानता ।
 षडर्थसङ्ग्राहस्यास्य ज्ञानात्सर्वज्ञतोऽप्यते ॥ ४८ ॥
 प्रथमं कर्मयज्ञादृर्भक्त्या वित्तानुसारतः ।
 बाह्येऽभ्यर्थ्य शिवं पश्चादन्तर्यागारतो भवेत् ॥ ४९ ॥
 रतिरभ्यन्तरे यस्य न बाह्ये पुण्यगौरवात् ।
 न कर्म करणीयं छि बहिस्तस्य मलात्मना ॥ ५० ॥
 ज्ञानाभूतेन तृप्तस्य भक्त्या शैवशिवात्मनः ।
 नान्तर्न य बहिः कृष्ण कृत्यमस्ति कदाचन ॥ ५१ ॥

तस्मात् कमेण सन्त्यज्य ब्राह्म्यमाभ्यन्तरं तथा ।
ज्ञानेन ज्ञेयमालोक्य ज्ञानं यापि परित्यजेत् ॥ ५२ ॥

नैकाग्रं चेच्छिवे चित्तं किं कृतेनापि कर्मणा ।
अेकाग्रमेव चेच्छित्तं किं कृतेनापि कर्मणा ॥ ५३ ॥

तस्मात्कर्मार्ण्यकृत्वा वा कृत्वा वान्तर्बहिःकृमात् ।
येन केनाप्युपायेन शिवे चित्तं निवेशयेत् ॥ ५४ ॥

शिवे निविष्टचित्तानां प्रतिष्ठितधियां सताम् ।
परत्रेह य सर्वत्र निर्वृतिः परमा भवेत् ॥ ५५ ॥

छन्दोगमः शिवायेति मन्त्रेणानेन सिद्धयः ।
स तस्मादधिगन्तव्यः परावरविभूतये ॥ ५६ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे समग्रं वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये शिवज्ञानवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ७.२.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१२. द्वादशोऽध्यायः । पञ्चाक्षरमहाडात्म्यवर्णनम् ।

श्रीकृष्ण उवाच ।

महर्षिवर सर्वज्ञ सर्वज्ञानमहोदधे ।

पञ्चाक्षरस्य माहात्म्यं श्रोतुमिच्छामि तत्त्वतः ॥ १ ॥

उपमन्युरुवाच ।

पञ्चाक्षरस्य माहात्म्यं वर्षकोटिशतैरपि ।

अशक्यं विस्तराद्भक्तुं तस्मात्सङ्क्षेपतः शृणु ॥ २ ॥

वेदे शिवागमे यायमुभयत्र षडक्षरः ।

सर्वेषां शिवभक्तानामशेषार्थप्रसाधकः ॥ ३ ॥

तदल्पाक्षरमर्थाढ्यं वेदसारं विमुक्तिदम् ।

आज्ञासिद्धमसन्दिग्धं वाक्यमेतत् शिवात्मकम् ॥ ४ ॥

नानासिद्धियुतं दिव्यं लोकयित्तानुरञ्जकम् ।

सुनिश्चितार्थं गम्भीरं वाक्यं तत्पारमेश्वरम् ॥ ५ ॥

मन्त्रं सुप्रभुभोव्यार्यमशेषार्थप्रसिद्धये ।

प्राडोन्नमः शिवायेति सर्वज्ञः सर्वदंढिनाम् ॥ ६ ॥

तद्भीजं सर्वविधानां मन्त्रमाधं षडक्षरम् ।

अतिसूक्ष्मं महार्थं यं ज्ञेयं तद्भट्भीजवत् ॥ ७ ॥

द्वेवो गुणत्रयातीतः सर्वज्ञः सर्वकृत्प्रभुः ।

ओमित्येकाक्षरे मन्त्रे स्थितः सर्वगतः शिवः ॥ ८ ॥

शानाधानि सूक्ष्माणि ब्रह्माण्येकाक्षराणि तु ।

मन्त्रे नमः शिवायेति संस्थितानि यथाक्रमम् ।

मन्त्रे षडक्षरे सूक्ष्मे पञ्चब्रह्मतनुः शिवः ॥ ९ ॥

वाच्यवाचकभावेन स्थितः साक्षात्स्वभावतः ।

वाच्यः शिवोऽप्रमेयत्वात् मन्त्रस्तद्वाचकः स्मृतः ॥ १० ॥

वाच्यवाचकभावोऽयमनादिः संस्थितस्तयोः ।

यथानादिप्रवृत्तोऽयं धोरसंसारसागरः ॥ ११ ॥

शिवोऽपि छि तथानादिः संसारान्मोचकः स्थितः ।

व्याधीनां भेषजं यद्भूतप्रतिपक्षः स्वभावतः ॥ १२ ॥

तद्भूत्संसारदोषाणां प्रतिपक्षः शिवः स्मृतः ।

असत्यस्मिन् जगन्नाथे तमोभूतमिदं भवेत् ॥ १३ ॥

अयेतनत्वात्प्रकृतेरज्ञात्वात्पुरुषस्य च ।

प्रधानपरमाण्वेति यावत्किञ्चिदयेतनम् ॥ १४ ॥

न तत्कर्तृ स्वयं दृष्टं बुद्धिमत्कारणं विना ।

धर्माधर्मोपदेशश्च बन्धमोक्षौ विचारणात् ॥ १५ ॥

न सर्वज्ञं विना पुंसामादिसर्गः प्रसिद्ध्यति ।

वैद्यं विना निरानन्दः क्लिश्यन्ते रोगिणो यथा ॥ १६ ॥

तस्मादनादिः सर्वज्ञः परिपूर्णाः सदाशिवः ।

अस्ति नाथः परित्राता पुंसां संसारसागरात् ॥ १७ ॥

आदिमध्यान्तनिर्मुक्तः स्वभावविमलः प्रभुः ।

सर्वज्ञः परिपूर्णाश्च शिवो ज्ञेयः शिवागमे ॥ १८ ॥

तस्याभिधानमन्त्रोऽयमभिधेयश्च स स्मृतः ।
 अभिधानाभिधेयत्वात् मन्त्रः सिद्धः परः शिवः ॥ १८ ॥
 अेतावत्तु शिवज्ञानमेतावत्परमं पदम् ।
 यदोन्नमः शिवायेति शिववाक्यं षडक्षरम् ॥ २० ॥
 विधिवाक्यमिदं शैवं नार्थवादं शिवात्मकम् ।
 यः सर्वज्ञः सुसम्पूर्णः स्वभावविमलः शिवः ॥ २१ ॥
 लोकानुग्रहकर्ता य स मृषार्थं कथं वदेत् ।
 यद्यथावस्थितं वस्तु गुणदोषैः स्वभावतः ॥ २२ ॥
 यावत्फलं य तत्पूर्णां सर्वज्ञस्तु यथा वदेत् ।
 रागाज्ञानाद्विभिर्दोषैर्ग्रस्तत्वादनृतं वदेत् ॥ २३ ॥
 ते येश्वरे न विद्येते ब्रूयात्स कथमन्यथा ।
 अज्ञाताशेषदोषेण सर्वज्ञेय शिवेन यत् ।
 प्रणीतममलं वाक्यं तत्प्रमाणं न संशयः ॥ २४ ॥
 तस्मादीश्वरवाक्यानि श्रद्धेयानि विपश्चिता ।
 यथार्थपुण्यपापेषु तदश्रद्धो ऋजत्यधः ॥ २५ ॥
 स्वर्गापवर्गसिद्ध्यर्थं भाषितं यत्सुशोभनम् ।
 वाक्यं मुनिवरैः शान्तैस्तद्विज्ञेयं सुभाषितम् ॥ २६ ॥
 रागद्वेषानृतकोधकामतृष्णानुसारि यत् ।
 वाक्यं निरयत्नेतुत्वात्तद्दुर्भाषितमुच्यते ॥ २७ ॥
 संस्कृतेनाऽपि किं तेन मृदुना ललितेन वा ।
 अविद्यारागवाक्येन संसारकलेश्चेतुना ॥ २८ ॥
 यश्छुत्वा जायते श्रेयो रागादीनां य सङ्क्षयः ।
 विरूपमपि तद्वाक्यं विज्ञेयमिति शोभनम् ॥ २९ ॥
 बद्धुत्वेऽपि हि मन्त्राणां सर्वज्ञेन शिवेन यः ।
 प्रणीतो विमलो मन्त्रो न तेन सदृशः क्वचित् ॥ ३० ॥
 साङ्गानि वेदशास्त्राणि संस्थितानि षडक्षरे ।
 न तेन सदृशस्तस्मान्मन्त्रोऽप्यस्त्यपरः क्वचित् ॥ ३१ ॥

सप्तकोटिमहामन्त्रैरुपमन्त्रैरनेकधा ।

मन्त्रः षडक्षरो भिन्नः सूत्रं वृत्त्यात्मना यथा ॥ ३२ ॥

शिवज्ञानानि यावन्ति विद्यास्थानानि यानि य ।

षडक्षरस्य सूत्रस्य तानि भाष्यं समासतः ॥ ३३ ॥

किं तस्य अद्भुभिर्मन्त्रैः शारत्रैर्वा अद्भुविस्तरैः ।

यस्योन्नमः शिवायेति मन्त्रोऽयं वृद्धि संस्थितः ॥ ३४ ॥

तेनाधीतं श्रुतं तेन कृतं सर्वमनुष्ठितम् ।

येनोन्नमः शिवायेति मन्त्राभ्यासः स्थिरीकृतः ॥ ३५ ॥

नमस्कारादिसंयुक्तं शिवायेत्यक्षरत्रयम् ।

जिह्वाग्रे वर्तते यस्य सङ्गलं तस्य श्रुवितम् ॥ ३६ ॥

अन्त्यजो वाधमो वापि भूर्धो वा पण्डितोऽपि वा ।

पञ्चाक्षरजपे निष्ठो मुख्यते पापपञ्जरात् ॥ ३७ ॥

धृत्युक्तं परमेशेन देव्या पृथेन शूलिना ।

डिताय सर्वमर्त्यानां द्विजानां तु विशेषतः ॥ ३८ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरपण्डे पञ्चाक्षरमहात्म्यवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥

७.२.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । पञ्चाक्षरमहात्म्यवर्णनम् ।

दिव्युवाच ।

कलौ कलुषिते काले दूर्जये दुरतिक्रमे ।

अपुण्यतमसाख्ये लोके धर्मपराज्जुषे ॥ १ ॥

क्षीणे वर्णाश्रमायारे सङ्कटे समुपस्थिते ।

सर्वाधिकारे सन्दिग्धे निश्चिते वापि पर्यये ॥ २ ॥

तद्योपदेशे विडते गुरुशिष्यक्रमे गते ।

डेनोपायेन मुख्यन्ते भक्तास्तव मधेश्वर ॥ ३ ॥

ईश्वर उवाच ।

आश्रित्य परमां विद्यां लुब्धां पञ्चाक्षरीं मम ।

भक्त्या यत्नान्मात्मानो मुख्यन्ते कलिजा नराः ॥ ४ ॥

मनोवाक्कायजैर्दोषैर्वक्तुं स्मर्तुमगोचरैः ।

दूषितानां कृतघ्नानां निन्दकानां छलात्मनाम् ॥ ५ ॥

लुब्धानां वडमनसामपि मत्प्रवण्णात्मनाम् ।

मम पञ्चाक्षरी विद्या संसारभयतारिणी ॥ ६ ॥

मयैवमसकृद्देवि प्रतिज्ञातं धरातले ।

पतितोऽपि विमुख्येत मद्भक्तो विधयाऽनया ॥ ७ ॥

दृष्ट्युवाच ।

कर्मायोग्यो भवेन्मर्त्यः पतितो यदि सर्वथा ।

कर्मायोगेन यत्कर्म कृतं यत् नरकाय हि ।

ततः कथं विमुख्येत पतितो विधयाऽनया ॥ ८ ॥

ईश्वर उवाच ।

तथ्यमेतत्त्वया प्रोक्तं तथा हि शृणु सुन्दरि ।

रुदस्यमिति मत्त्वैतद्गोपितं यन्मया पुरा ॥ ९ ॥

सामन्त्रकं मां पतितः पूजयेद्यदि मोहितः ।

नारकी स्यान्न सन्देहो मम पञ्चाक्षरं विना ॥ १० ॥

अभक्ष्णा वायुभक्ष्णाश्च ये चान्ये प्रतर्कशिताः ।

तेषामेतैर्प्रतैर्नास्ति मम लोकसमागमः ॥ ११ ॥

भक्त्या पञ्चाक्षरेणैव यो हि मां सकृद्दर्शयेत् ।

सोऽपि गच्छेन्मम स्थानं मन्त्रस्थास्यैव गौरवात् ॥ १२ ॥

तस्मात्तपांसि यज्ञाश्च प्रतानि नियमास्तथा ।

पञ्चाक्षरार्थनस्यैते कोट्यंशेनापि नो समः ॥ १३ ॥

भद्रो वाप्यथ मुक्तो वा पाशात्पञ्चाक्षरेण यः ।

पूजयेन्मां स मुख्येत नात्र कार्या विचारणा ॥ १४ ॥

अरुद्रो वा सरुद्रो वा सकृत्पञ्चाक्षरेण यः ।

पूजयेत्पतितो वापि मूढो वा मुख्यते नरः ॥ १५ ॥

षडक्षरेण वा देवि तथा पञ्चाक्षरेण वा ।
 स ब्रह्माङ्गेन मां भक्त्या पूजयेद्यदि मुच्यते ॥ १६ ॥
 पतितोऽपतितो वापि मन्त्रेणानेन पूजयेत् ।
 मम भक्तो जितकोधो सलब्धोऽलब्ध एव वा ॥ १७ ॥
 अलब्धाल्लब्ध एवेह कोटिकोटिगुणाधिकः ।
 तस्मात् लब्धवैव मां देवि मन्त्रेणानेन पूजयेत् ॥ १८ ॥
 लब्ध्वा सम्पूजयेद्यस्तु मैत्र्यादिगुणसंयुतः ।
 ब्रह्मचर्यरतो भक्त्या मत्सादृश्यमवाप्नुयात् ॥ १९ ॥
 किमत्र बहुनोक्तेन भक्ताः सर्वेऽधिकारिणः ।
 मम पञ्चाक्षरे मन्त्रे तस्मात् श्रेष्ठतरो हि सः ॥ २० ॥
 पञ्चाक्षरप्रभावेण लोकवेदमहर्षयः ।
 तिष्ठन्ति शाश्वता धर्मा देवाः सर्वमिदं जगत् ॥ २१ ॥
 प्रलये समनुप्राप्ते नष्टे स्थावरजङ्गमे ।
 सर्वं प्रकृतिमापन्नं तत्र संलयमेष्यति ॥ २२ ॥
 ओकोऽहं संस्थितो देवि न द्वितीयोऽस्ति कुत्रचित् ।
 तदा वेदाश्च शास्त्राणि सर्वे पञ्चाक्षरे स्थिताः ॥ २३ ॥
 ते नाशं नैव सम्प्राप्ता मच्छक्त्या ज्यनुपालिताः ।
 ततः सृष्टिरभून्मत्तः प्रकृत्यात्मप्रभेदतः ॥ २४ ॥
 गुणमूर्त्यात्मनां चैव ततोऽवान्तरसंलृप्तिः ।
 तदा नारायणः शेते देवो मायामयीं तनुम् ॥ २५ ॥
 आस्थाय भोगिपर्यङ्कशयने तोयमध्यगः ।
 तन्नाभिपङ्कजज्जातः पञ्चवक्त्रः पितामहः ॥ २६ ॥
 सिसृक्षमाणो लोकांस्त्रीन् सक्तो ज्यसलायवान् ।
 मुनीन्द्रश ससर्जदौ मानसानमितौजसः ॥ २७ ॥
 तेषां सिद्धिविवृद्ध्यर्थं मां प्रोवाच पितामहः ।
 मत्पुत्राणां मलादेव शक्तिं देहि महेश्वर ॥ २८ ॥
 इत्येवं प्रार्थितस्तेन पञ्चवक्त्रधरो ज्यलम् ।
 पञ्चाक्षराणि इमशः प्रोक्तवान् पद्मयोनये ॥ २९ ॥

स पञ्चवदनैस्तानि गृह्णैल्लोकपितामहः ।
वाय्ववायकभावेन ज्ञातवान्मां मडेश्वरम् ॥ ३० ॥
ज्ञात्वा प्रयोगं विधिवत् सिद्धमन्त्रः प्रजापतिः ।
पुत्रेभ्यः प्रददौ मन्त्रं मन्त्रार्थं य यथातथम् ॥ ३१ ॥
ते य लब्ध्वा मन्त्ररत्नं साक्षात् लोकपितामहात् ।
तदाज्ञानेन मार्गेण मदाराधनकाङ्क्षिणः ॥ ३२ ॥
मेरोस्तु शिभरे रभ्ये मुञ्जवान्नाम पर्वतः ।
मत्प्रियः सततं श्रीमान्मद्भक्तै रक्षितः सदा ॥ ३३ ॥
तस्याभ्याशे तपस्तीव्रं लोकं अष्टं समुत्सुकाः ।
दिव्यं वर्षसहस्रं तु वायुभक्षाः समाचरन् ॥ ३४ ॥
तेषां भक्तिमहं दृष्ट्वा सद्यः प्रत्यक्षतामियाम् ।
ऋषिं छन्दश्च कीलं य बीजशक्तिं य दैवतम् ॥ ३५ ॥
न्यासं षडङ्गं द्विगुण्यं विनियोगमशेषतः ।
प्रोक्तवानहमार्याणां जगत्सृष्टिविवृद्धये ॥ ३६ ॥
ततस्ते मन्त्रमहाताम्याद् ऋषयस्तपसौषिताः ।
सृष्टिं वितन्वते सम्यक् सदेवासुरमानुषीम् ॥ ३७ ॥
अस्याः परमविधायाः स्वरूपमधुनोच्यते ।
आदौ नमः प्रयोक्तव्यं शिवाय तु ततः परम् ॥ ३८ ॥
सौषा पञ्चाक्षरी विधा सर्वश्रुतिशिशोगता ।
सर्वजातस्य सर्वस्य बीजभूता सनातनी ॥ ३९ ॥
प्रथमं मन्मुषोद्गीर्णा सा ममैवास्ति वायिका ।
तप्तयामीकरप्रभ्या पीनोन्नतपयोधरा ॥ ४० ॥
यतुर्भुजा त्रिनयना बालेन्दुकृतशेभरा ।
पद्मोत्पलकरा सौम्या वरदाभयपालिका ॥ ४१ ॥
सर्वलक्षणसम्पन्ना सर्वाभरणभूषिता ।
सितपद्मासनासीना नीलकुञ्चितीमूर्द्धजा ॥ ४२ ॥
अस्याः पञ्चविधा वर्णाः प्रस्फुरद् रश्मिमाण्डलाः ।

पीतः कृष्णस्तथा धूम्रः स्वर्णाम्बो रक्त एव च ॥ ४३ ॥

पृथङ् प्रयोज्या यद्येते बिन्दुनादविभूषिताः ।

अर्द्ध्यन्द्रनिम्बो बिन्दुर्नादो दीपशिखाकृतिः ॥ ४४ ॥

बीजं द्वितीयं बीजेषु मन्त्रस्यास्य वरानने ।

दीर्घपूर्वं तुरीयस्य पञ्चमं शक्तिमादिशेत् ॥ ४५ ॥

वामदेवो नाम ऋषिः पङ्क्तिश्छन्द उदाहृतम् ।

देवता शिव एवाहुं मन्त्रस्यास्य वरानने ॥ ४६ ॥

गौतमोऽत्रिर्वरारोडे विश्वामित्रस्तथाऽगिराः ।

भरद्वाजश्च वर्णानां क्रमशश्चर्षयः स्मृताः ॥ ४७ ॥

गायत्र्यनुष्टुप् त्रिष्टुप् च छन्दांसि बृहती विराट् ।

छन्दो रुद्रो हरिर्ब्रह्मा स्कन्दस्तेषां च देवताः ॥ ४८ ॥

मम पञ्चमुपान्याहुः स्थाने तेषां वरानने ।

पूर्वादिश्चोर्ध्वपर्यन्तं नकारादि यथाक्रमम् ॥ ४९ ॥

उदात्तः प्रथमो वर्णश्चतुर्थश्च द्वितीयकः ।

पञ्चमः स्वरितश्चैव तृतीयो निहितः स्मृतः ॥ ५० ॥

मूलविद्या शिवं शैवं सूत्रं पञ्चाक्षरं तथा ।

नामान्यस्य विज्ञानीयाच्छैवं मे हृदयं मलत् ॥ ५१ ॥

नकारः शिर उच्येत मकारस्तु शिष्योच्यते ।

शिकारः कवचं तद्भद्रकारो नेत्रमुच्यते ॥ ५२ ॥

यकारोऽस्त्रं नमः स्वाहा वषट् हुं वौषडित्यपि ।

हुडित्यपि च वर्णानामन्तेऽङ्गत्वं यदा तदा ॥ ५३ ॥

तत्रापि मूलमन्त्रोऽयं किञ्चिद्भेदसमन्वयात् ।

तत्रापि पञ्चमो वर्णो द्वादशस्वरभूषितः ॥ ५४ ॥

तस्मादनेन मन्त्रेण मनोवाक्कायभेदतः ।

आवयोरर्थनं कुर्व्याज्जपलामादिकं तथा ॥ ५५ ॥

यथाप्रज्ञं यथाकालं यथाशास्त्रं यथामति ।

यथाशक्ति यथासम्पद्यथायोगं यथारति ॥ ५६ ॥

यदा कदापि वा भक्त्या यत्र कुत्रापि वा कृता ।
येन केनापि वा देवि पूजा मुक्तिं नयिष्यति ॥ ५७ ॥

मय्यासक्तेन मनसा यत्कृतं मम सुन्दरि ।
मत्प्रियं य शिवं यैव कमेष्टायकमेष्टा वा ॥ ५८ ॥

तथापि मम भक्ता ये नात्यन्तविवशाः पुनः ।
तेषां सर्वेषु शास्त्रेषु मयैव नियमः कृतः ॥ ५९ ॥

तत्राद्यौ सम्भवक्ष्यामि मन्त्रसङ्ग्रहणं शुभम् ।
यं विना निष्कलं जायं येन वा सङ्कलं भवेत् ॥ ६० ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाष्ये पञ्चाक्षरमाहात्म्यवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥
७.२.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१४. यतुर्दशोऽध्यायः । पञ्चाक्षरमङ्गिमवर्णनम् ।

ईश्वर उवाच ।

आज्ञाडीनं क्रियाडीनं श्रद्धाडीनं वरानने ।
आज्ञार्थं दक्षिणाडीनं सदा जहं य निष्कलम् ॥ १ ॥

आज्ञासिद्धं क्रियासिद्धं श्रद्धासिद्धं ममात्मकम् ।
अेवं येदक्षिणायुक्तं मन्त्रसिद्धिर्मउत्कलम् ॥ २ ॥

उपगम्य गुरुं विप्रमाथार्यं तत्त्ववेदिनम् ।
जापिनं सद्गुणोपेतं ध्यानयोगपरायणम् ॥ ३ ॥

तोषयेत्तं प्रयत्नेन भावशुद्धिसमन्वितः ।
वाचा य मनसा यैव कायेन द्रविलेन य ॥ ४ ॥

आचार्यं पूजयेद्विप्रः सर्वदातिप्रयत्नतः ।
उस्त्यश्वरथरत्नानि क्षेत्राणि य गृहाणि य ॥ ५ ॥

भूषणानि य वासांसि धान्यानि य धनानि य ।
अेतानि गुरवे दद्याद्भक्त्या य विभवे सति ॥ ६ ॥

વિત્તશાઠ્યં ન કુર્વાત યદીચ્છેત્સિદ્ધિમાત્મનઃ ।
 પશ્ચાન્નિવેદ્ય સ્વાત્માનં ગુરવે સપરિચ્છદમ્ ॥ ૭ ॥
 એવં સમ્પૂજ્ય વિધિવદ્યથાશક્તિ ત્વવગ્ચયન્ ।
 આદદીત ગુરોર્મન્ત્ર જ્ઞાનં ચૈવ ક્રમેણ તુ ॥ ૮ ॥
 એવં તુષ્ટો ગુરુઃ શિષ્યં પૂજકં વત્સરોષિતમ્ ।
 શુશ્રૂષુમનહકુારં સ્નાતં શુચિમુપોષિતમ્ ॥ ૯ ॥
 સ્નાપયિત્વા વિશુદ્ધ્યર્થં પૂર્ણકુમ્ભઘૃતેન વૈ ।
 જલેન મન્ત્રશુદ્ધેન પુણ્યદ્રવ્યયુતેન ચ ॥ ૧૦ ॥
 અલકૃત્ય સુવેષં ચ ગન્ધસગ્વસ્રભૂષણૈઃ ।
 પુણ્યાહં વાચયિત્વા ચ બ્રાહ્મણાનભિપૂજ્ય ચ ॥ ૧૧ ॥
 સમુદ્રતીરે નદ્યાં ચ ગોષ્ઠે દેવાલયેડપિ વા ।
 શુચૌ દેશે ગૃહે વાપિ કાલે સિદ્ધિકરે તિથૌ ॥ ૧૨ ॥
 નક્ષત્રે શુભયોગે ચ સર્વદોષવિવર્જિતે ।
 અનુગૃહ્ય તતો દદ્યાજ્ઞાનં મમ યથાવિધિ ॥ ૧૩ ॥
 સ્વરેણોચ્ચારયેત્સમ્યગેકાન્તેડતિપ્રસન્નધીઃ ।
 ઉચ્ચાર્યોચ્ચારયિત્વા તમાવયોર્મન્ત્રમુત્તમમ્ ॥ ૧૪ ॥
 શિવં ચાસ્તુ શુભં ચાસ્તુ શોભનોડસ્તુ પ્રિયોડસ્તિવતિ ।
 એવં દદ્યાદ્ ગુરુર્મન્ત્રમાજ્ઞાં ચૈવ તતઃ પરમ્ ॥ ૧૫ ॥
 એવં લબ્ધ્વા ગુરોર્મન્ત્રમાજ્ઞાં ચૈવ સમાહિતઃ ।
 સકુલ્ય ચ જપેન્નિત્યં પુરશ્ચરણપૂર્વકમ્ ॥ ૧૬ ॥
 યાવજ્જીવં જપેન્નિત્યમષ્ટોત્તરસહસ્રકમ્ ।
 અનન્યસ્તત્પરો ભૂત્વા સ યાતિ પરમાં ગતિમ્ ॥ ૧૭ ॥
 જપેદક્ષરલક્ષં વૈ ચતુર્ગુણિતમાદરાત્ ।
 નક્તાશી સંયમી યઃ સ પૌરશ્ચરણિકઃ સ્મૃતઃ ॥ ૧૮ ॥
 યઃ પુરશ્ચરણં કૃત્વા નિત્યજાપી ભવેત્પુનઃ ।
 તસ્ય નાસ્તિ સમો લોકે સ સિદ્ધઃ સિદ્ધિદો ભવેત્ ॥ ૧૯ ॥
 સ્નાનં કૃત્વા શુચૌ દેશે બદ્ધ્વા રુચિરમાસનમ્ ।
 ત્વયા માં હૃદિ સઙ્ચિન્ત્ય સઙ્ચિન્ત્ય સ્વગુરું તતઃ ॥ ૨૦ ॥

उदङ्मुष्णः प्राङ्मुष्णो वा मौनी यैकाग्रमानसः ।

विशोध्य पञ्चतत्त्वानि दहनप्वावनादिभिः ॥ २१ ॥

मन्त्रन्यासादिकं कृत्वा सङ्कवीकृतविग्रहः ।

आवयोर्विग्रहौ ध्यायन्प्राणायामौ नियम्य च ॥ २२ ॥

विद्यास्थानं स्वकं रूपं ऋषिं छन्दोऽधिदैवतम् ।

बीजं शक्तिं तथा वाक्यं स्मृत्वा पञ्चाक्षरीं जपेत् ॥ २३ ॥

उत्तमं मानसं जाप्यमुपांशुं यैव मध्यमम् ।

अधमं वाचिकं प्राङ्पुरागमार्थविशारदाः ॥ २४ ॥

उत्तमं रुद्रदैवत्यं मध्यमं विष्णुदैवतम् ।

अधमं ब्रह्मदैवत्यमित्याङ्कुरनुपूर्वशः ॥ २५ ॥

यद्दुःखनीयस्वरितैः स्पष्टास्पष्टपदाक्षरैः ।

मन्त्रमुच्चारयेद्वाद्या वाचिकोऽयं जपः स्मृतः ॥ २६ ॥

जिह्वामात्रपरिस्पन्दादीषद्दुःखारितोऽपि वा ।

अपरैरश्रुतः किञ्चिच्छ्रुतो वोपांशुरुच्यते ॥ २७ ॥

धिया यदक्षरश्रेण्या वार्त्ताद्गर्णं पदात्यदम् ।

शब्दार्थचिन्तनं भूयः कथ्यते मानसो जपः ॥ २८ ॥

वाचिकस्त्वेक एव स्याद्दुपांशुः शतमुच्यते ।

साडस्रं मानसः प्रोक्तः सगर्भस्तु शताधिकः ॥ २९ ॥

प्राणायामसमायुक्तः सगर्भो जप उच्यते ।

आद्यन्तयोरगर्भोऽपि प्राणायामः प्रशस्यते ॥ ३० ॥

यत्वारिंशत्समावृत्तीः प्राणानायम्य संस्मरेत् ।

मन्त्रं मन्त्रार्थविध्दीमानशक्तः शक्तितो जपेत् ॥ ३१ ॥

पञ्चकं त्रिकमेकं वा प्राणायामं समाचरेत् ।

अगर्भं वा सगर्भं वा सगर्भस्तत्र शस्यते ॥ ३२ ॥

सगर्भादपि साडस्रं सध्यानो जप उच्यते ।

अेषु पञ्चविधेष्वेकः कर्तव्यः शक्तितो जपः ॥ ३३ ॥

अङ्गुल्या जपसङ्ख्यानमेकमेवमुदाहृतम् ।

रेभयाष्टगुणं विधात्पुत्रश्रुवैर्दशाधिकम् ॥ ३४ ॥
 शतं स्याच्छङ्खमणिभिः प्रवालैस्तु सलस्रकम् ।
 स्फुटिडैर्दशसालस्रं मौक्तिकैर्लक्षमुच्यते ॥ ३५ ॥
 पद्माक्षैर्दशलक्षं तु सौवर्णैः कोटिरुच्यते ।
 कुशग्रन्थ्या य रुद्राक्षैरनन्तगुणितं भवेत् ॥ ३६ ॥
 त्रिशदक्षैः कृता माला धनदा जपकर्मणि ।
 सप्तविंशतिसङ्ख्यातैरक्षैः पुष्टिप्रदा भवेत् ॥ ३७ ॥
 पञ्चविंशतिसङ्ख्यातैः कृता मुक्तिं प्रयच्छति ।
 अक्षैस्तु पञ्चदशामिरभियारकृत्वप्रदा ॥ ३८ ॥
 अङ्गुष्ठे मोक्षदं विधात्तज्जर्नीं शत्रुनाशिनीम् ।
 मध्यमां धनदां शान्तिं करोत्येषा ल्यनामिका ॥ ३९ ॥
 अष्टोत्तरशतं माला तत्र स्याद्दुत्तमोत्तमा ।
 शतसङ्ख्योत्तमा माला पञ्चाशद्विस्तु मध्यमा ॥ ४० ॥
 यतुःपञ्चाशदक्षैस्तु लुच्छ्रेष्ठा डि प्रकीर्तिता ।
 छत्येवं मालया दुर्याज्जपं कस्मै न दशयेत् ॥ ४१ ॥
 कनिष्ठा क्षरिणी प्रोक्ता जपकर्मणि शोभना ।
 अङ्गुष्ठेन जपेज्जप्यमन्यैरङ्गुलिभिः सल ॥ ४२ ॥
 अङ्गुष्ठेन विना जप्यं कृतं तदकृलं यतः ।
 गृहे जपं समं विधाद् गोष्ठे शतगुणं विदुः ॥ ४३ ॥
 पुण्याराण्ये तथारामे सलस्रगुणमुच्यते ।
 अयुतं पर्वते पुण्ये नद्यां लक्षमुदाहृतम् ॥ ४४ ॥
 कोटिं देवालये प्राङ्मुखं मम सन्निधौ ।
 सूर्यस्याग्नेर्गुरोरिन्दोर्दीपस्य य जलस्य य ॥ ४५ ॥
 विप्राणां य गवां यैव सन्निधौ शस्यते जपः ।
 तत्पूर्वाभिमुपं वश्यं दक्षिणं याभियारिकम् ॥ ४६ ॥
 पश्चिमं धनदं विधादौत्तरं शान्तिदं भवेत् ।
 सूर्याग्निविप्रदेवानां गुरुणामपि सन्निधौ ॥ ४७ ॥

अन्येषां य प्रसक्तानां मन्त्रं न विमुञ्चो जपेत् ।
 उषणीषी कञ्चुकी नग्नो मुक्तकेशो गलावृतः ॥ ४८ ॥
 अपवित्रकरोऽशुद्धो विलपन्न जपेत् क्वचित् ।
 क्रोधं मदं क्षुतं त्रीणि निष्ठीवनविजृम्भणो ॥ ४९ ॥
 दर्शनं य श्वनीयानां वर्जयेज्जपकर्मणि ।
 आश्रमेत्सम्भवे तेषां स्मरेद्वा मां त्वया सह ॥ ५० ॥
 ज्योतीषि य प्रपश्येद्वा कुर्याद् वा प्राणसंयमम् ।
 अनासनः शयानो वा गच्छन्नुत्थित एव वा ॥ ५१ ॥
 रथ्याथामशिवे स्थाने न जपेत्तिमिरान्तरे ।
 प्रसार्य न जपेत्पादौ कुक्कुटासन एव वा ॥ ५२ ॥
 यानशय्याधिरुढो वा चिन्ताव्याकुलितोऽथवा ।
 शक्तश्चेत्सर्वमेवैतदशक्तः शक्तितो जपेत् ॥ ५३ ॥
 किमत्र भङ्गुनोक्तेन समासेन वयः शृणु ।
 सदायारो जपन् शुद्धं ध्यायन्भद्रं समश्नुते ॥ ५४ ॥
 आचारः परमो धर्म आचारः परमं धनम् ।
 आचारः परमा विद्या आचारः परमा गतिः ॥ ५५ ॥
 आचारहीनः पुरुषो लोके भवति निन्दितः ।
 परत्र य सुधी न स्यात्तस्मादाचारवान्भवेत् ॥ ५६ ॥
 यस्य यद्विहितं कर्म वेदे शास्त्रे य वैदिकैः ।
 तस्य तेन समाचारः सदायारो न येतरः ॥ ५७ ॥
 सद्भिरायरितत्वाच्च सदाचारः स उच्यते ।
 सदाचारस्य तस्याङ्गुरास्तिक्यं मूलकारणम् ॥ ५८ ॥
 आस्तिकश्चेत्प्रमादाद्यैः सदायारादविच्युतः ।
 न दृष्यति नरो नित्यं तस्मादास्तिकतां व्रजेत् ॥ ५९ ॥
 यथेडास्ति सुभं दृषं सुकृतैर्दृष्टैरपि ।
 तथा परत्र यास्तीति मतिरास्तिक्यमुच्यते ॥ ६० ॥
 रडस्यमन्यद्भक्ष्यामि गोपनीयमिदं प्रिये ।
 न वाच्यं यस्य कस्यापि नास्तिकस्याथ वा पशोः ॥ ६१ ॥

सदायारविडीनस्य पतितस्यान्त्यजस्य य ।
पञ्चाक्षरात्परं नास्ति परित्राणं कलौ युगे ॥ ६२ ॥
गच्छतस्तिष्ठतो वापि स्वेच्छया कर्म कुर्वतः ।
अशुच्येर्वा शुच्येर्वापि मन्त्रोऽयं न य निष्कलः ॥ ६३ ॥
अनायास्वतां पुंसामविशुद्धषडध्वनाम् ।
अनादिष्टोऽपि गुरुणा मन्त्रोऽयं न य निष्कलः ॥ ६४ ॥
अन्त्यजस्यापि भूर्भस्य मूढस्य पतितस्य य ।
निर्मर्यादस्य नीयस्य मन्त्रोऽयं न य निष्कलः ॥ ६५ ॥
सर्वावस्थां गतस्यापि मयि भक्तिमतः परम् ।
सिध्यत्येव न सन्देहो नापरस्य तु कस्यचित् ॥ ६६ ॥
न लज्जतिथिनक्षत्रवारयोगादयः प्रिये ।
अस्यात्यन्तमवेक्ष्याः स्युर्नैष समः सद्योदितः ॥ ६७ ॥
न कदाचिन्न कस्यापि रिपुरेष मडामनुः ।
सुसिद्धो वापि सिद्धो वा साध्यो वापि भविष्यति ॥ ६८ ॥
सिद्धेन गुरुणादिष्टः सुसिद्ध इति कथ्यते ।
असिद्धेनापि वा दत्तः सिद्धसाध्यस्तु केवलः ॥ ६९ ॥
असाधितः साधितो वा सिध्यत्येन न संशयः ।
श्रद्धातिशययुक्तस्य मयि मन्त्रे तथा गुरौ ॥ ७० ॥
तस्मान्मन्त्रान्तरांस्त्यक्त्वा सापायानधिकारतः ।
आश्रयेत्परमां विधां साक्षात्पञ्चाक्षरीं बुधः ॥ ७१ ॥
मन्त्रान्तरेषु सिद्धेषु मन्त्र ओष न सिध्यति ।
सिद्धे त्वस्मिन्मडामन्त्रे ते य सिद्धा भवन्त्युत ॥ ७२ ॥
यथा द्रवेष्वलब्धोऽस्मि लब्धेष्वपि मडेश्वरि ।
मयि लब्धे तु ते लब्धा मन्त्रेष्वपि समो विधिः ॥ ७३ ॥
ये दोषाः सर्वमन्त्राणां न तेऽस्मिन् सम्भवन्त्यपि ।
अस्य मन्त्रस्य जात्यादीननपेक्ष्य प्रवर्तनात् ॥ ७४ ॥
तथापि नैव क्षुद्रेषु क्लेषु प्रतियोगिषु ।

सहसा विनियुञ्जत तस्मादेष महाभवः ॥ ७५ ॥

उपमन्युरुवाच ।

अेवं साक्षान्महादेव्यै महादेवेन शूविना ।

खिताय जगतामुक्तः पञ्चाक्षरविधिर्यथा ॥ ७६ ॥

य षट् कीर्तयेद्भक्त्या शृणुयाद्वा समाहितः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तः प्रयाति परमां गतिम् ॥ ७७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे पञ्चाक्षरमखिमवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥
७.२.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । दीक्षाविधाने गुरुमाहात्म्यवर्णनम् ।

श्रीकृष्ण उवाच ।

भगवन्मन्त्रमाहात्म्यं भवता कथितं प्रभो ।

तत्रयोगविधानं च साक्षाच्छ्रुतिसमं यथा ॥ १ ॥

एदानीं श्रोतुमिच्छामि शिवसंस्कारमुत्तमम् ।

मन्त्रसङ्ग्रहणो किञ्चित्सूयितं न तु विस्मृतम् ॥ २ ॥

उपमन्युरुवाच ।

उन्त ते कथयिष्यामि सर्वपापविशोधनम् ।

संस्कारं परमं पुण्यं शिवेन पतिभाषितम् ॥ ३ ॥

सभ्यङ् कृताधिकारः स्यात्पूजादिषु नरो यतः ।

संस्कारः कथ्यते तेन षडध्वपरिशोधनम् ॥ ४ ॥

दीयते येन विज्ञानं क्षीयते पाशबन्धनम् ।

तस्मात्संस्कार एवायं दीक्षेत्यपि च कथ्यते ॥ ५ ॥

शाम्भवी यैव शाक्ती च मान्नी यैव शिवागमे ।

दीक्षोपदिश्यते त्रेधा शिवेन परमात्मना ॥ ६ ॥

गुरोरावोकमात्रेण स्पर्शात्सम्भाषणादपि ।

सधः संज्ञा भवेज्जन्तोः पाशोपक्षयकारिणी ॥ ७ ॥

सा दीक्षा शाम्भवी प्रोक्ता सा पुनर्भिद्यते द्विधा ।

तीव्रा तीव्रतरा येति पाशोपक्षयभेदतः ॥ ८ ॥

यथा स्थान्निर्वृतिः सधः सैव तीव्रतरा मता ।

तीव्रा तु ज्वलतोऽत्यन्तं पुंसः पापविशोधिका ॥ ९ ॥

शाङ्गी ज्ञानवती दीक्षा शिष्येऽहं प्रविश्य तु ।

गुरुणा योगमार्गेण क्रियते ज्ञानयक्षुषा ॥ १० ॥

मान्त्री क्रियावती दीक्षा कुण्डमाह्वयपूर्विका ।

मन्दमन्दतरोद्देशात्कर्तव्या गुरुणा बलिः ॥ ११ ॥

शक्तिपातानुसारेण शिष्योऽनुग्रहमर्हति ।

शैवधर्मानुसारस्य तन्मूलत्वात्समासतः ॥ १२ ॥

यत्र शक्तिर्न पतिता तत्र शुद्धिर्न जायते ।

न विद्या न शिवाचारो न मुक्तिर्न य सिद्ध्यः ॥ १३ ॥

तस्मात् लिङ्गानि संवीक्ष्य शक्तिपातस्य भूयसः ।

ज्ञानेन क्रियया वाथ गुरुः शिष्यं विशोधयेत् ॥ १४ ॥

योऽन्यथा कुरुते मोडात् स विनश्यति दूर्भतिः ।

तस्मात्सर्वप्रकारेण गुरुः शिष्यं परीक्षयेत् ॥ १५ ॥

लक्षणं शक्तिपातस्य प्रबोधानन्दसम्भवः ।

सा यस्मात्परमा शक्तिः प्रबोधानन्दरूपिणी ॥ १६ ॥

आनन्दबोधयोर्लिङ्गमन्तःकराण्यविडिधाः ।

यथा स्थात्कम्परोमाञ्चस्वरनेत्राङ्गविडिधाः ॥ १७ ॥

शिष्योऽपि लक्षाणैरेभिः कुर्याद्गुरुपरीक्षणम् ।

तत्सम्पर्कैः शिवार्यादौ सङ्गतैर्वाथ तद्गतैः ॥ १८ ॥

शिष्यस्तु शिक्षणीयत्वाद्गुरोर्गौरवकारणात् ।

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन गुरोर्गौरवमाचरेत् ॥ १९ ॥

यो गुरुः स शिवः प्रोक्तो यः शिवः स गुरुः स्मृतः ।

गुरुर्वा शिव ओवाथ विधाकारेण संस्थितः ॥ २० ॥

यथा शिवस्तथा विद्या यथा विद्या तथा गुरुः ।
 शिवविद्या गुरुज्ञां च पूजया सदृशं कृतम् ॥ २१ ॥
 सर्वदेवात्मकश्चासौ सर्वमन्त्रमयो गुरुः ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन यस्याज्ञां शिरसा वडेत् ॥ २२ ॥
 श्रेयोऽर्था यदि गुर्वाज्ञां मनसापि न लङ्घयेत् ।
 गुर्वाज्ञापालको यस्मात् ज्ञानसम्पत्तिमश्नुते ॥ २३ ॥
 गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन् भुञ्जन्नान्यत्सर्वं समाचरेत् ।
 समक्षं यदि कुर्वीत सर्वं चानुज्ञया गुरोः ॥ २४ ॥
 गुरोर्गृहे समक्षं वा न यथेष्टासनो भवेत् ।
 गुरुर्देवो यतः साक्षात्तद्गृहं देवमन्दिरम् ॥ २५ ॥
 पापिनां च यथा सङ्गात्तत्पापात्पतितो भवेत् ।
 यथेह वह्निसम्पर्कात् मलं त्यजति काञ्चनम् ।
 तथैव गुरुसम्पर्कात् पापं त्यजति मानवः ॥ २६ ॥
 यथा वह्निसमीपस्थो घृतकुम्भो विलीयते
 तथा पापं विलीयेत ज्ञानार्थस्य समीपतः ॥ २७ ॥
 यथा प्रज्वलितो वह्निः शुष्कमार्द्रं च निर्दलेत् ।
 तथायमपि सन्तुष्टो गुरुः पापं क्षणाद्देहेत् ॥ २८ ॥
 मनसा कर्मणा वाया गुरोः क्रोधं न कारयेत् ॥ २९ ॥
 तस्य क्रोधेन दृश्यन्ते ज्ञानयुः श्रीज्ञानसत्त्वियाः ।
 तत्क्रोधकारिणो ये स्युस्तेषां यज्ञाश्च निष्कलाः ॥ ३० ॥
 यमश्च नियमाश्चैव नात्र कार्या विचारणा ।
 गुरोर्विरुद्धं यद्वाक्यं न वदेज्जातुश्चिन्नरः ॥ ३१ ॥
 वदेद्यदि मलामोलाद्रौरवं नरकं प्रजेत् ।
 मनसा कर्मणा वाया गुरुमुद्दिश्य यत्नतः ॥ ३२ ॥
 श्रेयोऽर्था येन्नरो धीमान्न मिथ्याचारमाचरेत् ।
 गुरोर्हितं प्रियं कुर्याद्यादिष्टो वा न वा सदा ॥ ३३ ॥
 असमक्षं समक्षं वा तस्य कार्यं समाचरेत् ।
 एतथमाचारवान्भक्तो नित्यमुद्युक्तमानसः ॥ ३४ ॥

गुरुप्रियकरः शिष्यः शैवधर्मास्ततोऽर्हति ।
 गुरुश्चेद्गुणवान् प्राज्ञः परमानन्दभासकः ॥ ३५ ॥
 तत्त्वविच्छिन्नसंस्कृतो मुक्तिदो न तु थापरः ।
 संवित्सञ्जनं तत्त्वं परमानन्दसम्भवम् ॥ ३६ ॥
 तत्तत्त्वं विदितं येन स एवानन्ददर्शकः ।
 न पुनर्नाममात्रेण संविदारहितस्तु यः ॥ ३७ ॥
 अन्योऽन्यं तारथ्यत्रौका किं शिला तारथ्येच्छिलाम् ।
 ऐतस्य नाममात्रेण मुक्तिर्वै नाममात्रिका ॥ ३८ ॥
 यैः पुनर्विदितं तत्त्वं ते मुक्ता भोययन्त्यपि ।
 तत्त्वहीने कुतो बोधः कुतो ख्यात्मपरिग्रहः ॥ ३९ ॥
 परिग्रहविनिर्मुक्तः पशुरित्यभिधीयते ।
 पशुभिः प्रेरितश्चापि पशुत्वं नातिवर्तते ॥ ४० ॥
 तस्मात्तत्त्वविद्वेदो मुक्तो मोयक षष्ठ्यते ।
 सर्वलक्षणसंयुक्तः सर्वशास्त्रविद्यप्ययम् ॥ ४१ ॥
 सर्वोपायविधिज्ञोऽपि तत्त्वहीनस्तु निष्कलः ।
 यस्यानुभवपर्यन्ता बुद्धिस्तत्त्वे प्रवर्तते ॥ ४२ ॥
 तस्यावलोकनाद्यैश्च परानन्दोऽभिजायते ।
 तस्माद्यस्यैव सम्पर्कात्प्रबोधानन्दसम्भवः ॥ ४३ ॥
 गुरुं तमेव वृणुयान्नापरं भतिमात्ररः ।
 स शिष्यैर्विनयाचार्यतुरैरुच्यते गुरुः ॥ ४४ ॥
 यावद्विज्ञायते तावत्सेवनीयो मुमुक्षुभिः ।
 ज्ञाते तस्मिन्स्थिरा भक्तिर्यावत्तत्त्वं समाश्रयेत् ॥ ४५ ॥
 न तु तत्त्वं त्यजेज्जातु नोपेक्षेत कथञ्चन ।
 यत्रानन्दः प्रबोधो वा नात्यमध्युपलभ्यते ॥ ४६ ॥
 वत्सरादपि शिष्येण सोऽन्यं गुरुमुपाश्रयेत् ।
 गुरुमन्यं प्रपन्नेऽपि नावमन्येत पौर्विकम् ।
 गुरोर्भ्रातृस्तथा पुत्रान् बोधकान् प्रेरकानपि ॥ ४७ ॥

तत्राद्यावुपसङ्गम्य ब्राह्मणं वेदपाठगम् ।
 गुरुभाराधयेत्प्राज्ञं शुभगं प्रियदर्शनम् ॥ ४८ ॥
 सर्वाभयप्रदातारं करुणाकान्तमानसम् ।
 तोषयेत्तं प्रयत्नेन मनसा कर्मणा गिरा ॥ ४९ ॥
 तावदारोधयेच्छिष्यः प्रसन्नोऽसौ भवेद्यथा ।
 तस्मिन् प्रसन्ने शिष्यस्य सद्यः पापक्षयो भवेत् ॥ ५० ॥
 तस्माद्धनानि रत्नानि क्षेत्राणि य गृह्णाणि य ।
 भूषणानि य वासांसि यानशय्यासनानि य ॥ ५१ ॥
 अेतानि गुरवे दद्याद्भक्त्या वित्तानुसारतः ।
 वित्तशाह्यं न कुर्वीत यदीच्छेत्परमां गतिम् ॥ ५२ ॥
 स अेव जनको माता भर्ता बन्धुर्धनं सुखम् ।
 सभा मित्रं य यत्तस्मात्सर्वं तस्मै निवेदयेत् ॥ ५३ ॥
 निवेद्य पश्चात्स्वात्मानं सान्वयं सपरिग्रहम् ।
 समर्थं सोदकं तस्मै नित्यं तद्भ्रशगो भवेत् ॥ ५४ ॥
 यदा शिवाय स्वात्मानं दत्तवान् देशिकात्मने ।
 तदा शैवो भवेद्देही न ततोऽस्ति पुनर्भवः ॥ ५५ ॥
 गुरुश्च स्वाश्रितं शिष्यं वर्षमेकं परीक्षयेत् ।
 ब्राह्मणं क्षत्रियं वैश्यं द्विवर्षं य त्रिवर्षकम् ॥ ५६ ॥
 प्राणद्रव्यप्रदानाद्यैरादेशैश्च समासमैः ।
 उत्तमांश्चाधमे कृत्वा नीयानुत्तमकर्मणि ॥ ५७ ॥
 आकुष्टास्ताडिता वापि ये विषादं न यान्त्यपि ।
 ते योग्याः संयताः शुद्धाः शिवसंस्कारकर्मणि ॥ ५८ ॥
 अर्हिसका दयावन्तो नित्यमुद्युक्तचेतसः ।
 अमानिनो बुद्धिमन्तः त्यक्तस्पृह्दाः प्रियंवदाः ॥ ५९ ॥
 ऋजवो मृदवः स्वस्था विनीताः स्थिरचेतसः ।
 शौचाचारसमायुक्ताः शिवभक्ता द्विजातयः ॥ ६० ॥
 अेवं वृत्तसमोपेता वाज्मनःकायकर्मभिः ।
 शोध्या ओध्या यथान्यायमिति शास्त्रेषु निश्चयः ॥ ६१ ॥

नाधिकारः स्वतो नार्थाः शिवसंस्कारकर्मणि ।
नियोगाद्भर्तुरस्त्येव भक्तियुक्ता यदीश्वरे ॥ ६२ ॥
तथैव भर्तृलीनाया पुत्रादेरभ्यनुज्ञया ।
अधिकारो भवत्येव कन्यायाः पितुराज्ञया ।
शूद्राणां मर्त्यजातीनां पतितानां विशेषतः ॥ ६३ ॥
तथा सङ्गरजातीनां नाध्वशुद्धिर्विधीयते ।
तैऽप्यङ्गत्रिमभावाश्चेच्छिवे परमकारणे ॥ ६४ ॥
पादोदकप्रदानाद्यैः कुर्युः पापविशोधनम् ।
अत्रानुलोमजाता ये युक्ता अेव द्विजातिषु ॥ ६५ ॥
तेषामध्वविशुद्ध्यादि कुर्यान्मातृकुलोचितम् ।
या तु कन्या स्वपित्राद्यैः शिवधर्मे नियोजिता ॥ ६६ ॥
सा भक्ताय प्रदातव्या नापराय विरोधिने ।
दत्ता येत्प्रतिकूलाय प्रमादाद्बोधयेत्पतिम् ॥ ६७ ॥
अशक्ता तं परित्यज्य मनसा धर्ममाचरेत् ।
यथा मुनिवदं त्यक्त्वा पतिमत्रिं पतिव्रता ॥ ६८ ॥
कृतकृत्याभवत्पूर्वं तपसाराध्य शङ्करम् ।
यथा नारायणं देवं तपसाराध्य पाण्डवाः ॥ ६९ ॥
पततीँल्लब्धवती धर्मे गुरुभिर्न नियोजिता ।
अस्वातन्त्र्यकृतो दोषो नेडास्ति परमार्थतः ॥ ७० ॥
शिवधर्मे नियुक्तायाः शिवशासनगौरवात् ।
भङ्गनात्र किमुक्तेन योऽपि कोऽपि शिवाश्रयः ॥ ७१ ॥
संस्कार्यो गुर्वधीनश्चेत्संस्क्रिया न प्रभिद्यते ।
गुरोरावोकनादेव स्पर्शात्सम्भाषणादपि ॥ ७२ ॥
यस्य सञ्जायते प्रज्ञा तस्य नास्ति पराजयः ।
मनसा यस्तु संस्कारः क्रियते योगवर्त्मना ॥ ७३ ॥
स नेह कथितो गुह्यो गुरुवद्भ्रैकगोचरः ।
क्रियावान् यस्तु संस्कारः कुण्डमाण्डपपूर्वकः ।

स वक्ष्यते समासेन तस्य शक्यो न विस्तरः ॥ ७४ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे दीक्षाविधाने गुरुमहात्म्यवर्णनं नाम
पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ७.२.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१६. षोडशोऽध्यायः । शिष्यसंस्कारवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

पुण्येऽहनि शुभौ देशे बभूवोषविवर्जिते ।

देशिकः प्रथमं कुर्यात्संस्कारं समयाह्वयम् ॥ १ ॥

परीक्ष्य भूमिं विधिवद् गन्धवर्णरसादिभिः ।

शिष्यशास्त्रोक्तमार्गेषु मण्डपं तत्र कल्पयेत् ॥ २ ॥

कृत्वा वेदिं च तन्मध्ये कुण्डानि परिकल्पयेत् ।

अष्टदिक्षु तथा दिक्षु तत्रैशान्यां पुनः ऋमात् ॥ ३ ॥

प्रधानकुण्डं कुर्वीत यद्वा पश्चिमभागतः ।

प्रधानमेकमेवाथ कृत्वा शोभां प्रकल्पयेत् ॥ ४ ॥

वितानध्वजमालाभिर्विधाभिरेकशः ।

वेदिमध्ये ततः कुर्यान्मण्डलं शुभलक्षणम् ॥ ५ ॥

रक्तलेमादिभिश्चूर्णैरीश्वरावाहनोचितम् ।

सिन्दूरशालिनीवारचूर्णैरेवाथ निर्धनः ॥ ६ ॥

अेकहस्तं द्विहस्तं वा सितं वा रक्तमेव वा ।

अेकहस्तस्य पद्मस्य कर्णिकाष्टाङ्गुला मता ॥ ७ ॥

केसराणि तदध्यानि शेषं चाष्टलादिकम् ।

द्विहस्तस्य तु पद्मस्य द्विगुणं कर्णिकादिकम् ॥ ८ ॥

कृत्वा शोभोपशोभाढ्य मैशान्यां तस्य कल्पयेत् ।

अेकहस्तं तदध्वं वा पुनर्वेधां तु मण्डलम् ॥ ९ ॥

प्रीडितमूलसिद्धार्थतिलपुष्पकुशास्तृते ।

तत्र लक्षासंयुक्तं शिवकुम्भं प्रसाधयेत् ॥ १० ॥
 सौवर्णं राजतं वापि ताम्रजं मृन्मयं तु वा ।
 गन्धपुष्पाक्षताकीर्णं कुशदूर्वाङ्गुराञ्चितम् ॥ ११ ॥
 सितसूत्रावृतं कण्ठे नववस्त्रयुगावृतम् ।
 शुद्धाम्बुपूर्णमुत्कूर्यं सद्रव्यं सपिधानकम् ॥ १२ ॥
 भृङ्गारं वर्धनीं चापि शङ्खं च यङ्कमेव वा ।
 विना सूत्रादिकं सर्वं पद्मपत्रमथापि वा ॥ १३ ॥
 तस्यासनारविन्दस्य कल्पयेद्गुत्तरे दले ।
 अग्रतश्चन्दनाम्भोमिरस्त्रराजस्य वर्धनीम् ॥ १४ ॥
 माण्डलस्य ततः प्राच्यां मन्त्रकुम्भे च पूर्ववत् ।
 कृत्वा विधिवदीशस्य महापूजां समाचरेत् ॥ १५ ॥
 अथार्णवस्य तीरे वा नद्यां गोष्ठेऽपि वा गिरौ ।
 देवागरे गुडे वापि देशेऽन्यस्मिन्मनोऽहरे ॥ १६ ॥
 कृत्वा पूर्वोदितं सर्वं विना वा माण्डपादिकम् ।
 माण्डलं पूर्ववत्कृत्वा स्थण्डिलं च विभावसोः ॥ १७ ॥
 प्रविश्य पूजाभवनं प्रलृष्टवदनो गुरुः ।
 सर्वमङ्गलसंयुक्तः समाचरितनैत्यकः ॥ १८ ॥
 महापूजां मण्डेशस्य कृत्वा माण्डलमध्यातः ।
 शिवकुम्भे तथा भूयः शिवमावाह्य पूजयेत् ॥ १९ ॥
 पश्चिमाभिमुखं ध्यात्वा यज्ञरक्षकमीश्वरम् ।
 अर्चयेदस्त्रवर्द्धन्यामस्त्रमीशस्य दक्षिणे ॥ २० ॥
 मन्त्रकुम्भे च विन्द्यस्य मन्त्रं मन्त्रविशारदः ।
 कृत्वा मुद्रादिकं सर्वं मन्त्रयागं समाचरेत् ॥ २१ ॥
 ततः शिवानले ङोमं कुर्याद्दिशिकसत्तमः ।
 प्रधानकुण्डे परितो जुहुयुश्चापरे द्विजाः ॥ २२ ॥
 आचार्यात्पादमर्द्धं वा ङोमस्तेषां विधीयते ।
 प्रधानकुण्डे अेवाथ जुहुयाद्देशिकोत्तमः ॥ २३ ॥

स्वाध्यायमपरे कुर्युः स्तोत्रं मङ्गलवाचनम् ।
 जपं च विधिवन्धान्ये शिवभक्तिपरायणाः ॥ २४ ॥
 नृत्यं गीतं च वाद्यं च मङ्गलान्यपराणि च ।
 पूजनं च सदस्थानां कृत्वा सम्यग्विधानतः ॥ २५ ॥
 पुण्याखं कारयित्वाथ पुनः सम्पूज्य शङ्करम् ।
 प्रार्थयेद्देशिको देवं शिष्यानुग्रहकाम्यया ॥ २६ ॥
 प्रसीद देवदेवेश देहमाविश्य मामकम् ।
 विमोचयैनं विश्वेश धृष्टया च धृष्टानिधे ॥ २७ ॥
 अथ यैवं करोमीति लब्धानुज्ञास्तु देशिकः ।
 आनीयोपोषितं शिष्यं हविष्याशिनमेव वा ॥ २८ ॥
 अेकाशनं वा विरतं स्नातं प्रातःकृतकियम् ।
 जपन्तं प्राणवं देवं ध्यायन्तं कृतमङ्गलम् ॥ २९ ॥
 द्वारस्य पश्चिमस्याग्रमण्डले दक्षिणस्य वा ।
 दर्भासने समासीनं विधायोदज्मुषं शिशुम् ॥ ३० ॥
 स्वयं प्राण्वदनस्तिष्ठन्ध्वकायं कृताञ्जलिम् ।
 सम्प्रोक्ष्य प्रोक्षणीतोयैर्मूर्द्धन्यस्त्रेण मुद्रया ॥ ३१ ॥
 पुष्पक्षेपेण सन्ताड्य बध्नीयाल्लोचनं गुरुः ।
 द्रुकूलार्द्धेन वस्त्रेण मन्त्रितेन नवेन च ॥ ३२ ॥
 ततः प्रवेशयेच्छिष्यं गुरुद्वारेण मण्डलम् ।
 सोऽपि तेनेरितः शम्भोरायरेत् त्रिप्रदक्षिणाम् ॥ ३३ ॥
 ततः सुवर्णसम्मिश्रं दत्त्वा पुष्पाञ्जलिं प्रभोः ।
 प्राज्जुभश्चोदज्मुषो वा प्राणमेदण्डवत्क्षितौ ॥ ३४ ॥
 ततः सम्प्रोक्ष्य मूलेन शिरस्यस्त्रेण पूर्ववत् ।
 सन्ताड्य देशिकस्तस्य मोचयेन्नेत्रबन्धनम् ॥ ३५ ॥
 स दृष्ट्वा मण्डलं भूयः प्राणमेत्साञ्जलिः प्रभुम् ।
 अथासीनं शिवाचार्यो मण्डलस्य तु दक्षिणे ॥ ३६ ॥
 उपवेश्यात्मनः सव्ये शिष्यं दर्भासने गुरुः ।
 आराध्य च महादेवं शिवहस्तं प्रविन्यसेत् ॥ ३७ ॥

शिवतेजोमयं पाणिं शिवमन्त्रमुदीरयेत् ।
 शिवाभिमानसम्पन्नो न्यसेच्छिष्यस्य मस्तके ॥ ३८ ॥
 सर्वाङ्गालम्बनं यैव कुर्यात्तेनैव देशिकः ।
 शिष्योऽपि प्रणामेद्भूमौ देशिकाकृतिमीश्वरम् ॥ ३९ ॥
 ततः शिवानले दैवं समव्यर्च्य यथाविधि ।
 दुतादुतित्रयं शिष्यमुपवेश्य यथा पुरा ॥ ४० ॥
 दर्भात्रैः संस्पृशंस्तं य विधयात्मानमाविशेत् ।
 नमस्कृत्य महादैवं नाडीसन्धानमाचरेत् ॥ ४१ ॥
 शिवशास्त्रोक्तमार्गेषु कृत्वा प्राणस्य निर्गमम् ।
 शिष्येऽप्यप्रवेशं य स्मृत्वा मन्त्रांस्तु तर्पयेत् ॥ ४२ ॥
 सन्तर्पणाय मूलस्य तेनैवाहुतयो दश ।
 द्यास्तिस्त्रस्तथाङ्गानामङ्गैरेव यथाक्रमम् ॥ ४३ ॥
 ततः पूर्णाहुतिं दत्त्वा प्रायश्चित्ताय देशिकः ।
 पुनर्दशाहुतीः कुर्यान्मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥ ४४ ॥
 पुनः सम्पूज्य दैवेशं सम्यगायम्य देशिकः ।
 दुत्वा यैव यथान्यायं स्वजात्या वैश्यमुद्धरेत् ॥ ४५ ॥
 तस्यैवं जनयेत्क्षेत्रमुद्धारं य ततः पुनः ।
 कृत्वा तथैव विप्रत्वं जनयेदस्य देशिकः ॥ ४६ ॥
 राजन्थं यैवमुद्धृत्य कृत्वा विप्रं पुनस्तयोः ।
 रुद्रत्वं जनयेद्विप्रे रुद्रनामैव साधयेत् ॥ ४७ ॥
 प्रोक्षणं ताडनं कृत्वा शिशोः स्वात्मानमात्मनि ।
 शिवात्मकमनुस्मृत्य स्फुरन्तं विस्फुलिङ्गवत् ॥ ४८ ॥
 नाऽप्या यथोक्तया वायुं रेथयेन्मन्त्रतो गुरुः ।
 निर्गम्य प्रविशेन्नाऽप्यां शिष्यस्य हृदयं तथा ॥ ४९ ॥
 प्रविश्य तस्य यैतन्धं नीलबिन्दुनिभं स्मरन् ।
 स्वतेजसापास्तमलं ज्वलन्तमनुचिन्तयेत् ॥ ५० ॥
 तमादाय तथा नाऽप्या मन्त्री संडारमुद्रया ।

न पूरुकेण निवेश्यैनमेकीभावार्यमात्मनः ॥ ५१ ॥

कुम्भकेन तथा नाज्या रेथकेन यथा पुरा ।
तस्मादादाय शिष्यस्य लुदये तं निवेशयेत् ॥ ५२ ॥

तमालस्य शिवाल्लब्धं तस्मै दत्त्वोपवीतकम् ।
डुत्वाऽऽडुत्तित्रयं पश्चाद्दद्यात्पूर्णाडुत्ति ततः ॥ ५३ ॥

देवस्य दक्षिणे शिष्यमुपवेश्य वरासने ।
कुशपुष्पपरिस्तीर्णो बद्धाञ्जलिरुदङ्मुभम् ॥ ५४ ॥

स्वस्तिकासनमाउठं विधाय प्राङ्मुभः स्वयम् ।
वरासनस्थितो मन्त्रैर्मंडामङ्गलनिःस्वनैः ॥ ५५ ॥

समादाय घटं पूर्णं पूर्णमेव प्रसाधितम् ।
ध्यायमानः शिवं शिष्यमभिषिच्येत देशिकः ॥ ५६ ॥

अथापनुद्य स्नानाम्बु परिधाय सिताम्बरम् ।
आयान्तोऽलङ्कृतः शिष्यः प्राञ्जलिर्मण्डपं व्रजेत् ॥ ५७ ॥

उपवेश्य यथापूर्वं तं गुरुर्दत्तविष्टरे ।
सम्पूज्य मण्डले देवं करन्यासं समाचरेत् ॥ ५८ ॥

ततस्तु भस्मना देवं ध्यायेन्मनसि देशिकः ।
समालभेत पाणिभ्यां शिशुं शिवमुटीरयेत् ॥ ५९ ॥

अथ तस्य शिवाचार्यो दंडनध्वावनादिकम् ।
सकलीकरणं कृत्वा मातृकान्यासवर्त्मना ॥ ६० ॥

ततः शिवासनं ध्यात्वा शिष्यमूर्ध्नि देशिकः ।
तत्रावाज्य यथान्यायमर्थयेन्मनसा शिवम् ॥ ६१ ॥

प्रार्थयेत्प्राञ्जलिर्देवं नित्यमत्र स्थितो भव ।
एति विज्ञाप्य तं शम्भोस्तेजसा भासुरं स्मरेत् ॥ ६२ ॥

सम्पूज्याथ शिवं शैवीमाज्ञां प्राप्य शिवात्मिकाम् ।
कर्णो शिष्यस्य शनकैः शिवमन्त्रमुटीरयेत् ॥ ६३ ॥

स तु बद्धाञ्जलिः श्रुत्वा मन्त्रं तद्गतमानसः ।
शनैस्तं व्याहरेच्छिष्यः शिवाचार्यस्य शासनात् ॥ ६४ ॥

ततः शाक्तं च सन्दिश्य मन्त्रं मन्त्रवियक्षणः ।
 उच्यारयित्वा च सुभं तस्मै मङ्गलमादिशेत् ॥ ६५ ॥
 ततः समासान्मन्त्रार्थं वाच्यवायकयोगतः ।
 समादिश्येश्वरं रूपं योगमासनमादिशेत् ॥ ६६ ॥
 अथ गुर्वाज्ञया शिष्यः शिवाग्निगुरुसन्निधौ ।
 भक्त्यैवमभिसन्धाय दीक्षावाक्यमुदीरयेत् ॥ ६७ ॥
 वरं प्राणपरित्यागश्छेदनं शिरसोऽपि वा ।
 न त्वनभ्यर्थ्यं भुञ्ज्य भगवन्तं त्रिलोक्यनम् ॥ ६८ ॥
 स श्रेव दधान्नियतो यावन्मोडविपर्ययः ।
 तावदारोधयेद्देवं तन्निष्ठस्तत्परायणः ॥ ६९ ॥
 ततः स समथो नाम भविष्यति शिवाश्रमे ।
 लब्धाधिकारो गुर्वाज्ञापालकस्तद्द्रशो भवेत् ॥ ७० ॥
 अतः परं न्यस्तकरो भस्मादाय स्वडस्ततः ।
 दधास्त्रिध्याय मूलेन रुद्राक्षं याभिमन्त्रितम् ॥ ७१ ॥
 प्रतिमा वापि देवस्य गूढदेहमथापि वा ।
 पूजाढोमजपध्यानसाधनानि च सम्भवे ॥ ७२ ॥
 सोऽपि शिष्यः शिवाचार्याल्लब्धानि बहुमानतः ।
 आदधीताज्ञया तस्य देशिकस्य न यान्यथा ॥ ७३ ॥
 आचार्यादासमभिलं शिरस्याधाय भक्तितः ।
 रक्षयेत्पूजयेच्छम्भुं मठे वा गूढ श्रेव वा ॥ ७४ ॥
 अतः परं शिवाचारमादिशेदस्य देशिकः ।
 भक्तिश्रद्धानुसारेण प्रज्ञायाश्चानुसारतः ॥ ७५ ॥
 यद्दुक्तं यत्समाज्ञातं यथ्यैवान्यत्प्रकीर्तितम् ।
 शिवाचार्येण समये तत्सर्वं शिरसा वडेत् ॥ ७६ ॥
 शिवागमस्य ग्रहणं वाचनं श्रवाणं तथा ।
 देशिकदेशतः कुर्यान्न स्वेच्छातो न यान्यतः ॥ ७७ ॥
 षति सङ्क्षेपतः प्रोक्तः संस्कारः समयाह्वयः ।
 साक्षास्त्रिवपुरप्रामौ नृणां परमसाधनम् ॥ ७८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे समग्र्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे शिष्यसंस्कारवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥
७.२.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१७. समदशोऽध्यायः । शिवदीक्षाविधानवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अतः परं समावेक्ष्य गुरुः शिष्यस्य योग्यताम् ।

षडध्वशुद्धिं कुर्वीत सर्वमन्धविमुक्तये ॥ १ ॥

कलां तत्त्वं च भुवनं वर्णं पदमतः परम् ।

मन्त्रश्चेति समासेन षडध्वा परिपठ्यते ॥ २ ॥

निवृत्त्याधाः कलाः पञ्च कलाध्वा कथ्यते भुधैः ।

व्यासाः कलाभिरितरे त्वध्वानः पञ्च पञ्चभिः ॥ ३ ॥

शिवतत्त्वादिभूम्यन्तं तत्त्वाध्वा समुदाहृतः ।

षड्विंशत्सङ्ख्ययोपेतः शुद्धाशुद्धोभयात्मकः ॥ ४ ॥

आधाराद्युन्मनान्तश्च भुवनाध्वा प्रकीर्तितः ।

विना भेदोपभेदाभ्यां षष्टिसङ्ख्यासमन्वितः ॥ ५ ॥

पञ्चाशद् रुद्ररूपास्तु वर्णा वर्णाध्वसंज्ञिताः ।

अनेकभेदसम्पन्नः पदाध्वा समुदाहृतः ॥ ६ ॥

सर्वोपमन्त्रैर्मन्त्राध्वा व्यासः परमविधया ।

यथा शिवो न तत्त्वेषु गाण्यते तत्त्वनायकः ॥ ७ ॥

मन्त्राध्वनि न गाण्येत तथासौ मन्त्रनायकः ।

कलाध्वनो व्यापकत्वं व्याप्यत्वं चेतराध्वनाम् ॥ ८ ॥

न वेत्ति तत्त्वतो यः स नैवाहृत्यध्वशोधनम् ।

षड्विधस्याध्वनो रूपं न येन विदितं भवेत् ॥ ९ ॥

व्याप्यव्यापकता तेन ज्ञातुमेव न शक्यते ।

तस्मादध्वस्वरूपं य व्याध्यव्यापकतां तथा ॥ १० ॥

यथावदवगम्यैव कुर्यादध्वविशोधनम् ।

कुण्डमण्डलपर्यन्तं तत्र कृत्वा यथा पुरा ॥ ११ ॥

द्विडस्तमानं कुर्वीत प्राच्यां कलशमण्डलम् ।

ततः स्नातः शिवाचार्यः सशिष्यः कृतनैत्यकः ॥ १२ ॥

प्रविश्य मण्डलं शम्भोः पूजां पूर्ववदाचरेत् ।

तत्राढकावरैः सिद्धं तन्दुलैः पायसं प्रभोः ॥ १३ ॥

अर्घ्यं निवेद्य डोमार्थं शेषं समुपकल्पयेत् ।

पुरतः कल्पिते वाथ मण्डले वर्णिमण्डिते ॥ १४ ॥

स्थापयेत्पञ्चकलशान्द्विषु मध्ये य देशिकः ।

तेषु ब्रह्माणि मूलाण्यैर्बिन्दुनादसमन्वितैः ॥ १५ ॥

नम आर्घ्यैकरान्तैः कल्पयेत्कल्पवित्तमः ।

ःशानं मध्यमे कुम्भे पुरुषं पुरतः स्थिते ॥ १६ ॥

अघोरं दक्षिणे वामे वामं सद्यं य पश्चिमे ।

रक्षां विधाय मुद्रां य बद्धा कुम्भाभिन्नाणाम् ॥ १७ ॥

कृत्वा शिवानलैर्दोमं प्रारभेत यथा पुरा ।

यदर्थं पायसं पूर्वं डोमार्थं परिकल्पितम् ॥ १८ ॥

दुत्वा शिष्यस्य तच्छेषं भोक्तुं समुपकल्पयेत् ।

तर्पणान्तं य मन्त्राणां कृत्वा कर्म यथा पुरा ॥ १९ ॥

दुत्वा पूर्णाहुतिं तेषां ततः कुर्यात्प्रदीपनम् ।

ऽकारादनु हुङ्कारं ततो मूलं हुन्तकम् ॥ २० ॥

स्वाढान्तं दीपने प्राङ्मुखानि य यथाक्रमम् ।

तेषामाहुतयस्तिस्रो देया दीपनकर्मणि ॥ २१ ॥

मन्त्रैरेकैकशस्तैस्तु विधिन्त्या दीप्तमूर्तयः ।

त्रिगुणं त्रिगुणीकृत्य द्विजकन्याकृतं सितम् ॥ २२ ॥

सूत्रं सूत्रेण सम्मन्थ्य शिष्याग्रे बन्धयेच्छिषोः ।

यत्प्राङ्मुखपर्यन्तमूर्ध्वकायस्य तिष्ठतः ॥ २३ ॥

लभ्ययित्वा तु तत्सूत्रं सुषुम्णां तत्र योजयेत् ।
शान्तया मुद्रयादाय मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ॥ २४ ॥
दुत्वाद्दुत्त्रयं तस्याः सान्निध्यमुपकल्पयेत् ।
दृदि सन्ताड्य शिष्यस्य पुष्पक्षेपेण पूर्ववत् ॥ २५ ॥
यैतन्यं समुपादाय द्वादशान्ते निवेद्य च ।
सूत्रं सूत्रेण संयोज्य संरक्ष्यास्त्रेण वर्मणाम् ॥ २६ ॥
अवगुण्ठयाथ तत्सूत्रं शिष्येदं विचिन्तयेत् ।
मूलत्रयमयं पाशं भोगभोग्यत्वलक्षणम् ॥ २७ ॥
विषयेन्द्रियदेहादिजनकं तस्य भावयेत् ।
व्योमादिभूतत्रयैः शान्त्यतीतादयः कलाः ॥ २८ ॥
सूत्रे स्वनामभिर्योज्यः पूज्यश्चैव नमोयुतैः ।
अथवा भीजभूतैस्तत्कृत्वा पूर्वोदितं क्रमात् ॥ २९ ॥
ततो मलादेस्तत्वाद्यै व्याप्तिं समवलोकयेत् ।
कलाव्याप्तिं मलाद्यै च दुत्वा सन्दीपयेत्कलाः ॥ ३० ॥
शिष्यं शिरसि सन्ताड्य सूत्रं देहे यथाक्रमम् ।
शान्त्यतीतपदे सूत्रं लाञ्छयेन्मन्त्रमुख्यम् ॥ ३१ ॥
अथैव दुत्वा निवृत्त्यन्तं शान्त्यतीतमनुक्रमत् ।
दुत्वाद्दुत्त्रयं पश्चान्माण्डले च शिवं यजेत् ॥ ३२ ॥
देवस्य दक्षिणे शिष्यमुपवेश्योत्तरामुष्मम् ।
सदर्थे माण्डले दद्याद्धोमशिष्टं यरुं गुरुः ॥ ३३ ॥
शिष्यस्तदुरुणा दत्तं सत्कृत्य शिवपूर्वकम् ।
भुक्त्वा पश्चाद् द्विरायम्य शिवमन्त्रमुदीरयेत् ॥ ३४ ॥
अपरे माण्डले दद्यात् पञ्चगव्यं तथा गुरुः ।
सोऽपि तच्छक्तितः पीत्वा द्विरायम्य शिवं स्मरेत् ॥ ३५ ॥
तृतीये माण्डले शिष्यमुपवेश्य यथा पुरा ।
प्रदद्यादन्तपवनं यथाशास्त्रोक्तलक्षणम् ॥ ३६ ॥
अत्रेण तस्य मृदुना प्राङ्मुष्मो वायुदङ्गुलः ।
वायं नियम्य यासीनः शिष्यो दन्तान्विशोधयेत् ॥ ३७ ॥

प्रक्षाल्य दन्तपवनं त्यक्त्वायम्य शिवं स्मरेत् ।
प्रविशेद्देशिकादिष्टः प्राञ्जलिः शिवमण्डलम् ॥ ३८ ॥

त्यक्तं तदन्तपवनं दृश्यते गुरुणा यदि ।
प्रागुदङ्गप्रश्निमे वाग्रे शिवमन्यच्छिवेतरम् ॥ ३९ ॥

अशस्ताशामुभे तस्मिन् गुरुस्तद्वेषशान्तये ।
शतमर्द्धं तदर्द्धं वा जुहुयान्मूलमन्त्रतः ॥ ४० ॥

ततः शिष्यं समालभ्य जपित्वा कर्णयोः शिवम् ।
देवस्य दक्षिणे भागे तं शिष्यमधिवासयेत् ॥ ४१ ॥

अडतास्तरणास्तीर्णो स दर्भशयने शुचिः ।
मन्त्रितेऽन्तः शिवं ध्यायन् शयीत प्राङ् शिरा निशि ॥ ४२ ॥

शिष्यायां बद्धसूत्रस्य शिष्या तच्छिष्यां गुरुः ।
आबध्याडतवस्त्रेण तमाच्छाद्य य वर्मणा ॥ ४३ ॥

रेभात्रयं य परितो भस्मना तिलसर्षपैः ।
कृत्वास्त्रजप्तैस्तद् बाह्व्ये दिगीशानां बलिं डरेत् ॥ ४४ ॥

शिष्योऽपि परतोऽनश्रुत्वैवमधिवासनम् ।
प्रबुध्योत्थाय गुरवे स्वप्नं दृष्टं निवेदयेत् ॥ ४५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे शिवदीक्षाविधानवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥
७.२.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१८. अष्टादशोऽध्यायः । षडध्वशुद्ध्यादिकथनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

ततः स्नानादिकं सर्वं समाप्त्यार्ययोदितः ।
गच्छेद्ब्रह्माञ्जलिर्ध्यायन् शिवमण्डलपार्श्वतः ॥ १ ॥

अथ पूजां विना सर्वं कृत्वा पूर्वदिने यथा ।

नेत्रबन्धनपर्यन्तं दृश्येत् मण्डलं गुरुः ॥ २ ॥
 बद्धनेत्रेण शिष्येण पुष्पावकिरणे कृते ।
 यत्रापतन्ति पुष्पाणि तस्य नामाऽस्य सन्दिशेत् ॥ ३ ॥
 तं योपनीय निर्मात्यमण्डलेऽस्मिन् यथा पुरा ।
 पूजयेद्देवमीशानं जुहुयाञ्च शिवानले ॥ ४ ॥
 शिष्येण यदि दृःस्वप्नो दृष्टस्तदोषशान्तये ।
 शतमर्द्धं तदर्द्धं वा जुहुयान्मूलविधया ॥ ५ ॥
 ततः सूत्रं शिष्याबद्धं लम्बयित्वा यथा पुरा ।
 आघारपूजाप्रभृति यन्निवृत्तिकलाश्रयम् ॥ ६ ॥
 वागीश्वरीपूजनान्तं कुर्याद्धोमपुरःसरम् ।
 अथ प्रणम्य वागीशं निवृत्तेर्व्यापिकां सतीम् ॥ ७ ॥
 मण्डले देवमभ्यर्च्य हुत्वा यैवाहुतित्रयम् ।
 प्रापयेच्च शिशोः प्रार्थिं युगपत्सर्वयोनिषु ॥ ८ ॥
 सूत्रदेहेऽथ शिष्यस्य ताऽनाप्रोक्षणादिकम् ।
 कृत्वात्मानं समादाय द्वादशान्ते निवेद्य च ॥ ९ ॥
 ततोऽप्यादाय मूलेन मुद्रया शास्त्रदृष्टया ।
 योजयेन्मनसाचार्यो युगपत्सर्वयोनिषु ॥ १० ॥
 देवानां जातयश्चाष्टौ तिरश्चां पञ्च जातयः ।
 जात्यैकया च मानुष्या योनयश्च यतुर्दश ॥ ११ ॥
 तासु सर्वासु युगपत्प्रवेशाय शिशोर्द्विधा ।
 वागीशान्यां यथान्यायं शिष्यात्मानं निवेशयेत् ॥ १२ ॥
 गर्भनिष्पत्तये देवं सम्पूज्य प्रणिपत्य च ।
 हुत्वा यैव यथान्यायं निष्पन्नं तदनुस्मरेत् ॥ १३ ॥
 निष्पन्नश्चैवमुत्पत्तिमनुवृत्तिं च कर्मणा ।
 आर्जवं भोगनिष्पत्तिः कुर्यात् प्रीतिं परां तथा ॥ १४ ॥
 निष्कृत्यर्थं च जात्यायुर्भोगसंस्कारसिद्धये ।
 हुत्वाहुतित्रयं देवं प्रार्थयेद्देशिकोत्तमः ॥ १५ ॥

भोक्तृत्वविषयासङ्गमलं तत्कायशोधनम् ।
 कृत्वैवमेव शिष्यस्य छिन्धात्पाशत्रयं ततः ॥ १६ ॥
 निःकृत्या परिबद्धस्य पाशस्यात्यन्तभेदतः ।
 कृत्वा शिष्यस्य यैतन्त्रयं स्वस्वच्छं मन्येत केवलम् ॥ १७ ॥
 दुत्वा पूर्णादुत्तिं वह्नौ ब्रह्माणं पूजयेत्ततः ।
 दुत्वादुत्तित्रयं तस्मै शिवाज्ञामनुसन्दिशेत् ॥ १८ ॥
 पितामह त्वया नास्य यातुः शैवं परं पदम् ।
 प्रतिबन्धो विधातव्यः शैवाज्ञैषा गरीयसी ॥ १९ ॥
 धृत्यादिश्य तमभ्यर्थ्यं विसृज्य य विधानतः ।
 समभ्यर्थ्यं महादेवं जुहुयादादुत्तित्रयम् ॥ २० ॥
 निवृत्त्या शुद्धमुद्धृत्य शिष्यात्मानं यथा पुरा ।
 निवेश्यात्मनि सूत्रे य वागीशं पूजयेत्ततः ॥ २१ ॥
 दुत्वादुत्तित्रयं तस्मै प्रणम्य य विसृज्य ताम् ।
 कुर्यान्निवृत्तः सन्धानं प्रतिष्ठां कलयतः सः ॥ २२ ॥
 सन्धाने युगपत्पूजां कृत्वा दुत्वादुत्तित्रयम् ।
 शिष्यात्मनः प्रतिष्ठायां प्रवेशं त्वथ भावयेत् ॥ २३ ॥
 ततः प्रतिष्ठामावाह्य कृत्वाशेषं पुरोदितम् ।
 तद्व्याप्तिं व्यापिकां तस्य वागीशानीं य भावयेत् ॥ २४ ॥
 पूर्वोन्मुमाहउलप्रभ्यां कृत्वा शेषं य पूर्ववत् ।
 विषणवे संविशेदाज्ञां शिवस्य परमात्मनः ॥ २५ ॥
 विषणोर्विसर्जनाद्यं य कृत्वा शेषं य विधया ।
 प्रतिष्ठामनुसन्धाय तस्यां यापि यथा पुरा ॥ २६ ॥
 कृत्वानुचिन्त्य तद्व्याप्तिं वागीशां य यथाक्रमम् ।
 दीप्ताग्नौ पूर्णोद्यमान्तं कृत्वा शेषं य पूर्ववत् ॥ २७ ॥
 नीलरुद्रमुपस्थाप्य तस्मै पूजादिकं तथा ।
 कृत्वा कर्म शिवाज्ञां य दद्यात्पूर्वोक्तवर्त्मना ॥ २८ ॥
 तपस्तमपि योद्वास्य कृत्वा तस्याथ शान्तये ।
 विधाकवां समाधाय तद्व्याप्तिं यावलोडयेत् ॥ २९ ॥

स्वात्मनो व्यापिकां तद्द्रागीशीं य यथा पुरा ।
 बालार्कसदृशाकारां भासयन्तीं दिशो दश ॥ ३० ॥
 ततः शेषं यथापूर्वं कृत्वा देवं मलेश्वरम् ।
 आवाह्याराध्यं हुत्वास्मै शिवाङ्गां मनसा दिशेत् ॥ ३१ ॥
 मलेश्वरं तथोत्सृज्य कृत्वान्यां य कलामिमाम् ।
 शान्त्यतीतां कलां नीत्वा तद्व्यामिमवलोकयेत् ॥ ३२ ॥
 स्वात्मनो व्यापिकां तद्द्रागीशीं य विचिन्तयेत् ।
 नभोमण्डलसङ्काशां पूर्णान्तं चापि पूर्ववत् ॥ ३३ ॥
 कृत्वा शेषविधानेन समभ्यर्च्य सदाशिवम् ।
 तस्मै समादिशेदाङ्गां शम्भोरमितकर्मणः ॥ ३४ ॥
 तत्रापि य यथापूर्वं शिवं शिरसि पूर्ववत् ।
 समभ्यर्च्य य वागीशं प्रणम्य य विसर्जयेत् ॥ ३५ ॥
 ततः शिवेन सम्प्रोक्ष्य शिष्यं शिरसि पूर्ववत् ।
 विलयं शान्त्यतीतायाः शक्तितत्त्वेऽथ चिन्तयेत् ॥ ३६ ॥
 षडध्वनः परे पारे सर्वाध्वव्यापिनीं पराम् ।
 कोटिसूर्यप्रतीकाशां शैवीं शक्तिं य चिन्तयेत् ॥ ३७ ॥
 तदग्रे शिष्यमानीय शुद्धस्फुटिकनिर्मलम् ।
 प्रक्षाल्य कर्तरीं पश्चात् शिवशास्त्रोक्तमार्गतः ॥ ३८ ॥
 कुर्यात्तस्य शिष्याच्छेदं सः सूर्येण देशिकः ।
 ततस्तां गोमये न्यस्य शिवाग्नौ जुहुयाच्छिष्याम् ॥ ३९ ॥
 वौषडन्तेन मूलेन पुनः प्रक्षाल्य कर्तरीम् ।
 उस्ते शिष्यस्य चैतन्यं तद्देहे विनिवर्तयेत् ॥ ४० ॥
 ततः स्नातं समायान्तं कृतस्वस्त्ययनं शिशुम् ।
 प्रवेश्य मण्डलाभ्यासं प्रणिपत्य य दण्डवत् ॥ ४१ ॥
 पूजां कृत्वा यथान्यायं क्रियावैकल्यशुद्धये ।
 वायुकेनैव मन्त्रेण जुहुयादाहुतित्रयम् ॥ ४२ ॥
 उपांशूच्यारयोगेन जुहुयादाहुतित्रयम् ।

पुनः सम्पूज्य देवेशं मन्त्रवैकल्यशुद्धये ॥ ४३ ॥
 मानसोऽध्यासयोगेन जुहुयादाहुतित्रयम् ।
 तत्र शम्भुं समाराध्य मण्डलस्थं सदाभया ।
 हुत्वाहुतित्रयं पश्चात्प्रार्थयेत्प्राञ्जलिर्गुरुः ॥ ४४ ॥
 भगवंस्त्वत्प्रसादेन शुद्धिरस्य षडध्वनः ।
 कृता तस्मात्परं धाम गमयैनं तवाव्ययम् ॥ ४५ ॥
 षति विज्ञाप्य देवाय नाडीसन्धानपूर्वकम् ।
 पूर्णान्तं पूर्ववत्कृत्वा ततो भूतानि शोधयेत् ॥ ४६ ॥
 स्थिरास्थिरे ततः शुद्ध्यै शीतोष्णो य ततः पदे ।
 ध्यायेद्द्व्यास्यैकताकारे भूतशोधनकर्मणि ॥ ४७ ॥
 भूतानां ग्रन्थिविच्छेदं कृत्वा त्यज्वा सदाधिपैः ।
 भूतानि स्थितियोगेन यो जपेत्परमे शिवे ॥ ४८ ॥
 विशोऽध्यास्यं तनुं दग्ध्वा प्लावयित्वा सुधाकण्ठैः ।
 स्थाप्यात्मानं ततः कुर्याद्विशुद्धाध्वमयं वपुः ॥ ४९ ॥
 तत्रादौ शान्त्यतीतां तु व्यापिकां स्वाध्वनः कलाम् ।
 शुद्धामेव शिशोर्भूर्ध्नि न्यसेच्छान्तिमुपे तथा ॥ ५० ॥
 विद्यां गलादिनाभ्यन्तं प्रतिष्ठां तदधः क्रमात् ।
 जन्वन्तं तदधो न्यस्येन्नवृत्तिं यानुचिन्तयेत् ॥ ५१ ॥
 स्वभीजैः सूत्रमन्त्रं य न्यस्याङ्गैस्तं शिवात्मकम् ।
 बुद्ध्वा तं हृदयाम्भोजे देवमावाह्य पूजयेत् ॥ ५२ ॥
 आशास्य नित्यसान्निध्यं शिवस्वात्म्यं शिशौ गुरुः ।
 शिवतेजोमयस्यास्य शिशोरापादयेद्गुणान् ॥ ५३ ॥
 अणिमादीन्प्रसीदति प्रदद्यादाहुतित्रयम् ।
 तथैव तु गुणानेव पुनरस्योपपादयेत् ॥ ५४ ॥
 सर्वज्ञतां तथा तृप्तिं बोधं याधन्तवर्जितम् ।
 अलुप्तशक्तिं स्वातन्त्र्यमनन्तां शक्तिमेव य ॥ ५५ ॥
 ततो देवमनुज्ञाप्य सधादिकलशैस्तु तम् ।
 अभिषिञ्चेत् देवेशं ध्यायन्कृष्टि यथाक्रमम् ॥ ५६ ॥

अथोपवेश्य तं शिष्यं शिवमभ्यर्थ्य पूर्ववत् ।
लब्धानुज्ञः शिवाञ्छैवीं विधामस्मै समादिशेत् ॥ ५७ ॥

ओङ्कारपूर्विकां तत्र सम्पुटां तु नमोऽन्तगाम् ।
शिवशक्तियुताञ्चैव शक्तिविधां य तादृशीम् ॥ ५८ ॥

ऋषिं छन्दश्च देवं य शिवतां शिवयोस्तथा ।
पूजां सावराणां शम्भोरासनानि य सन्दिशेत् ॥ ५९ ॥

पुनः सम्पूज्य देवेशं यन्मया समनुष्ठितम् ।
सुकृतं कुरु तत्सर्वमिति विज्ञापयेत् शिवम् ॥ ६० ॥

सद्यशिष्यो गुरुर्देवं दण्डवत्क्षितिमण्डले ।
प्राणभ्योद्वासयेत्तस्मात् मण्डलात्पावकादपि ॥ ६१ ॥

ततः सदसिकाः सर्वे पूज्याः पूजार्द्धकाः क्मात् ॥ ६२ ॥

सेव्या वित्तानुसारेण सदस्याश्च सद्यर्त्विजः ।
वित्तशाठ्यं न कुर्वीत यदीच्छेत् शिवमात्मनः ॥ ६३ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरप्रण्डे षडध्वशुद्ध्यादिकथनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥
७.२.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१९. ऐकोनविंशोऽध्यायः । साधकसंस्कारमन्त्रमालात्म्यम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि साधकं नाम नामतः ।
संस्कारमन्त्रमालात्म्यं कथने सूचितं मया ॥ १ ॥

सम्पूज्य मण्डले देवं स्थाप्य कुम्भे य पूर्ववत् ।
दुत्वा शिष्यमनुष्णीषं प्रापयेद्भुवि मण्डले ॥ २ ॥

पूजार्णान्तं पूर्ववत्कृत्वा दुत्वाऽऽदुत्तिशतं तथा ।
सन्तर्प्य मूलमन्त्रेण कलशैर्दशिकोत्तमः ॥ ३ ॥

सन्दीप्य य यथापूर्वं कृत्वा पूर्वोदितं कृमात् ।
अभिषिष्य यथापूर्वं प्रदद्यान्मन्त्रमुत्तमम् ॥ ४ ॥
तत्र विद्योपदेशान्तं कृत्वा विस्तरशः कृमात् ।
पुष्पाभ्युना शिशोः पाणौ विद्यां शैवीं समर्पयेत् ॥ ५ ॥
तवैडिकामुष्मिकयोः सर्वसिद्धिकृत्प्रदः ।
भवत्येव महामन्त्रः प्रसादात्परमेष्ठिनः ॥ ६ ॥
धृत्युत्वा देवमभ्यर्च्य लब्धानुज्ञाः शिवाद्गुरुः ।
साधनं शिवयोगं य साधकाय समादिशेत् ॥ ७ ॥
तच्छ्रुत्वा गुरुसन्देशं कृमशो मन्त्रसाधकः ।
पुरतो विनियोगस्य मन्त्रसाधनमाचरेत् ॥ ८ ॥
साधनं मूलमन्त्रस्य पुरश्चरणमुच्यते ।
पुरतश्चरणीयत्वाद्धिनियोगाप्युक्तमर्षः ॥ ९ ॥
नात्यन्तं करणीयं तु मुमुक्षोर्मन्त्रसाधनम् ।
कृतं तु तद्विडान्यत्र तस्यापि शुभदं भवेत् ॥ १० ॥
शुभेऽडनि शुभे देशे काले वा दोषवर्जिते ।
शुक्लदन्तनभः स्नातः कृतपूर्वाङ्गिकङ्कियः ॥ ११ ॥
अलङ्कृत्य यथा लब्धैर्गन्धमात्यविभूषणैः ।
सोषणीषः सोत्तरासङ्गः सर्वशुक्लसमाहितः ॥ १२ ॥
देवालये गृहेऽन्यस्मिन् देशे वा सुमनोहरे ।
सुभेनाभ्यस्तपूर्वेण त्वासनेन कृतासनः ॥ १३ ॥
तनुं कृत्वात्मनः शैवीं शिवशास्त्रोक्तवर्त्मना ।
सम्पूज्य देवदेवेशं नकुलीश्वरमीश्वरम् ॥ १४ ॥
निवेद्य पायसं तस्मै समाप्याराधनं कृमात् ।
प्रणिपत्य य तं देवं प्राप्मानुज्ञाश्च तन्मुष्पात् ॥ १५ ॥
डोटिवारं तदध्वं वा तदध्वं वा जपेत् शिवम् ।
लक्षविंशतिकं वापि दशलक्षमथापि वा ॥ १६ ॥
ततश्च पायसाक्षारलवणैकमिताशनः ।
अङ्घ्रिसकः क्षमी शान्तो दान्तश्चैव सदा भवेत् ॥ १७ ॥

अलाभे पायसस्थाश्रुलमूलादिकानि वा ।
विहितानि शिवेनैव विशिष्टान्युत्तरोत्तरम् ॥ १८ ॥

यत्नं भक्ष्यमथो सक्तुकृष्णान्यावकमेव य ।
शाकं पयो दधि घृतं मूलं कुलमथोदकम् ॥ १९ ॥

अभिमन्थ्य य मन्त्रेण भक्ष्यभोज्यादिकानि य ।
साधनेऽस्मिन् विशेषेण नित्यं भुञ्जत वाग्यतः ॥ २० ॥

मन्त्राष्टशतपूतेन जलेन शुचिना व्रती ।
स्नायान्नदीनद्योत्थेन प्रोक्षयेद्वाथ शक्तितः ॥ २१ ॥

तर्पयेच्च तथा नित्यं जुहुयाच्च शिवानले ।
सप्तभिः पञ्चभिर्द्रव्यैस्त्रिभिर्वाथ घृतेन वा ॥ २२ ॥

एत्थं भक्त्या शिवं शैवो यः साधयति साधकः ।
तस्येतामुत्र दृष्ट्वापं न किञ्चिदपि विद्यते ॥ २३ ॥

अथवाऽरुडर्मन्त्रं जपेदेकाग्रमानसः ।
अनश्रन्नेव साऽसं विना मन्त्रस्य साधनम् ॥ २४ ॥

न तस्य दुर्लभं किञ्चिन्न तस्यास्त्यशुभं क्वचित् ।
एतद्विधां श्रियं सौम्यं लब्ध्वा मुक्तिं य विन्दति ॥ २५ ॥

साधने विनियोगे य नित्ये नैमित्तिके तथा ।
जपेज्जलैर्भस्मना य स्नात्वा मन्त्रेण य क्मात् ॥ २६ ॥

शुचिर्बद्धशिषः सूत्री सपवित्रकरस्तथा ।
धृतत्रिपुण्ड्ररुद्राक्षो विधां पञ्चाक्षरीं जपेत् ॥ २७ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरपाण्डे साधकसंस्कारमन्त्रमहाकाव्यं नामैकोनविंशोऽध्यायः
॥ ७.२.१९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२०. विंशोऽध्यायः । विशेषादिसंस्कृतिः ।

उपमन्युरुवाच ।

अथैवं संस्कृतं शिष्यं कृतपाशुपतप्रतम् ।

आचार्यत्वेऽभिषिञ्चेत तद्योगत्वेन यान्यथा ॥ १ ॥

मण्डलं पूर्ववत्कृत्वा सम्भूज्य परमेश्वरम् ।

स्थापयत्यञ्चकलशान्तिक्षु मध्ये य पूर्ववत् ॥ २ ॥

निवृत्तिं पुरतो न्यस्य प्रतिष्ठां पश्चिमे घटे ।

विधां दक्षिणतः शान्तिमुत्तरे मध्यतः पराम् ॥ ३ ॥

कृत्वा रक्षादिं तत्र अर्ध्वा मुद्रां य धैरवीम् ।

अभिमन्य घटान्कृत्वा पूर्णान्तं य यथा पुरा ॥ ४ ॥

प्रवेश्य मण्डले शिष्यमनुष्णीषं य देशिकः ।

तर्पणाद्यं तु मन्त्राणां कुर्यात्पूर्वावसानकम् ॥ ५ ॥

ततः सम्भूज्य देवेशमनुज्ञाय य पूर्ववत् ।

अभिषेकाय तं शिष्यमासनं त्वधिरोडयेत् ॥ ६ ॥

सकलीकृत्य तं पश्चात्कलापञ्चकुरुपिणाम् ।

न्यस्तमन्त्रतनुं अर्ध्वा शिवं शिष्यं समर्पयेत् ॥ ७ ॥

ततो निवृत्तिकुम्भादिघटानुद्धृत्य वै क्कमात् ।

मध्यमान्ताच्छिवेनैव शिष्यं तमभिषेचयेत् ॥ ८ ॥

शिवोऽस्तं समर्पयथ शिशोः शिरसि देशिकः ।

शिवभावसमापन्नः शिवाचार्यं तमादिशेत् ॥ ९ ॥

अथालङ्कृत्य तं देवमाराध्य शिवमण्डले ।

शतमष्टोत्तरं कृत्वा दद्यात्पूर्णाहुतिं ततः ॥ १० ॥

पुनः सम्भूज्य देवेशं प्रणाम्य भुवि दण्डवत् ।

शिरस्यञ्जलिमाधाय शिवं विज्ञापयेद्गुरुः ॥ ११ ॥

भगवंस्त्वत्प्रसादेन देशिकोऽयं मया कृतः ।

अनुगृह्य त्वया देव दिव्याज्ञास्मै प्रदीयताम् ॥ १२ ॥

अेवं विज्ञाप्य शिष्येण सह भूयः प्रणाम्य य ।

शिवं शिवागमं दिव्यं पूजयेत् शिववद्गुरुः ॥ १३ ॥

पुनः शिवमनुज्ञाप्य शिवज्ञानस्य पुस्तकम् ।
 उभाभ्यामथ पाणिभ्यां दद्याच्छिष्याय देशिकः ॥ १४ ॥
 सा तां मूर्ध्नि समाधाय विधां विधासनोपरि ।
 अधिशोष्य यथान्यायमभिवन्द्य समर्थयेत् ॥ १५ ॥
 अथ तस्मै गुरुर्दद्याद्राजोपकराण्यपि ।
 आचार्यपदवीं प्राप्तो राज्यं चापि यतोऽर्हति ॥ १६ ॥
 अथानुशासनं कुर्यात्पूर्वैरायसितं यथा ।
 यथा य शिवशास्त्रोक्तं यथा लोकेषु पूज्यते ॥ १७ ॥
 शिष्यान् परीक्ष्य यत्नेन शिवशास्त्रोक्तलक्षणैः ।
 संस्कृत्य य शिवज्ञानं तेभ्यो दद्याद्य देशिकः ॥ १८ ॥
 अथ सर्वमनायासं शौचं क्षान्तिं दद्यां तथा ।
 अस्पृष्टामध्यसूयां य यत्नेन य विभावयेत् ॥ १९ ॥
 एतन्मादिश्य तं शिष्यं शिवमुद्रास्य माण्डलात् ।
 शिवकुम्भानलादींश्च सदस्यानपि पूजयेत् ॥ २० ॥
 युगपद्वाथ संस्कारान् कुर्वीत सगणो गुरुः ।
 तत्र त्रयं द्वयं वापि प्रयोगस्योपदिश्यते ॥ २१ ॥
 तदादावेव कलशान्कल्पयेदध्वशुद्धिवत् ।
 कृत्वा समयसंस्कारमभिषेकं विनाऽपिलम् ॥ २२ ॥
 समभ्यर्च्य शिवं भूयः कृत्वा चाध्वविशोधनम् ।
 तस्मिन् परिसमाप्ते तु पुनर्द्वयं प्रपूजयेत् ॥ २३ ॥
 कृत्वा मन्त्रं तु सन्तर्प्य सन्दीप्याशास्य येश्वरम् ।
 समर्थं मन्त्रं शिष्यस्य पाणौ शेषं समापयेत् ॥ २४ ॥
 अथवा मन्त्रसंस्कारमनुचिन्त्याभिलं कृत्वा ।
 अध्वशुद्धिं गुरुः कुर्यादभिषेकावसानिकम् ॥ २५ ॥
 तत्र यः शान्त्यतीतादिकलासु विहितो विधिः ।
 स सर्वोऽपि विधातव्यस्तत्त्वत्रयविशोधने ॥ २६ ॥
 शिवविधात्मतत्त्वाभ्यं तत्त्वत्रयमुदाहृतम् ।

शक्तौ शिवस्ततो विधात्तस्यास्त्वात्मा समुद्भवौ ॥ २७ ॥

शिवेन शान्त्यतीताध्वा व्याप्तस्तदपरः परः ।

विद्यया परिशिष्टोऽध्वा ज्यात्मना निम्बिलः कृमात् ॥ २८ ॥

दुर्लभं शाश्वतं भत्वा मन्त्रमूलं मनीषिणः ।

शाक्तं शंसीत संस्कारं शिवशास्त्रार्थपारगाः ॥ २९ ॥

एति ते सर्वमाख्यातं संस्काराप्यस्य कर्मणः ।

यातुर्विध्यमिदं कृष्ण किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ३० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये विशेषादिसंस्कृतिर्नाम विंशोऽध्यायः ॥ ७.२.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२१. अेकविंशोऽध्यायः । नित्यनैमित्तिककर्मवर्णनम् ।

कृष्ण उवाच ।

भगवन् श्रोतुमिच्छामि शिवाश्रमनिषेविषाम् ।

शिवशास्त्रोदितं कर्म नित्यनैमित्तिकं तथा ॥ १ ॥

उपमन्युरुवाच ।

प्रातरुत्थाय शयनाद्घ्यात्वा देवं सलाम्भया ।

वियार्यं कार्यं निर्गच्छेद् गृहादभ्युदितेऽरुणे ॥ २ ॥

अभाषे विजने देशे कुर्यादावश्यकं ततः ।

कृत्वा शौचं विधानेन दन्तधावनमाचरेत् ॥ ३ ॥

अलाभे दन्तकाष्ठानामष्टम्यादितिनेषु च ।

अपां द्वादशगाण्डूषैः कुर्यादास्यविशोधनम् ॥ ४ ॥

आचम्य विधिवत्पश्चाद्धारुणं स्नानमाचरेत् ।

नद्यां वा देवभाते वा ब्रूहे वाथ गृहेऽपि वा ॥ ५ ॥

स्नानद्रव्याणि तत्तीरे स्थापयित्वा बहिर्मलम् ।

व्यापोढ्य मृदमालिष्य स्नात्वा गोमयमालिपेत् ॥ ६ ॥

स्नात्वा पुनः पुनर्वस्त्रं त्यक्त्वा वाथ विशोधय च ।

सुस्नातो नृपवद्भूयः शुद्धं वासो वसीत य ॥ ७ ॥

मलस्नानं सुगन्धाद्यैः स्नानं दन्तविशोधनम् ।

न कुर्याद् ब्रह्मचारी य तपस्वी विधवा तथा ॥ ८ ॥

सोपवीतः शिषां बद्ध्वा प्रविश्य य जलान्तरम् ।

अवगाढ्य समायान्तो जले न्यस्येत् त्रिमासलम् ॥ ९ ॥

तोये मग्नः पुनर्मन्त्रं जपेच्छक्त्या शिवं स्मरेत् ।

उत्थायायम्य तेनैव स्वात्मानमभिषेचयेत् ॥ १० ॥

गोशृङ्गेण सदर्भेण पालाशेन दलेन वा ।

पाशेन वाथ पाणिभ्यां पञ्चकृत्वस्त्रिरेव वा ॥ ११ ॥

उद्यानादौ गृहे चैव वर्द्धन्या कलशेन वा ।

अवगाढनडालेऽद्भिर्मन्त्रितैरभिषेचयेत् ॥ १२ ॥

अथ येद्धारुणं कर्तुमशक्तः शुद्धवाससा ।

आर्द्रेण शोधयेद्देलमापादतलमस्तकम् ॥ १३ ॥

आग्नेयं वाथ वा मान्त्रं कुर्यात् स्नानं शिवेन वा ।

शिवचिन्तापरं स्नानं युक्तस्यात्मीयमुच्यते ॥ १४ ॥

स्वसूत्रोक्तविधानेन मन्त्रायमनपूर्वकम् ।

आचरेद् ब्रह्मयज्ञान्तं कृत्वा देवादितर्पणम् ॥ १५ ॥

मण्डलस्थं मण्डादेवं ध्यात्वाभ्यर्च्य यथाविधि ।

दद्यादध्वं ततस्तस्मै शिवायादित्यृषिणो ॥ १६ ॥

अथवैतस्वसूत्रोक्तं कृत्वा उस्तौ विशोधयेत् ।

करन्यासं ततः कृत्वा सकलीकृतविग्रहः ॥ १७ ॥

वामउस्तगताम्भोभिर्गन्धसिद्धार्थकान्वितैः ।

कुशापुञ्जेन वाऽभ्युक्ष्य मूलमन्त्रसमन्वितैः ॥ १८ ॥

आपोऽिष्ठाद्विभिर्मन्त्रैः शेषमाध्याय वै जलम् ।

वामनासापुटेनैव देवं सम्भावयेत्सितम् ॥ १९ ॥

अर्धमादाय देहस्थं सव्यनासापुटेन य ।

कृष्णवर्णेन बाह्यस्थं भावयेच्च शिलागतम् ॥ २० ॥

तर्पयेद्य दैवेभ्य ऋषिभ्यश्च विशेषतः ।
 भूतेभ्यश्च पितृभ्यश्च दद्यादर्थं यथाविधि ॥ २१ ॥
 रक्तयन्त्रतोयेन उस्तमात्रेण मण्डलम् ।
 सुवृत्तं कल्पयेद्भूमौ रक्तयूर्णार्धलङ्कृतम् ॥ २२ ॥
 तत्र सम्भूजयेद्भूमानुं स्वकीयावरणैः सद्यः ।
 भभोल्कायेति मन्त्रेण साङ्गतः सुभसिद्धये ॥ २३ ॥
 पुनश्च मण्डलं कृत्वा तदङ्गैः परिपूज्य च ।
 तत्र स्थाप्य उभेमात्रं मागधप्रस्थसम्मितम् ॥ २४ ॥
 पूरयेत् गन्धतोयेन रक्तयन्त्रयोगिना ।
 रक्तपुष्पैस्तिलैश्चैव कुशाक्षतसमन्वितैः ॥ २५ ॥
 दूर्वापामार्गगव्यैश्च केवलेन जलेन वा ।
 जानुभ्यां धरणीं गत्वा नत्वा देवं च मण्डले ॥ २६ ॥
 कृत्वा शिरसि तत्पात्रं दद्यादर्थं शिवाय तत् ।
 अथवाञ्जलिना तोयं सदर्थं मूलविधया ॥ २७ ॥
 उत्क्षिपेदम्बरस्थाय शिवायादित्यमूर्तये ।
 कृत्वा पुनः करन्यासं करशोधनपूर्वकम् ॥ २८ ॥
 बुद्ध्येशानादि सधान्तं पञ्चब्रह्ममयं शिवम् ।
 गृहीत्वा भसितं मन्त्रैर्विभूज्याङ्गानि संस्पृशेत् ॥ २९ ॥
 आपादान्तैः शिरोवक्त्रदुद्गुण्यथरणान् कृमात् ।
 ततो मूलेन सर्वाङ्गमालभ्य वसनान्तरम् ॥ ३० ॥
 परिधाय द्विरायम्य प्रोक्ष्यैकादशमन्त्रितैः ।
 जलैराच्छाद्य वासोऽयद् द्विरायम्य शिवं स्मरेत् ॥ ३१ ॥
 पुनर्न्यस्तकरो मन्त्री त्रिपुण्ड्रं भस्मना लिभेत् ।
 अवकमाय तं व्यक्तं ललाटे गन्धवारिणा ॥ ३२ ॥
 वृत्तं वा यतुरस्रं वा भिन्दुमर्द्धन्दुमेव वा ।
 ललाटे यादृशं पुण्ड्रं लिभितं भस्मना पुनः ॥ ३३ ॥
 तादृशं भुजयोर्मूर्ध्नि स्तनयोरन्तरे लिभेत् ।
 सर्वाङ्गोद्धूलनं यैव न समानं त्रिपुण्ड्रकैः ॥ ३४ ॥

तस्मात् त्रिपुण्ड्रमेवैकं लिप्तेद्ब्रह्मलनं विना ।
रुद्राक्षान्धारयेन्मूर्ध्नि कण्ठे श्रोते कटे तथा ॥ ३५ ॥

सुवर्णवर्णमच्छिन्नं शुभं नान्यैर्धृतं शुभम् ।
विप्रादीनां कमात् श्रेष्ठं पीतं रक्तमथासितम् ॥ ३६ ॥

तदलाभे यथालाभं धारणीयमदूषितम् ।
तत्रापि नोत्तरं नीयैर्धर्यं नीयमथोत्तरैः ॥ ३७ ॥

नाशुबिद्धार्थयेदक्षं सदा कालेषु धारयेत् ।
धृत्यं त्रिसन्ध्यमथवा द्विसन्ध्यं सकृदेव वा ॥ ३८ ॥

कृत्वा स्नानादिकं शक्या पूजयेत्परमेश्वरम् ।
पूजास्थानं समासाद्य बद्ध्वा रुचिरमासनम् ॥ ३९ ॥

ध्यायेदेवं य देवीं य प्राञ्जुभो वाप्युद्गुभुभः ।
श्वेतादीन्नुलीशान्तांस्तच्छिष्यान्प्राणमेद्भुरुम् ॥ ४० ॥

पुनर्देवं शिवं नत्वा ततो नामाष्टकं जपेत् ।
शिवो मधेश्वरश्चैव रुद्रो विष्णुः पितामहः ॥ ४१ ॥

संसारवैद्यः सर्वज्ञः परमात्मेति याष्टकम् ।
अथवा शिवमेवैकं जपित्वैकादशाधिकम् ॥ ४२ ॥

जिह्वाग्रे तेजसो राशिं ध्यात्वा व्याध्यादिशान्तये ।
प्रक्षाल्य चरणौ कृत्वा करौ यन्मनयार्थितौ ।
प्रकुर्वीत करन्यासं करशोधनपूर्वकम् ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये नित्यनैमित्तिककर्मवर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥
७.२.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । शिवशास्त्रोक्तनित्यनैमित्तिककर्मवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

न्यासस्तु त्रिविधः प्रोक्तः स्थित्युत्पत्तिलयकृमात् ।
स्थितिन्यासो गृहस्थानामुत्पत्तिर्ब्रह्मचारिणाम् ॥ १ ॥
यतीनां संवृत्तिन्यासो वनस्थानां तथैव च ।
स अथेव भर्तृहीनायाः कुटुम्बिन्याः स्थितिर्भवेत् ॥ २ ॥
कन्यायाः पुनरुत्पत्तिं वक्ष्ये न्यासस्य लक्षणम् ।
अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तं स्थितिन्यास उदाहृतः ॥ ३ ॥
दक्षिणाङ्गुष्ठमारभ्य वामाङ्गुष्ठान्तमेव च ।
उत्पत्तिन्यास आप्यातो विपरीतस्तु संवृत्तिः ॥ ४ ॥
सभिन्दुकात्रकारादीन् वार्दान् न्यस्येदनुकृमात् ।
अङ्गुलीषु शिवं न्यस्येत् तलयोरप्यनामयोः ॥ ५ ॥
अस्त्रन्यासं ततः कृत्वा दशदिक्वस्त्रमन्त्रतः ।
निवृत्त्यादिकलाः पञ्च पञ्चभूतस्वरूपिणीः ॥ ६ ॥
पञ्चभूताधिपैः सार्द्धं तत्तच्छिह्नसमन्विताः ।
दृढपठतालुभूमध्यब्रह्मरन्ध्रसमाश्रयाः ॥ ७ ॥
तत्तद्भ्रिजेन सङ्ग्रन्थीस्तत्तद्भ्रिजेषु भावयेत् ।
तासां विशोधनार्थाय विधां पञ्चाक्षरीं जपेत् ॥ ८ ॥
निरुद्ध्वा प्राणवायुं च गुणसङ्ख्यानुसारतः ।
भूतग्रन्थिं ततः छिन्धादस्त्रैर्षौवास्त्रमुद्रया ॥ ९ ॥
नाड्याः सुषुम्णयात्मानं प्रेरितं प्राणवायुना ।
निर्गतं ब्रह्मरन्ध्रेण योजयेत् शिवतेजसा ॥ १० ॥
विशोष्य वायुना पश्चाद्दं कालाग्निना दहेत् ।
ततश्चोपरिभावेन कलाः संवृत्य वायुना ॥ ११ ॥
दं संवृत्य वै दग्धं कलाः स्पृष्ट्वा सडाधिपम् ।
प्लावयित्वाभृतेर्दं यथास्थानं निवेशयेत् ॥ १२ ॥
अथ संवृत्य वै दग्धः कलासर्गं विनैव तु ।
अमृतप्लावनं कुर्याद् भस्मीभूतस्य वै ततः ॥ १३ ॥
ततो विधामये तस्मिन् दहे दीपशिष्माकृतिम् ।
शिवाग्निर्गतमात्मानं ब्रह्मरन्ध्रेण योजयेत् ॥ १४ ॥

देहस्थान्तः प्रविष्टं तं ध्यात्वा हृदयपङ्कजे ।
 पुनश्चामृतवर्षेण सिञ्चेद् विद्यामयं वपुः ॥ १५ ॥
 ततः कुर्यात् करन्यासं करशोधनपूर्वकम् ।
 देहन्यासं ततः पश्चान्महत्या मुद्रया यरेत् ॥ १६ ॥
 अङ्गन्यासं ततः कृत्वा शिवोक्तेन तु वर्त्मना ।
 वर्णन्यासं ततः कुर्याद्भस्त्रपादादिसन्धिषु ॥ १७ ॥
 षडङ्गानि ततो न्यस्य जातिषट्कयुतानि य ।
 द्विजबन्धमायरेत्पश्चादाग्नेयादि यथाक्रमम् ॥ १८ ॥
 यद्वा मूर्द्धादिपञ्चाङ्गं न्यासमेव समाचरेत् ।
 तथा षडङ्गन्यासं य भूतशुद्ध्यादिकं विना ॥ १९ ॥
 अथ समासत्रयेण कृत्वा देहात्मशोधनम् ।
 शिवभावमुपागम्य पूजयेत्परमेश्वरम् ॥ २० ॥
 अथ यस्यास्त्यवसरो नास्ति वा मतिविलम्बः ।
 स विस्तीर्णोऽल्पेन न्यासकर्म समाचरेत् ॥ २१ ॥
 तत्राद्यो मातृकान्यासो ब्रह्मन्यासस्ततः परः ।
 तृतीयः प्राणवन्त्यासो हंसन्यासस्तदुत्तरः ॥ २२ ॥
 पञ्चमः कथ्यते सद्भिर्न्यासः पञ्चाक्षरात्मकः ।
 अतोष्वेकमनेकं वा कुर्यात् पूजादिकर्मसु ॥ २३ ॥
 अकारं मूर्ध्नि विन्यस्य आकारं य ललाटके ।
 ङं ङं य नेत्रयोस्तद्गतं उं उं श्रवाणयोस्तथा ॥ २४ ॥
 ऋं ऋं कपोलयोश्चैव लृं लृं नासापुटद्वये ।
 ओमैम्मोष्ठद्वयोरोमौ दन्तपङ्क्तिद्वयोः क्मात् ॥ २५ ॥
 अं जिह्वायामथो तालुन्यः प्रयोजयो यथाक्रमम् ।
 कवर्गं दक्षिणे हस्ते न्यसेत्पञ्चसु सन्धिषु ॥ २६ ॥
 थवर्गं य तथा वामहस्तसन्धिषु विन्यसेत् ।
 टवर्गं य तवर्गं य पादयोरुभयोरपि ॥ २७ ॥
 पङ्क्तौ तु पार्श्वयोः पृष्ठे नाभौ चापि भ्रूमौ ततः ।

न्यसेन्मकारं लृद्ये त्वगादिषु यथाक्रमम् ॥ २८ ॥

यकारादिसकारान्तान् न्यसेत्सप्तसु धातुषु ।

उङ्कारं लृद्यस्थान्तः क्षकारं भ्रूयुगान्तरे ॥ २९ ॥

अेवं वार्सान् प्रविन्यस्य पञ्चाशत् रुद्रवर्त्मना ।

अङ्गवक्त्रकलाभेदात् पञ्च ब्रह्माणि विन्यसेत् ॥ ३० ॥

करन्यासाद्यमपि तैः कृत्वा वाय न वा क्रमात् ।

शिरोवदनलृद्गुल्यपादेष्वेतानि कल्पयेत् ॥ ३१ ॥

ततश्चोर्ध्वादिवक्त्राणि पश्चिमान्तानि कल्पयेत् ।

ईशानस्य कलाः पञ्च पञ्चस्वतेषु च क्रमात् ॥ ३२ ॥

ततश्चतुर्षु वक्त्रेषु पुरुषस्य कला अपि ।

यतस्रः प्रणिधातव्याः पूर्वादिक्रमयोगतः ॥ ३३ ॥

लृत्कण्ठांसेषु नाभौ च कुक्षौ पृष्ठे च वक्षसि ।

अधोरस्य कलाश्चाष्टौ पादयोरपि उस्तयोः ॥ ३४ ॥

पश्चात् त्रयोदशकलाः पायुमेढोरुजानुषु ।

जङ्घास्त्रिंशत्पार्श्वेषु वामदेवस्य भावयेत् ॥ ३५ ॥

सद्यस्याऽपि कलाश्चाष्टौ पादयोरपि उस्तयोः ।

घ्राणे शिरसि बाह्वोश्च कल्पयेत्कल्पवित्तमः ।

अष्टत्रिंशत्कलान्यासमेवं कृत्वानुपूर्वशः ॥ ३६ ॥

पश्चात् प्रणवविद्धीमान् प्रणवन्यासमाचरेत् ।

बाहुद्वये कूर्परयोस्तथा च मणिबन्धयोः ॥ ३७ ॥

पार्श्वोदरोरुजङ्घेषु पादयोः पृष्ठतस्तथा ।

एत्थं प्रणवविन्यासं कृत्वा न्यासविद्यक्षणः ॥ ३८ ॥

उंसन्यासं प्रकुर्वीत शिवशास्त्रे यथोदितम् ।

बीजं विभज्य उंसस्य नेत्रयोर्घ्राणयोरपि ॥ ३९ ॥

विभज्य बाहुनेत्रास्यललाटे कर्णयोरपि ।

कक्षयोः स्कन्धयोश्चैव पार्श्वयोः स्तनयोस्तथा ॥ ४० ॥

कट्यां पाणयोर्गुल्फयोश्च यद्वा पञ्चाङ्गवर्त्मना ।

उंसन्यासमिमं कृत्वा न्यसेत् पञ्चाक्षरीं ततः ॥ ४१ ॥

यथा पूर्वोक्तमार्गेण शिवत्वं येन जायते ।
 नाशिवः शिवमभ्यस्येन्नाशिवः शिवमर्थयेत् ।
 नाशिवस्तु शिवं ध्यायेन्नाशिवः प्राप्नुयात् शिवम् ॥ ४२ ॥
 तस्मात् शैवीं तनुं कृत्वा त्यक्त्वा य पशुभावनाम् ।
 शिवोऽडमिति सञ्चिन्त्य शैवं कर्म समाचरेत् ॥ ४३ ॥
 कर्मयज्ञस्तपोयज्ञो जपयज्ञस्तदुत्तरः ।
 ध्यानयज्ञो ज्ञानयज्ञः पञ्च यज्ञाः प्रकीर्तिताः ॥ ४४ ॥
 कर्मयज्ञरताः केचित्तपोयज्ञरताः परे ।
 जपयज्ञरताश्चान्ये ध्यानयज्ञरतास्तथा ॥ ४५ ॥
 ज्ञानयज्ञरताश्चान्ये विशिष्टाश्चोत्तरोत्तरम् ।
 कर्मयज्ञो द्विधा प्रोक्तः कामाकामविभेदतः ॥ ४६ ॥
 कामान् कामी ततो भुक्त्वा कामासक्तः पुनर्भवेत् ।
 अकामो रुद्रभवने भोगान् भुक्त्वा ततश्च्युतः ॥ ४७ ॥
 तपोयज्ञरतो भूत्वा जायते नात्र संशयः ।
 तपस्वी य पुनस्तस्मिन् भोगान् भुक्त्वा ततश्च्युतः ॥ ४८ ॥
 जपध्यानरतो भूत्वा जायते भुवि मानवः ।
 जपध्यानरतो मर्त्यस्तद्वैशिष्ट्यवशाद्विड ॥ ४९ ॥
 ज्ञानं लब्ध्वाथिरादेव शिवसायुज्यमाप्नुयात् ।
 तस्मान्भुक्तो शिवाज्ञप्तः कर्मयज्ञोऽपि देहिनाम् ॥ ५० ॥
 अकामः कामसंयुक्तो बन्धायैव भविष्यति ।
 तस्मात्पञ्चसु यज्ञेषु ध्यानज्ञानपरो भवेत् ॥ ५१ ॥
 ध्यानं ज्ञानं च यस्यास्ति तीर्णस्तेन भवार्णवः ।
 लिंसादिदोषनिर्मुक्तो विशुद्धश्चित्तसाधनः ॥ ५२ ॥
 ध्यानयज्ञः परस्तस्मादपवर्गकृत्प्रदः ।
 बलिः कर्मिकरा यद्रन्नातीव कृलभागिनः ॥ ५३ ॥
 दृष्ट्वा नरेन्द्रभवने तद्गदत्रापि कर्मिणः ।
 ध्यानिनां छि वपुः सूक्ष्मं भवेत्प्रत्यक्षमैश्वरम् ॥ ५४ ॥

यथेह कर्मिणां स्थूलं मृत्ताष्टाद्यैः प्रकल्पितम् ।

ध्यानयज्ञरतास्तस्माद्देवान्याषाणामृण्मयान् ॥ ५५ ॥

नात्यन्तं प्रतिपद्यन्ते शिवयाथात्म्यवेदनात् ।

आत्मस्थं यः शिवं त्यक्त्वा बहिरभ्यर्थयन्नरः ॥ ५६ ॥

उस्तस्थं क्लमन्सृज्य विडेत्सूर्परमात्मनः ।

ज्ञानाद्धानं भवेद्धानाज्ज्ञानं भूयः प्रवर्तते ॥ ५७ ॥

तद्दुर्भाभ्यां भवेन्मुक्तिस्तस्माद्धानरतो भवेत् ।

द्वादशान्ते तथा मूर्ध्नि ललाटे भ्रूयुगान्तरे ॥ ५८ ॥

नासाग्रे वा तथास्ये वा कन्धरे हृदये तथा ।

नाभौ वा शाश्वतस्थाने श्रद्धाविद्धेन येतसा ॥ ५९ ॥

बहिर्यागोपयारेण देवं देवीं च पूजयेत् ।

अथवा पूजयेन्नित्यं विद्गो वा कृतकेऽपि वा ॥ ६० ॥

वह्नौ वा स्थण्डिले वाथ भक्त्या वित्तानुसारतः ।

अथवान्तर्बहिश्चैव पूजयेत्परमेश्वरम् ।

अन्तर्यागरतः पूजो बहिः कुर्वीत वा न वा ॥ ६१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये शिवशास्त्रोक्तनित्यनैमित्तिककर्मवर्णनं नाम
द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ७.२.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । पूजाविधान व्याख्यानवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

व्याख्यां पूजाविधानस्य प्रवदामि समासतः ।

शिवशास्त्रे शिवेनैव शिवायै कथितस्य तु ॥ १ ॥

अद्गमभ्यन्तरं यागमग्निकार्यावसानकम् ।

विधाय वा न वा पश्चाद् बहिर्यागं समाचरेत् ॥ २ ॥

तत्र द्रव्याणि मनसा कल्पयित्वा विशोध्य च ।

ध्यात्वा विनायकं देवं पूजयित्वा विधानतः ॥ ३ ॥
 दक्षिणे चोत्तरे चैव नन्दीशं सुयशां तथा ।
 आराध्य मनसा सम्यगासनं कल्पयेद्बुधः ॥ ४ ॥
 आराधनादिकैर्युक्तः सिंहयोगासनादिकम् ।
 पद्मासनं वा विमलं तत्त्वत्रयसमन्वितम् ॥ ५ ॥
 तस्योपरि शिवं ध्यायेत् साम्भं सर्वमनोहरम् ।
 सर्वलक्षणसम्पन्नं सर्वावयवशोभनम् ॥ ६ ॥
 सर्वातिशयसंयुक्तं सर्वाभरणभूषितम् ।
 रक्तास्यपाणियरणं कुन्धयन्द्रस्मिताननम् ॥ ७ ॥
 शुद्धस्फटिकसङ्काशं कुलपद्मत्रिलोचनम् ।
 यतुर्भुजमुदारङ्गं चारुयन्द्रकलाधरम् ॥ ८ ॥
 वरदाभयहस्तं च मृगटङ्गधरं हरम् ।
 भुजङ्गहारावलयं चारुनीलगलान्तरम् ॥ ९ ॥
 सर्वोपमानरहितं सानुगं सपरिच्छदम् ।
 ततः सञ्चिन्तयेत्तस्य वामभागे मधेश्वरीम् ॥ १० ॥
 प्रकुल्लोत्पलपत्राभां विस्तीर्णायतलोचनाम् ।
 पूर्णयन्द्राभवदनां नीलकुञ्चितमूर्धजाम् ॥ ११ ॥
 नीलोत्पलदलप्रभ्यां यन्द्रार्द्धकृतशेभराम् ।
 अतिवृत्तधनोत्तुङ्गस्निग्धपीनपयोधराम् ॥ १२ ॥
 तनुमध्यां पृथुश्रोणीं पीतसूक्ष्मवराम्बराम् ।
 सर्वाभरणसम्पन्नां ललाटतिलकोज्ज्वलाम् ॥ १३ ॥
 विचित्रपुष्पसङ्घीण्डिशपाशोपशोभिताम् ।
 सर्वतोऽनुगुणकारां किञ्चिल्लज्जनताननाम् ॥ १४ ॥
 उभारविन्दं विलसद्धानां दक्षिणे करे ।
 दण्डवस्थापरं हस्तं न्यस्यासीनां महासने ॥ १५ ॥
 पाशविच्छेदिकां साक्षात्सञ्चिदानन्दरूपिणीम् ।
 अर्धं देवं च देवीं च ध्यात्वासनवरे शुभे ॥ १६ ॥

सर्वोपचारवद् भक्त्या भावपुष्पैः समर्थयेत् ।

अथवा पश्चिक्ल्यैवं मूर्तिमन्यतमां विभोः ॥ १७ ॥

शैवीं सदाशिवार्प्यां वा तथा माछेश्वरीं पराम् ।

षड्विंशकाभिधानां वा श्रीकण्ठाभ्यामथापि वा ॥ १८ ॥

मन्त्रन्यासादिकांश्चापि कृत्वा स्वस्थां तनौ यथा ।

अस्थां मूर्तो मूर्तिमन्तं शिवं सदसतः परम् ॥ १९ ॥

ध्यात्वा भाख्यङ्गमेणैव पूजां निर्वर्तयेद्धिया ।

समिदाज्यादिभिः पश्चान्नाभौ डोमं य भावयेत् ॥ २० ॥

भ्रूमध्ये य शिवं ध्यायेच्छुद्धीपशिभाकृतिम् ।

छत्थमङ्गे स्वतन्त्रे वा योगे ध्यानमये शुभे ॥ २१ ॥

अग्निकार्यावसानं य सर्वत्रैव समो विधिः ।

अथ चिन्तामयं सर्वं समाध्याराधनङ्गमम् ॥ २२ ॥

विङ्गे य पूजयेद्द्वं स्थण्डिले वानलेऽपि वा ॥ २३ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाण्डे पूजाविधान व्याख्यानवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः

॥ ७.२.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२४. यत्पूर्विशोऽध्यायः । शास्त्रोक्तशिवपूजनवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

प्रोक्षयेन्मूलमन्त्रेण पूजास्थानं विशुद्धये ।

गन्धयन्तनतोयेन पुष्पं तत्र विनिक्षिपेत् ॥ १ ॥

अस्त्रेणोत्सार्य वै विद्वानवगुण्डय य वर्मणाम् ।

अस्त्रं दिक्षु प्रविन्यस्य कल्पयेदर्थनाभुवम् ॥ २ ॥

तत्र दर्भान्यरिस्तीर्थं क्षालयेत्प्रोक्षणादिभिः ।

संशोध्य सर्वपात्राणि द्रव्यशुद्धिं समाचरेत् ॥ ३ ॥

प्रोक्षणीमर्धपात्रं य पाथपात्रमतः परम् ।

तथैवायमनीयस्य पात्रं येति यतुष्टयम् ॥ ४ ॥

प्रक्षाल्य प्रोक्ष्य वीक्ष्याथ क्षिपेत्तेषु जलं शिवम् ।

पुण्यद्रव्याणि सर्वाणि यथालाभं विनिक्षिपेत् ॥ ५ ॥

रत्नानि रजतं डेम गन्धपुष्पाक्षतादयः ।

कृत्वापल्लवदर्भाश्च पुण्यद्रव्याण्यनेकधा ॥ ६ ॥

स्नानोदके सुगन्धादि पानीये य विशेषतः ।

शीतलानि मनोज्ञानी कुसुमादीनि निक्षिपेत् ॥ ७ ॥

उशीरं यन्मनं यैव पाद्यै तु परिकल्पयेत् ।

जातिकङ्गुलकर्पूरभङ्गुमूलतमालकान् ॥ ८ ॥

क्षिपेदायमनीये य यूर्णयित्वा विशेषतः ।

अेलां पात्रेषु सर्वेषु कर्पूरं यन्मनं तथा ॥ ९ ॥

कुशाग्राण्यक्षतांश्चैव यवव्रीहितिलानपि ।

आज्यसिद्धार्थपुष्पाणि भसितं यार्घ्यपात्रके ॥ १० ॥

कुशपुष्पयवव्रीहितिभङ्गुमूलतमालकान् ।

प्रक्षिपेत् प्रोक्षणीपात्रे भसितं य यथाङ्गमम् ॥ ११ ॥

सर्वत्र मन्त्रं विन्यस्य वर्मणामेष्टय आढ्यतः ।

पश्चादस्त्रेण संरक्ष्य धेनुमुद्रां प्रदशयित् ॥ १२ ॥

पूजाद्रव्याणि सर्वाणि प्रोक्षणीपात्रवारिणा ।

सम्प्रोक्ष्य मूलमन्त्रेण शोधयेद्विधित्ततः ॥ १३ ॥

पात्राणां प्रोक्षणीमेकामलाभे सर्वकर्मसु ।

साधयेदर्थमद्भिस्तत्सामान्यं साधकोत्तमः ॥ १४ ॥

ततो विनायकं देवं भक्ष्यभोज्यादिभिः कृमात् ।

पूजयित्वा विधानेन द्वारपार्श्वेऽथ दक्षिणे ॥ १५ ॥

अन्तःपुराधिपं साक्षात्त्रन्दिनं सम्यगर्थयित् ।

यामीकरायलप्रभ्यं सर्वाभरणभूषितम् ॥ १६ ॥

भालेन्दुमुकुटं सौम्यं त्रिनेत्रं य यतुर्भुजम् ।

दीप्तशूलमृगीटङ्कृतिगमवेत्रधरं प्रभुम् ॥ १७ ॥

यन्द्रभिम्भाभवदनं उरिवङ्गमथापि वा ।
 उत्तरे द्वापरार्धस्य भार्या य मरुतां सुताम् ॥ १८ ॥
 सुयशां सुव्रतामम्बां पादमण्डनतत्पराम् ।
 पूजयित्वा प्रविश्यान्तर्भवन् परमेष्ठिनः ॥ १९ ॥
 सम्पूज्य लिङ्गं तैर्द्रव्यैर्निर्मात्यमपनोदयेत् ।
 प्रक्षाल्य पुष्पं शिरसि न्यसेत्तस्य विशुद्धये ॥ २० ॥
 पुष्पाडस्तो जपेत् शक्त्या मन्त्रं मन्त्रविशुद्धये ।
 औशान्यां यण्डमाराध्य निर्मात्यं तस्य दापयेत् ॥ २१ ॥
 कल्पयेदासनं पश्चादाधारादि यथाक्रमम् ।
 आधारशक्तिं कल्याणीं श्यामां ध्यायेद्यथो भुवि ॥ २२ ॥
 तस्याः पुरस्ताद्गुह्यमनन्तं कुण्डलाकृतिम् ।
 धवलं पञ्चकृण्णिं लेलिहानमिवाम्बरम् ॥ २३ ॥
 तस्योपर्यासनं भद्रं कण्ठीरवयत्पुष्पम् ।
 धर्मो ज्ञानं य वैराग्यमैश्वर्यं य पदानि वै ॥ २४ ॥
 आग्नेयादिश्चेत्तस्मिन् पीतश्यामानि वर्णतः ।
 अधर्मादीनि पूर्वादीन्युत्तरान्तान्यनुकमात् ॥ २५ ॥
 राजवर्तमणिप्रण्यान्यस्य गात्राणि भावयेत् ।
 अस्योर्ध्वच्छादनं पद्मभासनं विमलं सितम् ॥ २६ ॥
 अष्टपत्राणि तस्यादुरिणिमादिगुणाष्टकम् ।
 डेसराणि य वामाद्या रुद्रा वामादिशक्तिभिः ॥ २७ ॥
 बीजान्यपि य ता अथ शक्तयोन्तर्मनोन्मनीः ।
 कर्णिकापरवैराग्यं नालं ज्ञानं शिवात्मकम् ॥ २८ ॥
 कन्दश्च शिवधर्मात्मा कर्णिकान्ते त्रिमण्डले ।
 त्रिमण्डलोपर्यात्मादितत्त्वत्रितयभासनम् ॥ २९ ॥
 सर्वासनोपरि सुभं विचित्रास्तरणास्तृतम् ।
 आसनं कल्पयेद्व्यं शुद्धविद्यासमुज्ज्वलम् ॥ ३० ॥
 आवाहनं स्थापनं य सन्निरोधं निरीक्षणम् ।
 नमस्कारं य कुर्वीत अध्वा मुद्राः पृथक्पृथक् ॥ ३१ ॥

पाद्यमायमनं यार्ध्यं गन्धं पुष्पं ततः परम् ।
 धूपं दीपं च ताम्बूलं दत्त्वाथ स्नापयेत् शिवौ ॥ ३२ ॥
 अथवा परिकल्पयैवमासनं मूर्तिमेव च ।
 सकलीकृत्य मूलेन ब्रह्ममिश्चापरैस्तथा ॥ ३३ ॥
 आवाडयेत्ततो देव्या शिवं परमकारणम् ।
 शुद्धस्फटिकसङ्काशं देवं निश्चलमक्षरम् ॥ ३४ ॥
 कारणं सर्वलोकानां सर्वलोकमयं परम् ।
 अन्तर्बहिःस्थितं व्याप्य ङ्याणोरणु मङ्गतरम् ॥ ३५ ॥
 भक्तानामप्रयत्नेन दृश्यमीश्वरमव्ययम् ।
 ब्रह्मेन्द्रविष्णुरुद्राद्यैरपि देवैरगोचरम् ॥ ३६ ॥
 देवसारं च विद्मद्भिरगोचरमिति श्रुतम् ।
 आदिमध्यान्तरङ्गितं भेषजं भवरोगिणाम् ॥ ३७ ॥
 शिवतत्त्वमिति ज्ञ्यातं शिवार्थं जगति स्थिरम् ।
 पञ्चोपचारवद्भक्त्या पूजयेत्स्त्रिङ्गमुत्तमम् ॥ ३८ ॥
 त्रिङ्गुमूर्तिर्भुवोः शिवस्य परमात्मनः ।
 स्नानकाले प्रकुर्वीत जयशब्दादिमङ्गलम् ॥ ३९ ॥
 पञ्चगव्यघृतक्षीरदधिमध्वादिपूर्वकैः ।
 मूलैः कृत्वा सारैश्च तिलसर्षपसक्तुभिः ॥ ४० ॥
 बीजैर्यवादिभिश्शस्तैश्चूर्णैर्भाषादिसम्भवैः ।
 संस्नाप्याविष्य पिष्टाद्यैः स्नापयेदुष्णवारिभिः ॥ ४१ ॥
 धर्षयेद्भिल्वपत्राद्यैर्लेपगन्धापनुत्तये ।
 पुनः संस्नाप्य सलिलैश्चकवत्स्युपचारतः ॥ ४२ ॥
 सुगन्धामलकं दद्याद् उरिद्रां च यथाकमम् ।
 ततः संशोध्य सलिलैर्त्रिङ्गं बेरमथापि वा ॥ ४३ ॥
 स्नापयेद्गन्धतोयेन कुशपुष्पोदकेन च ।
 छिरण्यरत्नतोयैश्च मन्त्रसिद्धैर्यथाकमम् ॥ ४४ ॥
 असम्भवे तु द्रव्याणां यथासम्भवसम्भूतैः ।

डेवलैर्मन्त्रतोयैर्वा स्नापयेच्छ्रद्धया शिवम् ॥ ४५ ॥
 कलशेनाथ शङ्खेन वर्द्धन्या पाणिना तथा ।
 सकुशेन सपुष्पोऽस्नापयेन्मन्त्रपूर्वकम् ॥ ४६ ॥
 पवमानेन रुद्रेण नीलेन त्वरितेन य ।
 लिङ्गसूक्तादिसूक्तैश्च शिरसाथर्वणेन य ॥ ४७ ॥
 ऋत्विश्च सामभिः शैवैर्ब्रह्मभिश्चापि पञ्चभिः ।
 स्नापयेद्देवदेवेशं शिवेन प्रणवेन य ॥ ४८ ॥
 यथा देवस्य देव्याश्च कुर्यात्स्नानादिकं तथा ।
 न तु कश्चिद्विशेषोऽस्ति तत्र तौ सदृशौ यतः ॥ ४९ ॥
 प्रथमं देवमुद्दिश्य कृत्वा स्नानादिकाः क्रियाः ।
 देव्यै प्रश्नात्प्रकुर्वीत देवदेवस्य शासनात् ॥ ५० ॥
 अर्द्धनारीश्वरे पूजये पौर्वापर्यं न विद्यते ।
 तत्र तत्रोपयाराणां लिङ्गे वा न्यत्र वा क्वचित् ॥ ५१ ॥
 कृत्वाऽभिषेकं लिङ्गस्य शुचिना य सुगन्धिना ।
 सम्भृज्य वाससा दद्यादम्बरं योपवीतकम् ॥ ५२ ॥
 पाद्यमायमनं चार्घ्यं गन्धं पुष्पं य भूषणम् ।
 धूपं दीपं य नैवेद्यं पानीयं मुषशोधनम् ॥ ५३ ॥
 पुनश्चायमनीयं य मुषवासं ततः परम् ।
 मुकुटं य शुभं भद्रं सर्वरत्नैरलङ्कृतम् ॥ ५४ ॥
 भूषणानि पवित्राणि माल्यानि विविधानि य ।
 व्यजने यामरे छत्रं तालवृन्तं य दर्पणम् ॥ ५५ ॥
 दत्त्वा नीराजनं कुर्यात्सर्वमङ्गलनिःस्वनैः ।
 गीतनृत्यादितिश्चैव जयशब्दसमन्वितः ॥ ५६ ॥
 डेमे य राजते ताम्ने पात्रे वा मृण्मये शुभे ।
 पद्मकैः शोभितैः पुष्पैर्बीजैर्दध्यक्षतादितिः ॥ ५७ ॥
 त्रिशूलशङ्खयुग्माब्जनन्दावर्तैः करीषणैः ।
 श्रीवत्सस्वस्तिकादर्शवज्रैर्वर्द्धन्यादित्यिहितैः ॥ ५८ ॥

अष्टौ प्रदीपान्परितो विधायैकं तु मध्यमे ।
 तेषु वामादिकाश्चिन्त्याः पूजयाश्च नव शक्तयः ॥ ५८ ॥
 कवयेन समाच्छाद्य संरक्ष्यास्त्रेण सर्वतः ।
 धेनुमुद्रां च सन्देश्य पाणिभ्यां पात्रमुद्धरेत् ॥ ६० ॥
 अथवारोपयेत्पात्रे पञ्चदीपान्यथाक्रमम् ।
 विटिक्ष्वपि च मध्ये च दीपमेकमथापि वा ॥ ६१ ॥
 ततस्तत्पात्रमुद्धृत्य लिङ्गादेरुपरि क्रमात् ।
 त्रिःप्रदक्षिणयोगेन भ्रामयेन्मूलविधया ॥ ६२ ॥
 दद्यादध्वं ततो मूर्ध्नि भसितं च सुगन्धितम् ।
 कृत्वा पुष्पाञ्जलिं पश्चाद्दुपलारात्रिवेदयेत् ॥ ६३ ॥
 पानीयं च ततो दद्याद्दत्त्वा वायमनं पुनः ।
 पञ्च सौगन्धिकोपेतं ताम्बूलं च निवेदयेत् ॥ ६४ ॥
 प्रोक्षयेत्प्रोक्षणीयानि गाननाट्यानि कारयेत् ।
 लिङ्गादौ शिवयोश्चिन्तां कृत्वा शक्त्या जपेत् शिवम् ॥ ६५ ॥
 प्रदक्षिणं प्रणामं च स्तवं यात्मसमर्पणम् ।
 विज्ञापनं च कार्याणां कुर्याद्विनयपूर्वकम् ॥ ६६ ॥
 अर्घ्यं पुष्पाञ्जलिं दत्त्वा बद्ध्वा मुद्रां यथाविधि ।
 पश्चात्क्षमापयेद्देवमुद्रास्यात्मनि चिन्तयेत् ॥ ६७ ॥
 पाद्यादिभुजवासान्तमर्घ्याद्यं यातिसङ्कटे ।
 पुष्पविक्षेपमात्रं वा कुर्याद्भावपुरःसरम् ॥ ६८ ॥
 तावतैव परो धर्मो भावने सुकृतो भवेत् ।
 असम्पूज्य न भुञ्जते शिवमाप्राणसञ्चरात् ॥ ६९ ॥
 यदि पापस्तु भुञ्जते स्वैरं तस्य न निष्कृतिः ।
 प्रमादेन तु भुङ्क्ते येत्तद्दुर्दीर्यं प्रयत्नतः ॥ ७० ॥
 स्नात्वा द्विगुणमभ्यर्च्य देवं देवीमुपोष्य च ।
 शिवस्यायुतमभ्यस्येद् ब्रह्मचर्यपुरःसरम् ॥ ७१ ॥
 परेद्युः शक्तितो दत्त्वा सुवर्णाद्यं शिवाय च ।
 शिवभक्ताय वा कृत्वा महापूजां शुचिर्भवेत् ॥ ७२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभागे शास्त्रोक्तशिवपूजनवर्णनं नाम अतुर्विंशोऽध्यायः

॥ ७.२.२४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । शिवशास्त्रोक्तपूजनवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अनुक्तं यात्र पूजायाः क्वलोपभयादिव ।

यत्तदन्यत्रप्रवक्ष्यामि समासात्र तु विस्तरात् ॥ १ ॥

उविनिवेदनात्पूर्वं दीपदानादनन्तरम् ।

कुर्यादावरणाभ्यर्थां प्राप्ते नीराजनेऽथवा ॥ २ ॥

तत्रेशानादिसधान्तं रुद्राद्यस्त्रान्तमेव च ।

शिवस्य वा शिवायाश्च प्रथमावरणे यजेत् ॥ ३ ॥

शैशान्यां पूर्वभागे च दक्षिणे योत्तरे तथा ।

पश्चिमे च तथात्रेय्यामैशान्यां नैरृते तथा ॥ ४ ॥

वायव्यां पुनरैशान्यां यतुर्दक्षु ततः पश्चम् ।

गर्भावरणमाभ्यातं मन्त्रसङ्घातमेव वा ॥ ५ ॥

दृष्टयाद्यस्त्रपर्यन्तमथवापि समर्थयेत् ।

तद्भङ्गिः पूर्वतः शङ्कं यमं दक्षिणतो यजेत् ॥ ६ ॥

वरुणं वारुणे भागे धनदं योत्तरे बुधः ।

शशमैशेऽनलं स्वीये नैरृते निरृतिं यजेत् ॥ ७ ॥

मारुते मारुतं विष्णुं नैरृते विधिमैश्वरे ।

अङ्गिःपद्मस्य वज्राद्यान्याञ्जान्तान्यायुधान्यपि ॥ ८ ॥

प्रसिद्धरुपाण्याशासु लोकेशानां कृमाद्यजेत् ।

देवं देवीं च सम्प्रेक्ष्य सर्वावरणदेवताः ॥ ९ ॥

अद्भ्याञ्जलिपुटा ध्येयाः समासीना यथासुभम् ।

सर्वावरणदेवानां स्वाभिधानैर्नभोयुतैः ॥ १० ॥

पुष्पैः सम्पूजनं कुर्यान्नत्वा सर्वाभ्यथाकमम् ।

गर्भावरणमेवापि यजेत्स्वावरणेन वा ॥ ११ ॥

योगे ध्याने जपे लोमे आख्ये वाभ्यन्तरेऽपि वा ।

उविश्व चङ्घ्रिधं देयं शुद्धं मुद्गान्नमेव य ॥ १२ ॥

पायसं दधिसम्भिन्नं गौडं च मधुनाप्लुतम् ।

अेतेष्वेकमनेकं वा नानाव्यञ्जनसंयुतम् ॥ १३ ॥

गुडभाण्डान्वितं दधान्मथितं दधि योत्तमम् ।

भक्ष्याण्यपूपमुष्यानि स्वादुमन्ति हलानि य ॥ १४ ॥

रक्तयन्त्रनपुष्पाढ्यं पानीयं यातिशीतलम् ।

मृदु अेलारसाक्तं च भाण्डं पूगङ्गलस्य य ॥ १५ ॥

दलानि नागवल्क्याश्च युक्तानि षड्विंशतिभिः ।

गौराणि स्वर्णवर्णानि विडितानि शिवानि य ।

शैलमेव सितं यूर्णं नातिरक्षं न दूषितम् ॥ १६ ॥

कर्पूरं याथ कङ्गोलं जात्यादि य नवं शुभम् ।

आलेपनं यन्त्रं स्यान्मूलकाष्ठं रजोमयम् ॥ १७ ॥

कस्तूरिका कुङ्कुमं च रसो मृगमदात्मकः ।

पुष्पाणि सुरभीण्येव पवित्राणि शुभानि य ॥ १८ ॥

निर्गन्धान्युग्रगन्धानि दूषितान्युषितानि य ।

स्वयमेव विशीर्णानि न देयानि शिवार्थने ॥ १९ ॥

वासांसि च मृदून्त्येव तपनीयमयानि य ।

विद्युद्भयकल्पानि भूषणानि विशेषतः ॥ २० ॥

सर्वाण्येतानि कर्पूरनिर्यासागुरुयन्त्रैः ।

आधूपितानि पुष्पौर्ध्वैर्वासितानि समन्ततः ॥ २१ ॥

यन्त्रनागुरुकर्पूरकाष्ठगुगुलुयूर्णैः ।

घृतेन मधुना चैव सिद्धो धूपः प्रशस्यते ॥ २२ ॥

कपिलासम्भवेनैव घृतेनातिसुगन्धिना ।

नित्यं प्रदीपिता दीपाः शस्ताः कर्पूरसंयुताः ॥ २३ ॥

पञ्चगव्यं च मधुरं पयो दधि घृतं तथा ।
 कपिलासम्भवं शम्भोरिष्टं स्नाने च पानके ॥ २४ ॥
 आसनानि च भद्राणि गजदन्तमयानि च ।
 सुवर्णरत्नयुक्तानि चित्राण्यास्तरणानि च ॥ २५ ॥
 मृदूपधानयुक्तानि सूक्ष्मतूलमयानि च ।
 उष्यावयानि रम्याणि शयनानि सुषानि च ॥ २६ ॥
 नद्यः समुद्रगामिन्या नदाद्भाम्भः समावृतम् ।
 शीतञ्च वस्त्रपूतं तद्विशिष्टं स्नानपानयोः ॥ २७ ॥
 छत्रं शशिनिभं यारु मुक्तादामविराजितम् ।
 नवरत्नयितं दिव्यं छेमदण्डमनोहरम् ॥ २८ ॥
 यामरे च सिते सूक्ष्मे यामीकरपरिष्कृते ।
 राजदंसद्भयाकारे रत्नदण्डोपशोभिते ॥ २९ ॥
 दर्पणं यापि सुस्निग्धं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।
 समन्ताद्भक्तसञ्छत्रं स्रग्वरैश्चापि भूषितम् ॥ ३० ॥
 गम्भीरनिनदः शङ्खो लंसकुन्टुसन्निभः ।
 आस्थपृष्ठादिदृशेषु रत्नयामीकरायितः ॥ ३१ ॥
 काडलानि च रम्याणि नानानादकराणि च ।
 सुवर्णनिर्मितान्येव मौक्तिकालङ्कृतानि च ॥ ३२ ॥
 भेरीमृदङ्गमुदजतिमिच्छपटलादयः ।
 समुद्रकल्पसन्नादाः कल्पनीयाः प्रयत्नतः ॥ ३३ ॥
 भाण्डान्यपि च रम्याणि पात्राण्यपि च कृत्स्नशः ।
 तदाधाराणि सर्वाणि सौवर्णान्येव साधयेत् ॥ ३४ ॥
 आलयं च मण्डेशस्य शिवस्य परमात्मनः ।
 राजावसथवत्कल्प्यं शिल्पशास्त्रोक्तलक्षणम् ॥ ३५ ॥
 उष्यप्राकारसम्भिन्नं भूधराकारगोपुरम् ।
 अनेकरत्नसञ्छत्रं छेमद्धारकपाटकम् ॥ ३६ ॥
 तमजाम्बूनदमयं रत्नस्तम्भशतावृतम् ।

मुक्तादामवितानाढ्यं विद्रुमद्धारतोरणम् ॥ ३७ ॥

यामीकरमयैर्दिव्यैर्मुकुटैः कुम्भलक्षणैः ।

अलङ्कृतशिरोभागमस्त्रराजेन चिह्नितम् ॥ ३८ ॥

राजन्यार्द्धनिवासैश्च राजवीथ्यादिशोभितैः ।

प्रोच्छ्रितप्रांशुशिष्यैः प्रासादैश्च समन्ततः ॥ ३९ ॥

आस्थानस्थानवर्यैश्च स्थितैर्दिव्यैश्च विदिव्यैश्च ।

अत्यन्तालङ्कृतप्रान्तमन्तरावरणैरिव ॥ ४० ॥

उत्तमस्त्रीसदस्यैश्च नृत्यगेयविशारदैः ।

वेणुवीणाविद्यैश्च पुरुषैर्बहुभिर्युतम् ॥ ४१ ॥

रक्षितं रक्षिभिर्वीरैर्गजवाजिरथान्वितैः ।

अनेकपुष्पवाटीभिरनेकैश्च सरोवरैः ॥ ४२ ॥

दीर्घिकाभिरनेकाभिर्दिव्यैश्च विराजितम् ।

वेदवेदान्ततत्त्वज्ञैः शिवशास्त्रपरायणैः ॥ ४३ ॥

शिवाश्रमरतैर्भक्तैः शिवशास्त्रोक्तलक्षणैः ।

शान्तैः स्मितमुग्धैः स्फूर्तैः सदाधारपरायणैः ॥ ४४ ॥

शैवैर्माण्ड्यैश्चैव श्रीमद्भिः सेवितं द्विजैः ।

श्रेयमन्तर्भक्तिर्वाथ यथाशक्तिविनिर्मितैः ॥ ४५ ॥

स्थाने शिलामये दान्ते दारवे येष्टकामये ।

डेवलं मृण्मये वापि पुण्यारण्येऽथवा गिरौ ॥ ४६ ॥

नद्यां देवालयेऽन्यत्र देशे वाथ गृहे शुभे ।

आढ्यो वाथ दरिद्रो वा स्वकां शक्तिमयञ्चयन् ।

द्रव्यैर्न्यायार्जितैरेव भक्त्या देवं समर्चयेत् ॥ ४७ ॥

अथान्यायार्जितैश्चापि भक्त्या येच्छिवमर्चयेत् ।

न तस्य प्रत्यवायोऽस्ति भाववश्यो यतः प्रभुः ॥ ४८ ॥

न्यायार्जितैरपि द्रव्यैरभक्त्या पूजयेद्ददित् ।

न तद्गुणमवाप्नोति भक्तिरेवात्र कारणम् ॥ ४९ ॥

भक्त्या वित्तानुसारेण शिवमुद्दिश्य यत्कृतम् ।

अल्पे मलति वा तुल्यं क्लममाढ्यदरिद्रयोः ॥ ५० ॥

भक्त्या प्रथोदितः कुर्यादल्पवित्तोऽपि मानवः ।
 महाविभवसारोऽपि न कुर्याद् भक्तिवर्जितः ॥ ५१ ॥
 सर्वस्वमपि यो दधाच्छिवे भक्तिविवर्जितः ।
 न तेन क्लृप्ता स स्याद् भक्तिरेवात्र कारणम् ॥ ५२ ॥
 न तत्तपोभिरत्युग्रैर्न च सर्वैर्महामथैः ।
 गच्छेच्छिवपुरं दिव्यं मुक्त्वा भक्तिं शिवात्मिकाम् ॥ ५३ ॥
 गुह्याद्गुह्यतरं कृष्ण सर्वत्र परमेश्वरे ।
 शिवे भक्तिर्न सन्देहस्तथा युक्तो विमुच्यते ॥ ५४ ॥
 शिवमन्त्रजपो ध्यानं लोभो यज्ञस्तपःश्रुतम् ।
 दानमध्ययनं सर्वं भावार्थं नात्र संशयः ॥ ५५ ॥
 भावलीनो नरः सर्वं कृत्वापि न विमुच्यते ।
 भावयुक्तः पुनः सर्वमकृत्वापि विमुच्यते ॥ ५६ ॥
 यान्द्रायणसङ्घैश्च प्राजापत्यशतैस्तथा ।
 मासोपवासैश्चान्यैश्च शिवभक्तस्य किं पुनः ॥ ५७ ॥
 अभक्ता मानवाश्चास्मिंल्लोके गिरिगुडासु च ।
 तपन्ति थाल्पभोगार्थं भक्तो भावेन मुच्यते ॥ ५८ ॥
 सात्त्विकं मुक्तिदं कर्म सत्त्वे वै योगिनः स्थिताः ।
 राजसं सिद्धिदं कुर्युः कर्मिणो रजसावृताः ॥ ५९ ॥
 असुरा राक्षसाश्चैव तमोगुणसमन्विताः ।
 औडिकार्थं यजन्तीशं नराश्चान्येऽपि तादृशाः ॥ ६० ॥
 तामसं राजसं वापि सात्त्विकं भावमेव च ।
 आश्रित्य भक्त्या पूजार्थं कुर्वन् भद्रं समश्नुते ॥ ६१ ॥
 यतः पापार्णवात् त्रातुं भक्तिर्नोऽशिव निर्मिता ।
 तस्माद्भक्त्युपपन्नस्य रजसा तमसा च किम् ॥ ६२ ॥
 अन्त्यजो वाधमो वापि भूर्धो वा पतितोऽपि वा ।
 शिवं प्रपन्नश्चेत् कृष्ण पूज्यः सर्वसुरासुरैः ॥ ६३ ॥
 तस्मात् सर्वप्रयत्नेन भक्त्यैव शिवमर्थयेत् ।

अभुक्तानां क्वचिदपि क्लं नास्ति यतस्ततः ॥ ६४ ॥

वक्ष्याम्यतिरुलस्यं ते शृणु कृष्ण वयो मम ।

वेदैः शास्त्रैर्वेदविद्भिर्विचार्य सुविनिश्चितम् ॥ ६५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाष्ये शिवशास्त्रोक्तपूजनवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः
॥ ७.२.२५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.१६. षड्विंशोऽध्यायः । साङ्गोपाङ्गपूजाविधानवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

ब्रह्मघ्नो वा सुरापो वा स्तेयी वा गुरुतल्पगः ।

मातृला पितृला वापि वीरला भ्रूणलापि वा ॥ १ ॥

सम्पूज्यामन्त्रकं भक्त्या शिवं परमकारणम् ।

तैस्तैः पापैः प्रमुच्येत वर्षेर्द्रादशभिः क्मात् ॥ २ ॥

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन पतितोऽपि यजेत् शिवम् ।

भक्तश्चेन्नापरः कश्चिद्भिक्षालारो जितेन्द्रियः ॥ ३ ॥

कृत्वापि सुमडत्पापं भक्त्या पञ्चाक्षरेण तु ।

पूजयेद्यदि देवेशं तस्मात्पापात्प्रमुच्यते ॥ ४ ॥

अबभक्षा वायुभक्षाश्च ये चान्ये प्रतकर्षिताः ।

तेषामेतैर्प्रतैर्नास्ति शिवलोकसमागमः ॥ ५ ॥

भक्त्या पञ्चाक्षरेणैव यः शिवं सकृदर्थयेत् ।

सोऽपि गच्छेच्छिवस्थानं शिवमन्त्रस्य गौरवात् ॥ ६ ॥

तस्मात्तपांसि यज्ञाश्च सर्वे सर्वस्वदक्षिणाः ।

शिवमूर्त्यर्थनस्यैते कोट्यंशेनापि नो समाः ॥ ७ ॥

भद्रो वाप्यथ मुक्तो वा पाशात्पञ्चाक्षरेण येत् ।

पूजयन्मुच्यते भक्तो नात्र कार्या विचारणा ॥ ८ ॥

अरुद्रो वा सरुद्रो वा सूक्तेन शिवमर्थयेत् ।

यः सकृत्पतितो वापि मूढो वा मुख्यते नरः ॥ ९ ॥
 षडक्षरेण वा दैवं सूक्तमन्त्रेण पूजयेत् ।
 शिवभक्तो जितक्रोधो ह्यलब्धो लब्ध एव यः ॥ १० ॥
 अलब्धाल्लब्ध एवात्र विशिष्टो नात्र संशयः ।
 सभ्रह्माङ्गेन वा तेन सङ्सेन विमुच्यते ॥ ११ ॥
 तस्मान्नित्यं शिवं भक्त्या सूक्तमन्त्रेण पूजयेत् ।
 ऐककालं द्विकालं वा त्रिकालं नित्यमेव वा ॥ १२ ॥
 येऽर्ययन्ति महादेवं विज्ञेयास्ते मહેश्वराः ।
 ज्ञानेनात्मसहायेन नार्यितो भगवान् शिवः ॥ १३ ॥
 स चिरं संसरत्यस्मिन् संसारे दुःखसागरे ।
 दुर्लभं प्राप्य मानुष्यं मूढो नार्ययते शिवम् ॥ १४ ॥
 निष्कलं तस्य तज्जन्म मोक्षाय न भवेद्यतः ।
 दुर्लभं प्राप्य मानुष्यं येऽर्ययन्ति पिनाकिनम् ॥ १५ ॥
 तेषां हि सकलं जन्म कृतार्थास्ते नरोत्तमाः ।
 भवभक्तिपरा ये य भवप्राणतथेतसः ॥ १६ ॥
 भवसंस्मरणोद्युक्ता न ते दुःखस्य भागिनः ।
 भवनानि मनोज्ञानि विभ्रमाभरणाः स्त्रियः ॥ १७ ॥
 धनं यातृभिपर्यन्तं शिवपूजाविधेः क्लमम् ।
 ये वाञ्छन्ति महाभोगान् राज्यां य त्रिदशालये ॥ १८ ॥
 ते वाञ्छन्ति सदाकालं उरस्य यरणाभ्युजम् ।
 सौभाग्यं कान्तिमद्रूपं सत्त्वं त्यागार्द्रभावता ॥ १९ ॥
 शौर्यं वै जगति ध्यातिः शिवमर्ययतो भवेत् ।
 तस्मात् सर्वं परित्यज्य शिवैकाहितमानसः ॥ २० ॥
 शिवपूजाविधिं कुर्याद्यदीच्छेत् शिवमात्मनः ।
 त्वरितं श्रुवितं याति त्वरितं याति यौवनम् ॥ २१ ॥
 त्वरितं व्याधिरभ्येति तस्मात् पूज्यः पिनाकधृक् ।
 यावन्नायाति मरणां यावन्नाकमते जरा ॥ २२ ॥

यावन्नेन्द्रियवैकल्यं तावत्पूजय शङ्करम् ।
 न शिवार्थनतुल्योऽस्ति धर्मोऽन्यो भुवनत्रये ॥ २३ ॥
 एति विज्ञाय यत्नेन पूजनीयः सदाशिवः ।
 द्वारयागं ज वनिकां परिवारबलिङ्कियाम् ॥ २४ ॥
 नित्योत्सवं य कुर्वीत प्रासादे यद्दि पूजयेत् ।
 उर्विनिवेदनादूर्ध्वं स्वयं यानुयरोऽपि वा ॥ २५ ॥
 प्रासादपरिवारेभ्यो बलिं दद्याद्यथाक्रमम् ।
 निर्गम्य सः सः वादित्रैस्तदाशाभिमुभः स्थितः ॥ २६ ॥
 पुष्पं धूपं च दीपं च दद्यादन्नं जलैः सः ।
 ततो दद्यात् मडापीठं तिष्ठन् बलिमुदङ्मुभः ॥ २७ ॥
 ततो निवेदितं देवे यत्तदन्नादिकं पुरा ।
 तत्सर्वं सावशेषं वा चाण्डाय विनिवेदयेत् ॥ २८ ॥
 दुत्वा य विधिवत्पश्चात्पूजाशेषं समापयेत् ।
 कृत्वा प्रयोगं विधिवद्वाय-मन्त्रं जपं ततः ॥ २९ ॥
 नित्योत्सवं प्रकुर्वीत यथोक्तं शिवशासने ।
 विपुले तैजसे पात्रे रक्तपद्मोपशोभिते ॥ ३० ॥
 अस्त्रं पाशुपतं दिव्यं तत्रावाह्य समर्चयेत् ।
 शिरस्यारोप्य तत्पात्रं द्विजस्थालङ्कृतस्य च ॥ ३१ ॥
 न्यस्तास्त्रवपुषा तेन दीमयष्टिधरस्य च ।
 प्रासादपरिवारेभ्यो बलिर्भङ्गलनिःस्वनैः ॥ ३२ ॥
 नृत्यगोयादित्तिश्चैव सः दीपध्वजादितिः ।
 प्रदक्षिणत्रयं कृत्वा न द्रुतं याविलम्बितम् ॥ ३३ ॥
 मडापीठं समावृत्य त्रिःप्रदक्षिणयोगतः ।
 पुनः प्रविष्टो द्वारस्थो यजमानः कृताञ्जलिः ।
 आद्यायाभ्यन्तरं नीत्वा ह्यस्त्रमुद्भासयेत्ततः ॥ ३४ ॥
 प्रदक्षिणादिकं कृत्वा यथापूर्वोदितं कृमात् ।
 आदाय याष्टपुष्पाणि पूजाभय समापयेत् ॥ ३५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाएडे साङ्गोपाङ्गपूजाविधानवर्णनं नाम
षड्विंशोऽध्यायः ॥ ७.२.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२७. सप्तविंशोऽध्यायः । अग्निकार्यवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अथाग्निकार्यं वक्ष्यामि कुण्डे वा स्थण्डिलेऽपि वा ।

वेद्यां वा ज्यायसे पात्रे मृण्मये वा नवे शुभे ॥ १ ॥

आधायाग्निं विधानेन संस्कृत्य च ततः परम् ।

तत्राराध्य महादेवं ढोमकर्मसमाचरेत् ॥ २ ॥

कुण्डं द्विहस्तमानं वा हस्तमात्रमथापि वा ।

वृत्तं वा चतुरस्रं वा कुर्याद्भेदिं च मण्डलम् ॥ ३ ॥

कुण्डं विस्तारवन्निम्नं तन्मध्येऽष्टदलाम्बुजम् ।

चतुरङ्गुलमुत्सेधं तस्य द्यूङ्गुलमेव वा ॥ ४ ॥

वितस्तिद्विगुणोन्नत्या नाभिमन्तः प्रचक्षते ।

मध्ये च मध्यमाङ्गुल्या मध्यमोत्तमपर्वणोः ॥ ५ ॥

अङ्गुलैः कथ्यते सद्भिश्चतुर्विंशतिभिः करः ।

मेभलानां त्रयं वापि द्वयमेकमथापि वा ॥ ६ ॥

यथाशोभं प्रकुर्वीत श्वक्ष्णामिष्टं मृदा स्थिरम् ।

अश्वत्थपत्रवद्योनिं गजाधरवदेव वा ॥ ७ ॥

जमेभलामध्यतः कुर्यात् पश्चिमे दक्षिणेऽपि वा ।

शोभनामग्रतः किञ्चिन्निम्नामुन्मीलिकां शनैः ॥ ८ ॥

अग्रेण कुण्डाभिमुष्णीं किञ्चिद्दुत्सृज्य मेभलाम् ।

नोत्सेधनियमो वेद्याः सा मार्दी वाथ सैकती ॥ ९ ॥

मण्डलं गोशङ्कतोयैर्मानं पात्रस्य नोदितम् ।

कुण्डं च मृण्मयं वेदिमालिम्पेद् गोमयाम्बुना ॥ १० ॥

प्रक्षाल्य तापयेत्पात्रं प्रोक्षयेदन्यदम्भसा ।
 स्वसूत्रोक्तप्रकारेण कुण्डादौ विलिप्तेत्ततः ॥ ११ ॥
 सम्प्रोक्ष्य कल्पयेद्दर्भैः पुष्पैर्वा वह्निविष्टरम् ।
 अर्थनार्थं च ङोमार्थं सर्वद्रव्याणि साधयेत् ॥ १२ ॥
 प्रक्षाल्य क्षालनीयानि प्रोक्षय्या प्रोक्ष्य शोधयेत् ।
 मणिजं काष्ठजं वाथ श्रोत्रियागारसम्भवम् ॥ १३ ॥
 अन्यं वाभ्यर्द्धितं वह्निं ततः साधारमानयेत् ।
 त्रिःप्रदक्षिणामावृत्य कुण्डादिरुपरि कृमात् ॥ १४ ॥
 बह्निभीजं समुख्यार्थं त्वाद्यधीताग्निमासने ।
 योनिमार्गेण वा तद्गदात्मनः सम्भुजेन वा ॥ १५ ॥
 योनिप्रदेशागः सर्वं कुण्डं कुर्याद्विद्यक्षाणः ।
 स्वनाभ्यन्तःस्थितं वह्निं तद्गन्नाद्विष्कुविङ्गवत् ॥ १६ ॥
 निर्गम्य पावके बाह्ये लीनं बिम्बाकृतिं स्मरेत् ।
 आज्यसंस्कारपर्यन्तमन्वाधानपुरःसरम् ॥ १७ ॥
 स्वसूत्रोक्तकमात्कुर्यात् मूलमन्त्रेण मन्त्रवित् ।
 शिवमूर्तिं समभ्यर्च्य ततो दक्षिणपार्श्वतः ॥ १८ ॥
 न्यस्य मन्त्रं धृते मुद्रां दृश्येद्धेनुसंज्ञिताम् ।
 सुक्कसुवौ तैजसौ ग्राह्यौ न कास्यायससैसडी ॥ १९ ॥
 यज्ञादारुमयौ वापि स्मार्तौ वा शिल्पसम्मतौ ।
 पार्श्वौ वा ब्रह्मवृक्षादरेच्छिद्रे मध्य उत्थिते ॥ २० ॥
 सम्मृज्य दर्भैस्तौ वह्नौ सन्ताप्य प्रोक्षयेत्पुनः ।
 परिषिष्य स्वसूत्रोक्तकमेण शिवपूर्वकैः ॥ २१ ॥
 जुहुयाद्यष्टभिर्बाँजैरग्निं संस्कारसिद्धये ।
 ऋं स्तुं ऋं श्रुं कमेणैव पुं दुं दुं धृत्यतः परम् ॥ २२ ॥
 बीजानि सप्त सप्तानां जिह्वानामनुपूर्वशः ।
 त्रिशिषा मध्यमा जिह्वा बहुरुपसमाह्वया ॥ २३ ॥
 तस्याः शिषा दक्षिणतो ज्वलन्ती वामतः परा ।
 छिरण्या प्रागुदग्जिह्वा कनका पूर्वतः स्थिता ॥ २४ ॥

रक्ताग्नेयी नैरृती य कृष्णान्या सुप्रभा मता ।
 अतिरिक्ता मरुज्जिह्वा स्वनामानुगुणप्रभा ॥ २५ ॥
 स्वभीजनन्तरं वाय्या स्वादान्तञ्च यथाक्रमम् ।
 जिह्वामन्त्रैस्तु दुत्वाज्यं जिह्वास्त्वैकैकशः क्रमात् ॥ २६ ॥
 रं वल्लयेति स्वाडेति मध्ये दुत्वादुतित्रयम् ।
 सर्पिषा वा समिद्भिर्वा परिषेचनमाचरेत् ॥ २७ ॥
 अेवं कृते शिवाग्निः स्यात्स्मरेत्तत्र शिवासनम् ।
 तत्रावाज्य यज्ञेद्वमर्धनारीश्वरं शिवम् ।
 दीपान्तं परिषिय्याथ समिद्धोमं समाचरेत् ॥ २८ ॥
 ताः पालाशयः परा वापि यज्ञिया द्वादशाङ्गुलाः ।
 अवका न स्वयं शुष्काः सत्वयो निर्मलाः समाः ॥ २९ ॥
 दशाङ्गुला वा विडिताः कनिष्ठाङ्गुलिसम्मिताः ।
 प्रादेशमात्रा वालाभे ङोतव्याः सकला अपि ॥ ३० ॥
 दूर्वापित्रसमाकारां यतुरङ्गुलमायताम् ।
 दधादाजयादुतिं पश्चादन्नमक्षप्रमाणातः ॥ ३१ ॥
 लाजंस्तथा सर्षपांश्च यवांश्चैव तिलांस्तथा ।
 सर्पिषाक्तानि लक्ष्याणि लेख्ययोष्याणि सम्भवे ॥ ३२ ॥
 दशैवाङ्गुतयस्तत्र पञ्च वा त्रितयं च वा ।
 ङोतव्याः शक्तितो दधादेकमेवाथ वाङ्गुतिम् ॥ ३३ ॥
 स्रुवेणाज्यं समित्वाधास्रुया शेषात्दरेण वा ।
 तत्र द्रव्येन ङोतव्यं तीर्थेनार्षेण वा तथा ॥ ३४ ॥
 द्रव्येणैकेन वालाभे जुडुयात् श्रद्धया पुनः ।
 प्रायश्चित्ताय जुडुयान्मन्त्रयित्वाङ्गुतित्रयम् ॥ ३५ ॥
 ततो ङोमावशिष्टेन धृतेनापूर्य वै स्रुयम् ।
 निधाय पुष्पं तस्याग्ने स्रुवेणाधोमुष्णेन ताम् ॥ ३६ ॥
 सदर्भेन समाच्छाद्य मूलेनाञ्जलिनोत्थितः ।
 वौषडन्तेन जुडुयाद्दारां तु यवसम्मिताम् ॥ ३७ ॥

धत्थं पूर्णालुतिं कृत्वा परिषिञ्चेच्च पूर्ववत् ।
 तत उद्गास्य देवेशं गोपयेत्तु लुताशनम् ॥ ३८ ॥
 तमप्युद्गास्य वा नाभौ यज्ञेत्सन्धाय नित्यशः ।
 अथवा वह्निमानीय शिवशास्त्रोक्तवर्त्मना ॥ ३९ ॥
 वागीशीगर्भसम्भूतं संस्कृत्य विधिवद्यज्ञेत् ।
 अन्याधानं पुनः कृत्वा परिधीन् परिधाय य ॥ ४० ॥
 पात्राणि द्रुद्धरूपेण निक्षिप्येष्ट्वा शिवं ततः ।
 संशोध्य प्रोक्षणीपात्रं प्रोक्ष्य तानि तदम्भसा ॥ ४१ ॥
 प्रणीतापात्रमैशान्यां विन्यस्यापूरितं जलैः ।
 आज्यसंस्कारपर्यन्तं कृत्वा संशोध्य स्रक्स्वुवौ ॥ ४२ ॥
 गर्भाधानं पुंसवनं सीमन्तोन्नयनं ततः ।
 कृत्वा पृथक् पृथग्धृत्वा जातमग्निं विचिन्तयेत् ॥ ४३ ॥
 त्रिपादं समुदस्तं य यतुःशुङ्गं द्विशीर्षकम् ।
 मधुपिङ्गं त्रिनयनं सकपर्देन्दुशेपरम् ॥ ४४ ॥
 रक्तं रक्ताम्बरालेपं मात्यभूषनभूषितम् ।
 सर्वलक्षणसम्पन्नं सोपवीतं त्रिमेखलम् ॥ ४५ ॥
 शक्तिमन्तं सुक्स्वुवौ य दधानं दक्षिणे करे ।
 तोमरं तालवृन्तं य घृतपात्रं तथेतरैः ॥ ४६ ॥
 जातं ध्यात्वैवमाकारं जातकर्म समाचरेत् ।
 नावापनयनं कृत्वा ततः संशोध्य सूतकम् ॥ ४७ ॥
 शिवाग्निरुचिनामास्य कृत्वाहुतिपुरःसरम् ।
 पित्रोर्विसर्जनं कृत्वा यौलोपनयनादिकम् ॥ ४८ ॥
 आसीर्यामावसानान्तं कृत्वा संस्कारमस्य तु ।
 आज्यधारादिलोमं य कृत्वा स्विष्टकृतं ततः ॥ ४९ ॥
 रमित्यनेन बीजेन परिषिञ्चेत्ततः परम् ।
 ब्रह्मविष्णुशिवेशानां लोकेशानां तथैव य ॥ ५० ॥
 तदस्त्राणां य परितः कृत्वा पूज्जं यथाक्रमम् ।
 धूपदीपादिसिद्ध्यर्थं वह्निमुद्धृत्य कृत्यवित् ॥ ५१ ॥

साधयित्वाज्यपूर्वाणि द्रव्याणि पुनरेव य ।
कल्पयित्वासनं वल्लौ तत्रावाह्य यथापुरा ॥ ५२ ॥
सम्भूज्य देवं देवीं य ततः पूर्णान्तमायरेत् ।
अथवा स्वाश्रमोक्तं तु वह्निकर्म शिवार्पणम् ॥ ५३ ॥
बुद्ध्वा शिवाश्रमी कुर्यान्न य तत्रापरो विधिः ।
शिवाग्नेर्भस्म सङ्ग्राह्यमग्निदोत्रोद्भवं तु वा ॥ ५४ ॥
वैवाडाग्निभवं वापि पक्वं शुचि सुगन्धि य ।
कपिलायाः शकृच्छस्तं गृहीतं गगने पतत् ॥ ५५ ॥
न क्विन्नं नातिकठिनं न दुर्गन्धं न शोषितम् ।
उपर्यधः परित्यज्य गृहीयात्पतितं यद्वि ॥ ५६ ॥
पिण्डीकृत्य शिवाग्न्याद्यौ तत्क्षिपेन्मूलमन्त्रतः ।
अपक्वमतिपक्वं य सन्त्यज्य भसितं सितम् ॥ ५७ ॥
आदाय वा समालोज्य भस्माधारे विनिःक्षिपेत् ।
तैजसं दारवं वापि मृण्मयं शैलमेव य ॥ ५८ ॥
अन्यद्वा शोभनं शुद्धं भस्माधारं प्रकल्पयेत् ।
समे देशे शुभे शुद्धे धनवद्भस्म निःक्षिपेत् ॥ ५९ ॥
प्रस्थितो भस्म गृहीयात् स्वयं यानुयरोऽपि वा ।
न यायुक्तकरे दधानैवाशुचितले क्षिपेत् ।
न संस्पृशेद्य नीयाद्गैर्नोपिक्षेत न लङ्घयेत् ॥ ६० ॥
तस्माद्भसितमादाय विनियुञ्जत मन्त्रतः ।
कालेषूक्तेषु नान्यत्र नायोग्येभ्यः प्रदापयेत् ॥ ६१ ॥
भस्मसङ्ग्राहणं कुर्याद्वेऽनुद्वासिते सति ।
उद्भासने कृते यस्माद्य्वाऽभस्म प्रजायते ॥ ६२ ॥
अग्निकार्ये कृते पश्चात् शिवशास्त्रोक्तमार्गतः ।
स्वसूत्रोक्तप्रकाराद्वा बलिकर्म समायरेत् ॥ ६३ ॥
अथ विधासनं न्यस्य सुप्रविसे तु भाऽउले ।
विधाकोशं प्रतिष्ठाप्य यज्ञेत्पुष्पादिभिः इमात् ॥ ६४ ॥

विधायाः पुरतः कृत्वा गुरोरपि च मण्डलम् ।

तत्रासनवरं कृत्वा पुष्पाद्यैर्गुरुमर्थयेत् ॥ ६५ ॥

ततोऽनुपूजयेत् पूज्यान् भोजयेच्च बुभुक्षितान् ।

ततः स्वयं च भुञ्जत शुद्धमन्नं यथासुप्पम् ॥ ६६ ॥

निवेदितं च वा देवे तच्छेषं यात्मशुद्धये ।

श्रद्धधानो न लोभेन न चाण्डाय समर्पितम् ॥ ६७ ॥

गन्धमाल्यादि यथ्यान्यत्तत्राप्येष समो विधिः ।

न तु तत्र शिवोऽस्मीति बुद्धिं कुर्याद्विचक्षणः ॥ ६८ ॥

भुङ्क्वायम्य शिवं ध्यात्वा लृष्टये मूलमुच्यरेत् ।

कालशेषं नयेद्योग्यैः शिवशास्त्रकथादिभिः ॥ ६९ ॥

रात्रौ व्यतीते पूर्वांशे कृत्वा पूजां मनोहराम् ।

शिवयोः शयनं त्वेकं कल्पयेदतिशोभनम् ॥ ७० ॥

भक्ष्यभोज्याम्भरावेपपुष्पमालादिकं तथा ।

मनसा कर्मणा वापि कृत्वा सर्वं मनोहरम् ॥ ७१ ॥

ततो देवस्य देव्याश्च पादमूले शुचिः स्वपेत् ।

गृहस्थो भार्यया सार्द्धं तदन्येऽपि तु केवलाः ॥ ७२ ॥

प्रत्यूषसमयं बुद्ध्या मन्त्रमाद्यमुदीरयेत् ।

प्राणम्य मनसा देवं साम्बं सगणमव्ययम् ॥ ७३ ॥

देशकालोचितं कृत्वा शौचाद्यमपि शक्तिः ।

शङ्खादिनिन्दैर्द्वैर्व्यैर्देवं देवीं च बोधयेत् ॥ ७४ ॥

ततस्तत्समयोन्निरैः पुष्पैरतिसुगन्धिभिः ।

निर्वर्त्य शिवयोः पूजां प्रारभेत पुरोहितम् ॥ ७५ ॥

एति श्रीशिवमडापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये अग्निकार्यवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥

७.२.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमडापुराणम् ॥

७.२.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । नित्यनैमित्तिकविधिवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि शिवाश्रमनिषेविणाम् ।

शिवशास्त्रोक्तमार्गेण नैमित्तिकविधिक्रमम् ॥ १ ॥

सर्वेष्वपि य मासेषु पक्षयोरुभयोरपि ।

अष्टम्यां य यतुर्दृश्यां तथा पर्वणि य क्रमात् ॥ २ ॥

अयने विषुवे यैव त्र्यहोषु विशेषतः ।

कर्तव्या मङ्गली पूजा ऽप्यधिका वापि शक्तिः ॥ ३ ॥

मासि मासि यथान्यायं ब्रह्मकूर्यं प्रसाध्य तु ।

स्नापयित्वा शिवं तेन पिबेच्छेषमुपोषितः ॥ ४ ॥

ब्रह्महत्यादिदोषाणामतीव मङ्गलमपि ।

निष्कृतिर्ब्रह्मकूर्यस्य पानान्नान्या विशिष्यते ॥ ५ ॥

पौषे तु पुष्यनक्षत्रे कुर्यान्निराजं विभोः ।

माघे मघाष्ये नक्षत्रे प्रदद्याद् धृतकम्बलम् ॥ ६ ॥

द्वाल्गुने योत्तरान्ते वै प्रारभेत मङ्गोत्सवम् ।

यैत्रे चित्रापौर्णमास्यां दौलां कुर्याद्यथाविधि ॥ ७ ॥

वैशाख्यां तु विशाखायां कुर्यात्पुष्यमङ्गलयम् ।

ज्येष्ठे मूलाष्यनक्षत्रे शीतकुम्भं प्रदापयेत् ॥ ८ ॥

आषाढे योत्तराषाढे पवित्रारोपणं तथा ।

श्रावणे प्राकृतान्यापि मण्डलानि प्रकल्पयेत् ॥ ९ ॥

श्रविष्ठाष्ये तु नक्षत्रे प्रौष्ठपथां ततः परम् ।

प्रोक्षयेच्च जलक्रीडां पूर्वाषाढाश्रये द्विने ॥ १० ॥

आश्वयुज्यां ततो दद्यात्पायसं य नवौदनम् ।

अग्निकार्यं य तेनैव कुर्यात् शतभिषग्विने ॥ ११ ॥

कार्तिक्यां कृत्तिकायोगे दद्याद्दीपसङ्ग्रहम् ।

मार्गशीर्षे तथार्द्रायां धृतेन स्नापयेत् शिवम् ॥ १२ ॥

अशक्तस्तेषु कालेषु कुर्याद्दुत्सवमेव वा ।

आस्थानं वा मङ्गलपूजामधिकं वा समर्थनम् ॥ १३ ॥

आवृत्तेऽपि य कल्याणो प्रशस्तेष्वपि कर्मसु ।
 दौर्मनस्ये दुराचारे दुःस्वप्ने दृष्टदशनि ॥ १४ ॥
 उत्पाते वाशुभेऽन्यस्मिन् रोगे वा प्रभलेऽथवा ।
 स्नानपूजाजपध्यानलोमदानादिकाः क्रियः ॥ १५ ॥
 निमित्तानुगुणाः कार्याः पुरश्चरार्णपूर्विकाः ।
 शिवानले य विडते पुनः सन्धानमाचरेत् ॥ १६ ॥
 य अेवं शर्वधर्मिष्ठो वर्तते नित्यमुद्यतः ।
 तस्यैकजन्मना मुक्तिं प्रयच्छति मહેश्वरः ॥ १७ ॥
 अेतद्यथोत्तरं कुर्यात् नित्यनैमित्तिकेषु यः ।
 दिव्यं श्रीकण्ठनाथस्य स्थानमाद्यं स गच्छति ॥ १८ ॥
 तत्र भुक्त्वा महाभोगान् कल्पकोटिशतं नरः ।
 कालान्तरे व्युत्तस्तस्मादीमं कौमारमेव य ॥ १९ ॥
 सम्प्राप्य वैष्णवं ब्राह्मं रुद्रलोकं विशेषतः ।
 तत्रोषित्वा चिरं कालं भुक्त्वा भोगान्यथोदितान् ॥ २० ॥
 पुनश्चोर्ध्वं गतस्तस्मादतीत्य स्थानपञ्चकम् ।
 श्रीकण्ठाज्ञानमासाद्य तस्मात् शैवपुरं व्रजेत् ॥ २१ ॥
 अर्द्धययारितश्चापि द्विरावृत्त्यैवमेव तु ।
 पश्चाज्ज्ञानं समासाद्य शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥ २२ ॥
 अर्द्धार्द्धययारितो यस्तु देही देहक्षयात्परम् ।
 आरुणान्तं वोर्ध्वमव्यक्तमतीत्य भुवनद्वयम् ॥ २३ ॥
 सम्प्राप्य पौरुषं रौद्रस्थानमद्रीन्द्रजापतेः ।
 अनेकयुगसाहस्रं भुक्त्वा भोगाननेकधा ॥ २४ ॥
 पुण्यक्षये क्षितिं प्राप्य कुले मडति जायते ।
 तत्रापि पूर्वसंस्कारवशेन स महाद्युतिः ॥ २५ ॥
 पशुधर्मान् परित्यज्य शिवधर्मरतो भवेत् ।
 तद्धर्मगौरवादेव ध्यात्वा शिवपुरं व्रजेत् ॥ २६ ॥
 भोगांश्च विविधान् भुक्त्वा विधैश्चरपदं व्रजेत् ।

तत्र विद्येश्वरैःसार्द्धं भुङ्क्वा भोगान् भङ्गन् कृमात् ॥ २७ ॥

अएऽस्यान्तर्भडिर्वाथ सङ्कटावर्तते पुनः ।

ततो लब्ध्वा शिवज्ञानं परं भक्तिमवाप्य य ॥ २८ ॥

शिवसाधर्म्यमासाद्य न भूयो विनिवर्तते ।

यश्चातीव शिवे भक्तो विषयासक्तश्चित्तवत् ॥ २९ ॥

शिवधर्मानसौ कुर्वन्नकुर्वन् वापि मुच्यते ।

ऐकावृत्तो द्विरावृत्तस्त्रिरावृत्तो निवर्तकः ॥ ३० ॥

न पुनश्चकवर्ती स्यात् शिवधर्माधिकारवान् ।

तस्मात् शिवाश्रितो भूत्वा येन केनापि डेतुना ॥ ३१ ॥

शिवधर्मे मतिं कुर्यात् श्रेयसे येत्कृतोद्यमः ।

नात्र निर्बन्धयिष्यामो वयं कञ्चन केनचित् ॥ ३२ ॥

निर्बन्धेभ्योऽतिवादेभ्यः प्रकृत्यैतन्न रोयते ।

रोयते वा परेभ्यस्तु पुण्यसंस्कारगौरवात् ॥ ३३ ॥

संसारकारणं येषां न प्ररोढुमलं भवेत् ।

प्रकृत्यनुगुणं तस्माद्धिमृश्यैतदशेषतः ॥ ३४ ॥

शिवधर्मेऽधिकुर्वीत यदीच्छेच्छिवमात्मनः ॥ ३५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाएडे नित्यनैमित्तिकविधिवार्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥

७.२.२८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.२९. ऐकोनत्रिंशत्तमोऽध्यायः । काम्यकर्मवार्णनम् ।

श्रीकृष्ण उवाच ।

भगवंस्त्वन्मुखादेव श्रुतं श्रुतिसमं मया ।

स्वाश्रितानां शिवप्रोक्तं नित्यनैमित्तिकं तथा ॥ १ ॥

एदानीं श्रोतुमिच्छामि शिवधर्माधिकारिणाम् ।

काम्यमप्यस्ति चेत्कर्म वक्तुमर्हसि साम्प्रतम् ॥ २ ॥

उपमन्युरुवाच ।

अस्त्यैडिकङ्कलं किञ्चिदामुष्मिकङ्कलं तथा ।

अैडिकामुष्मिकञ्चापि तस्य पञ्चविधं पुनः ॥ ३ ॥

किञ्चित् क्रियामयं कर्म किञ्चित् कर्म तपोमयम् ॥ ४ ॥

जपध्यानमयं किञ्चित् किञ्चित् सर्वमयं तथा ।

क्रियामयं तथा भिन्नं लोमदानार्यनङ्कमात् ॥ ५ ॥

सर्वशक्तिमतामेव नान्येषां सङ्कलं भवेत् ।

शक्तिश्चाज्ञा मडेशस्य शिवस्य परमात्मनः ॥ ६ ॥

तस्मात् काम्यानि कर्माणि कुर्यादाज्ञाधरो द्विजः ।

अथ वक्ष्यामि काम्यं हि चेडामुत्र हलप्रदम् ॥ ७ ॥

शैवैर्मडेश्वरैश्चैव कार्यमन्तर्बलिः कृमात् ।

शिवो मडेश्वरश्चेति नात्यन्तमिड भिद्यते ॥ ८ ॥

यथा तथा न भिद्यन्ते शैवा मडेश्वरा अपि ।

शिवाश्रिता डि ते शैवा ज्ञानयज्ञरता नराः ॥ ९ ॥

मडेश्वराः समाख्याताः कर्मयज्ञरता भुवि ।

तस्मादात्म्यन्तरे कुर्युः शैवा मडेश्वरा बलिः ॥ १० ॥

न तु प्रयोगो भिद्यैत वक्ष्यमाणस्य कर्मणः ।

परीक्ष्य भूमिं विधिवद् गन्धवर्णरसादिभिः ॥ ११ ॥

मनोऽभिलषिते तत्र वितानवितताम्बरे ।

सुप्रलिप्ते मडीपृष्ठे दर्पणोदरसन्निभे ॥ १२ ॥

प्राचीमुत्पाद्येत्पूर्वं शास्त्रदृष्टेन वर्त्मना ।

अेकडस्तं द्विडस्तं वा मण्डलं परिकल्पयेत् ॥ १३ ॥

आलिप्तेद्विमलं पद्ममष्टपत्रं सकर्णिकम् ।

रत्नडेमादिभिश्चूर्णैर्यथासम्भवसम्भृतैः ॥ १४ ॥

पञ्चावरणसंयुक्तं बहुशोभासमन्वितम् ।

दलेषु सिद्ध्यः कल्प्याः डेसरेषु सशक्तिकाः ॥ १५ ॥

रुद्रा वामाद्यस्त्वष्टौ पूर्वादिदलतः कृमात् ।

कर्णिकायां य वैराग्यं बीजेषु नव शक्तयः ॥ १६ ॥

स्कन्धे शिवात्मको धर्मो नात्वे ज्ञानं शिवाश्रयम् ।
 कर्णिकोपरि यात्रेयं माण्डलं सौरमैन्दवम् ॥ १७ ॥
 शिवविधात्मतत्त्वाभ्यं तत्त्वत्रयमतः परम् ।
 सर्वासनोपरि सुभं विचित्रकुसुमान्वितम् ॥ १८ ॥
 पञ्चावरणसंयुक्तं पूजयेदम्भया सः ।
 शुद्धस्कटिकसङ्काशं प्रसन्नं शीतलद्युतिम् ॥ १९ ॥
 विद्युद्गलयसङ्काशजटामुकुटभूषितम् ।
 शार्दूलयर्मवसनं किञ्चित्स्मितमुष्णाम्बुजम् ॥ २० ॥
 रक्तपद्मदलप्रभ्यपादपाणितलाधरम् ।
 सर्वलक्षणसम्पन्नं सर्वाभरणभूषितम् ॥ २१ ॥
 दिव्यायुधवरैर्युक्तं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।
 पञ्चवक्त्रं दशभुजं यन्द्रभाण्डशिषामणिम् ॥ २२ ॥
 अस्य पूर्वमुभं सौम्यं बालार्कसदृशप्रभम् ।
 त्रिलोचनारविन्दद्वयं कृतबालेन्दुशेभरम् ॥ २३ ॥
 दक्षिणं नीलजामूतसमानरुचिरप्रभम् ।
 भ्रुकुटीकुटिलं घोरं रक्तवृत्तेक्षणत्रयम् ॥ २४ ॥
 दंष्ट्राकरालं दुर्द्धर्षं स्फुरिताधरपल्लवम् ।
 उत्तरं विद्रुमप्रभ्यं नीलालकविभूषितम् ॥ २५ ॥
 सविलासं त्रिनयनं यन्द्राभरणशेभरम् ।
 पश्चिमं पूर्णयन्द्राभं लोचनत्रितयोज्ज्वलम् ॥ २६ ॥
 यन्द्ररेभाधरं सौम्यं मन्दस्मितमनोहरम् ।
 पञ्चमं स्फुटिकप्रभ्यमिन्दुरेभासमुज्ज्वलम् ॥ २७ ॥
 अतीव सौम्यमुत्सुल्ललोचनत्रितयोज्ज्वलम् ।
 दक्षिणे शूलपरशुवज्रभङ्गानलोज्ज्वलम् ॥ २८ ॥
 सव्ये च नागनारायणघटापाशाङ्कुशोज्ज्वलम् ।
 निवृत्त्या जनुसम्बद्धमानाभेश्च प्रतिष्ठया ॥ २९ ॥
 आकण्ठं विधया तद्गदाललाटं तु शान्तया ।

तदूर्ध्वं शान्त्यतीताप्यकलया परया तथा ॥ ३० ॥

पञ्चाध्वव्यापिनं साक्षात्कलापञ्चकविगुलम् ।

ईशानमुकुटं देवं पुरुषाभ्यं पुरातनम् ॥ ३१ ॥

अधोरुदुदयं तद्भद्रामगुड्यं मधेश्वरम् ।

सधपादं च तन्मूर्तिमष्टत्रिंशत्कलामयम् ॥ ३२ ॥

मातृकामयमीशानं पञ्चभ्रूळमयं तथा ।

ॐ काराभ्यमयं यैव लंसशक्त्या समन्वितम् ॥ ३३ ॥

तथेष्ठात्मिक्या शक्त्या समाउढाङ्गुमाङ्गलम् ।

ज्ञानाभ्यया दक्षिणतो वामतश्च डियाभ्यया ॥ ३४ ॥

तत्त्वत्रयमयं साक्षाद्विद्यामूर्तिं सदाशिवम् ।

मूर्तिं मूलेन सङ्कल्प्य सकलीकृत्य च क्मात् ॥ ३५ ॥

सम्पूज्य च यथान्यायमर्धान्तं मूलविधया ।

मूर्तिमन्तं शिवं साक्षात्शक्त्या परमया सः ॥ ३६ ॥

तत्रावाह्य मलादेवं सद्यसद्व्यक्तिवर्जितम् ।

पञ्चोपकरणं कृत्वा पूजयेत्परमेश्वरम् ॥ ३७ ॥

भ्रूळमिश्च षडङ्गैश्च ततो मातृकया सः ।

प्रणवेन शिवेनैव शक्तियुक्तेन च क्मात् ॥ ३८ ॥

शान्तेन वा तथान्यैश्च वेदमन्त्रैश्च कृत्स्नशः ।

पूजयेत्परमं देवं डेवलेन शिवेन वा ॥ ३९ ॥

पाधादिभुजवासान्तं कृत्वा प्रस्थापनं विना ।

पञ्चावरणपूजां तु ह्यारभेत यथाकमम् ॥ ४० ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे काम्यकर्मवर्णनं नामैकोनत्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥

७.२.२९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३०. त्रिंशोऽध्यायः । शैवानां काम्यकर्मवर्णनम् ।

तत्रादौ शिवयोः पार्श्वे दक्षिणे वामतः क्मात् ।
 गन्धाद्यैरर्थयेत् पूर्वं देवौ उरम्भषण्मुषौ ॥ १ ॥
 ततो ब्रह्माणि परितः षशानादि यथाङ्गम् ।
 सशक्तिकानि सधान्तं प्रथमावरणे यजेत् ॥ २ ॥
 षड्गान्यपि तत्रैव लृष्टयादीन्यनुक्त्वात् ।
 शिवस्य च शिवायाश्च वाह्न्यादि समर्थयेत् ॥ ३ ॥
 तत्र वामादिकान् रुद्रानष्टौ वामादिशक्तिभिः ।
 अर्थयेद्भान वा पश्चात्पूर्वादिपरितः क्मात् ॥ ४ ॥
 प्रथमावरणं प्रोक्तं मया ते यदुनन्दन ।
 द्वितीयावरणं प्रीत्या प्रोच्यते श्रद्धया शृणु ॥ ५ ॥
 अनन्तं पूर्वादिकपत्रे तच्छक्तिं तस्य वामतः ।
 सूक्ष्मं दक्षिणदिकपत्रे सः शक्त्या समर्थयेत् ॥ ६ ॥
 ततः पश्चिमदिकपत्रे सः शक्त्या शिवोत्तमम् ।
 तथैवोत्तरदिकपत्रे चैकनेत्रं समर्थयेत् ॥ ७ ॥
 अेकरुद्रं च तच्छक्तिं पश्चादीशदलेऽर्थयेत् ।
 त्रिमूर्तिं तस्य शक्तिं च पूजयेदग्निद्विग्ले ॥ ८ ॥
 श्रीकण्ठं नैरुते पत्रे तच्छक्तिं तस्य वामतः ।
 तथैव मारुते पत्रे शिषाणीशं समर्थयेत् ॥ ९ ॥
 द्वितीयावरणे येज्याः सर्वतश्चक्रवर्तिनः ।
 तृतीयावरणे पूज्याः शक्तिभिश्चाष्टमूर्तयः ॥ १० ॥
 अष्टसु क्रमशो दिक्षु पूर्वादिपरितः क्मात् ।
 भवः शर्वस्तथेशानो रुद्रः पशुपतिस्ततः ॥ ११ ॥
 उग्रो भीमो महादेवः षत्यष्टौ मूर्तयः क्मात् ।
 अनन्तरं ततश्चैव महादेवाद्यः क्मात् ।
 शक्तिभिः सः सम्पूज्यास्तत्रैकादशमूर्तयः ॥ १२ ॥
 महादेवः शिवो रुद्रः शङ्करो नीललोहितः ।
 षशानो विजयो भीमो देवदेवो भवोद्भवः ॥ १३ ॥

कपर्दीशश्च कथ्यन्ते तथैकादशशक्तयः ।
 तत्राष्टौ प्रथमं पूज्याः वह्नियादि यथाक्रमम् ॥ १४ ॥
 देवदेवः पूर्वपत्रे षशानं याज्ञिगोचरे ।
 भवोद्भवस्तयोर्मध्ये कपालीशस्ततः परम् ॥ १५ ॥
 तस्मिन्नावरणे भूयो वृषेन्द्रं पुरतो यजेत् ।
 नन्दिनं दक्षिणे तस्य महाकालं तथोत्तरे ॥ १६ ॥
 शास्तारं वह्निक्रमत्रे मातृदक्षिणदिग्दले ।
 गजास्थं नैरूते पत्रे षण्मुष्णं वारुणे पुनः ॥ १७ ॥
 ज्येष्ठां वायुदले गौरीमुत्तरे यज्ञमैश्वरे ।
 शास्तुनन्दीशयोर्मध्ये मुनीन्द्रं वृषभं यजेत् ॥ १८ ॥
 महाकालस्थोत्तरतः पिङ्गलं तु समर्थयेत् ।
 शास्तृमातृसमूहस्य मध्ये भृङ्गीश्वरं ततः ॥ १९ ॥
 मातृविघ्नेशमध्ये तु वीरभद्रं समर्थयेत् ।
 स्कन्दविघ्नेशयोर्मध्ये यजेद्देवीं सरस्वतीम् ॥ २० ॥
 ज्येष्ठाकुमारयोर्मध्ये श्रियं शिवपदार्विताम् ।
 ज्येष्ठागणाम्भयोर्मध्ये मलामोटीं समर्थयेत् ॥ २१ ॥
 गणाम्बाचार्ययोर्मध्ये देवीं दुर्गां प्रपूजयेत् ।
 अत्रैवावरणे भूयः शिवानुचरसंखतिम् ॥ २२ ॥
 रुद्रप्रथमभूताभ्यां विविधां च सशक्तिकाम् ।
 शिवायाश्च सप्तीवर्गं जपेद्घ्यात्वा समाहितः ॥ २३ ॥
 अथैवं तृतीयावरणं वितते पूजिते सति ।
 यतुथंवारणं घ्यात्वा बह्निस्तस्य समर्थयेत् ॥ २४ ॥
 भानुः पूर्वदले पूज्यो दक्षिणे यतुराननः ।
 रुद्रो वरुणादिक्रमत्रे विष्णुरुत्तरदिग्दले ॥ २५ ॥
 यतुर्णामपि देवानां पृथगावरणान्यथ ।
 तस्याङ्गानि षडेवाद्यौ दीमाद्याभिश्च शक्तिभिः ॥ २६ ॥
 दीमा सूक्ष्मा जया भद्रा विभूतिर्विमला क्रमात् ।

अमोघा विद्युता यैव पूर्वादिपरितः स्थिताः ॥ २७ ॥

द्वितीयावरणे पूज्याश्चतस्रो मूर्तयः कृमात् ।

पूर्वाद्युत्तरपर्यन्ताः शक्तयश्च ततः परम् ॥ २८ ॥

आदित्यो भास्करो भानू रविश्चेत्यनुपूर्वशः ।

अर्को ब्रह्मा तथा रुद्रो विषणुश्चैते विवस्वतः ॥ २९ ॥

विस्तारा पूर्वादिगभागे सुतारा दक्षिणे स्थिता ।

बोधनी पश्चिमे भागे आध्यायिन्युत्तरे पुनः ॥ ३० ॥

उषां प्रभां तथा प्राज्ञां सन्ध्यामपि ततः परम् ।

अैशानादिषु विन्यस्य द्वितीयावरणे यजेत् ॥ ३१ ॥

सोममङ्गारकं यैव बुधं बुद्धिमतां वरम् ।

बृहस्पतिं बृहद्बुद्धिं भार्गवं तेजसां निधिम् ॥ ३२ ॥

शनैश्चरं तथा राहुं केतुं धूम्रं भयङ्करम् ।

समन्ततो यजेद्देतांस्तृतीयावरणे कृमात् ॥ ३३ ॥

अथवा द्वादशादित्यान् द्वितीयावरणे यजेत् ।

तृतीयावरणे यैव राशीन्द्रादश पूजयेत् ॥ ३४ ॥

सप्तसप्त गणांश्चैव बलिस्तस्य समन्ततः ।

ऋषीन्देवांश्च गन्धर्वान्पन्नगान्पसरोगणान् ॥ ३५ ॥

ग्रामण्यश्च तथा यक्षान्यातुधानांस्तथा उयान् ।

सप्तसप्तोमयांश्चैव वाल्मिल्यांश्च पूजयेत् ॥ ३६ ॥

अेवं तृतीयावरणे समभ्यर्थ्य द्वादशरम् ।

ब्रह्माणमर्थयेत्यश्चात् त्रिभिरावरणैः सतः ॥ ३७ ॥

द्विरण्यगर्भं पूर्वस्यां विराजं दक्षिणे ततः ।

कालं पश्चिमदिग्भागे पुरुषं योत्तरे यजेत् ॥ ३८ ॥

द्विरण्यगर्भः प्रथमो ब्रह्मा कमलसन्निभः ।

कालो जात्यञ्जनप्रण्यः पुरुषः स्फुटिकोपमः ॥ ३९ ॥

त्रिगुणो राजसश्चैव तामसः सात्त्विकस्तथा ।

यत्वार अेते कृमशः प्रथमावरणे स्थिताः ॥ ४० ॥

द्वितीयावरणो पूज्याः पूर्वादिपरितः क्मात् ।
 सनत्कुमारः सनकः सनन्दश्च सनातनः ॥ ४१ ॥
 तृतीयावरणो पश्चादर्थयेव्य प्रजापतीन् ।
 अष्टौ पूर्वाश्च पूर्वाद्यौ त्रीन् प्राक्पश्चादनुक्मात् ॥ ४२ ॥
 दक्षो रुचिर्भृगुश्चैव मरीचिश्च तथाऽगिराः ।
 पुलस्त्यः पुलहश्चैव क्तुरत्रिश्च कश्यपः ॥ ४३ ॥
 वसिष्ठश्चेति विप्याताः प्रजानां पतयस्त्वमे ।
 तेषां भार्याश्च तैः सार्द्धं पूजनीया यथाक्रमम् ॥ ४४ ॥
 प्रसूतिश्च तथाऽऽकृतिः प्यातिः सम्भूतिरेव च ।
 धृतिः स्मृतिः क्षमा यैव सन्नतिश्चानसूयका ॥ ४५ ॥
 देवमातारुन्धती च सर्वाः भलु पतिप्रताः ।
 शिवार्थनरता नित्यं श्रीमत्यः प्रियदर्शनाः ॥ ४६ ॥
 प्रथमावरणो वेदांश्चतुरो वा प्रपूजयेत् ।
 षतिहासपुराणानि द्वितीयावरणो पुनः ॥ ४७ ॥
 तृतीयावरणो पश्चाद्धर्मशास्त्रपुरःसराः ।
 वैदिक्यो निषिवा विद्याः पूज्या अथ समन्ततः ॥ ४८ ॥
 पूर्वादिपुरतो वेदास्तदन्ये तु यथारुचि ।
 अष्टधा वा यतुर्धा वा कृत्वा पूजं समन्ततः ॥ ४९ ॥
 अथं ब्रह्माणामभ्यर्थ्य त्रिभिरावरणैर्युतम् ।
 दक्षिणो पश्चिमे पश्चाद् रुद्रं सावरणं यजेत् ॥ ५० ॥
 तस्य ब्रह्मषडङ्गानि प्रथमावरणं स्मृतम् ।
 द्वितीयावरणं यैव विद्यैश्चरमयं तथा ॥ ५१ ॥
 तृतीयावरणो भेदो विद्यते स तु कथ्यते ।
 यतस्रो मूर्तयस्तस्य पूज्याः पूर्वादितः क्मात् ॥ ५२ ॥
 त्रिगुणाः सकलो देवः पुरस्ताच्छिवसंज्ञकः ।
 राजसो दक्षिणो ब्रह्मा सृष्टिकृत्पूज्यते भवः ॥ ५३ ॥
 तामसः पश्चिमे याज्ञिः पूज्यः संहारको हरः ।
 सात्त्विकः सुभृत्सौम्ये विष्णुर्विश्वपतिर्भुः ॥ ५४ ॥

એવં પશ્ચિમદિગ્ભાગે શમ્ભોઃ ષડ્વિંશકં શિવમ્ ।
 સમભ્યર્ચ્યોત્તરે પાર્શ્વે તતો વૈકુણ્ઠમર્થયેત્ ॥ ૫૫ ॥
 વાસુદેવં પુરસ્કૃત્વા પ્રથમાવરણે યજેત્ ।
 અનિરુદ્ધં દક્ષિણાતઃ પ્રદ્યુમ્નં પશ્ચિમે તતઃ ॥ ૫૬ ॥
 સૌમ્યે સદુર્ષણં પશ્ચાદ્ વ્યત્યસ્તૌ વા યજેદિમૌ ।
 પ્રથમાવરણં પ્રોક્તં દ્વિતીયાવરણં શુભમ્ ॥ ૫૭ ॥
 મત્સ્યઃ કૂર્મો વરાહશ્ચ નરસિહોડય વામનઃ ।
 રામશ્ચાન્યતમઃ કૃષ્ણો ભવાનશ્ચમુખોડપિ ચ ॥ ૫૮ ॥
 તૃતીયાવરણે ચક્રં પૂર્વભાગે સમર્થયેત્ ।
 નારાયણાખ્યાં યામ્યેડસ્ત્રં ક્વચિદવ્યાહતં યજેત્ ॥ ૫૯ ॥
 પશ્ચિમે પાઞ્ચજન્યં ચ શાર્ડૂળ ધનુરથોત્તરે ।
 એવં ત્ર્યાવરણૈઃ સાક્ષાદ્વિશ્વાખ્યાં પરમં હરિમ્ ॥ ૬૦ ॥
 મહાવિષ્ણું સદાવિષ્ણું મૂર્ત્તીકૃત્ય સમર્થયેત્ ।
 ઇત્યં વિષ્ણોશ્ચતુર્વ્યૂહક્રમાન્મૂર્તિચતુષ્ટયમ્ ।
 પૂજયિત્વા ચ તચ્છક્તીશ્ચતસ્રઃ પુજયેત્ક્રમાત્ ॥ ૬૧ ॥
 પ્રભામાગ્રેયદિગ્ભાગે નૈરૂતે તુ સરસ્વતીમ્ ।
 ગણામ્બિકાં ચ વાયવ્યે લક્ષ્મીં રૌદ્રે સમર્થયેત્ ॥ ૬૨ ॥
 એવં ભાન્વાદિમૂર્તીનાં તચ્છક્તીનામનન્તરમ્ ।
 પૂજાં વિધાય લોકેશાંસ્તત્રૈવાવરણે યજેત્ ॥ ૬૩ ॥
 ઇન્દ્રમગ્નિં ચમં ચૈવ નિરૂતિં વરુણં તથા ।
 વાયું સોમં કુબેરં ચ પશ્ચાદીશાનમર્થયેત્ ॥ ૬૪ ॥
 એવં ચતુર્થાવરણં પૂજયિત્વા વિધાનતઃ ।
 આયુધાનિ મહેશસ્ય પશ્ચાદ્ બ્રાહ્મ્યે સમર્થયેત્ ॥ ૬૫ ॥
 શ્રીમત્ ત્રિશૂલમૈશાને વજ્રં માહેન્દ્રદિઝમુખે ।
 પરશું વહ્નિદિગ્ભાગે યામ્યે સાયકમર્થયેત્ ॥ ૬૬ ॥
 નૈરૂતે તુ યજેત્પદ્મં પાશં વારુણગોચરે ।
 અકુશં મારુતે ભાગે પિનાકં ચોત્તરે યજેત્ ॥ ૬૭ ॥

पश्चिमाभिमुष्णं रौद्रं क्षेत्रपालं समर्थयेत् ।
 पञ्चमावरणं यैव सम्पूजयानन्तरं भक्तिः ॥ ६८ ॥
 सर्वावरणदेवानां भक्तिर्वा पञ्चमेऽथवा ।
 पञ्चमे मातृभिः सार्द्धं मङ्गलं पुरतो यजेत् ॥ ६९ ॥
 ततः समन्ततः पूजयाः सर्वा वै देवयोनयः ।
 भेयरा ऋषयः सिद्धा दैत्या यक्षाश्च राक्षसाः ॥ ७० ॥
 अनन्ताद्याश्च नागेन्द्रा नागैस्तत्तत्सुलोद्भवैः ।
 डाकिनी भूतवेतावप्रेतभैरवनायकाः ॥ ७१ ॥
 पातालवासिनश्चान्ये नानायोनिसमुद्भवाः ।
 नद्यः समुद्रा गिरयः काननानि सरांसि च ॥ ७२ ॥
 पशवः पक्षिणो वृक्षाः कीटाद्याः क्षुद्रयोनयः ।
 नराश्च विविधाकारा मृगाश्च क्षुद्रयोनयः ॥ ७३ ॥
 भुवनान्यन्तराऽऽस्य ततो ब्रह्माण्डकोटयः ।
 भ्रुवण्डान्यसङ्ख्यानि भुवनानि सडाधिपैः ॥ ७४ ॥
 ब्रह्माण्डाधारका रुद्रा दशदिक्षु व्यवस्थिताः ।
 यद्रौणं यच्च मामेयं यद्वा शाक्तं ततः परम् ॥ ७५ ॥
 यत्किञ्चिदस्ति शब्दस्य वाच्यं चिदचिदात्मकम् ।
 तत्सर्वं शिवयोः पार्श्वं बुद्ध्या सामान्यतो यजेत् ॥ ७६ ॥
 कृताञ्जलिपुटाः सर्वेऽयिन्याः स्मितमुष्मास्तथा ।
 प्रीत्या सम्प्रेक्षमाणश्च देवं देवीं च सर्वदा ॥ ७७ ॥
 एत्थमावरणाभ्यर्थां कृत्वा विक्षेपशान्तये ।
 पुनरभ्यर्च्य देवेशं पञ्चाक्षरमुदीरयेत् ॥ ७८ ॥
 निवेदयेत्ततः पश्चाच्छिवयोरमृतोपमम् ।
 सुव्यञ्जनसमायुक्तं शुद्धं यारु मङ्गायरुम् ॥ ७९ ॥
 द्वात्रिंशदाढकैर्मुष्यमधमं त्वाढकावरम् ।
 साधयित्वा यथासम्पञ्चद्वया विनिवेदयेत् ॥ ८० ॥
 ततो निवेद्य पानीयं ताम्बूलं योपदंशकैः ।
 नीराजनादिकं कृत्वा पूजाशेषं समापयेत् ॥ ८१ ॥

भोगोपयोग्यद्रव्याणि विशिष्टान्येव साधयेत् ।
 वित्तशाठ्यं न कुर्वीत भक्तिमान्विभवे सति ॥ ८२ ॥
 शठस्योपेक्षकस्यापि व्यङ्गं यैवानुतिष्ठतः ।
 न हृलन्त्येव कर्माणि काम्यानीति सतां कथा ॥ ८३ ॥
 तस्मात्सम्यगुपेक्षां य त्यक्त्वा सर्वाङ्गयोगतः ।
 कुर्यात्काम्यानि कर्माणि हृलसिद्धिं यदीच्छति ॥ ८४ ॥
 एत्थं पूजां समाप्याथ देवं देवीं प्रणम्य य ।
 भक्त्या मनः समाधाय पश्चात्स्तोत्रमुदीरयेत् ॥ ८५ ॥
 ततः स्तोत्रमुपास्यान्ते त्वष्टोत्तरशतावरात् ।
 जपेत्पञ्चाक्षरीं विद्यां सप्तोत्तरमुत्सुकः ॥ ८६ ॥
 विद्यापूजां गुरोः पूजां कृत्वा पश्चाद्यथाक्रमम् ।
 यथोदयं यथाश्रद्धं सदस्यानपि पूजयेत् ॥ ८७ ॥
 तत उद्वास्य देवेशं सर्वैरावरणैः सप्त ।
 मण्डलं गुरवे दद्याद्वागोपकरणैः सप्त ॥ ८८ ॥
 शिवाश्रितेभ्यो वा दद्यात्सर्वमेवानुपूर्वशः ।
 अथवा तच्छिवायैव शिवक्षेत्रे समर्पयेत् ॥ ८९ ॥
 शिवाग्रौ वा यजेद्देवं लोमद्रव्यैश्च समभिः ।
 समभ्यर्च्य यथान्यायं सर्वावरणदेवताः ॥ ९० ॥
 अेष योगेश्वरो नाम त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ।
 न तस्मादधिकः कश्चिद्वागोऽस्ति भुवने क्वचित् ॥ ९१ ॥
 न तदस्ति जगत्यस्मिन्नसाध्यं यदनेन तु ।
 औडिकं वा ह्रलं किञ्चिदामुष्मिकह्रलं तु वा ॥ ९२ ॥
 एतमस्य ह्रलं नेदमिति नैव नियम्यते ।
 श्रेयोऽरूपस्य कृत्स्नस्य तद्विदं श्रेष्ठसाधनम् ॥ ९३ ॥
 एतं न शक्यते वक्तुं पुरुषेण यदर्थ्यते ।
 चिन्तामणोरिवैतस्मात्तत्तेन प्राप्यते ह्रलम् ॥ ९४ ॥
 तथापि क्षुद्रमुद्दिश्य ह्रलं नैतत्प्रयोजयेत् ।

लघ्वर्था मडतो यस्मात्स्वयं लघुतरो भवेत् ॥ ८५ ॥

मडद्वा इलमल्पं वा कृतं येत्कर्म सिध्यति ।

मडादेवं समुद्दिश्य कृतं कर्म प्रयुज्यताम् ॥ ८६ ॥

तस्मादनन्यलभ्येषु शत्रुमृत्युञ्जयादिषु ।

कृलेषु दृष्टादृष्टेषु कुर्व्यदितद्विद्यक्षाणः ॥ ८७ ॥

मडत्स्वपि य पापेषु मडारोगलयादिषु ।

दुर्भिक्षादिषु शान्त्यर्थं शान्तिं कुर्व्यादनेन तु ॥ ८८ ॥

भङ्गना किं प्रलापेन मडाव्यापन्निवारकम् ।

आत्मीयमस्त्रं शैवानामिदमाल मडेश्वरः ॥ ८९ ॥

तस्मादितः परं नास्ति परित्राणमिडात्मनः ।

एति मत्वा प्रयुञ्जानः कर्मैदं शुभमश्रुते ॥ ९० ॥

स्तोत्रमात्रं शुचिर्भूत्वा यः पठेत्सुसमाहितः ।

सोऽप्यभीष्टतमादृथादृष्टांशकृलमाप्नुयात् ॥ ९०१ ॥

अर्थं तस्थानुसन्धाय पर्वण्ययनशनः पठेत् ।

अष्टाभ्यां वा यतुर्दृश्यां कृलमर्द्धं समाप्नुयात् ॥ ९०२ ॥

यस्त्वर्थमनुसन्धाय पर्वदिषु तथा व्रती ।

मासमेकं जपेत्स्तोत्रं स कृत्स्नं कृलमाप्नुयात् ॥ ९०३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये शैवानां काम्यकर्मवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥

७.२.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३१. ऐकत्रिंशोऽध्यायः । शिवमडास्तोत्रवर्णनम् ।

उपमन्चुरुवाय ।

स्तोत्रं वक्ष्यामि ते कृष्ण पञ्चावरणमार्गतः ।

योगेश्वरमिदं पुण्यं कर्म येन समाप्यते ॥ १ ॥

जय जय जगदेकनाथ शम्भो, प्रकृतिमनोहर नित्यचित्स्वभाव ।

અતિગતકલુષપ્રપચ્ચવાયામપિ મનસાં પદવીમતીતતત્ત્વમ્ ॥ ૨ ॥

સ્વભાવનિર્મલાભોગ જય સુન્દરચેષ્ટિત ।

સ્વાત્મતુલ્યમહાશક્તે જય શુદ્ધગુણાર્ણવ ॥ ૩ ॥

અનન્તકાન્તિસમ્પન્ન જયાસદૃશવિગ્રહ ।

અતર્ક્યમહિમાધાર જયાનાકુલમ્ડુગલ ॥ ૪ ॥

નિરઞ્જન નિરાધાર જય નિષ્કારણોદય ।

નિરન્તરપરાનન્દ જય નિર્વૃત્તિકારણ ॥ ૫ ॥

જયાતિપરમૈશ્વર્ય જયાતિકરુણાસ્પદ ।

જય સ્વતન્ત્રસર્વસ્વ જયાસદૃશવૈભવ ॥ ૬ ॥

જયાવૃતમહાવિશ્વ જયાનાવૃત કેનચિત્ ।

જયોત્તર સમસ્તસ્ય જયાત્યન્તનિરુત્તર ॥ ૭ ॥

જયાદ્ભુત જયાક્ષુદ્ર જયાક્ષત જયાવ્યય ।

જયામેય જયામાય જયાભાવ જયામલ ॥ ૮ ॥

મહાભુજ મહાસાર મહાગુણ મહાકથ ।

મહાબલ મહામાય મહારસ મહારથ ॥ ૯ ॥

નમઃ પરમદેવાય નમઃ પરમહેતવે ।

નમઃ શિવાય શાન્તાય નમઃ શિવતરાય તે ॥ ૧૦ ॥

ત્વદધીનમિદં કૃત્સ્નં જગદ્દિ સસુરાસુરમ્ ॥ ૧૧ ॥

અતસ્ત્વદ્વિહિતામાણાં ક્ષમતે કોડતિવર્તિતુમ્ ॥ ૧૨ ॥

અયં પુનર્જનો નિત્યં ભવદેકસમાશ્રયઃ ।

ભવાનતોડનુગૃહ્યાસ્મૈ પ્રાર્થિતં સમ્પ્રયચ્છતુ ॥ ૧૩ ॥

જયામ્બિકે જગન્માતર્જય સર્વજગન્મયિ ।

જયાનવધિકૈશ્વર્યે જયાનુપમવિગ્રહે ॥ ૧૪ ॥

જય વાઙ્મનસાતીતે જયાચિદ્ધવાન્તભઞ્જિકે ।

જય જન્મજરાહીને જય કાલોત્તરોત્તરે ॥ ૧૫ ॥

જયાનેકવિધાનસ્થે જય વિશ્વેશ્વરપ્રિયે ।

જય વિશ્વસુરાારાધ્યે જય વિશ્વવિજૃમ્ભિણિ ॥ ૧૬ ॥

जय मङ्गलदिव्याङ्गि जय मङ्गलदीपिके ।
जय मङ्गलधारित्रे जय मङ्गलदायिनि ॥ १७ ॥
नमः परमकल्याणगुणसञ्चयमूर्तये ।
त्वत्तः भवु समुत्पन्नं जगत्त्वय्येव लीयते ॥ १८ ॥
त्वद्भिनातः क्वलं दातुमीश्वरोऽपि न शक्नुयात् ।
जन्मप्रभृति देवेशि जनोऽयं त्वद्गुणश्रितः ॥ १९ ॥
अतोऽस्य तव भक्तस्य निर्वर्तय मनोरथम् ।
पञ्चवङ्गो दशभुजः शुद्धस्कृष्टिकसन्निभः ॥ २० ॥
वर्णभ्रमकलादेडो देवः सकलनिष्कलः ।
शिवमूर्तिसमाद्गुहः शान्त्यतीतः सदाशिवः ।
भक्त्या मयार्चितो मध्यं प्रार्थितं शं प्रयच्छतु ॥ २१ ॥
सदाशिवाङ्गुमाद्गुहा शक्तिरिच्छा शिवाब्ध्या ।
जननी सर्वलोकानां प्रयच्छतु मनोरथम् ॥ २२ ॥
शिवयोर्दयितौ पुत्रौ देवौ डेरम्भषण्णमुभौ ।
शिवानुभावौ सर्वज्ञौ शिवज्ञानामृताशिनौ ॥ २३ ॥
तृप्तौ परस्परं स्निग्धौ शिवाभ्यां नित्यसत्कृतौ ।
सत्कृतौ य सदा देवौ भ्रममाद्यैस्त्रिदशैरपि ॥ २४ ॥
सर्वलोकपरित्राणं कर्तुमभ्युदितौ सदा ।
स्वेच्छावतारं कुर्वन्तौ स्वांशभेदैरनेकशः ॥ २५ ॥
ताविमौ शिवयोः पार्श्वे नित्यमित्थं मयार्चितौ ।
तयोराज्ञां पुरस्कृत्य प्रार्थितं मे प्रयच्छताम् ॥ २६ ॥
शुद्धस्कृष्टिकसङ्गुशमीशानाप्यं सदाशिवम् ।
मूर्धाभिमानिनी मूर्तिः शिवस्य परमात्मनः ॥ २७ ॥
शिवार्थनरतं शान्तं शान्त्यतीतं भमास्थितम् ।
पञ्चाक्षरान्तिमं बीजं कलाभिः पञ्चभिर्युतम् ॥ २८ ॥
प्रथमावरणे पूर्वं शक्त्या सह समर्चितम् ।
पवित्रं परमं भ्रम प्रार्थितं मे प्रयच्छतु ॥ २९ ॥
बालसूर्यप्रतीकाशं पुरुषाप्यं पुरातनम् ।

पूर्ववक्त्राभिमानं च शिवस्य परमेष्ठिनः ॥ ३० ॥
 शान्त्यात्मकं मरुत्संस्थं शम्भोः पादार्यने रतम् ।
 प्रथमं शिवबीजेषु कलासु च यतुष्कलम् ॥ ३१ ॥
 पूर्वभागे मया भक्त्या शक्त्या सल समर्थितम् ।
 पवित्रं परमं ब्रह्म प्रार्थितं मे प्रयच्छतु ॥ ३२ ॥
 अञ्जनादिप्रतीकाशमघोरं घोरविग्रहम् ।
 देवस्य दक्षिणं वक्त्रं देवदेवपदार्थकम् ॥ ३३ ॥
 विद्यापादं समावृढे वह्निमण्डलमध्यगम् ।
 द्वितीयं शिवबीजेषु कलास्वष्टकलान्वितम् ॥ ३४ ॥
 शम्भोर्दक्षिणदिग्भागे शक्त्या सल समर्थितम् ।
 पवित्रं परमं ब्रह्म प्रार्थितं मे प्रयच्छतु ॥ ३५ ॥
 कुङ्कुमक्षोदसङ्काशं वामाभ्यं वरवेषधृक् ।
 वक्त्रमुत्तरमीशस्य प्रतिष्ठायां प्रतिष्ठितम् ॥ ३६ ॥
 वाश्मिण्डलमध्यस्थं मलादेवार्यने रतम् ।
 तुरीयं शिवबीजेषु त्रयोदशकलान्वितम् ॥ ३७ ॥
 देवस्थोत्तरदिग्भागे शक्त्या सल समर्थितम् ।
 पवित्रं परमं ब्रह्म प्रार्थितं मे प्रयच्छतु ॥ ३८ ॥
 शङ्खकुन्देन्दुधवलं सदाभ्यं सौम्यलक्षणात् ।
 शिवस्य पश्चिमं वक्त्रं शिवपादार्यने रतम् ॥ ३९ ॥
 निवृत्तिपदनिष्ठं च पृथिव्यां समवस्थितम् ।
 तृतीयं शिवबीजेषु कलाभिश्चाष्टभिर्युतम् ॥ ४० ॥
 देवस्य पश्चिमे भागे शक्त्या सल समर्थितम् ।
 पवित्रं परमं ब्रह्म प्रार्थितं मे प्रयच्छतु ॥ ४१ ॥
 शिवस्य तु शिवायाश्च लुम्बूर्ती शिवभाविते ।
 तयोराज्ञां पुरस्कृत्य ते मे कामं प्रयच्छताम् ॥ ४२ ॥
 शिवस्य च शिवायाश्च शिवामूर्ती शिवाश्रिते ।
 सत्कृत्य शिवयोराज्ञां ते मे कामं प्रयच्छताम् ॥ ४३ ॥

शिवस्य य शिवायाश्च वर्मणी शिवभाविते ।
 सत्कृत्य शिवयोराज्ञां ते मे कामं प्रयच्छताम् ॥ ४४ ॥
 शिवस्य य शिवायाश्च नेत्रमूर्त्ती शिवाश्रिते ।
 सत्कृत्य शिवयोराज्ञां ते मे कामं प्रयच्छताम् ॥ ४५ ॥
 अस्त्रमूर्त्ती य शिवयोर्नित्यमर्थनतत्परे ।
 सत्कृत्य शिवयोराज्ञां ते मे कामं प्रयच्छताम् ॥ ४६ ॥
 वामो ज्येष्ठस्तथा रुद्रः कालो विकरणस्तथा ।
 बलो विकरणश्चैव बलप्रमथनः परः ॥ ४७ ॥
 सर्वभूतस्य दमनस्तादृशाश्चाष्टशक्तयः ।
 प्रार्थितं मे प्रयच्छन्तु शिवयोरेव शासनात् ॥ ४८ ॥
 अथानन्तश्च सूक्ष्मश्च शिवश्चाप्येकनेत्रकः ।
 ऐकरुद्रस्त्रिमूर्त्तिश्च श्रीकाण्डश्च शिम्भण्डिकः ॥ ४९ ॥
 तथाष्टौ शक्तयस्तेषां द्वितीयावरणोऽर्चिताः ।
 ते मे कामं प्रयच्छन्तु शिवयोरेव शासनात् ॥ ५० ॥
 भवाद्या मूर्तयश्चाष्टौ तासामपि य शक्तयः ।
 मडादेवाद्यश्चान्ये तथैकादशमूर्तयः ॥ ५१ ॥
 शक्तिभिः सङ्घिताः सर्वे तृतीयावरणे स्थिताः ।
 सत्कृत्य शिवयोराज्ञां दिशन्तु कृत्वमीप्सितम् ॥ ५२ ॥
 वृषराजो मडातेजा मडामेघसमस्वनः ।
 मेरुमन्दरकैलासङ्घिमाद्रिशिभरोपमः ॥ ५३ ॥
 सिताम्भशिभराकारः ककुदा परिशोभितः ।
 मडामोगीन्द्रकल्पेन वालेन य विराजितः ॥ ५४ ॥
 रक्तास्यशङ्खगयरणो रक्तप्रायविलोचनः ।
 पीवरोन्नतसर्वाङ्गः सुयारुगमनोज्ज्वलः ॥ ५५ ॥
 प्रशस्तलक्षणः श्रीमान् प्रज्वलन्मणिभूषणः ।
 शिवप्रियः शिवासक्तः शिवयोर्ध्वजवाहनः ॥ ५६ ॥
 तथा तच्चरणाभ्यासपावितापरविग्रहः ।
 गोरान्जपुरुषः श्रीमान् श्रीमच्छूलवरायुधः ।

तथोराज्ञां पुरस्कृत्य स मे कामं प्रयच्छतु ॥ ५७ ॥
नन्दीश्वरो मडातेजा नगेन्द्रतनयात्मजः ।
सनारायणैर्देवैर्नित्यमभ्यर्च्य वन्दितः ॥ ५८ ॥
शर्वस्थान्तःपुरद्वारि सार्धं परिजनैः स्थितः ।
सर्वेश्वरसमप्रभ्यः सर्वासुरविमर्दनः ॥ ५९ ॥
सर्वेषां शिवधर्माणामध्यक्षत्वेऽभिषेधितः ।
शिवप्रियः शिवासक्तः श्रीमच्छूलवरायुधः ॥ ६० ॥
शिवाश्रितेषु संसक्तस्त्वनुरक्तश्च तैरपि ।
सदृत्य शिवयोराज्ञां स मे कामं प्रयच्छतु ॥ ६१ ॥
मडाकालो मडाबाहुर्मडादेव षवापरः ।
मडादेवाश्रितानां तु नित्यमेवाभिरक्षतु ॥ ६२ ॥
शिवप्रियः शिवासक्तः शिवयोरर्चकः सदा ।
सदृत्य शिवयोराज्ञां स मे दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ६३ ॥
सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञः शास्ता विष्णोः पशुतनुः ।
मडामोडात्मतनयो मधुमांसासवप्रियः ।
तथोराज्ञां पुरस्कृत्य स मे कामं प्रयच्छतु ॥ ६४ ॥
ब्रह्माणी यैव माडेशी कौमारी वैष्णवी तथा ।
वाराडी यैव माडेन्द्री यामुण्डा यण्डविक्रमा ॥ ६५ ॥
येता वै मातरः सप्त सर्वलोकस्थ मातरः ।
प्रार्थितं मे प्रयच्छन्तु परमेश्वरशासनात् ॥ ६६ ॥
मत्तमातङ्गवदनो गङ्गोमाशङ्कुरात्मजः ।
आकाशदेहो दिग्बाहुः सोमसूर्याग्निवीचनः ॥ ६७ ॥
औरावतादिभिर्दिव्यैर्दिग्गजैर्नित्यमर्चितः ।
शिवज्ञानमदोद्भिन्नस्त्रिदशानामविघ्नकृत् ॥ ६८ ॥
विघ्नकृष्यासुरादीनां विघ्नेशः शिवभाषितः ।
सदृत्य शिवयोराज्ञां स मे दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ६९ ॥
षण्मुष्णः शिवसम्भूतः शक्तिवज्रधरः प्रभुः ।
अग्नेश्च तनयो देवो ऽथपार्श्वतनयः पुनः ॥ ७० ॥

गङ्गायाश्च गङ्गाभ्यायाः कृत्तिकानां तथैव च ।

विशाप्तेन च शाप्तेन नैगमेयेन यावत् ॥ ७१ ॥

धन्द्रजिब्यन्द्रसेनानीस्तारकासुरजित्ता ।

शैलानां मेरुभूयानां वेधकश्च स्वतेजसा ॥ ७२ ॥

तमयामीकरप्रभ्यः शतपत्रदलेक्षणः ।

कुमारः सुकुमाराणां रूपोदाडराणं भडत् ॥ ७३ ॥

शिवप्रियः शिवासक्तः शिवपदार्थकः सदा ।

सत्कृत्य शिवयोराज्ञां स मे दृशतु काङ्क्षितम् ॥ ७४ ॥

ज्येष्ठा वरिष्ठा वरदा शिवयोर्यजने रता ।

तयोराज्ञां पुरस्कृत्य सा मे दृशतु काङ्क्षितम् ॥ ७५ ॥

त्रैलोक्यवन्दिता साक्षाद्दुल्काकारा गङ्गाम्बिका ।

जगत्सृष्टिविवृद्ध्यर्थं ब्रह्मणोऽभ्यर्थिता शिवात् ॥ ७६ ॥

शिवायाः प्रविभक्ताया भ्रुवोरन्तरनिःसृताः ।

दाक्षायणी सती मेना तथा डैभवती ल्युमा ॥ ७७ ॥

कौशिक्याश्चैव जननी भद्रकात्यास्तथैव च ।

अपार्णियाश्च जननी पाटलायास्तथैव च ॥ ७८ ॥

शिवार्थनरता नित्यं रुद्राणी रुद्रवल्लभा ।

सत्कृत्य शिवयोराज्ञां सा मे दृशतु काङ्क्षितम् ॥ ७९ ॥

यण्डः सर्वगणेशानः शम्भोर्वदनसम्भवः ।

सत्कृत्य शिवयोराज्ञां स मे दृशतु काङ्क्षितम् ॥ ८० ॥

पिङ्गलो गणपः श्रीमान् शिवासक्तः शिवप्रियः ।

आज्ञाया शिवयोरेव स मे कामं प्रयच्छतु ॥ ८१ ॥

भृङ्गीशो नाम गणपः शिवराधनतत्परः ।

प्रयच्छतु स मे कामं पत्युराज्ञापुनःसरम् ॥ ८२ ॥

वीरभद्रो महातेजा डिमकुन्देन्दुसन्निभः ।

भद्रकालीप्रियो नित्यं मातृणां याभिरक्षिता ॥ ८३ ॥

यज्ञस्य च शिरोऽर्ता दक्षस्य च दुरात्मनः ।

उपेन्द्रेन्द्रयमादीनां देवानामङ्गतक्षकः ॥ ८४ ॥
 शिवस्यानुचरः श्रीमान् शिवशासनपालकः ।
 शिवयोः शासनादेव स मे द्दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ८५ ॥
 सरस्वती मडेशस्य वाक्यरोजसमुद्भवत्वा ।
 शिवयोः पूजने सक्ता स मे द्दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ८६ ॥
 विष्णोर्वक्षःस्थिता लक्ष्मीः शिवयोः पूजने रता ।
 शिवयोः शासनादेव सा मे द्दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ८७ ॥
 मडामोटी मडादेव्याः पादपूजापरायणा ।
 तस्या अेव नियोगेन सा मे द्दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ८८ ॥
 कौशिकी सिंढमाडुढा पार्वत्याः परमा सुता ।
 विष्णोर्निद्रा मडामाया मडामखिषमर्दिनी ॥ ८९ ॥
 निशम्भशुम्भसंदर्त्री मधुमांसासवप्रिया ।
 सत्कृत्य शासनं मातुः सा मे द्दिशतु काङ्क्षितम् ॥ ९० ॥
 रुद्रा रुद्रसमप्रप्याः प्रमथाः प्रथितौजसः ।
 भूताप्याश्च मडावीर्या मडादेवसमप्रभाः ॥ ९१ ॥
 नित्यमुक्ता निरुपमा निर्द्वन्द्वा निरुपलवाः ।
 सशक्तयः सानुचराः सर्वलोकनमस्कृताः ॥ ९२ ॥
 सर्वेषामेव लोकानां सृष्टिसंहरणक्षमाः ।
 परस्परानुरक्ताश्च परस्परमनुव्रताः ॥ ९३ ॥
 परस्परमतिस्निग्धाः परस्परनमस्कृताः ।
 शिवप्रियतमा नित्यं शिवलक्षणलक्षिताः ॥ ९४ ॥
 सौम्या घोरास्तथा मिश्राश्चान्तरालद्वयात्मिकाः ।
 विरुपाश्च सुवृपाश्च नानावृषधरास्तथा ॥ ९५ ॥
 सत्कृत्य शिवयोरज्ञां ते मे कामं द्दिशन्तु वै ।
 देव्या प्रियसम्पीवर्गा देवीलक्षणलक्षिताः ॥ ९६ ॥
 सङ्घितो रुद्रकन्याभिः शक्तिभिश्चाप्यनेकशः ।
 तृतीयावरणो शम्भोर्भक्त्या नित्यं समर्थितः ॥ ९७ ॥

सत्कृत्य शिवयोराज्ञां स मे दिशतु मङ्गलम् ।
द्विवाकरो मधेशस्य मूर्तिर्दीप्तिभूमिभङ्गः ॥ ८८ ॥
निर्गुणो गुणसङ्घीर्णस्तथैव गुणकेवलः ।
अविकारात्मकश्चाथ अकः सामान्यविद्धियः ॥ ८९ ॥
असाधारणकर्म य सृष्टिस्थितिलयकृमात् ।
अेवं त्रिधा यतुर्धा य विभक्ताः पञ्चधा पुनः ॥ ९० ॥
यतुर्थावरणे शम्भोः पूजितश्चानुगैः सः ।
शिवप्रियः शिवासक्तः शिवपादार्येन रतः ॥ ९०१ ॥
सत्कृत्य शिवयोराज्ञां स मे दिशतु मङ्गलम् ।
द्विवाकरषडङ्गानि दीमाद्याश्चाष्टशक्तयः ॥ ९०२ ॥
आदित्यो भास्करो भानू रविश्चेत्यनुपूर्वशः ।
अर्को ब्रह्मा तथा रुद्रो विष्णुश्चादित्यमूर्तयः ॥ ९०३ ॥
विस्तरा सुतरा बोधिन्याप्यायिन्यपराः पुनः ।
उषा प्रभा तथा प्राज्ञा सन्ध्या येत्यपि शक्तयः ॥ ९०४ ॥
सोमादिकेतुपर्यन्ता ग्रहाश्च शिवभाविताः ।
शिवयोराज्ञया नुना मङ्गलं प्रदिशन्तु मे ॥ ९०५ ॥
अथवा द्वादशादित्यास्तथा द्वादश शक्तयः ।
ऋषयो देवगन्धर्वाः पन्नगाप्सरसां गणाः ॥ ९०६ ॥
ग्रामाण्यश्च तथा यक्षा राक्षसाश्च सुरास्तथा ।
सप्त सप्तगणेश्चैते सप्तस्थन्दोमया उयाः ॥ ९०७ ॥
वालभिव्याद्यश्चैव सर्वे शिवपदार्थकाः ।
सत्कृत्य शिवयोराज्ञां मङ्गलं प्रदिशन्तु मे ॥ ९०८ ॥
ब्रह्माथ देवदेवस्य मूर्तिर्भूमिभङ्गलाधिपः ।
यतुःषष्टिगुणैश्चर्यो बुद्धितत्त्वे प्रतिष्ठितः ॥ ९०९ ॥
निर्गुणो गुणसङ्घीर्णस्तथैव गुणकेवलः ।
अविकारात्मको देवस्ततः साधारणः पुरः ॥ ९१० ॥
असाधारणकर्म य सृष्टिस्थितिलयकृमात् ।
अेवं त्रिधा यतुर्धा य विभक्तः पञ्चधा पुनः ॥ ९११ ॥

यतुर्थावरणो शम्भोः पूजितश्च सडानुगैः ।
 शिवप्रियः शिवासक्तः शिवपादार्यने रतः ॥ ११२ ॥
 सडृत्य शिवयोराज्ञां स मे द्रिशतु मङ्गलम् ।
 डिरण्यगर्भो लोकेशो विराट् कालश्च पूरुषः ॥ ११३ ॥
 सनत्डुमारः सनकः सनन्डश्च सनातनः ।
 प्रजानां पतयश्चैव दक्षाद्या ब्रह्मसूनवः ॥ ११४ ॥
 अेकादश सपत्नीका धर्मः सडुल्प अेव य ।
 शिवार्यनरताश्चैते शिवभक्तिपरायणाः ॥ ११५ ॥
 शिवाज्ञावशागाः सर्वे द्रिशन्तु मम मङ्गलम् ।
 यत्वार्थ तथा वेदाः सेतिडासपुराणकाः ॥ ११६ ॥
 धर्मशास्त्राणि विद्याभिर्वैदिकीभिः समन्विताः ।
 परस्यराविरुद्धार्थाः शिवप्रकृतिपादकाः ॥ ११७ ॥
 सडृत्य शिवयोराज्ञां मङ्गलं प्रद्रिशन्तु मे ।
 अथ रुद्रो मडादेवः शम्भोर्मूर्तिर्गरीयसी ॥ ११८ ॥
 वाह्नेयमण्डलाधीशः पौरुषैश्चर्यवान् प्रभुः ।
 शिवाभिमानसम्पन्नो निर्गुणस्त्रिगुणात्मकः ॥ ११९ ॥
 डेवलं सात्त्विकश्चापि राजसश्चैव तामसः ।
 अविकाररतः पूर्य ततस्तु समविड्धियः ॥ १२० ॥
 असाधारणकर्मा य सृष्ट्यादिकरणत्पृथङ् ।
 ब्रह्मणोऽपि शिरश्छेत्ता जनकस्तस्य तत्सुतः ॥ १२१ ॥
 जनकस्तनयश्चापि विषणोरपि नियामकः ।
 बोधकश्च तयोर्नित्यमनुग्रहकरः प्रभुः ॥ १२२ ॥
 अण्डस्यान्तर्बडिर्वर्ती रुद्रो लोकद्रयाधिपः ।
 शिवप्रियः शिवासक्तः शिवपादार्यने रतः ॥ १२३ ॥
 शिवस्थाज्ञां पुरस्कृत्य स मे द्रिशतु मङ्गलम् ।
 तस्य ब्रह्म षडङ्गानि विद्वेशानां तथाष्टकम् ॥ १२४ ॥
 यत्वारो मूर्तिभेदाश्च शिवपूर्वाः शिवार्थकाः ।

शिवो भवो हरश्चैव मृडश्चैव तथापरः ।
 शिवस्याङ्गां पुरस्कृत्य मङ्गलं प्रदिशन्तु मे ॥ १२५ ॥
 अथ विष्णुर्भुवोः शस्य शिवस्यैव परा तनुः ।
 वारितत्वाधिपः साक्षादव्यक्तपदसंस्थितः ॥ १२६ ॥
 निर्गुणः सत्त्वबहुलस्तथैव गुणकैवलः ।
 अविकाराभिमानो य त्रिसाधारणविद्धियः ॥ १२७ ॥
 असाधारणकर्मा य सृष्ट्यादिकरणात्पृथक् ।
 दक्षिणाङ्गभवेनापि स्पर्धमानः स्वयम्भुवा ॥ १२८ ॥
 आद्येन ब्रह्मणा साक्षात्सृष्टः स्रष्टा य तस्य तु ।
 अण्डस्यान्तर्बहिर्वर्ती विष्णुर्लोकद्रव्याधिपः ॥ १२९ ॥
 असुरान्तकरश्चक्री शकस्यापि तथानुजः ।
 प्रादुर्भूतश्च दशधा भृगुशापच्छलादित् ॥ १३० ॥
 भूभारनिग्रहार्थाय स्वेच्छयावातरत् क्षितौ ।
 अप्रमेयबलो मायी मायया मोहयन् जगत् ॥ १३१ ॥
 मूर्तिं कृत्वा महाविष्णुं सदाशिष्णुमथापि वा ।
 वैष्णवैः पूजितो नित्यं मूर्तित्रयमयासने ॥ १३२ ॥
 शिवप्रियः शिवासक्तः शिवपादार्याने रतः ।
 शिवस्याङ्गां पुरस्कृत्य स मे दिशतु मङ्गलम् ॥ १३३ ॥
 वासुदेवोऽनिरुद्धश्च प्रद्युम्नश्च ततः परः ।
 सङ्कर्षणः समाख्याताश्चतस्रो मूर्तयो हरैः ॥ १३४ ॥
 मत्स्यः कूर्मो वराहश्च नारसिंहोऽथ वामनः ।
 रामत्रयं तथा कृष्णो विष्णुस्तुरगवक्त्रकः ॥ १३५ ॥
 यङ्कं नारायणस्यास्त्रं पाञ्चजन्यं य शार्ङ्गकम् ।
 सद्धृत्य शिवयोरङ्गां मङ्गलं प्रदिशन्तु मे ॥ १३६ ॥
 प्रभा सरस्वती गौरी लक्ष्मीश्च शिवभाविता ।
 शिवयोः शासनादेता मङ्गलं प्रदिशन्तु मे ॥ १३७ ॥
 छन्दोऽग्निश्च यमश्चैव निरृतिर्वरुणस्तथा ।
 वायुः सोमः कुबेरश्च तथेशानस्त्रिशूलधृक् ॥ १३८ ॥

सर्वे शिवार्थनरताः शिवसद्भावभाविताः ।
 सत्कृत्य शिवयोरज्ञां मङ्गलं प्रदिशन्तु मे ॥ १३८ ॥
 त्रिशूलमथ वज्रं च तथा परशुसायकौ ।
 भङ्गपाशाङ्कुशाश्चैव पिनाकश्चायुधोत्तमः ॥ १४० ॥
 द्विव्यायुधानि देवस्य देव्याश्चैतानि नित्यशः ।
 सत्कृत्य शिवयोरज्ञां रक्षां कुर्वन्तु मे सदा ॥ १४१ ॥
 वृषरूपधरो देवः सौरभेयो महाबलः ।
 वऽवाप्यानलस्पर्द्धी पञ्चगोमातृभिवृतः ॥ १४२ ॥
 वाहनत्वमनुप्राप्तस्तपसा परमेशयोः ।
 तयोरज्ञां पुरस्कृत्य स मे कामं प्रयच्छतु ॥ १४३ ॥
 नन्दा सुनन्दा सुरभिः सुशीला सुमनास्तथा ।
 पञ्च गोमातरस्त्वेताः शिवलोके व्यवस्थिताः ॥ १४४ ॥
 शिवभक्तिपरा नित्यं शिवार्थनपरायणाः ।
 शिवयोः शासनादेव दिशन्तु मम वाञ्छितम् ॥ १४५ ॥
 क्षेत्रपालो महातेजा नीलजुमूतसन्निभः ।
 दंष्ट्राकरालवदनः स्फुरद्रक्ताधरोज्ज्वलः ॥ १४६ ॥
 रक्तोर्ध्वमूर्धजः श्रीमान् भुङ्कुटीकुटिलेक्ष्णः ।
 रक्तवृत्तत्रिनयनः शशिपन्नगभूषणः ॥ १४७ ॥
 नग्नस्त्रिशूलपाशासिकपालोद्यतपाण्डिः ।
 भैरवो भैरवैः सिद्धैर्योगिनीभिश्च संवृतः ॥ १४८ ॥
 क्षेत्रे क्षेत्रे समासीनः स्थितो यो रक्षकः सताम् ।
 शिवप्राणामपरमः शिवसद्भावभावितः ॥ १४९ ॥
 शिवाश्रितान् विशेषेण रक्षन् पुत्रानिवौरसान् ।
 सत्कृत्य शिवयोरज्ञां स मे दिशतु मङ्गलम् ॥ १५० ॥
 तालजङ्घाद्यस्तस्य प्रथमावरणोऽर्यिताः ।
 सत्कृत्य शिवयोरज्ञां यत्वारः समवन्तु माम् ॥ १५१ ॥
 भैरवाद्याश्च ये यान्ये समन्तात्तस्य वेष्टिताः ।

तेऽपि मामनुगृह्णन्तु शिवशासनगौरवात् ॥ १५२ ॥
 नारदाधाश्च मुनयो दिव्या देवैश्च पूजिताः ।
 साध्या नागाश्च ये देवा जनलोकनिवासिनः ॥ १५३ ॥
 विनिवृत्ताधिकाराश्च मडर्लोकनिवासिनः ।
 सप्तर्षयस्तथान्ये वै वैमानिकगुणैः सः ॥ १५४ ॥
 सर्वे शिवार्यनरताः शिवाज्ञावशवर्तिनः ।
 शिवयोराज्ञया मड्यं दिशन्तु समकाङ्क्षितम् ॥ १५५ ॥
 गन्धर्वाद्याः पिशाचान्ताश्चतस्रो देवयोनयः ।
 सिद्धा विद्याधराधाश्च येऽपि यान्ये नभश्चराः ॥ १५६ ॥
 असुरा राक्षसाश्चैव पातालतलवासिनः ।
 अनन्ताधाश्च नागेन्द्रा वैनतेयाद्यो द्विजाः ॥ १५७ ॥
 कूष्माण्डाः प्रेतवेताला ग्रहा भूतगणाः परे ।
 डाकिन्यश्चापि योगिन्यः शाकिन्यश्चापि तादृशाः ॥ १५८ ॥
 क्षेत्रारामगृहादीनि तीर्थान्यायतनानि च ।
 द्वीपाः समुद्रा नद्यश्च नद्याश्चान्ये सरांसि च ॥ १५९ ॥
 गिरयश्च सुमेर्वाद्याः काननानि समन्ततः ।
 पशवः पक्षिणो वृक्षाः कृमिकीटाद्यो मृगाः ॥ १६० ॥
 भुवनान्यपि सर्वाणि भुवनानामधीश्वराः ।
 आर्षान्यावरणैः सार्धमासाश्च दश दिग्गजाः ॥ १६१ ॥
 वर्णाः पदानि मन्त्राश्च तत्त्वान्यपि सडाधिपैः ।
 ब्रह्माण्डाधारका रुद्रा रुद्राश्चान्ये सशक्तिकाः ॥ १६२ ॥
 यस्य किञ्चिज्जगत्स्यस्मिन्दृष्टं यानुमितं श्रुतम् ।
 सर्वे कामं प्रयच्छन्तु शिवयोरेव शासनात् ॥ १६३ ॥
 अथ विद्या परा शैवी पशुपाशविमोचिनी ।
 पञ्चार्थसंज्ञिता दिव्या पशुविद्याभङ्गिष्कृता ॥ १६४ ॥
 शास्त्रं च शिवधर्माप्यं धर्माप्यं च तद्दुत्तरम् ।
 शैवाप्यं शिवधर्माप्यं पुराणं श्रुतिसम्मितम् ॥ १६५ ॥

शैवागमाश्च ये यान्ये कामिकाद्याश्चतुर्विधाः ।
 शिवाभ्यामविशेषेण सत्कृत्येड समर्थिताः ॥ १६६ ॥
 ताभ्यामेव समाज्ञाता ममाभिप्रेतसिद्धये ।
 कर्ममनुमन्यन्तां सङ्कलं साध्वनुष्ठितम् ॥ १६७ ॥
 श्वेताद्या नकुलीशान्ताः सशिष्याश्चापि देशिकाः ।
 तत्सन्ततीया गुरवो विशेषाद् गुरवो मम ॥ १६८ ॥
 शैवा माछेश्वराश्चैव ज्ञानकर्मपरायणाः ।
 कर्ममनुमन्यन्तां सङ्कलं साध्वनुष्ठितम् ॥ १६९ ॥
 लौकिका ब्राह्मणाः सर्वे क्षत्रियाश्च विशः कमात् ।
 वेदवेदाङ्गतत्त्वज्ञाः सर्वशास्त्रविशारदाः ॥ १७० ॥
 साङ्ख्या वैशेषिकाश्चैव यौगा नैयायिका नराः ।
 सौरा ब्रह्मास्तथा रौद्रा वैष्णवाश्चापरे नराः ॥ १७१ ॥
 शिष्टाः सर्वे विशिष्टाश्च शिवशासनयन्त्रिताः ।
 कर्ममनुमन्यन्तां ममाभिप्रेतसाधकम् ॥ १७२ ॥
 शैवाः सिद्धान्तमार्गस्थाः शैवाः पाशुपतास्तथा ।
 शैवा महाप्रतधराः शैवाः कापालिकाः परे ॥ १७३ ॥
 शिवाज्ञापालकाः पूज्या ममापि शिवशासनात् ।
 सर्वे ममानुगृह्णन्तु शंसन्तु सङ्कलङ्कियाम् ॥ १७४ ॥
 दक्षिणज्ञाननिष्ठाश्च दक्षिणोत्तरमार्गाः ।
 अविशेषेन वर्तन्तां मन्त्रं श्रेयोदर्शिनो मम ॥ १७५ ॥
 नास्तिकाश्च शठाश्चैव कृतघ्नाश्चैव तामसाः ।
 पाषण्डाश्चातिपापाश्च वर्तन्तां दूरतो मम ॥ १७६ ॥
 बहुभिः किं स्तुतैरत्र येऽपि केऽपि विद्यास्तिकाः ।
 सर्वे मामनुगृह्णन्तु सन्तः शंसन्तु मङ्गलम् ॥ १७७ ॥
 नमः शिवाय साम्बाय ससुतायादिडेतवे ।
 पञ्चावरणरूपेण प्रपञ्चेनावृताय ते ॥ १७८ ॥
 छत्पुक्त्वा दण्डवद् भूमौ प्रणिपत्य शिवं शिवाम् ।
 जपेत्पञ्चाक्षरीं विद्यामष्टोत्तरशतावराम् ॥ १७९ ॥

तथैव शक्तिविधां य जपित्वा तत्समर्पणम् ।

कृत्वा तं क्षमयित्वेशं पूजाशेषं समापयेत् ॥ १८० ॥

अेतत्पुण्यतमं स्तोत्रं शिवयोर्दृष्टयद्गमम् ।

सर्वाभीष्टप्रदं साक्षाद्भुक्तिमुक्त्यैकसाधनम् ॥ १८१ ॥

य षट् कीर्तयेन्नित्यं शृणुयाद्वा समाहितः ।

स विघ्नयाशु पापानि शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥ १८२ ॥

गोघ्नश्चैव कृतघ्नश्च वीरडा भूण्डापि वा ।

शरणागतघाती य मित्रविश्रम्भघातकः ॥ १८३ ॥

दुष्टपापसमाचारो मातुडा पितृडापि वा ।

स्तवेनानेन जप्तेन तत्तत्पापात् प्रमुच्यते ॥ १८४ ॥

दुःस्वप्नादिमडानर्थसूयकेषु भयेषु य ।

यदि सङ्कीर्तयेदेतन्न ततोऽनर्थभाग्भवेत् ॥ १८५ ॥

आयुरारोग्यमैश्वर्यं यस्यान्यदपि वाञ्छितम् ।

स्तोत्रस्यास्य जपे तिष्ठेत्तत्सर्वं लभते नरः ॥ १८६ ॥

असम्पूज्य शिवस्तोत्रं जपात्कलमुदाहृतम् ।

सम्पूज्य य जपे तस्य क्लं वक्तुं न शक्यते ॥ १८७ ॥

आस्तामियं कृत्वावाभिरस्मिन् सङ्कीर्तिते सति ।

सार्धमम्बिकाया देवः श्रुत्यैवं द्विवि तिष्ठति ॥ १८८ ॥

तस्मान्नभसि सम्पूज्य देवदेवं सलोभया ।

कृताञ्जलिपुटस्तिष्ठन् स्तोत्रमेतद्दुद्वीरयेत् ॥ १८९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे शिवमडास्तोत्रवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥

७.२.३१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३२. द्वात्रिंशोऽध्यायः । अैडिकसिद्धिकर्मवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अेतत्ते कथितं कृष्ण कर्मोडामुत्र सिद्धिदम् ।

डिंयातपोजपध्यानसमुच्ययमयं परम् ॥ १ ॥

अथ वक्ष्यामि शैवानामिडैव इलदं नृणाम् ।

पूजाडोमजपध्यानतपोदानमयं मडत् ॥ २ ॥

तत्र संसाधयेत्पूर्वं मन्त्रं मन्त्रार्थवित्तमः ।

दृष्टसिद्धिकरं कर्म नान्यथा इलदं यतः ॥ ३ ॥

सिद्धमन्त्रोऽप्यदृष्टेन प्रभलेन तु केनचित् ।

प्रतिबन्धकलं कर्म न कुर्यात्सडसा बुधः ॥ ४ ॥

तस्य तु प्रतिबन्धस्य कर्तुं शक्येड निष्कृतिः ।

परीक्ष्य शकुनाडैस्तदाडौ निष्कृतिमाचरेत् ॥ ५ ॥

योऽन्यथा कुरुते मोडाडर्मैडिककलं नरः ।

न तेन इलभाकस स्यात्प्रापुयाच्योपडास्यताम् ॥ ६ ॥

अविस्रब्धो न कुर्वीत कर्म दृष्टकलं क्वचित् ।

स भल्वश्रद्धधानः स्यात्त्राश्रद्धः इलमृच्छति ॥ ७ ॥

नापराधोऽस्ति देवस्य कर्मण्यपि तु निष्कले ।

यथोक्तकारिणं पुंसामिडैव इलदर्शनात् ॥ ८ ॥

साधकः सिद्धमन्त्रश्च निरस्तप्रतिबन्धकः ।

विश्रस्तः श्रद्धधानश्च कुर्वन्नाप्रोति तल्ललम् ॥ ९ ॥

अथवा तल्ललावाभ्यै ब्रह्मभय्यरतो भवेत् ।

रात्रौ डविष्यमश्रीयात्पायसं वा इलानि वा ॥ १० ॥

डिंसादि यन्निषिद्धं स्यात्त्र कुर्यान्मनसापि तत् ।

सदा भस्मानुलिमाङ्गः सुवेषश्च शुचिर्भवेत् ॥ ११ ॥

ठत्थमाचारवान्भूत्वा स्वानुकूले शुभेडलनि ।

पूर्वाक्तलक्षणो देशे पुष्पदामाधलकृते ॥ १२ ॥

आलिप्य शकृता भूमिं डस्तमानावरां यथा ।

विलिभेत्कमले भद्रे दीप्यमानं स्वतेजसा ॥ १३ ॥

तमजाम्बूनदमथमष्टपत्रं सकेसरम् ।
मध्ये कर्णिकया युक्तं सर्वरत्नैरलङ्कृतम् ॥ १४ ॥
स्वाकारसदृशेनैव नालेन च समन्वितम् ।
तादृशे स्वर्णनिर्माणे कन्दे सम्यग्विधानतः ॥ १५ ॥
त्राणिमाटिकं सर्वं सङ्कुल्य मनसा पुनः ।
रत्नजं वाथ सौवर्णं स्फुटिकं वा सलक्षणात् ।
लिङ्गं सवेदिकं चैव स्थापयित्वा विधानतः ॥ १६ ॥
त्रावाख्य यज्ञेद्वं साम्भं सगणमव्ययम् ।
तत्र माडेश्वरी कल्प्या मूर्तिर्मूर्तिमतः प्रभोः ॥ १७ ॥
यतुर्भुजा यतुर्वङ्ग्रा सर्वाभरणभूषिता ।
शार्दूलचर्मवसना किञ्चिद्भिडसितानना ॥ १८ ॥
वरदाभयडस्ता च मृगटकुधरा तथा ।
अथवाष्टभुजा चिन्त्या चिन्तकस्य यथारुचि ॥ १९ ॥
तदा त्रिशूलपरशुभङ्गवजाणि दक्षिणे ।
वामे पाशाङ्कुशौ तद्भ्रमेष्टं नागं च भिन्नती ॥ २० ॥
भालार्कसदृशाप्रभ्या प्रतिवङ्गं त्रिलोचना ।
तस्याः पूर्वमुपं सौम्यं स्वाकारसदृशाप्रभम् ॥ २१ ॥
दक्षिणं नीलज्जुमूतसदृशं धोरदर्शनम् ।
उत्तरं विद्रुमप्रभ्यं नीलालकविभूषितम् ॥ २२ ॥
पश्चिमं पूर्णचन्द्राभं सौम्यमिन्दुकलाधरम् ।
तदङ्गुमाण्डलादुद्धा शक्तिर्माडेश्वरी परा ॥ २३ ॥
महालक्ष्मीरिति ध्याता श्यामा सर्वमनोहरा ।
मूर्तिं कृत्वैवमाकारां सकलीकृत्य च कमात् ॥ २४ ॥
मूर्तिमन्तमथावाख्य यज्ञेत्परमकारणम् ।
स्नानार्थं कल्पयेत्तत्र पञ्चगव्यं तु कापिलम् ॥ २५ ॥
पञ्चामृतं च पूर्णानि बीजानि च विशेषतः ।
पुरस्तान्माण्डलं कृत्वा रत्नयूष्णीधलङ्कृतम् ॥ २६ ॥

कर्णिकायां प्रविन्ध्यस्येदीशानकलशं पुनः ।
 सधादिकलशान्ध्यात्परितस्तस्य कल्पयेत् ॥ २७ ॥
 ततो विधेशकलशान्धौ पूर्वादिवत्कृत्वा ।
 तीर्थाभ्युपूरिता-कृत्वा सूत्रेणावेष्ट्य पूर्ववत् ॥ २८ ॥
 पुण्यद्रव्याणि निक्षिप्य समन्त्रं सविधानकम् ।
 द्रुकूलाद्येन वस्त्रेण समाच्छाद्य समन्ततः ॥ २९ ॥
 सर्वत्र मन्त्रं विन्ध्यस्य तत्तन्मन्त्रपुरः सरम् ।
 स्नानकाले तु सम्प्राप्ते सर्वमङ्गलनिःस्वनैः ॥ ३० ॥
 पञ्चगव्यादितिश्चैव स्नापयेत्परमेश्वरम् ।
 ततः कुशोदकाद्यानि स्वर्णरत्नोदकान्यपि ॥ ३१ ॥
 गन्धपुष्पादिसिद्धानि मन्त्रसिद्धानि च कृत्वा ।
 उद्धृत्योद्धृत्य मन्त्रेण तैस्तैः स्नाप्य भक्षेश्वरम् ॥ ३२ ॥
 गन्धपुष्पादिदीपांश्च पूजाकर्म समाचरेत् ।
 पलावरः स्थाद्यालेप ऐकादशपलोत्तरः ॥ ३३ ॥
 सुवर्णरत्नपुष्पाणि शुभानि सुरभीणि च ।
 नीलोत्पलाद्युत्पलानि बिल्वपत्राण्यनेकशः ॥ ३४ ॥
 कमलानि च रक्तानि श्वेतान्यपि च शम्भवे ।
 कृष्णागुडुद्बुधो धूपः सकर्पूरज्यगुग्गुलः ॥ ३५ ॥
 कपिलाधृतसंसिद्धा दीपाः कर्पूरवर्तिजाः ।
 पञ्च ब्रह्मषडङ्गानि पूज्यान्ध्यावरणानि च ॥ ३६ ॥
 नैवेद्यः पयसा सिद्धः स गुडाज्यो महायरुः ।
 पाटलोत्पलपद्माद्यैः पानीयं च सुगन्धितम् ॥ ३७ ॥
 पञ्चसौगन्धिकोपेतं ताम्बूलं च सुसंस्कृतम् ।
 सुवर्णरत्नसिद्धानि भूषणानि विशेषतः ॥ ३८ ॥
 वासांसि च विचित्राणि सूक्ष्माणि च नवानि च ।
 दर्शनीयानि देयानि गानवाद्यादिभिः सह ॥ ३९ ॥
 जपश्च मूलमन्त्रस्य लक्षः परमसङ्ख्यया ।
 ऐकावरा न्युत्तरा च पूजा कृत्ववशादित् ॥ ४० ॥

दशसङ्ख्यावरो ङोमः प्रतिद्रव्यं शतोत्तरः ।
 घोररूपश्शिवश्चिन्त्यो मारणोऽभ्याटनाद्विषु ॥ ४१ ॥
 शिवलिङ्गे शिवाग्रौ च ङ्यन्यासु प्रतिमासु च ।
 चिन्त्यः सौम्यतनुः शम्भुः कार्ये शान्तिकर्षोऽष्टिके ॥ ४२ ॥
 आयसौ स्फुक्स्फुवौ कार्यो मारणादिसु कर्मसु ।
 तदन्यत्र तु सौवर्णो शान्तिकाद्येषु कृत्स्नशः ॥ ४३ ॥
 दूर्वया घृतगोक्षीरमिश्रया मधुना तथा ।
 यरुणा सघृतेनैव डेवलं पयसापि वा ॥ ४४ ॥
 जुहुयान्मृत्युविजये तिलै रोगोपशान्तये ।
 घृतेन पयसा यैव कमलैर्वाथ डेवलैः ॥ ४५ ॥
 समृद्धिकामो जुहुयान्महादारिद्र्यशान्तये ।
 जातीपुष्पेण वशयार्थं जुहुयात्सघृतेन तु ॥ ४६ ॥
 घृतेन करवीरैश्च कुर्यादाकर्षणं द्विजः ।
 तैलेनोऽभ्याटनं कुर्यात्स्तम्भनं मधुना पुनः ॥ ४७ ॥
 स्तम्भनं सर्षपेणापि लशुनेन तु पातनम् ।
 ताडनं रुधिरेण स्यात्प्रस्थोऽथ योभयोः ॥ ४८ ॥
 मारणोऽभ्याटने कुर्याद्रोडिभीजैस्तिवान्यितैः ।
 विद्वेषणं च तैलेन कुर्यात्स्त्रिंशत्कस्य तु ॥ ४९ ॥
 बन्धनं रोडिभीजेन सेनास्तम्भनमेव च ।
 रक्तसर्षपसम्मिश्रैर्दोमद्रव्यैरशेषतः ॥ ५० ॥
 उस्तयन्त्रोद्भवैस्तैर्जुहुयादाभियारिके ।
 कटुकीतुषसंयुक्तैः कार्पासास्थिभिरिव च ॥ ५१ ॥
 सर्षपैस्तैलसम्मिश्रैर्जुहुयादाभियारिके ।
 ज्वरोपशान्तिदं क्षीरं सौभाग्यकृदं तथा ॥ ५२ ॥
 सर्वसिद्धिकरो ङोमः क्षौद्राज्यदधिभिर्युतैः ।
 क्षीरेण तन्दुलैश्चैव यरुणा डेवलेन वा ॥ ५३ ॥
 शान्तिकं पौष्टिकं वापि समभिः समिदादितिः ।

द्रव्यैर्विशेषतो ढोमे वश्यमाकर्षणं तथा ॥ ५४ ॥
 वश्यमाकर्षणं यैव श्रीपदं य विशेषतः ।
 भित्त्वपत्रैस्तु उवनं शत्रोर्विजयदं तथा ॥ ५५ ॥
 समिधः शान्तिकार्येषु पालाशभट्टिराट्टिकाः ।
 करवीरार्कजाः क्रौर्ये कण्टकिन्धश्च विग्रहे ॥ ५६ ॥
 प्रशान्तः शान्तिकं कुर्यात्पौष्टिकं य विशेषतः ।
 निर्घृणः कुद्ध्यत्तस्तु प्रकुर्यादाभियारिकम् ॥ ५७ ॥
 अतीव दुरवस्थायां प्रतीकारान्तरं न येत् ।
 आततायिनमुद्दिश्य प्रकुर्यादाभियारिकम् ॥ ५८ ॥
 स्वराष्ट्रपतिमुद्दिश्य न कुर्यादाभियारिकम् ।
 यथास्तिकः सुधर्मिष्ठो मान्यो वा योऽपि कोऽपि वा ॥ ५९ ॥
 तमुद्दिश्यापि नो कुर्यादाततायिनमभ्युत् ।
 मनसा कर्मणा वाया योऽपि कोऽपि शिवाश्रितः ॥ ६० ॥
 स्वराष्ट्रपतिमुद्दिश्य शिवा श्रितमथापि वा ।
 कृत्वाभियारिकं कर्म सद्यो विनिपतेन्नरः ॥ ६१ ॥
 स्वराष्ट्रपालकं तस्माच्छिवभक्तं य उच्यते ।
 न छिन्त्यादाभियाराद्यैर्यदीच्छेत्सुभमात्मनः ॥ ६२ ॥
 अन्यं कमपि योद्दिश्य कृत्वा वै मारणादिकम् ।
 पश्चात्तापेन संयुक्तः प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ ६३ ॥
 बाणालिङ्गोऽपि वा कुर्यान्निर्धनो धनवानपि ।
 स्वयम्भूतेऽथ वा लिङ्गे आर्षडे वैदिकेऽपि वा ॥ ६४ ॥
 अभावे डेमरत्नानामशक्तौ य तदर्जने ।
 मनसैवाचरेदतद् द्रव्यैर्वा प्रतिरूपडैः ॥ ६५ ॥
 क्वचिदंशे तु यः शक्तस्तवशक्तः क्वचिदंशडे ।
 सोऽपि शक्त्यनुसारेण कुर्वन्नेतुलमृच्छति ॥ ६६ ॥
 कर्मण्यनुष्ठितेऽप्यस्मिन्कुलं यत्र न दृश्यते ।
 द्विस्त्रिर्वावर्तयेत्तत्र सर्वथा दृश्यते कुलम् ॥ ६७ ॥

पूजोपयुक्तं यद् द्रव्यं उभरत्नाद्यनुत्तमम् ।
 तत्सर्वं गुरवे दद्याद् दक्षिणां च ततः पृथक् ॥ ६८ ॥
 स येन्नेच्छति तत्सर्वं शिवाय विनिवेद्येत् ।
 अथवा शिवभक्तोभ्यो नाभ्येभ्यस्तु प्रदीयते ॥ ६९ ॥
 यः स्वयं साधयेच्छक्त्या गुर्वादिनिरपेक्षया ।
 सोऽप्येवमाचरेदत्र न गृह्णीयात्स्वयं पुनः ॥ ७० ॥
 स्वयं गृह्णाति यो लोभात्पूजाङ्गद्रव्यमुत्तमम् ।
 काङ्क्षितं न लभेन्मूढो नात्र कार्या विचारणा ॥ ७१ ॥
 अर्थितं यत्तु तल्लिङ्गं गृह्णीयाद्वा न वा स्वयम् ।
 गृह्णीयाद्यदि तन्नित्यं स्वयं वान्योऽपि वार्ययेत् ॥ ७२ ॥
 यथोक्तमेव कर्मैतदाचरेद्योऽनपायतः ।
 क्लृप्तं व्यभियरेन्नैवमित्यतः किं प्ररोचकम् ॥ ७३ ॥
 तथाप्युद्देशतो वक्ष्ये कर्मणः सिद्धिमुत्तमाम् ।
 अपि शत्रुभिराकान्तो व्याधिभिर्वाप्यनेकशः ॥ ७४ ॥
 मृत्योरास्यगतश्चापि मुच्यते निरपायतः ।
 पूजायतेऽतिकृपाणो रिक्तो वैश्रवणायते ॥ ७५ ॥
 कामायते विरुपोऽपि वृद्धोऽपि तरुणायते ।
 शत्रुर्मित्रायते सद्यो विरोधी डिङ्करायते ॥ ७६ ॥
 विषायते यदमृतं विषमप्यमृतायते ।
 स्थलायते समुद्रोऽपि स्थलमप्यर्णवायते ॥ ७७ ॥
 मडीधरायते श्वश्रुं स च श्वश्रायते गिरिः ।
 पद्माकरायते वल्किः सरो वैश्रानरायते ॥ ७८ ॥
 वनायते यदुद्यानं तदुद्यानायते वनम् ।
 सिंहायते मृगः क्षुद्रः सिंङः डीडामृगायते ॥ ७९ ॥
 स्त्रियोऽभिसारिकायन्ते लक्ष्मीः सुयश्चितायते ।
 स्वैरप्रेष्यायते वाणी कीर्तिस्तु गणिकायते ॥ ८० ॥
 स्वैरायारायते मेधा वज्रसूचीयते मनः ।
 महावातायते शक्तिर्भवं भक्तगजायते ॥ ८१ ॥

स्तम्भायते समुद्योगैः शत्रुपक्षे स्थिता क्रिया ।

शत्रुपक्षायतेऽरीणां सर्वं एव सुदुष्जनः ॥ ८२ ॥

शत्रवः कुलापायन्ते श्रुवन्तोऽपि सभान्धवाः ।

आपन्नोऽपि गतारिष्टः स्वयं भल्वमृतायते ॥ ८३ ॥

रसायनायते नित्यमपथ्यमपि सेवितम् ।

अनिशं क्रियमाणेषु रतिस्त्वभिनवायते ॥ ८४ ॥

अनागतादिकं सर्वं करस्थामलकायते ।

यादृच्छिकङ्कलायन्ते सिद्ध्योऽप्यणिमाद्यः ॥ ८५ ॥

बहुनात्र किमुक्तेन सर्वकामार्थसिद्धिषु ।

अस्मिन्मणिनिर्वृत्ते त्वनवाप्यं न विद्यते ॥ ८६ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभागे ऐहिकसिद्धिकर्मवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥

७.२.३२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३३. त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । आमुष्मिडकर्मविधिवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि डेवलामुष्मिकं विधिम् ।

नैतेन सदृशं किञ्चित्कर्मास्ति भुवनत्रये ॥ १ ॥

पुण्यातिशयसंयुक्तः सर्वैर्देवैरनुष्ठितः ।

अभ्रमणा विष्णुना चैव रुद्रेण च विशेषतः ॥ २ ॥

धन्वादिभ्योऽप्यथैव सूर्याद्यैर्नवभिर्गणैः ।

विश्वामित्रवसिष्ठार्थैर्भ्रमविद्भिर्महर्षिभिः ॥ ३ ॥

श्वेतागस्त्यदधीत्याद्यैरस्माभिश्च शिवाश्रितैः ।

नन्दीश्वरमहाकालभृङ्गीशाद्यैर्गणेशैश्चरैः ॥ ४ ॥

पातालवासिभिर्देवैः शेषाद्यैश्च महोरगैः ।

सिद्धैर्यक्षैश्च गन्धर्वै रक्षोभूतपिशाचैः ॥ ५ ॥

स्वं स्वं पदमनुप्राप्तं सर्वैरयमनुष्ठितः ।

अनेन विधिना सर्वे देवा देवत्वमागताः ॥ ६ ॥

ब्रह्मा ब्रह्मत्वमापन्नो विष्णुर्विष्णुत्वमागतः ।

रुद्रो रुद्रत्वमापन्न एन्द्रश्चेन्द्रत्वमागतः ॥ ७ ॥

गणेशश्च गणेशत्वमनेन विधिना गतः ।

सितयन्त्रनतोयेन लिङ्गं स्नाप्य शिवं शिवाम् ।

श्वेतैर्विकसितैः पद्मैः सम्पूज्य प्रणिपत्य च ॥ ८ ॥

तत्र पद्मासनं रम्यं कृत्वा लक्ष्मणसंयुतम् ।

विभवे सति उमाद्यै रत्नाद्यैर्वा स्वशक्तितः ॥ ९ ॥

मध्ये केसरजालास्य स्थाप्य लिङ्गं कनीयसम् ।

अङ्गुष्ठप्रतिमं रम्यं सर्वगन्धमयं शुभम् ॥ १० ॥

दक्षिणो स्थापयित्वा तु बिल्वपत्रैः समर्चयेत् ।

अगुरुं दक्षिणो पार्श्वे पश्चिमे तु मनःशिलाम् ॥ ११ ॥

उत्तरे यन्त्रं दद्याद्भरितालं तु पूर्वतः ।

सुगन्धैः कुसुमै रभ्यैर्विशित्रैश्चापि पूजयेत् ॥ १२ ॥

धूपं कृष्णागुरुं दद्यात्सर्वतश्च सगुग्गुलम् ।

वासांसि यातिसूक्ष्माणि विकाशानि निवेदयेत् ॥ १३ ॥

पायसं घृतसम्मिश्रं घृतदीपांश्च दापयेत् ।

सर्वं निवेद्य मन्त्रेण ततो गच्छेत्प्रदक्षिणाम् ॥ १४ ॥

प्रणम्य भक्त्या देवेशं स्तुत्वा यान्ते क्षमापयेत् ।

सर्वोपकारसम्मिश्रं ततो लिङ्गं निवेदयेत् ॥ १५ ॥

शिवाय शिवमन्त्रेण दक्षिणामूर्तिमाश्रितः ।

अेवं योऽर्चयते नित्यं पञ्चगन्धमयं शुभम् ॥ १६ ॥

सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोके महीयते ।

अेतद् प्रतीतमं गुड्यं शिवलिङ्गमडाप्रतम् ॥ १७ ॥

भक्तस्य ते समाख्यातं न देयं यस्य कस्यचित् ।

देयं च शिवभक्तेभ्यः शिवेन कथितं पुरा ॥ १८ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे समभ्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभास्त्रे आमृषिककर्मविधिवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः
॥ ७.२.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । उरिविधिमोडवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

नित्यनैमित्तिकात्काम्याद्या सिद्धिरिह कीर्तिता ।

सा सर्वा लभ्येत सद्यो लिङ्गभेरप्रतिष्ठया ॥ १ ॥

सर्वो लिङ्गमयो लोकः सर्वं लिङ्गे प्रतिष्ठितम् ।

तस्मात्प्रतिष्ठिते लिङ्गे भवेत्सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २ ॥

ब्रह्मणा विष्णुना वापि रुद्रेणान्येन केन वा ।

लिङ्गप्रतिष्ठाभ्युत्थय क्रियते स्वपदस्थितिः ॥ ३ ॥

किमन्यद्विह वक्तव्यं प्रतिष्ठां प्रति कारणम् ।

प्रतिष्ठितं शिवेनापि लिङ्गं वैश्वेश्वरं यतः ॥ ४ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन परत्रेह य शर्मणे ।

स्थापयेत्परमेशस्य लिङ्गं भेरमथापि वा ॥ ५ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

किमिदं लिङ्गमाख्यातं कथं लिङ्गी मलेश्वरः ।

कथं य लिङ्गभावोऽस्य कस्मादस्मिन्निवोऽर्थ्यते ॥ ६ ॥

उपमन्युरुवाच ।

अव्यक्तं लिङ्गमाख्यातं त्रिगुणप्रभववाच्यम् ।

अनाद्यनन्तं विश्वस्य यद्गुणादानकारणम् ॥ ७ ॥

तदेव मूलप्रकृतिर्माया य गगनात्मिका ।

तत एव समुत्पन्नं जगदेतच्चराचरम् ॥ ८ ॥

अशुद्धं यैव शुद्धं यच्छुद्धाशुद्धं य तत्रिधा ।

ततः शिवो मडेशश्च रुद्रो विष्णुः पितामहः ॥ ९ ॥

भूतानि येन्द्रियैर्जाता लीयन्तेऽत्र शिवाज्ञया ।

अत एव शिवो लिङ्गो लिङ्गमाज्ञापयेद्यतः ॥ १० ॥

यतो न तदनाज्ञातं कार्याय प्रभवेत्स्वतः ।

ततो जातस्य विश्वस्य तत्रैव विलयो यतः ॥ ११ ॥

अनेन लिङ्गता तस्य भवेन्नान्येन डेनयित् ।

लिङ्गं य शिवयोर्द्वेष्टाभ्यां यस्मादधिष्ठितम् ॥ १२ ॥

अतस्तत्र शिवः साम्भो नित्यमेव समर्थयेत् ।

लिङ्गवेदी मडादेवी लिङ्गं साक्षान्मडेश्वरः ॥ १३ ॥

तयोः सम्भूजनादेव स य सा य समर्थितौ ।

न तयोर्लिङ्गदेष्टत्वं विद्यते परमार्थतः ॥ १४ ॥

यतस्त्वेतौ विशुद्धौ तौ देष्टस्तद्वृपयारतः ।

तदेव परमा शक्तिः शिवस्य परमात्मनः ॥ १५ ॥

शक्तिराज्ञां यदादत्ते प्रसूते तय्यरायरम् ।

न तस्य मडिमा शक्यो वक्तुं वर्षशतैरपि ॥ १६ ॥

येनादौ मोडितौ स्यातां ब्रह्मनारायणवपि ।

पुरा त्रिभुवनस्यास्य प्रलये सम्भुपस्थिते ॥ १७ ॥

वारिशय्यागतो विष्णुः सुषुप्पापानाकुलः सुभम् ।

यदृच्छया गतस्तत्र ब्रह्मा लोकपितामहः ॥ १८ ॥

दृष्ट्वा पुण्डरीकाक्षं स्वपन्तं तमनाकुलम् ।

मायया मोडितः शम्भोर्विष्णुमाह पितामहः ॥ १९ ॥

कस्त्वं वदेत्यमर्षेण प्रहृत्योत्थाप्य माधवम् ।

स तु उस्तप्रडारेण तीव्रेणामिडतः क्षणात् ॥ २० ॥

प्रभुद्धोत्थाय शयनाद्दृष्ट्वा परमेष्ठिनम् ।

तमाह यान्तः सङ्कुद्धः स्वयमङ्कुद्धवद्भ्रिः ॥ २१ ॥

कुतस्त्वमागतो वत्स कस्मात्त्वं व्याकुलो वद ।

ठति विष्णुवयः श्रुत्वा प्रभुत्वगुणसूचकम् ॥ २२ ॥

रजसा बद्धवैरस्तं ब्रह्मा पुनरभाषत ।
 वत्सेति मां कुतो ब्रूषे गुरुः शिष्यमिवात्मनः ॥ २३ ॥
 मां न जानासि किं नाथं प्रपञ्चो यस्य मे कृतिः ।
 त्रिधात्मानं विभज्येदं सृष्ट्वाथ परिपाल्यते ॥ २४ ॥
 संडरामि नमे कश्चित्स्रष्टा जगति विद्यते ।
 धृत्युक्ते सति सोऽप्याह ब्रह्माणं विष्णुरव्ययः ॥ २५ ॥
 अहमेवादिकर्तास्य हर्ता य परिपालकः ।
 भवानपि ममैवाऽगाधवतीर्णः पुराव्ययात् ॥ २६ ॥
 मन्त्रियोगात्त्वमात्मानं त्रिधा कृत्वा जगत्त्रयम् ।
 सृजस्यवसि यान्ते तत्पुनः प्रतिसृजस्यपि ॥ २७ ॥
 विस्मृतोऽसि जगन्नाथं नारायणमनामयम् ।
 तवापि जनकं साक्षान्मामेवमवमन्यसे ॥ २८ ॥
 तवापराधो नास्त्यत्र भ्रान्तोऽसि मम मायया ।
 मत्प्रसादादित्यं भ्रान्तिरपैष्यति तवाचिरात् ॥ २९ ॥
 शृणु सत्यं यतुर्वक्त्र सर्वदेवेश्वरो ऽयमहम् ।
 कर्ता भर्ता य हर्ता य न मयास्ति समो विभुः ॥ ३० ॥
 अथमेव विवादोऽभूद् ब्रह्मविष्णवोः परस्परम् ।
 अथवच्य महायुद्धं तैरव रोमदर्षणम् ॥ ३१ ॥
 भुष्टिभिर्निघ्नतोस्तीव्रं रजसा बद्धवैरयोः ।
 तयोर्दोषापडाराय प्रबोधाय य देवयोः ॥ ३२ ॥
 मध्ये समाविरभवत्त्रिंशद्गमैश्चरमद्भुतम् ।
 ज्वालामालासहस्राढ्यमप्रमेयमनौपमम् ॥ ३३ ॥
 क्षयवृद्धिनिर्मुक्तमादिमध्यान्तवर्जितम् ।
 तस्य ज्वालामालासहस्रेण ब्रह्मविष्णू विमोहितौ ॥ ३४ ॥
 विसृज्य युद्धं किं त्वेतदित्यचिन्तयतां तदा ।
 न तयोस्तस्य याथात्म्यं प्रबुद्धमभवद्यदा ॥ ३५ ॥
 तदा समुद्यतौ स्यातां तस्याधन्तं परीक्षितुम् ॥ ३६ ॥

तत्र ङसाङ्कतिर्भ्रामा विश्वतः पक्षसंयुतः ।
मनोऽनिलजवो भूत्वा गतस्तूर्ध्वं प्रयत्नतः ॥ ३७ ॥

नारायणोऽपि विश्वात्मा नीलाञ्जनययोपमम् ।
वाराहममितं रूपमास्थाय गतवानधः ॥ ३८ ॥

येवं वर्षसहस्रं तु त्वरन् विष्णुरधोगतः ।
नापश्यदल्पमायस्य मूलं लिङ्गस्य सूकरः ॥ ३९ ॥

तावत्कालं गतश्चोर्ध्वं तस्यान्तं ज्ञातुमिच्छया ।
श्रान्तोऽत्यन्तमदृष्ट्वान्तं पापताधः पितामहः ॥ ४० ॥

तथैव भगवान् विष्णुः श्रान्तः संविग्रलोचनः ।
क्लेशेन महता तूर्णमधस्तादृत्थितोऽभवत् ॥ ४१ ॥

समागतावथान्योन्यं विस्मयस्मेरवीक्षणौ ।
मायया मोहितौ शम्भोः कृत्याकृत्यं न जग्मतुः ॥ ४२ ॥

पृष्ठतः पार्श्वतस्तस्य याग्रतश्च स्थितावुभौ ।
प्रणिपत्य डिमात्मेदमित्यचिन्तयतां तदा ॥ ४३ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये हरिविधिभोडवर्णनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥
७.२.३४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३५. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । हरिविधिभोडनिवारणम् ।

उपमन्युरुवाच ।
अथाविरभवत्तत्र सनादं शब्दलक्षणम् ।
ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म ब्रह्मणः प्रतिपादकम् ॥ १ ॥
तदप्यविदितं तावद् ब्रह्मणो विष्णुना तथा ।
रजसा तमसा चित्तं तयोर्यस्मात्तिरस्कृतम् ॥ २ ॥
तदा विभक्तमभवद्यतुर्द्वैकं तदक्षरम् ।
अ उ मेति त्रिमात्राभिः परस्ताख्यार्द्धमात्रया ॥ ३ ॥

तत्राकारः श्रितो भागे ज्वलन्निङ्गस्य दक्षिणे ।
 उकारश्चोत्तरे तद्भ्रमकारस्तस्य मध्यतः ॥ ४ ॥
 अर्धमात्रात्मको नादः श्रूयते लिङ्गमूर्धनि ।
 विभक्तोऽपि तदा तस्मिन् प्राणवे परमाक्षरे ॥ ५ ॥
 विभावार्यं य तौ देवौ न डिञ्चिद्वज्रगतुः ।
 वेदात्मना तदाव्यक्तः प्राणवो विकृतिं गतः ॥ ६ ॥
 तत्राकारो ऋगभवदुकारो यजुरव्ययः ।
 मकारः साम सञ्जातो नादस्त्वाथर्वणी श्रुतिः ॥ ७ ॥
 ऋगयं स्थापयामास समासात्त्वर्थमात्मनः ।
 रजोगुणेषु ब्रह्माणं मूर्तिष्वाद्यं क्रियास्वपि ॥ ८ ॥
 सृष्टिं लोकेषु पृथिवीं तत्त्वेष्वात्मानमव्ययम् ।
 कलाध्वनि निवृत्तिं च सद्यं ब्रह्मसु पञ्चसु ॥ ९ ॥
 लिङ्गभागेष्वधोभागं बीजाभ्यं कारणत्रये ।
 यतुःषष्टिगुणैश्चर्यं बौद्धं यदणिमादिषु ॥ १० ॥
 तदित्थमर्थैर्दशभिव्यासं विश्वमृशं जगत् ।
 अथोपस्थापयामास स्वार्थं दशविधं यजुः ॥ ११ ॥
 सत्त्वं गुणेषु विष्णुं च मूर्तिष्वाद्यं क्रियास्वपि ।
 स्थितिं लोकेष्वन्तरिक्षं विधां तत्त्वेषु च त्रिषु ॥ १२ ॥
 कलाध्वसु प्रतिष्ठां च वामं ब्रह्मसु पञ्चसु ।
 मध्यं तु लिङ्गभागेषु योनिं च त्रिषु उेतुषु ॥ १३ ॥
 प्राकृतं च यथैश्वर्यं तस्माद्विश्वं यजुर्मथम् ।
 ततोपस्थापयामास सामार्थं दशधात्मनः ॥ १४ ॥
 तमोगुणेष्वथो रुद्रं मूर्तिष्वाद्यं क्रियासु च ।
 संलृप्तिं त्रिषु लोकेषु तत्त्वेषु शिवमुत्तमम् ॥ १५ ॥
 विधाकलास्वधोरं च तथा ब्रह्मसु पञ्चसु ।
 लिङ्गभागेषु पीठोर्ध्वं बीजिनं कारणत्रये ॥ १६ ॥
 पौरुषं च तथैश्वर्यमित्यं साम्ना तत् जगत् ।
 अथाथर्वाह नैर्गुण्यमर्थं प्रथममात्मनः ॥ १७ ॥

ततो मलेश्वरं साक्षात् मूर्तिष्वपि सदाशिवम् ।
द्वियासु निष्क्रियस्यापि शिवस्य परमात्मनः ॥ १८ ॥
भूतानुग्रहणं चैव मुख्यन्ते येन जन्तवः ।
लोकेष्वपि यतो वायो निवृत्ता मनसा सह ॥ १९ ॥
तदूर्ध्वमुन्मनालोकात् सोमलोकमलौकिकम् ।
सोमः सलोमया यत्र नित्यं निवसतीश्वरः ॥ २० ॥
तदूर्ध्वमुन्मनालोकाद्यं प्राप्नो न निवर्तते ।
शान्तिं च शान्त्यतीतां च व्यापिकां चै कलास्वपि ॥ २१ ॥
तत्पूरुषं तथेशानं ब्रह्म ब्रह्मसु पञ्चसु ।
मूर्ध्निमपि विद्गस्य नादभागेष्वनुत्तमम् ॥ २२ ॥
यत्रावाह्य समाराध्यः केवलो निष्कलः शिवः ।
तत्तेष्वपि तदा बिन्दोर्नादात् शक्तेस्ततः परात् ॥ २३ ॥
तत्त्वादपि परं तत्त्वमतत्त्वं परमार्थतः ।
कारणेषु त्रयातीतान् मायाविक्षोभकारणात् ॥ २४ ॥
अनन्तात् शुद्धविधायाः परस्ताय्य मलेश्वरात् ।
सर्वविद्येश्वराधीशान्न पराय्य सदाशिवात् ॥ २५ ॥
सर्वमन्त्रतनोर्देवात् शक्तित्रयसमन्वितात् ।
पञ्चवङ्ग्रादृशभुजात् साक्षात् सकलनिष्कलात् ॥ २६ ॥
तस्मादपि पराद्भिन्दोर्धेदोश्च ततः परात् ।
ततः परान्निशाधीशान्नादाभ्याय्य ततः परात् ॥ २७ ॥
ततः परात् सुषुम्नेशाद् ब्रह्मरन्नेश्वरादपि ।
ततः परस्मात् शक्तेश्च परस्तात् शिवतत्त्वतः ॥ २८ ॥
परमं कारणं साक्षात्स्वयं निष्कारणं शिवम् ।
कारणानां च धातारं ध्यातारं ध्येयमव्ययम् ॥ २९ ॥
परमाकाशमध्यस्थं परमात्मोपरि स्थितम् ।
सर्वैश्वर्येण सम्पन्नं सर्वेश्वरमनीश्वरम् ॥ ३० ॥
ऐश्वर्याय्यापि मायेयादशुद्धान् मानुषादिकात् ।

अपराय्य परात्याज्यादविशुद्धाध्वगोयरात् ॥ ३१ ॥

तत्परात् शुद्धविद्याधादुन्मनान्तात्परात्परात् ।

परमं परमैश्वर्यमुन्मनाधमनादि य ॥ ३२ ॥

अपारमपराधीनं निरस्तातिशयं स्थिरम् ।

छत्थमर्थैर्दशविधैरियमाथर्वणी श्रुतिः ॥ ३३ ॥

यस्माद् गरीयसी तस्माद्विश्वं व्याप्तमथर्वणा ।

ऋग्वेदः पुनराडेदं जाग्रद्रूपं मयोच्यते ॥ ३४ ॥

येनाडमात्मतत्त्वस्य नित्यमस्यभिधायकः ।

यजुर्वेदोऽवदत्तद्रत्वप्रावस्था मयोच्यते ॥ ३५ ॥

भोग्यात्मना परिज्ञाता विद्या वेद्या यतो मयि ।

साम याड सुषुम्न्याप्यमेवं सर्वं मयोच्यते ॥ ३६ ॥

ममार्थेन शिवेनेदं तामसेनाभिधीयते ।

अथर्वाड तुरीयाप्यं तुरीयातीतमेव य ॥ ३७ ॥

मयाभिधीयते तस्मादध्वातीतपदोऽस्यडम् ।

अध्वात्मकं तु त्रितयं शिवविद्यात्मसंज्ञितम् ॥ ३८ ॥

तत्रैगुण्यं त्रयीसाध्यं संशोध्यं य पदैषिणा ।

अध्वातीतं तुरीयाप्यं निर्वाणं परमं पदम् ॥ ३९ ॥

तदतीतं य नैर्गुण्यादध्वनोस्य विशोधकम् ।

द्वयोः प्रमापको नादो नादान्तश्च मदात्मकः ॥ ४० ॥

तस्मात् ममार्थस्वातन्त्र्यात् प्रधानः परमेश्वरः ।

यदस्ति वस्तु तत्सर्वं गुणप्राधान्ययोगतः ॥ ४१ ॥

समस्तं व्यस्तमपि य प्राणवार्थं प्रयक्षते ।

सर्वार्थवाचकं तस्मादेकं ब्रह्मैतदक्षरम् ॥ ४२ ॥

तेनोमिति जगत्कृत्स्नं कुरुते प्रथमं शिवः ।

शिवो हि प्राणवो ह्येष प्राणवो हि शिवः स्मृतः ॥ ४३ ॥

वाच्यवाचकयोर्बेदो नात्यन्तं विधते यतः ।

चिन्तया रक्षितो रुद्रो वाचो यन्मनसा सड ॥ ४४ ॥

अप्राप्य तन्नित्वन्ते वाय्वस्त्वेकाक्षरेण सः ।
 ऐकाक्षरादकाराभ्यादात्मा ब्रह्माभिधीयते ॥ ४५ ॥
 ऐकाक्षराद्दकाराभ्याद् विद्या विष्णुरुदीर्यते ।
 ऐकाक्षरान्मकाराभ्यात् शिवो रुद्र उदाहृतः ॥ ४६ ॥
 दक्षिणाङ्गान् मडेशस्य जातो ब्रह्मात्मसंज्ञकः ।
 वामाङ्गादभवद्विष्णुस्ततो विद्येति संज्ञितः ॥ ४७ ॥
 हृदयान्नीलरुद्रोऽभूच्छिवस्य शिवसंज्ञकः ।
 सृष्टेः प्रवर्तको ब्रह्मा स्थितेर्विष्णुर्विमोहकः ॥ ४८ ॥
 संडारस्य तथा रुद्रस्तयोर्नित्यं नियामकः ॥ ४९ ॥
 तस्मात्त्रयस्ते कथ्यन्ते जगतः कारणानि य ।
 कारणत्रयडेतुश्च शिवः परमकारणम् ॥ ५० ॥
 अर्थमेतमविज्ञाय रजसा बद्धवैरयोः ।
 युवयोः प्रतिबोधाय मध्ये लिङ्गमुपस्थितम् ॥ ५१ ॥
 ऐवमोमिति मां प्राढुर्यद्विडोक्तमथर्वणा ।
 ऋयो यशुषि सामानि शाभाश्चान्याः सडन्नशः ॥ ५२ ॥
 वेदेष्वेवं स्वयं वङ्गत्रैर्व्यक्तमित्थं वदत्स्वपि ।
 स्वप्नानुभूतमिव तत्ताभ्यां नाध्यवसीयते ॥ ५३ ॥
 तयोस्तत्र प्रबोधाय तमोपनयनाय य ।
 लिङ्गेऽपि मुद्गितं सर्वं यथा वेदैरुदाहृतम् ॥ ५४ ॥
 तद् दृष्ट्वा मुद्गितं लिङ्गे प्रसादात्स्विङ्गिनस्तदा ।
 प्रशान्तमनसौ देवौ प्रबुद्धौ सम्भूतवतुः ॥ ५५ ॥
 उत्पत्तिं विलयं चैव यथात्म्यं य षडध्वनाम् ।
 ततः परतरं धाम धामवन्तं य पूरुषम् ॥ ५६ ॥
 निरुत्तरतरं ब्रह्म निष्कलं शिवमीश्वरम् ।
 पशुपाशमयस्यास्य प्रपञ्चस्य सदा पतिम् ॥ ५७ ॥
 अकुतोभयमत्यन्तमवृद्धिक्षयमव्ययम् ।
 वाल्यमाभ्यन्तरं व्याप्तं बाह्याभ्यन्तरवर्जितम् ॥ ५८ ॥

निरस्तातिशयं शम्भुद्विश्रलोकविलक्षणम् ।
अलक्षणमनिर्देश्यमवात्मनसगोचरम् ॥ ५९ ॥
प्रकाशैकरसं शान्तं प्रसन्नं सततोदितम् ।
सर्वकल्याणानिलयं शक्त्या तादृशयान्वितम् ॥ ६० ॥
ज्ञात्वा देवं विदुपाक्षं ब्रह्मनारायणौ तदा ।
रथयित्वाञ्जलिं मूर्ध्नि भीतौ तौ वायमूयतुः ॥ ६१ ॥
ब्रह्मोवाच ।
अज्ञो वाढमभिज्ञो वा त्वयादौ देव निर्मितः ।
ऽदृशीं भ्रान्तिमापन्नं धृतिं कोऽत्रापराध्यति ॥ ६२ ॥
आस्तां ममेदमज्ञानं त्वयि सन्निहते प्रभो ।
निर्भयः कोऽभिभाषेत कृत्यं स्वस्य परस्य वा ॥ ६३ ॥
आवयोर्देवदेवस्य विवाहोऽपि हि शोभनः ।
पादप्रणामकुलदो नाथस्य भवतो यतः ॥ ६४ ॥
विष्णुरुवाच ।
स्तोतुं देव न वागस्ति मडिभ्रः सदृशी तव ।
प्रभोरत्रे विधेयानां तूष्णीम्भावो व्यतिक्रमः ॥ ६५ ॥
किमत्र सङ्घटेत्कृत्यमित्येवावसरोचितम् ।
अज्ञानत्रपि यत्किञ्चित् प्रलप्य त्वां नतोऽस्म्यहम् ॥ ६६ ॥
कारणत्वं त्वया दत्तं विस्मृतं तव मायया ।
भोहितोऽलङ्कृतश्चापि पुनरेवास्मि शासितः ॥ ६७ ॥
विज्ञापितैः किं बहुभिर्भीतोऽस्मि भृशमीश्वर ।
यतोऽहमपरिच्छेदं त्वां परिच्छेत्तुमुद्यतः ॥ ६८ ॥
त्वामुशन्ति महादेवं भीतानामार्तिनाशनम् ।
अतो व्यतिक्रमं मेऽद्य क्षन्तुमर्हसि शङ्कर ॥ ६९ ॥
धृतिं विज्ञापितस्ताभ्यामीश्वराभ्यां महेश्वरः ।
प्रीतोऽनुगृह्य तौ देवौ स्मितपूर्वमभाषत ॥ ७० ॥
ईश्वर उवाच ।
वत्स वत्स विधे विष्णो मायया मम भोहितौ ।

युवां प्रभुत्वेऽडङ्कृत्य भुङ्क्वैरौ परस्परम् ॥ ७१ ॥
 विवाहं युद्धपर्यन्तं कृत्वा नोपरतौ डिल ।
 ततश्छिन्ना प्रजासृष्टिर्जगत्कारणभूतयोः ॥ ७२ ॥
 अज्ञानमानप्रभवाद्भैरव्याधुवयोरपि ।
 तन्निवर्तयितुं युष्मदर्पमोहौ मयैव तु ॥ ७३ ॥
 अवेन विवारितावधलिङ्गाविर्भावलीलया ।
 तस्माद्भूयो विवाहं च ग्रीडां योत्सृज्य कृत्स्नशः ॥ ७४ ॥
 यथास्वं कर्म कुर्यातां भवन्तौ वीतमत्सरौ ।
 पुरा ममाज्ञया साह्यं समस्तज्ञानसंखिताः ॥ ७५ ॥
 युवाभ्यां छि मया दत्ताः कारणात्वप्रसिद्धये ।
 मन्त्ररत्नं च सूत्राभ्यं पञ्चाक्षरमयं परम् ॥ ७६ ॥
 मयोपदिष्टे सर्वं तद्युवयोरध विस्मृतम् ।
 ददामि च पुनः सर्वं यथापूर्वं ममाज्ञया ॥ ७७ ॥
 यतो विना युवां तेन न क्षमौ सृष्टिरक्षणे ।
 अवेमुक्त्वा महादेवो नारायणपितामहौ ॥ ७८ ॥
 मन्त्रराजं ददौ ताभ्यां ज्ञानसंखितया सह ।
 तौ लब्ध्वा महतीं दिव्यामाज्ञां माहेश्वरीं पराम् ॥ ७९ ॥
 महार्थं मन्त्ररत्नं च तथैव सकलाः कलाः ।
 दण्डवत्प्रणतिं कृत्वा देवदेवस्य पादयोः ॥ ८० ॥
 अतिष्ठतां वीतभयावानन्दास्तिमितौ तदा ।
 अतस्मिन्नन्तरे चित्रमिन्द्रजालवदैश्वरम् ॥ ८१ ॥
 लिङ्गं क्वापि तिरोभूतं न ताभ्यामुपलभ्यते ।
 ततो विलभ्य लालेति सधःप्राणयभङ्गतः ॥ ८२ ॥
 किमद्भुतमिदं वृत्तमिति योक्त्वा परस्परम् ।
 अचिन्त्यवैभवं शम्भोर्विचिन्त्य च गतव्यथौ ॥ ८३ ॥
 अब्युपेत्य परां मैत्रीमालिङ्ग्य च परस्परम् ।
 जगद्व्यापारमुद्दिश्य जग्मतुर्देवपुङ्गवौ ॥ ८४ ॥

ततः प्रभृति शकाधाः सर्वे अवे सुरासुराः ।
 ऋषयश्च नरा नागा नार्यश्चापि विधानतः ।
 लिङ्गप्रतिष्ठां कुर्वन्ति लिङ्गे तं पूजयन्ति च ॥ ८५ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंछितायामुत्तरभाष्ये उरिविधिमोहनिवारणं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥
 ७.२.३५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । प्रतिष्ठाविधिवर्णनम् ।

श्रीकृष्ण उवाच ।
 भगवन् श्रोतुमिच्छामि प्रतिष्ठाविधिमुत्तमम् ।
 लिङ्गस्यापि च भेरस्य शिवेन विहितं यथा ॥ १ ॥
 उपमन्युरुवाच ।
 अनात्मप्रतिकूले तु द्विवसे शुक्लपक्षके ।
 शिवशास्त्रोक्तमार्गेण कुर्याद्विङ्गं प्रमाणवत् ॥ २ ॥
 स्वीकृत्याथ शुभस्थानं भूपरीक्षां विधाय च ।
 दशोपचारान्कुर्वीत लक्षणोद्धारपूर्वकान् ॥ ३ ॥
 तेषां दशोपचारानां पूर्वं पूजय विनायकम् ।
 स्थानशुद्ध्यादिकं कृत्वा लिङ्गं स्नानालयं नयेत् ॥ ४ ॥
 शलाकया काञ्चनया कुङ्कुमादिरसाक्तया ।
 लक्षितं लक्षणं शिल्पशास्त्रेण विलिभेततः ॥ ५ ॥
 अष्टमृत्सलिलैर्वाथ पञ्चमृत्सलिलैस्तथा ।
 लिङ्गं पिण्डिकया सार्द्धं पञ्चगव्यैश्च शोधयेत् ॥ ६ ॥
 सवेदिकं समभ्यर्च्य द्विव्याधं तु जलाशयम् ।
 नीत्वाधिवासयेत्तत्र लिङ्गं पिण्डिकया सह ॥ ७ ॥
 अधिवासावये शुद्धे सर्वशोभासमन्विते ।
 सतोरणे सावरणे दर्भमावासमावृते ॥ ८ ॥

द्दिग्गजाष्टकसम्पन्ने द्दिक्पालाष्टघटान्विते ।
 अष्टमङ्गलकैर्युक्ते कृतद्दिक्पालकार्यिते ॥ ९ ॥
 तैजसं दारवं वापि कृत्वा पद्मासनाङ्कितम् ।
 विन्यसेन्मध्यतस्तत्र विपुलं पीठकालयम् ॥ १० ॥
 द्वारपालान् समभ्यर्च्य भद्रादींश्चतुरःकमात् ।
 सुभद्रश्च विभद्रश्च सुनन्दश्च विनन्दकः ॥ ११ ॥
 स्नापयित्वा समभ्यर्च्य लिङ्गं वेदिकया सह ।
 सकूर्याभ्यां तु वस्त्राभ्यां समावेष्ट्य समन्ततः ॥ १२ ॥
 प्रापय्य शनकैस्तोयं पीठिकोपरि शाययेत् ।
 प्राक् शिरस्कमधः सूत्रं पिण्डिकां चास्य पश्चिमे ॥ १३ ॥
 सर्वमङ्गलसंयुक्तं लिङ्गं तत्राधिवासयेत् ।
 पञ्चरात्रं त्रिरात्रं वाप्येकरात्रमथापि वा ॥ १४ ॥
 विसृज्य पूजितं तत्र शोधयित्वा च पूर्ववत् ।
 सम्पूज्योत्सवमार्गोऽण शयनालयमानयेत् ॥ १५ ॥
 तत्रापि शयनस्थानं कुर्यात् मण्डलमध्यतः ।
 शुद्धैर्जलैः स्नापयित्वा लिङ्गमभ्यर्चयेत्समात् ॥ १६ ॥
 शैशान्यां पद्ममालिष्य शुद्धलिप्ते मडीतले ।
 शिवकुम्भं शोधयित्वा तत्रावाह्य शिवं यजेत् ॥ १७ ॥
 वेदीमध्ये सितं पद्मं परिकल्प्य विधानतः ।
 तस्य पश्चिमतश्चापि यण्डिकापद्ममालिषेत् ॥ १८ ॥
 क्षौमाद्यैर्वाहृतैर्वस्त्रैः पुष्पैर्दूर्भैरथापि वा ।
 प्रकल्प्य शयनं तस्मिन् उभपुष्पं विनिक्षिपेत् ॥ १९ ॥
 तत्र लिङ्गं समानीय सर्वमङ्गलनिःस्वनैः ।
 रक्तेन वस्त्रयुग्मेन सकूर्येन समन्ततः ॥ २० ॥
 सह पिण्डिकावेष्ट्य शाययेच्च यथा पुरा ।
 पुरस्तात्पद्ममालिष्य तद्दलेषु यथाकमम् ॥ २१ ॥
 विद्यैशकलशान्त्रस्येन्मध्ये शैवीं च वर्द्धनीम् ।
 परीत्य पद्मत्रितयं जुहुयुर्द्विजसत्तमाः ॥ २२ ॥

ते याष्टमूर्तयः कल्याः पूर्वादिपरितः स्थिताः ।
 यत्वारश्चाथ वा दिक्षु स्वध्येतारः सजापकाः ॥ २३ ॥
 जुहुयुस्ते विरञ्ज्याद्याश्चतस्रो मूर्तयः स्मृताः ।
 देशिकः प्रथमं तेषामैशान्यां पश्चिमेऽथ वा ॥ २४ ॥
 प्रधानलोमं कुर्वीत समद्रव्यैर्यथाकमम् ।
 आचार्यात् पादमर्द्दं वा जुहुयुश्चापरे द्विजः ॥ २५ ॥
 प्रधानमेकमेवात्र जुहुयादथ वा गुरुः ।
 पूर्वं पूर्णाहुतिं हुत्वा धृतेनाष्टोत्तरं शतम् ॥ २६ ॥
 मूर्ध्नि मूलेन लिङ्गस्य शिवलस्तं प्रविन्यसेत् ।
 शतमर्द्दं तदमर्द्दं वा क्माद् द्रव्यैश्च समभिः ॥ २७ ॥
 हुत्वा हुत्वा स्पृशेत्त्रिङ्गं वेदिकां च पुनः पुनः ।
 पूर्णाहुतिं ततो हुत्वा क्माद् दद्याच्च दक्षिणाम् ॥ २८ ॥
 आचार्यात् पादमर्द्दं वा ङोतृणां स्थपतेरपि ।
 तदमर्द्दं दैयमन्येभ्यः सदस्येभ्यश्च शक्तितः ॥ २९ ॥
 ततः श्लेष्मै वृषं छैमं कूर्यं वापि निवेश्य च ।
 मृदम्भसा पञ्चगव्यैः पुनः शुद्धजलेन च ॥ ३० ॥
 शोधितां यन्तनाविमां श्लेष्मै ब्रह्मशिलां क्षिपेत् ।
 करन्यासं ततः कृत्वा नवभिः शक्तिनामभिः ॥ ३१ ॥
 हरितालादिघातुंश्च बीजगन्धौषधैरपि ।
 शिवशास्त्रोक्तविधिना क्षिपेद् ब्रह्मशिलोपरि ॥ ३२ ॥
 प्रतिलिङ्गं तु संस्थाप्य क्षीरवृक्षसमुद्भवम् ।
 स्थितं बुद्ध्वा तद्दृत्त्युज्य लिङ्गं ब्रह्मशिलापरि ॥ ३३ ॥
 प्रागुदक्प्रवरां किञ्चित् स्थापयेन्मूलविद्यया ।
 पिण्डिकां याथ संयोज्य शाक्तं मूलमनुस्मरन् ॥ ३४ ॥
 बन्धनं बन्धकद्रव्यैः कृत्वा स्थानं विशोध्य च ।
 दत्त्वा चार्घ्यं च पुष्पाणि कुर्युर्ववनिकां पुनः ॥ ३५ ॥
 यथायोग्यं निषेकादि लिङ्गस्य पुरतस्तदा ।

आनीय शयनस्थानात्कलशान्विन्यसेत्कमात् ॥ ३६ ॥

महापूजामथारभ्य सम्पूज्य कलशान्दश ।

शिवमन्त्रमनुस्मृत्य शिवकुम्भजलान्तरे ॥ ३७ ॥

अङ्गुष्ठानामिकायोगादादाय तमुदीरयेत् ।

न्यसेदीशानभागस्य मध्ये लिङ्गस्य मन्त्रवित् ॥ ३८ ॥

शक्तिं न्यसेत्तथा विद्यां विद्येशांश्च यथाकमम् ।

लिङ्गमूले शिवजलैस्ततो लिङ्गं निषेचयेत् ॥ ३९ ॥

वर्द्धन्या पिण्डिकां लिङ्गं विद्येशकलशैः पुनः ।

अभिषिच्य्यासनं पश्चादाधाराद्यं प्रकल्पयेत् ॥ ४० ॥

कृत्वा पञ्चकलान्यासं दीप्तं लिङ्गमनुस्मरेत् ।

आवाडयेत् शिवौ साक्षात् प्राञ्जलिः प्रागुदङ्गुभुजः ॥ ४१ ॥

वृषाधिराजमारुह्य विमानं वा नभस्तलात् ।

अलङ्कृतं सलायान्तं देव्या देवमनुस्मरन् ।

सर्वाभराणशोभाढ्यं सर्वमङ्गलनिःस्वनैः ॥ ४२ ॥

ब्रह्मविष्णुमहेशार्कशङ्काद्यैर्देवदानवैः ।

आनन्दकिलन्नसर्वाङ्गैर्विन्यस्ताञ्जलिमस्तकैः ॥ ४३ ॥

स्तुवद्भिरेव नृत्यद्भिर्नमद्भिरभितो वृतम् ।

ततः पञ्चोपचारैश्च कृत्वा पूजां समापयेत् ॥ ४४ ॥

नातः परतरः कश्चिद्विधिः पञ्चोपचारकात् ।

प्रतिष्ठां लिङ्गवत्कुर्यात् प्रतिमास्वपि सर्वतः ॥ ४५ ॥

लक्षणोद्धारसमये कार्यं नयनमोचनम् ।

जलाधिवामे शयने शाययेत्तांस्त्वधोमुष्णीम् ॥ ४६ ॥

कुम्भोदशाथितां मन्त्रैर्लृष्टिं तां सन्नियोजयेत् ।

कृतालययां परामाहुः प्रतिष्ठामकृतालयात् ॥ ४७ ॥

शक्तः कृतालयः पश्चात् प्रतिष्ठाविधिमाचरेत् ।

अशक्तश्चेत्प्रतिष्ठाप्य लिङ्गं बेरमथापि वा ॥ ४८ ॥

शक्तेरनुगुणं पश्चात् प्रकुर्वीत शिवालयम् ।

गुडार्यां च पुनर्वक्ष्ये प्रतिष्ठाविधिमुत्तमम् ॥ ४९ ॥

कृत्वा कनीयसं भेरं लिङ्गं वा लक्षाणाम्बितम् ।
 अयने योत्तरे प्राप्ते शुक्लपक्षे शुभे दिने ॥ ५० ॥
 वेदीं कृत्वा शुभे देशे तत्राञ्जं पूर्ववत्लिप्तेत् ।
 विकीर्य पत्रपुष्पाद्यैर्मध्ये कुम्भं निधाय च ॥ ५१ ॥
 परितस्तस्य यतुरः कलशान् द्विक्षु विन्यसेत् ।
 पञ्च ब्रह्माणि तद्भौजैस्तेषु पञ्चसु पञ्चभिः ॥ ५२ ॥
 न्यस्य सम्पूज्य मुद्रादि दर्शयित्वाभिरक्ष्य च ।
 विशोध्य लिङ्गं भेरं वा मृत्तोयाद्यैर्यथा पुरा ॥ ५३ ॥
 स्थापयेत्पुष्पसञ्छन्नमुत्तरस्थे वरासने ।
 निधाय पुष्पं शिरसि प्रोक्षयेत् प्रोक्षणीजलैः ॥ ५४ ॥
 समभ्यर्च्य पुनः पुष्पैर्जयशब्दादिपूर्वकम् ।
 कुम्भैरीशानविधान्तैः स्नापयेन्मूलविधया ॥ ५५ ॥
 ततः पञ्चकलान्यासं कृत्वा पूजां च पूर्ववत् ।
 नित्यमाराधयेत्तत्र देव्या देवं त्रिलोचनम् ॥ ५६ ॥
 ऐकमेवाथ वा कुम्भं मूर्तिमन्त्रसमन्वितम् ।
 न्यस्य पद्मान्तरे सर्वं शेषं पूर्ववदाचरेत् ॥ ५७ ॥
 अत्यन्तोपलतं लिङ्गं विशोध्य स्थापयेत्पुनः ।
 सम्प्रोक्षयेदुपलतं मनागुपलतं यजेत् ॥ ५८ ॥
 लिङ्गानि आणसंज्ञानि स्थापनीयानि वा न वा ।
 तानि पूर्वं शिवेनैव संस्कृतानि यतस्ततः ॥ ५९ ॥
 शेषाणि स्थापनीयानि यानि दृष्टानि आणवत् ।
 स्वयमुद्भूतलिङ्गे य दिव्ये चार्णे तथैव च ॥ ६० ॥
 अपीठे पीठमावेश्य कृत्वा सम्प्रोक्षाणं विधिम् ।
 यजेत्तत्र शिवं तेषां प्रतिष्ठा न विधीयते ॥ ६१ ॥
 दण्डं श्रथं क्षताङ्गं च क्षिपेत्लिङ्गं जलाशये ।
 सन्धानयोग्यं सन्धाय प्रतिष्ठाविधिमाचरेत् ॥ ६२ ॥
 बेराद्वा विकलात्लिङ्गाद्देवपूजापुरःसरम् ।

उद्गास्य हृदि सन्धानं त्यागं वा युक्तमाचरेत् ॥ ६३ ॥

ओकाडपूजाविहृतौ कुर्याद् द्विगुणमर्थनम् ।

द्विरात्रे च महापूजा सम्प्रोक्षाणमतः परम् ॥ ६४ ॥

मासादूर्ध्वमनेकाहं पूजा यद्दि विहन्यते ।

प्रतिष्ठा प्रोच्यते कैश्चिडैश्चित्सम्प्रोक्षाणकमः ॥ ६५ ॥

सम्प्रोक्षाणे तु लिङ्गादूर्ध्वमुद्गास्य पूर्ववत् ।

अष्टपञ्चकमेणैव स्नापयित्वा मृदम्भसा ॥ ६६ ॥

गवां रसैश्च संस्नाप्य दर्भतोयैर्विशोधय च ।

प्रोक्षयेत्प्रोक्षाणीतोयैर्मूलेनाष्टोत्तरं शतम् ॥ ६७ ॥

सपुष्पं सकुशं पाणिं न्यस्य लिङ्गस्य मस्तके ।

पञ्चवारं जपेन्मूलमष्टोत्तरशतोत्तरम् ॥ ६८ ॥

ततो मूलेन मूर्द्धादिपीठान्तं संस्पृशेदपि ।

पूजां च महतीं कुर्याद्वैवमावाह्य पूर्ववत् ॥ ६९ ॥

अलब्धे स्थापिते लिङ्गे शिवस्थाने जलेऽथ वा ।

वह्नौ रवौ तथा व्योम्नि भगवन्तं शिवं यजेत् ॥ ७० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरपत्रे प्रतिष्ठाविधिवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥

७.२.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३७. सप्तत्रिंशोऽध्यायः । योगगतिवर्णनम् ।

श्रीकृष्ण उवाच ।

ज्ञाने क्रियायां यर्यायां सारमुद्धृत्य सङ्गृह्यते ।

उक्तं भगवता सर्वं श्रुतं श्रुतिसमं मया ॥ १ ॥

एदानीं श्रोतुमिच्छामि योगं परमदुर्लभम् ।

साधिकारं च साङ्गं च सविधिं सप्रयोजनम् ॥ २ ॥

यद्यस्ति मरणं पूर्वं योगाद्यनुपमर्दतः ।

सद्यः साधयितुं शक्यं येन स्थानात्मला नरः ॥ ३ ॥

तस्य तत्कारणं यैव तत्कारणकारणानि य ।

तद्भेदतारतम्यं य वक्तुमर्हसि तत्त्वतः ॥ ४ ॥

उपमन्युरुवाच ।

स्थाने पृष्ठे त्वया कृष्ण सर्वप्रश्नार्थवेदिना ।

ततः कमेण तत्सर्वं वक्ष्ये शृणु समाहितः ॥ ५ ॥

निरुद्धवृत्त्यन्तरस्य शिवे चित्तस्य निश्चला ।

या वृत्तिः सा समासेन योगः स भवतु पञ्चधा ॥ ६ ॥

मन्त्रयोगः स्पर्शयोगो भावयोगस्तथापरः ।

अभावयोगः सर्वेभ्यो महायोगः परो मतः ॥ ७ ॥

मन्त्राभ्यासवशेनैव मन्त्रवाच्यार्थगोचरः ।

अव्याक्षेपा मनोवृत्तिर्मन्त्रयोग उदाहृतः ॥ ८ ॥

प्राणायाममुष्ण सैव स्पर्शयोगोऽभिधीयते ।

स मन्त्रस्पर्शनिर्मुक्तो भावयोगः प्रकीर्तितः ॥ ९ ॥

विलीनावयवं विश्वं रुपं सम्भाव्यते यतः ।

अभावयोगः सम्प्रोक्तोऽनाभासाद्भस्तुनः सतः ॥ १० ॥

शिवस्वभाव ऐवैकश्चिन्त्यते निरुपाधिकः ।

यथा शैवमनोवृत्तिर्महायोग छिद्यते ॥ ११ ॥

दृष्टे तथानुश्रविडे विरक्तं विषये मनः ।

यस्य तस्याधिकारोऽस्ति योगे नान्यस्य कस्यचित् ॥ १२ ॥

विषयद्वयदोषाणां गुणानामीश्वरस्य च ।

दर्शनादेव सततं विरक्तं जायते मनः ॥ १३ ॥

अष्टाङ्गो वा षडङ्गो वा सर्वयोगः समासतः ।

यमश्च नियमश्चैव स्वस्तिकाद्यं तथासनम् ॥ १४ ॥

प्राणायामः प्रत्याहारो धारणा ध्यानमेव च ।

समाधिरिति योगाङ्गान्यष्टावुक्तानि सूत्रिभिः ॥ १५ ॥

आसनं प्राणसंरोधः प्रत्याहारोऽथ धारणा ।

ध्यानं समाधिर्योगस्य षडङ्गानि समासतः ॥ १६ ॥

पृथग्वक्ष्णामेतेषां शिवशास्त्रे समीरितम् ।
 शिवागमेषु यान्येषु विशेषात् कामिकादिषु ॥ १७ ॥
 योगशास्त्रेष्वपि तथा पुराणेष्वपि केषु च ।
 अलिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मययर्पापरिगलः ।
 यम षत्युच्यते सद्भिः पञ्चावयवयोगतः ॥ १८ ॥
 शौचं तुष्टिस्तपश्चैव जपः प्राणिविरेव च ।
 षति पञ्च प्रभेदः स्यान्नियमः स्वांशभेदतः ॥ १९ ॥
 स्वस्तिकं पद्ममध्येन्दुं वीरं योगं प्रसाधितम् ।
 पर्यङ्गं च यथेष्टं च प्रोक्तमासनमष्टधा ॥ २० ॥
 प्राणः स्वदेहजो वायुस्तस्यायामो निरोधनम् ।
 तद्रोचकं पूरकं च कुम्भकं च त्रिधोच्यते ॥ २१ ॥
 नासिकापुटमङ्गुल्या पीज्यैकमपरेश तु ।
 औदरं रेचयेद्वायुं तथायं रेचकः स्मृतः ॥ २२ ॥
 बाह्येन मरुता देहं दृतिवत्परिपूरयेत् ।
 नासापुटेनापरेशा पूराणात्पूरकं मतम् ॥ २३ ॥
 न मुञ्चति न गृह्णाति वायुमन्तर्बलिः स्थितम् ।
 सम्पूर्णा कुम्भवत्तिष्ठेद्यलः स तु कुम्भकः ॥ २४ ॥
 रेचकाद्यं त्रयमिदं न द्रुतं न विलम्बितम् ।
 तद्यतः कर्मयोगेन त्वभ्यसेद्योगसाधकः ॥ २५ ॥
 रेचकादिषु योऽभ्यासो नाडीशोधनपूर्वकः ।
 स्वेच्छोल्कमण्यर्थन्तः प्रोक्तो योगानुशासने ॥ २६ ॥
 कन्यकादिकमवशात् प्राणायामनिरोधनम् ।
 तथ्यतुर्द्धोपदिष्टं स्यान्मात्रागुणविभागतः ॥ २७ ॥
 कन्यकस्तु यतुर्द्धा स्यात्स य द्वादशमात्रकः ।
 मध्यमस्तु द्विरुद्धातश्चतुर्विंशतिमात्रकः ॥ २८ ॥
 उत्तमस्तु त्रिरुद्धातः षड्विंशन् मात्रकः परः ।
 स्वेदकम्पादिजनकः प्राणायामस्तदुत्तरः ॥ २९ ॥

आनन्दोद्भवरोमाञ्चनेत्राश्रूणां विमोचनम् ।
 जल्पभ्रमणमूर्छाद्यं जायते योगिनः परम् ॥ ३० ॥
 जानुं प्रदक्षिणीकृत्य न द्रुतं न विलम्बितम् ।
 अङ्गुलीस्फोटनं कुर्यात्सा मात्रेति प्रकीर्तिता ॥ ३१ ॥
 मात्रा कभेण विज्ञेयाश्चोद्धातकभयोगतः ।
 नाडीविशुद्धिपूर्वं तु प्राणायामं समाचरेत् ॥ ३२ ॥
 अगर्भश्च सगर्भश्च प्राणायामो द्विधा स्मृतः ।
 जपं ध्यानं विनागर्भः सगर्भस्तत्समन्वयात् ॥ ३३ ॥
 अगर्भाद्गर्भसंयुक्तः प्राणायामः शताधिकः ।
 तस्मात्सगर्भं कुर्वन्ति योगिनः प्राणसंयमम् ॥ ३४ ॥
 प्राणस्य विजयादेव ज्ञयन्ते देहवायवः ।
 प्राणोऽपानः समानश्च ह्युद्यानो व्यान एव च ॥ ३५ ॥
 नागः कूर्मश्च कृकलो देवदत्तो धनञ्जयः ।
 प्रयाणं कुरुते यस्मात्तस्मात्प्राणोऽभिधीयते ॥ ३६ ॥
 अवाङ्मन्यतपानाप्यो यदाडारादि भुज्यते ।
 व्यानो व्यान शयत्यङ्गान्यशेषाणि विवर्धयन् ॥ ३७ ॥
 उद्वेजयति मर्माणीत्युद्यानो वायुरीरितः ।
 समं नयति सर्वाङ्गं समानस्तेन गीयते ॥ ३८ ॥
 उद्गारे नाग आप्यातः कूर्म उन्मीलने स्थितः ।
 कृकलः क्षवथौ ज्ञेयो देवदत्तो विजृम्भणे ॥ ३९ ॥
 न जडाति मृतं यापि सर्वव्यापी धनञ्जयः ।
 कभेणाल्यस्यमानोऽयं प्राणायामः प्रमाणवान् ॥ ४० ॥
 निर्दल्यम्बिलं द्रोषं कर्तुर्दुर्लभं च रक्षति ।
 प्राणो तु विजिते सम्यक् तस्थिहान्युपलक्षयेत् ॥ ४१ ॥
 विण्मूत्रश्लेष्मणां तावदल्पभावः प्रजायते ।
 अङ्गुलीजन्सामर्थ्यं चिराद्दृष्ट्वासनं तथा ॥ ४२ ॥
 लघुत्वं शीघ्रगामित्वमुत्साहः स्वरसौष्ठवम् ।
 सर्वरोगक्षयश्चैव अलं तेजः सुसुपता ॥ ४३ ॥

धृतिर्मेधा युवत्वं च स्थिरता च प्रसन्नता ।
 तपांसि पापक्षयता यज्ञदानव्रतादयः ॥ ४४ ॥
 प्राणायामस्य तस्थैते कलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
 षण्ड्रियाणि प्रसक्तानि यथास्वं विषयेष्विद ॥ ४५ ॥
 आढत्य यन्निगृह्णाति स प्रत्याहार उच्यते ।
 मनःपूर्वाणीन्द्रियाणि स्वर्गं नरकमेव च ॥ ४६ ॥
 निगृहीतनिःसृष्टानि स्वर्गाय नरकाय च ।
 तस्मात्सुभार्या मतिमान् ज्ञानवैराग्यमास्थितः ॥ ४७ ॥
 षण्ड्रियाश्चान्निगृह्याशु स्वात्मनात्मानमुद्धरेत् ।
 धारणा नाम चित्तस्य स्थानभन्धः समासतः ॥ ४८ ॥
 स्थानं च शिव ऐवैको नान्यदोषत्रयं यतः ।
 कालं कं यावधीकृत्य स्थानेऽवस्थापितं मनः ॥ ४९ ॥
 न तु प्रत्यवते लक्ष्याद्धारणा स्थानं चान्यथा ।
 मनसः प्रथमं स्थैर्यं धारणातः प्रजायते ॥ ५० ॥
 तस्माद्धीरं मनः कुर्याद्धारणाभ्यासयोगतः ।
 ध्यै चिन्तायां स्मृतौ धातुः शिवचिन्ता मुहुर्मुहुः ॥ ५१ ॥
 अव्याक्षिमेन मनसा ध्यानं नाम तदुच्यते ।
 ध्येयावस्थितचित्तस्य सदृशः प्रत्ययश्च यः ॥ ५२ ॥
 प्रत्ययान्तरनिर्मुक्तः प्रवाहो ध्यानमुच्यते ।
 सर्वमन्यत्परित्यज्य शिव ऐव शिवदुरः ॥ ५३ ॥
 परो ध्येयोऽधिदेवेशः समाप्तार्थवर्णी श्रुतिः ।
 तथा शिवा परा ध्येया सर्वभूतगतौ शिवौ ॥ ५४ ॥
 तौ श्रुतौ स्मृतिशास्त्रेभ्यः सर्वगौ सर्वदोदितौ ।
 सर्वज्ञौ सततं ध्येयौ नानावृषविभेदतः ॥ ५५ ॥
 विमुक्तिः प्रत्ययः पूर्वः प्रत्ययश्चाणिमादिकम् ।
 षत्येतद् द्विविधं ज्ञेयं ध्यानस्यास्य प्रयोजनम् ॥ ५६ ॥
 ध्याता ध्यानं तथा ध्येयं यच्च ध्यानप्रयोजनम् ।

अेतव्यतुष्टयं ज्ञात्वा योगं युञ्जत योगवित् ॥ ५७ ॥

ज्ञानवैराग्यसम्पन्नः श्रद्धधानः क्षमान्वितः ।

निर्ममश्च सद्योत्साही ध्यातेत्यं पुरुषः स्मृतः ॥ ५८ ॥

जपाख्यानतः पुनर्ध्यायेद्ध्यानाख्यानतः पुनर्जपेत् ।

जपध्यानाभियुक्तस्य क्षिप्रं योगः प्रसिद्ध्यति ॥ ५९ ॥

धारणा द्वादशायामा ध्यानं द्वादशधारणम् ।

ध्यानद्वादशकं यावत्समाधिरभिधीयते ॥ ६० ॥

समाधिर्नाम योगाङ्गमन्तिमं परिकीर्तितम् ।

समाधिना य सर्वत्र प्रज्ञालोकः प्रवर्तते ॥ ६१ ॥

यदर्थमात्रनिर्भासं स्तिमितोदधिवत्स्थितम् ।

स्वदृपशून्यवद्भानं समाधिरभिधीयते ॥ ६२ ॥

ध्येये मनः समावेश्य पश्येदपि य सुस्थिरम् ।

निर्वाणानलवदोगी समाधिस्थः प्रगीयते ॥ ६३ ॥

न शृणोति न याद्भाति न जल्पति न पश्यति ।

न य स्पर्शं विजानाति न सङ्कल्पयते मनः ॥ ६४ ॥

न वाभिमन्यते किञ्चिद् भध्यते न य काष्ठवत् ।

अेवं शिवे विलीनात्मा समाधिस्थः षोडशयते ॥ ६५ ॥

यथा दीपो निवातस्थः स्पन्दते न कदाचन ।

तथा समाधिनिष्ठोऽपि तस्मान्न विचलेत्सुधीः ॥ ६६ ॥

अेवमव्यसतश्चारे योगिनो योगमुत्तमम् ।

तदन्तराया नश्यन्ति विज्ञाः सर्वे शनैःशनैः ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायां वायुनैमिषेयर्षिसंवादे उत्तरण्ण्डे योगगतिवर्णनं नाम
सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ७.२.३७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरेशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३८. अष्टत्रिंशोऽध्यायः । योगगतौ विघ्नोत्पत्तिवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

आलस्यं व्याधयस्तीव्राः प्रमादः स्थानसंशयः ।

अनवस्थितचित्तत्वमश्रद्धा भ्रान्तिदर्शनम् ॥ १ ॥

दुःभानि दौर्मनस्यं च विषयेषु च लोलता ।

दृशैते युञ्जतां पुंसामन्तरायाः प्रकीर्तिताः ॥ २ ॥

आलस्यमलसत्त्वं तु योगिनां देहयेतसोः ।

धातुवैषम्यजा दोषा व्याधयः कर्मदोषजाः ॥ ३ ॥

प्रमादो नाम योगस्य साधना नाम भावना ।

धृष्टं वेत्सुभयाकान्तं विज्ञानं स्थानसंशयः ॥ ४ ॥

अप्रतिष्ठा छि मनसस्त्वनवस्थितिरुच्यते ।

अश्रद्धा भावरुडिता वृत्तिर्वै योगवर्त्मनि ॥ ५ ॥

विपर्यस्ता मतिर्या सा भ्रान्तिरित्यभिधीयते ।

दुःखमज्ञानञ्च पुंसां चित्तस्थाध्यात्मिकं विदुः ॥ ६ ॥

आधिभौतिकमङ्गोत्थं यच्च दुःखं पुरा कृतैः ।

आधिदैविकमाभ्यातमशन्यस्त्रविषादिकम् ॥ ७ ॥

धृष्ट्याविघातञ्च क्षोभं दौर्मनस्यं प्रयक्षते ।

विषयेषु विचित्रेषु विभ्रमस्तत्र लोलता ॥ ८ ॥

शान्तेष्वेतेषु विघ्नेषु योगासक्तस्य योगिनः ।

उपसर्गाः प्रवर्तन्ते दिव्यास्ते सिद्धिसूचकाः ॥ ९ ॥

प्रतिभा श्रवणं वार्ता दर्शनास्वादेवेदनाः ।

उपसर्गाः षडित्येते व्यये योगस्य सिद्ध्यः ॥ १० ॥

सूक्ष्मे व्यवहितेऽतीते विप्रकृष्टे त्वनागते ।

प्रतिभा कथ्यते योऽर्थे प्रतिभासो यथातथम् ॥ ११ ॥

श्रवणं सर्वशब्दानां श्रवणे याप्रयत्नतः ।

वार्ता वार्तासु विज्ञानं सर्वेषामेव देहिनाम् ॥ १२ ॥

दर्शनं नाम दिव्यानां दर्शनं याप्रयत्नतः ।

तथास्वादश्च दिव्येषु रसेष्वस्वाद उच्यते ॥ १३ ॥

स्पर्शनाधिगमस्तद्भेदं वेदना नाम विश्रुता ।
 गन्धादीनां च दिव्यानामाब्रह्मभुवनाधिपाः ॥ १४ ॥
 सन्तिष्ठन्ते च रत्नानि प्रयच्छन्ति भङ्गानि च ।
 स्वच्छन्दमधुरा वाणी विविधा स्यात्प्रवर्तते ॥ १५ ॥
 रसायनानि सर्वाणि दिव्याश्चौषधयस्तथा ।
 सिध्यन्ति प्रणिपत्यै नं दिशन्ति सुरयोषितः ॥ १६ ॥
 योगसिद्ध्यैकदेशेऽपि दृष्टे भोक्षे भवेन्मतिः ।
 दृष्टमेतन्मया यद्भत् तद्रन्मोक्षो भवेदिति ॥ १७ ॥
 कृशता स्थूलता बाल्यं वार्द्धक्यं चैव यौवनम् ।
 नानाजातिस्वप्नं च यत्तुर्शा देहधारणम् ॥ १८ ॥
 पार्थिवांशं विना नित्यं सुरभिर्गन्धसङ्गुलः ।
 अेवमष्टगुणं प्राङ्गुः पैशाचं पार्थिवं पदम् ॥ १९ ॥
 जले निवसनं चैव भूम्यामेवं विनिर्गमः ।
 छच्छेच्छक्तः स्वयं पातुं समुद्रमपि नातुरः ॥ २० ॥
 यत्रेच्छति जगत्यस्मिंस्तत्रैव जलदर्शनम् ।
 विना कुम्भादिकं पाणौ जलसञ्चयधारणम् ॥ २१ ॥
 यद्भस्तु विरसञ्चापि भोक्तुमिच्छति तत्क्षणात् ।
 रसादिकं भवेन्नान्यत् त्रयाणां देहधारणम् ॥ २२ ॥
 निर्मृगत्वं शरीरस्य पार्थिवैश्च समन्वितम् ।
 तद्विदं षोडशगुणमाध्यमैश्चर्यमद्भुतम् ॥ २३ ॥
 शरीरादग्निनिर्माणं तत्तापभयवर्जितम् ।
 शक्तिर्जगद्विदं दग्धुं यदीच्छेदप्रयत्नतः ॥ २४ ॥
 स्थापनं वानलस्याऽप्सु पाणौ पावकधारणम् ।
 दग्धे सर्गे यथापूर्वं मुग्धे यान्नादिपाचनम् ।
 द्वाभ्यां देहविनिर्माणमाध्यैश्चर्यसमन्वितम् ॥ २५ ॥
 अेतथ्यतुर्विंशतिधा तैजसं परिचक्षते ।
 मनोजवत्वं भूतानां क्षणादन्तः प्रवेशनम् ॥ २६ ॥

पर्वतादिमहाभारधारणं याप्रयत्नतः ।
 गुरुत्वं य लघुत्वं य पाण्णावनिलधारणम् ॥ २७ ॥
 अङ्गुल्यग्रनिपाताद्यैर्भूमैरपि य कम्पनम् ।
 अकेन देहनिष्पत्तिर्युक्तं भोगैश्च तेजसैः ॥ २८ ॥
 द्वात्रिंशद्गुणमैश्वर्यं मारुतं कवयो विदुः ।
 छायाहीनविनिष्पत्तिरिन्द्रियाणामदर्शनम् ॥ २९ ॥
 भेद्यत्वं यथाकाममिन्द्रियार्थसमन्वयः ।
 आकाशलङ्घनं यैव स्वदेहे तन्निवेशनम् ॥ ३० ॥
 आकाशपिण्डीकरणमशरीरत्वमेव य ।
 अनिलैश्वर्यसंयुक्तं यत्वारिंशद्गुणं मलत् ॥ ३१ ॥
 अैन्द्रमैश्वर्यमाप्यातमाम्बरं तत्प्रयक्षते ।
 यथाकामोपलब्धिश्च यथाकामविनिर्गमः ॥ ३२ ॥
 सर्वस्याभिभवश्चैव सर्वगुण्यार्थदर्शनम् ।
 कर्मानुत्पनिर्माणं वशित्वं प्रियदर्शनम् ॥ ३३ ॥
 संसारदर्शनं यैव भोगैरैन्द्रेः समन्वितम् ।
 अेतय्यान्द्रमसैश्वर्यं मानसं गुणतोऽधिकम् ॥ ३४ ॥
 छेदनं ताडनं यैव बन्धनं मोचनं तथा ।
 ग्रहणं सर्वभूतानां संसारवशवर्तिनाम् ॥ ३५ ॥
 प्रसादश्चापि सर्वेषां मृत्युकालजयस्तथा ।
 आभिमानिकमैश्वर्यं प्राजापत्यं प्रयक्षते ॥ ३६ ॥
 अेतय्यान्द्रमसैर्भागैः षट्पञ्चाशद्गुणं मलत् ।
 सर्गः सङ्कल्पमात्रेण त्राणं संहरणं तथा ॥ ३७ ॥
 स्वाधिकारश्च सर्वेषां भूतचित्तप्रवर्तनम् ।
 असादृश्यं य सर्वस्य निर्माणं जगतः पृथक् ॥ ३८ ॥
 शुभाशुभस्य करणं प्राजापत्यैश्च संयुतम् ।
 यतुःषष्टिगुणं ब्राह्ममैश्वर्यं य प्रयक्षते ॥ ३९ ॥
 भौद्धादस्मात्परं गौणमैश्वर्यं प्राकृतं विदुः ।
 वैष्णवं तत्समाप्यातं तस्यैव भुवनस्थितिः ।

अहमिहा तत्पदं सर्वं वक्तुमन्यैर्न शक्यते ॥ ४० ॥
 तत्पौरुषं यं गौणं यं गालोशं पदमैश्वरम् ।
 विष्णुना तत्पदं किञ्चिज्ज्ञातुमन्यैर्न शक्यते ॥ ४१ ॥
 विज्ञानसिद्धयश्चैव सर्वा येवौपसर्गिकाः ।
 निरोद्धव्याः प्रयत्नेन वैराग्येण परेण तु ॥ ४२ ॥
 प्रतिभासेष्वशुद्धेषु गुणेष्वसक्तयेतसः ।
 न सिध्येत्परमैश्वर्यमभयं सार्वकामिकम् ॥ ४३ ॥
 तस्माद्गुणांश्च भोगांश्च देवासुरमडीभृताम् ।
 तृणवद्यस्त्यजेत्तस्य योगसिद्धिः परा भवेत् ॥ ४४ ॥
 अथवानुग्रहेच्छायां जगतो विचरेन्मुनिः ।
 यथाकामं गुणान्भोगान्भुक्त्वा मुक्तिं प्रयास्यति ॥ ४५ ॥
 अथ प्रयोगं योगस्य वक्ष्ये शृणु समाहितः ।
 शुभे काले शुभे देशे शिवक्षेत्रादिके पुनः ।
 विजने जन्तुरहिते निःशब्दे आधवर्जिते ॥ ४६ ॥
 सुप्रलिप्ते स्थले सौम्ये गन्धधूपादिवसिते ।
 मुक्तपुष्पसमाकीर्णं वितानादिविचित्रिते ॥ ४७ ॥
 कुशपुष्पसमित्तोयकृलमूलसमन्विते ।
 नाञ्ज्यभ्याशे जलाभ्याशे शुष्कपर्णय्येऽपि वा ॥ ४८ ॥
 न दंशमशकाकीर्णं सर्पश्चापदसङ्कुले ।
 न यं दृष्टमृगाकीर्णं न भये दूर्जनवृते ॥ ४९ ॥
 श्मशाने चैत्यवल्मीके ज्ञोर्णागारे यतुष्पथे ।
 नदीनदसमुद्राणां तीरे रथ्यान्तरेऽपि वा ॥ ५० ॥
 न ज्ञोर्णाधानगोष्ठादौ नानिष्टे न यं निन्दिते ।
 नाज्ञोर्णाभ्वरसोद्गारे न यं विष्णुमूर्धूषिते ॥ ५१ ॥
 न श्मर्द्धामातिसारे वा नातिभुक्तौ श्रमान्विते ।
 न यातिचिन्ताकुलितो न यातिक्षुत्विपासितः ॥ ५२ ॥
 नापि स्वगुरुकर्मदौ प्रसक्तो योगमाथरेत् ।
 युक्ताहारविहारश्च युक्तयेष्टश्च कर्मसु ॥ ५३ ॥

युक्तनिद्राप्रबोधश्च सर्वायासविवर्जितः ।
 आसनं मृदुलं रम्यं विपुलं सुसमं शुचि ॥ ५४ ॥
 पद्मकस्वस्तिकादीनामभ्यसेदासनेषु य ।
 अभिवन्ध स्वगुर्वन्तानभिवाधाननुकृमात् ॥ ५५ ॥
 ऋजुग्रीवशिरोवक्षा नातिष्ठेच्छूलिष्टलोचनः ।
 किञ्चिद्गुत्रामितशिरा दन्तैर्दन्तान्न संस्पृशेत् ॥ ५६ ॥
 दन्ताग्रसंस्थितां जिह्वाभयलां सन्निवेश्य य ।
 पाष्णिर्वाभ्यां वृषणौ रक्षंस्तथा प्रजननं पुनः ॥ ५७ ॥
 उर्वारुपरि संस्थाप्य बालू तिर्यग्यत्नतः ।
 दक्षिणां करपृष्ठे तु न्यस्य वामतलोपरि ॥ ५८ ॥
 उन्नाभ्य शनकैः पृष्ठमुरो विष्टभ्य याग्रतः ।
 सम्प्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दृशश्चानवलोकयन् ॥ ५९ ॥
 सम्भृतप्राणसञ्चारः पाषाणं ष्व निश्चलः ।
 स्वदेहायतनस्यान्तर्विशिन्य शिवमम्भया ॥ ६० ॥
 धृत्यन्नपीठिकामध्ये ध्यानयज्ञेन पूजयेत् ।
 मूले नासाग्रतो नाभौ कण्ठे वा तालुरन्ध्रयोः ॥ ६१ ॥
 भ्रूमध्ये द्वास्त्रे वा ललाटे भूर्ध्नि वा स्मरेत् ।
 परिकल्प्य यथान्यायं शिवयोः परमासनम् ॥ ६२ ॥
 तत्र सावरणं वापि निरावरणमेव वा ।
 द्विदले षोडशारे वा द्वादशारे यथाविधि ॥ ६३ ॥
 दशारे वा षडश्रे वा यतुरश्रे शिवं स्मरेत् ।
 भ्रुवोरन्तरतः पद्मं द्विदलं तडिदुज्ज्वलम् ॥ ६४ ॥
 भ्रूमध्यस्थारविन्दस्य कृमाद्वै दक्षिणोत्तरे ।
 विद्युत्समानवर्णं य पर्णं वर्णवसानके ॥ ६५ ॥
 षोडशारस्य पत्राणि स्वराः षोडश तानि वै ।
 पूर्वादीनि कृमादेतत्पद्मं कन्दस्य मूलतः ॥ ६६ ॥
 ककारादिठकारान्ता वर्णाः पर्णान्यनुकृमात् ।

भानुवर्णस्य पद्मस्य ध्येयं तद्दृष्टयान्तरे ॥ ६७ ॥

वर्णाः पर्वानि पक्षस्य नाभेरुपरि पृष्ठतः ।

गोक्षीरधवलस्योक्ता ऽद्विक्वन्ता यथाक्रमम् ।

अधो दलस्याम्बुजस्य अतस्य च दलानि षट् ॥ ६८ ॥

विधूमाङ्गारवर्णस्य वर्णा वाधाश्च लान्तिमाः ।

मूलाधारारविन्दस्य डेमाभस्य यथाक्रमम् ।

वकारादिसकारान्ता वर्णाः पर्वमयाः स्थिताः ॥ ६९ ॥

अतेष्वथारविन्देषु यत्रैवाभिरतं मनः ।

तत्रैव देवं देवीं च यिन्तयेद्धीरया धिया ॥ ७० ॥

अङ्गुष्ठमात्रममलं दीप्यमानं समन्ततः ।

शुद्धदीपशिभाकारं स्वशक्त्या पूर्वमण्डितम् ॥ ७१ ॥

छन्दुरेभासमाकारं तारात्रुपमथापि वा ।

नीवारशुद्धसदृशं बिससुराभमेव वा ॥ ७२ ॥

कदम्बगोलकारं तुषारकणिकोपमम् ।

क्षित्यादितत्त्वविजयं ध्याता यद्यपि वाञ्छति ॥ ७३ ॥

तत्तत्तत्त्वाधिपामेव मूर्तिं स्थूलां विचिन्तयेत् ।

सदाशिवान्ता ब्रह्माधा भवाधाश्चाष्टमूर्तयः ॥ ७४ ॥

शिवस्य मूर्तयः स्थूलाः शिवशास्त्रे विनिश्चिताः ।

घोरा मिश्राः प्रशान्ताश्च मूर्तयस्ता मुनीश्वरैः ॥ ७५ ॥

कृलाभिलाषरहितैश्चिन्त्याश्चिन्ताविशारदैः ।

घोराश्चेत्थिन्तिताः कुर्युः पापयोगपरिक्षयम् ॥ ७६ ॥

चिरेण मिश्रे सौम्ये तु न सद्यो न चिरादपि ।

सौम्ये मुक्तिर्विशेषेण शान्तिः प्रज्ञा प्रसिध्यति ॥ ७७ ॥

सिध्यन्ति सिद्धयश्चात्र क्रमशो नात्र संशयः ॥ ७८ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये योगगतौ विद्योत्पत्तिवर्णनं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः

॥ ७.२.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.३८. ऐकीनयत्वारिशोऽध्यायः । शैवयोगवर्णनम् ।

उपमन्युरुवाच ।

श्रीकण्ठनाथं स्मरतां सद्यः सर्वार्थसिद्धयः ।

प्रसिध्यन्तीति मत्वेके तं वै ध्यायन्ति योगिनः ॥ १ ॥

स्थित्यर्थं मनसः केचित्स्थूलध्यानं प्रकुर्वते ।

स्थूले तु निश्चलं येतो भवेत्सूक्ष्मे तु तत्स्थिरम् ॥ २ ॥

शिवे तु चिन्तिते साक्षात्सर्वाः सिध्यन्ति सिद्धयः ।

मूर्त्यन्तरेषु ध्यातेषु शिवरूपं विचिन्तयेत् ॥ ३ ॥

लक्षयेन्मनसः स्थैर्यं तत्तद्दध्यायेत्पुनः पुनः ।

ध्यानमादौ सविषयं ततो निर्विषयं जगुः ॥ ४ ॥

तत्र निर्विषयं ध्यानं नास्तीत्येव सतां मतम् ।

बुद्धेर्लिं सन्ततिः काश्चिद्दध्यानमित्यभिधीयते ॥ ५ ॥

तेन निर्विषया बुद्धिः केवलेऽप्रवर्तते ।

तस्मात्सविषयं ध्यानं बालार्कडिराश्रयम् ॥ ६ ॥

सूक्ष्माश्रयं निर्विषयं नापरं परमार्थतः ।

यद्वा सविषयं ध्यानं तत्साकारसमाश्रयम् ॥ ७ ॥

निराकारात्मसंवित्तिर्ध्यानं निर्विषयं मतम् ।

निर्बीजं च सबीजं च तदेव ध्यानमुच्यते ॥ ८ ॥

निराकारश्रयत्वेन साकाराश्रयतस्तथा ।

तस्मात्सविषयं ध्यानमादौ कृत्वा सबीजकम् ॥ ९ ॥

अन्ते निर्विषयं कुर्यान्निर्बीजं सर्वसिद्धये ।

प्राणायामेन सिध्यन्ति देव्याः शान्त्यादयः कृमात् ॥ १० ॥

शान्तिः प्रशान्तिर्दीप्तिश्च प्रसादश्च ततः परम् ।

शमः सर्वापदां चैव शान्तिरित्यभिधीयते ॥ ११ ॥

तमसोऽन्तर्बहिर्नाशः प्रशान्तिः परिगीयते ।

बहिरन्तःप्रकाशो यो दीप्तिरित्यभिधीयते ॥ १२ ॥

स्वस्थता या तु सा बुद्धेः प्रसादः परिकीर्तितः ।
 कारणानि च सर्वाणि सभाख्याभ्यन्तराणि च ॥ १३ ॥
 बुद्धेः प्रसादतः क्षिप्रं प्रसन्नानि भवन्त्युत ।
 ध्याता ध्यानं तथा ध्येयं यद्वा ध्यानप्रयोजनम् ।
 अेतथ्यतुष्टयं ज्ञात्वा ध्याता ध्यानं समाचरेत् ॥ १४ ॥
 ज्ञानवैराग्यसम्पन्नो नित्यमव्यग्रमानसः ।
 श्रद्धधानः प्रसन्नात्मा ध्याता सद्भिरोदाहृतः ॥ १५ ॥
 ध्यै चिन्तायां स्मृतौ धातुः शिवचिन्ता मुहुर्मुहुः ॥ १६ ॥
 योगाभ्यासस्तथात्वोऽपि यथा पापं विनाशयेत् ।
 ध्यायतः क्षणमात्रं वा श्रद्धया परमेश्वरम् ॥ १७ ॥
 अव्याक्षिप्तेन मनसा ध्यानमित्यभिधीयते ॥ १८ ॥
 बुद्धिप्रवाहउपस्य ध्यानस्यास्यावलम्बनम् ।
 ध्येयमित्युच्यते सद्भिस्तथ्य साम्भः स्वयं शिवः ॥ १९ ॥
 विमुक्तिप्रत्ययं पूर्णमैश्वर्यं चाणिमादिकम् ।
 शिवध्यानस्य पूर्णस्य साक्षाद्भुक्तं प्रयोजनम् ॥ २० ॥
 यस्मात्सौभ्यं च मोक्षं च ध्यानाद्बुभयमाप्नुयात् ।
 तस्मात्सर्वं परित्यज्य ध्यानयुक्तो भवेन्नरः ॥ २१ ॥
 नास्ति ध्यानं विना ज्ञानं नास्ति ध्यानमयोगिनः ।
 ध्यानं ज्ञानं च यस्यास्ति तीर्णस्तेन भवार्णवः ॥ २२ ॥
 ज्ञानं प्रसन्नमेकाग्रमशेषोपाधिवर्जितम् ।
 योगाभ्यासेन युक्तस्य योगिनस्वेव सिध्यति ॥ २३ ॥
 प्रक्षीणशेषपापानां ज्ञाने ध्याने भवेन्मतिः ।
 पापोपहतबुद्धीनां तद्गार्तापि सुदुर्लभा ॥ २४ ॥
 यथा वह्निर्महादीप्तः शुष्मार्द्रं च निर्दलेत् ।
 तथा शुभाशुभं कर्म ध्यानाग्निर्दलेत् क्षणात् ॥ २५ ॥
 अत्यल्पोऽपि यथा दीपः सुमहन्नाशयेत्तमः ।
 योगाभ्यासस्तथात्वोऽपि महापापं विनाशयेत् ॥ २६ ॥

ध्यायतः क्षणमात्रं वा श्रद्धया परमेश्वरम् ।
 यद्भवेत् सुमहत्श्रेयस्तस्यान्तो नैव विद्यते ॥ २७ ॥
 नास्ति ध्यानसमं तीर्थं नास्ति ध्यानसमं तपः ।
 नास्ति ध्यानसमो यज्ञस्तस्माद्धानं समाचरेत् ॥ २८ ॥
 तीर्थानि तोयपूर्णानि देवान्पाषाणामृण्मयान् ।
 योगिनो न प्रपद्यन्ते स्वात्मप्रत्ययकारणात् ॥ २९ ॥
 योगिनां य वपुः सूक्ष्मं भवेत्प्रत्यक्षमैश्वरम् ।
 यथा स्थूलमयुक्तानां मृत्काष्ठैः प्रकल्पितम् ॥ ३० ॥
 यथेडान्तश्चरा राज्ञः प्रियाः स्थुर्न भडिश्चराः ।
 तथान्तर्धाननिरताः प्रियाश्शम्भोर्न कर्मिणः ॥ ३१ ॥
 भडिश्चरा यथा लोके नातीव हृलभोगिनः ।
 दृष्ट्वा नरेन्द्रभवने तद्गदत्रापि कर्मिणः ॥ ३२ ॥
 यद्यन्तरा विपद्यन्ते ज्ञानयोगार्थमुद्यतः ।
 योगस्योद्योगमात्रेण रुद्रलोकं गमिष्यति ॥ ३३ ॥
 अनुभूय सुभ्रं तत्र स जातो योगिनां कुले ।
 ज्ञानयोगं पुनर्लब्ध्वा संसारमतिवर्तते ॥ ३४ ॥
 जिज्ञासुरपि योगस्य यां गतिं लभते नरः ।
 न तां गतिमवाप्नोति सर्वैरपि महाभयैः ॥ ३५ ॥
 द्विजानां वेदविदुषां कोटिं सम्भूज्य यत्कृत्वम् ।
 भिक्षामात्रप्रदानेन तत्कृत्वा शिवयोगिने ॥ ३६ ॥
 यज्ञाग्निहोत्रदानेषु तीर्थहोमेषु यत्कृत्वम् ।
 योगिनामन्नदानेन तत्समस्तं कृत्वा लभेत् ॥ ३७ ॥
 ये यापवाहं कुर्वन्ति विमूढाः शिवयोगिनाम् ।
 श्रोतृभिस्ते प्रपद्यन्ते नरकेष्वामलीक्षयात् ॥ ३८ ॥
 सति श्रोतरि वक्ता स्यादपवाहस्य योगिनाम् ।
 तस्मात्श्रोता य पापीयान्दण्ड्यः सुमहतां मतः ।
 ये पुनः सततं भक्त्या भजन्ति शवयोगिनः ॥ ३९ ॥
 ते विदन्ति महाभोगानन्ते योगं य शाङ्करम् ।

भोगार्थिभिर्नरैस्तस्मात्सम्पूज्याः शिवयोगिनः ॥ ४० ॥

प्रतिश्रयान्नपानाद्यैः शय्याप्रावरणानिदिभिः ।

योगधर्मः ससारत्वाद्भेदः पापमुद्गरैः ॥ ४१ ॥

वज्रतन्दुलवज्रज्ञेयं तथा पापेन योगिनः ।

न लिप्यन्ते य तापौघैः पद्मपत्रं यथाभ्रसा ॥ ४२ ॥

यस्मिन्देशे वसेन्नित्यं शिवयोगरतो मुनिः ।

सोऽपि देशो भवेत्पूतः स पूतं ऽति किं पुनः ॥ ४३ ॥

तस्मात्सर्वं परित्यज्य कृत्यमन्यद्विद्यक्षणाः ।

सर्वदुःखप्रडाणाय शिवयोगं समभ्यसेत् ॥ ४४ ॥

सिद्धयोगकृलो योगी लोकानां छितकाम्यया ।

भोगान्भुज्वा यथाकामं विडरेद्वात्र वर्तताम् ॥ ४५ ॥

अथवा क्षुद्रमित्येव मत्वा वैषयिकं सुभम् ।

त्यज्वा विरागयोगेन स्वेच्छया कर्म मुख्यताम् ॥ ४६ ॥

यस्त्वासन्नां मूर्तिं मर्त्यो दृष्ट्वारिष्टं य भूयसा ।

स योगारम्भनिरतः शिवक्षेत्रं समाश्रयेत् ॥ ४७ ॥

स तत्र निवसन्नेव यद्वि धीरमना नरः ।

प्राणान् विनापि रोगाद्यैः स्वयमेव परित्यजेत् ॥ ४८ ॥

कृत्वाप्यनशनं यैव हुत्वा याङ्गं शिवानले ।

क्षिप्वा वा शिवतीर्थेषु स्वदेहमवगाडनात् ॥ ४९ ॥

शिवशास्त्रोक्तविधिवत्प्राणान्यस्तु परित्यजेत् ।

सद्य एव विमुख्येत् नात्र कार्या विचारणा ॥ ५० ॥

रोगार्थैर्वाथ विवशः शिवक्षेत्रं समाश्रितः ।

म्रियते यद्वि सोऽप्येवं मुख्यते नात्र संशयः ॥ ५१ ॥

यथा छि मरणां श्रेष्ठमुशन्यनशनादिभिः ।

शास्त्रविश्रम्भधीरेण मनसा छियते यतः ॥ ५२ ॥

शिवनिन्दारतं हुत्वा पीडितः स्वयमेव वा ।

यस्त्यजेद्दुस्त्यजान्प्राणान् स भूयः प्रजायते ॥ ५३ ॥

शिवनिन्दारतं छन्तुमशक्तो यः स्वयं मृतः ।

सद्य एव प्रमुख्येत त्रिःसप्तकुलसंयुतः ॥ ५४ ॥

शिवार्थं यस्त्यजेत्प्राणान् शिवभक्तार्थमेव वा ।

न तेन सदृशः कश्चिन्मुक्तिमार्गस्थितो नरः ॥ ५५ ॥

तस्माच्छीघ्रतरा मुक्तिस्तस्य संसारमण्डलात् ।

अतेष्वन्यतमोपायं कथमप्यवलम्ब्य वा ॥ ५६ ॥

षडध्वशुद्धिं विधिवत्प्राप्तो वा म्रियते यद्वि ।

पशूनामिव तस्येह न कुर्यादौर्ध्वदैडिकम् ॥ ५७ ॥

नैवाशौच्यं प्रपद्येत तत्पुत्रादिविशेषतः ।

शिवयारार्थमथवा शिवविद्यार्थमेव वा ।

भनेद्वा भुवि तद्दंडं दडेद्वा शुश्रिनाग्निना ॥ ५८ ॥

क्षिपेद्वाप्सु शिवास्वेव त्यजेद्वा काष्ठलोष्टवत् ।

अथैनमपि योद्दिश्य कर्म येत्कर्तुमीप्सितम् ॥ ५९ ॥

कल्याणमेव कुर्वीत शक्त्या भक्तांश्च तर्पयेत् ।

धनं तस्य भजेच्छैवः शैवी येतस्य सन्ततिः ।

नास्ति येतच्छिवे दद्यान्नदद्यात्पशुसन्ततिः ॥ ६० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तराण्डे शैवयोगवार्णनं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः ॥

७.२.३९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । नैमिषर्षियात्रावार्णनम् ।

सूत उवाच ।

एति स विजितमन्योर्यादवेनोपमन्यो-

रधिगतमभिधाय ज्ञानयोगं मुनिभ्यः ।

प्रणतिमुपगतेभ्यस्तेभ्य उद्भावितात्मा

सपदि विद्यति वायुः सायमन्तर्दितोऽभूत् ॥ १ ॥

ततः प्रभातसमये नैमिषीयास्तपोधनाः ।
 सत्रान्तेऽवभृथं कर्तुं सर्वं अथ समुद्युः ॥ २ ॥
 तदा ब्रह्मसमादेशाद्देवी साक्षात्सरस्वती ।
 प्रसन्ना स्वाद्दुसखिला प्रावर्तत नदी शुभा ॥ ३ ॥
 सरस्वतीं नदीं दृष्ट्वा मुनयो वृष्टमानसाः ।
 समाप्य सत्रं प्रारब्धं यद्भुस्तत्रावगाढनम् ॥ ४ ॥
 अथ सन्तर्प्य देवादींस्तदीयैः सखिलैः शिवैः ।
 स्मरन्तः पूर्ववृत्तान्तं ययुर्वाराणसीं प्रति ॥ ५ ॥
 तदा ते छिभवत्यादात्यन्ततीं दक्षिणामुष्णीम् ।
 दृष्ट्वा भागीरथीं तत्र स्नात्वा तत्तीरतो ययुः ॥ ६ ॥
 ततो वाराणसीं प्राप्य मुदितः सर्वं अथ ते ।
 तदोत्तरप्रवाहायां गङ्गायामवगाढ्य च ॥ ७ ॥
 अविमुक्तेश्चरं लिङ्गं दृष्ट्वाभ्यर्च्य विधानतः ।
 प्रयातुमुद्यतास्तत्र ददृशुर्दिवि भास्वरम् ॥ ८ ॥
 सूर्यकोटिप्रतीकाशं तेजोदिव्यं मडाद्भुतम् ।
 आत्मप्रभावितानेन व्याप्तसर्वद्विगन्तरम् ॥ ९ ॥
 अथ पाशुपताः सिद्धाः भस्मसञ्चरविग्रहाः ।
 मुनयोऽभ्येत्य शतशो लीनाः स्युस्तत्र तेजसि ॥ १० ॥
 तथा विलीयमानेषु तपस्विषु मडात्मसु ।
 सद्यस्तिरोदधे तेजस्तदद्भुतमिवाभवत् ॥ ११ ॥
 तद् दृष्ट्वा मडदाश्चर्यं नैमिषीया मदर्षयः ।
 किमेतदित्यजानन्तो ययुर्ब्रह्मवनं प्रति ॥ १२ ॥
 प्रागेवैषां तु गमनात्पवनो लोकापवनः ।
 दर्शनं नैमिषीयाणां संवाहस्तैर्मडात्मनः ॥ १३ ॥
 शुद्धां बुद्धिं ततस्तेषां साम्भे सानुयरे शिवे ।
 समाप्तिं यापि सत्रस्य दीर्घपूर्वस्य सत्रिणाम् ॥ १४ ॥
 विज्ञाप्य जगतां धात्रे ब्रह्मणे ब्रह्मयोनये ।
 स्वकार्यं तदनुज्ञातो जगाम स्वपुरे प्रति ॥ १५ ॥

अथ स्थानगतो ब्रह्मा तुम्बुरोर्नारदस्य च ।
 परस्परं स्पष्टितयोगानि विवदमानयोः ॥ १६ ॥
 तदुद्भाषितगानोत्थरसौर्माध्यस्थमाचरन् ।
 गन्धर्वैरप्सरोभिश्च सुभमास्ते निषेवितः ॥ १७ ॥
 तदानवसरादेव द्वाःस्थैर्द्धारि निवारिताः ।
 मुनयो ब्रह्मभवनाद्धृदिः पार्श्वमुपाविशन् ॥ १८ ॥
 अथ तुम्बुरुणा गाने समतां प्राप्य नारदः ।
 साडयर्थेष्वनुज्ञातो ब्रह्मणा परमेष्ठिना ॥ १९ ॥
 त्यक्त्वा परस्परस्पर्द्धां मैत्रीं च परमां गतः ।
 सड तेनाप्सरोभिश्च गन्धर्वैश्च समावृतः ॥ २० ॥
 उपवीणयितुं देवं नकुलीश्वरमीश्वरम् ।
 भवनान्निर्ययौ धातुर्जलदादंशुमानिव ॥ २१ ॥
 तं दृष्ट्वा षट्कुलीयास्ते नारदं मुनिगोवृषम् ।
 प्रणम्यावसरं शम्भोः पप्रच्छुः परमादरात् ॥ २२ ॥
 स यावसर अेवायमितोऽन्तर्गम्यतामिति ।
 वदन्यथावन्यपरस्त्वरया परया युतः ॥ २३ ॥
 ततो द्वारि स्थिता ये वै ब्रह्मणे तान्यवेदयन् ।
 तेन ते विविशुर्वेश्म पिण्डीभूयाऽऽजन्मनः ॥ २४ ॥
 प्रविश्य दूरतो देवं प्रणम्य भुवि दण्डवत् ।
 समीपे तदनुज्ञाताः परिवृत्योपतस्थिरे ॥ २५ ॥
 तांस्तत्रावस्थितान् पृष्ट्वा कुशलं कमलासनः ।
 वृत्तान्तं वो मया ज्ञातं वायुरेवाल नो यतः ॥ २६ ॥
 भवद्भिः किं कृतं पश्चान्मारुतेऽन्तर्हिते सति ।
 धृत्युक्तवति देवेशे मुनयोऽवभृथात्परम् ॥ २७ ॥
 गङ्गातीर्थेऽस्य गमनं यात्रां वाराणसीं प्रति ।
 दर्शनं तत्र लिङ्गानां स्थापितानां सुरेश्वरैः ॥ २८ ॥
 अविमुक्तेश्वरस्यापि लिङ्गस्याभ्यर्थनं सङ्कत् ।

आकाशे मडतस्तस्य तेजोराशेश्च दर्शनम् ॥ २९ ॥

मुनीनां विलयं तत्र निरोधं तेजसस्ततः ।

याथात्म्यवेदनं तस्य चिन्तितस्यापि यात्मभिः ॥ ३० ॥

सर्वं सविस्तरं तस्मै प्रणम्याडुर्मुडुर्मुडुः ।

मुनिभिः कथितं श्रुत्वा विश्वकर्मा यतुर्भुषः ॥ ३१ ॥

कम्पयित्वा शिरः किञ्चित्प्राड गम्भीरया गिरा ।

प्रत्यासीदति युष्माकं सिद्धिरामुष्मिकी परा ॥ ३२ ॥

भवद्भिर्दीर्घसत्रेण चिरमाराधितः प्रभुः ।

प्रसादाभिमुष्पो भूत धति भूतार्थसूचितम् ॥ ३३ ॥

वाराणस्यां तु युष्माभिर्यद् दृष्टं दिवि दीप्तिमत् ।

तल्लिङ्गसंज्ञितं साक्षात्तेजो माहेश्वरं परम् ॥ ३४ ॥

तत्र लीनाश्च मुनयः श्रौतपाशुपतप्रताः ।

मुक्ता बभूवुः स्वस्थाश्च नैष्ठिका दग्धकिल्बिषाः ॥ ३५ ॥

प्राप्यानेन यथा मुक्तिरचिराद्भवतामपि ।

स यायमर्थः सूच्येत युष्मदृष्टेन तेजसा ॥ ३६ ॥

तत्र वः काल अवेष ढैवाद्गुपनतः स्वयम् ।

प्रयात दक्षिणं मेरोः शिखरं देवसेवितम् ॥ ३७ ॥

सनत्कुमारो यत्रास्ते मम पुत्रः परो मुनिः ।

प्रतीक्ष्यागमनं साक्षाद्भूतनाथस्य नन्दिनः ॥ ३८ ॥

पुरा सनत्कुमारोऽपि दृष्ट्वापि परमेश्वरम् ।

अज्ञानात्सर्वयोगीन्द्रमानी विनयदूषितः ॥ ३९ ॥

अभ्युत्थानादिकं युक्तमकुर्वन्नतिनिर्भयः ।

ततोऽपराधात्कुप्येन मर्षोष्ट्रो नन्दिना कृतः ॥ ४० ॥

अथ कालेन मडता तदर्थे शोचता मया ।

उपास्य देवं देवीं च नन्दिनं यानुनीय वै ॥ ४१ ॥

कथञ्चिद् दृष्टता तस्य प्रयत्नेन निवारिता ।

प्रापितो हि यथापूर्वं सनत्पूर्वा कुमारताम् ॥ ४२ ॥

तदाह य मलादेवः स्मयन्निव गणाधिपम् ।
 अवज्ञाय छि मामेव तथाडङ्कृतवान्भुनिः ॥ ४३ ॥
 अतस्त्वमेव याथात्म्यं ममास्मै कथयानघ ।
 भ्रष्टमणः पूर्वजः पुत्रो मां मूढमिव संस्मरन् ॥ ४४ ॥
 मयैव शिष्यस्ते दत्तो मम ज्ञानप्रवर्तकः ।
 धर्माध्यक्षाभिषेकं य तव निर्वर्त्तयिष्यति ॥ ४५ ॥
 स अेवं व्याहृतो भूयः सर्वभूतगणात्राणीः ।
 यत्पुराज्ञापनं मूर्ध्ना प्राप्य प्रतिगृहीतवान् ॥ ४६ ॥
 तथा सनत्कुमारोऽपि मेरौ मद्दनुशासनात् ।
 प्रसादार्थं गणस्यास्य तपश्चरति दुश्चरम् ॥ ४७ ॥
 द्रष्टव्यश्चेति युष्माभिः प्राग्गणेशसमागमात् ।
 तत्प्रसादार्थमयिरान्द्री तत्रागमिष्यति ॥ ४८ ॥
 एति सत्वरमादिश्य प्रेषिता विश्वयोगिना ।
 कुमारशिखरं मेरोर्दक्षिणं मुनयो ययुः ॥ ४९ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंखितायामुत्तरभाष्ये नैमिषर्षियात्रावर्णनं नाम यत्वारिंशोऽध्यायः ॥
 ७.२.४० ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

७.२.४१. ओङ्कयत्वारिंशोऽध्यायः । श्रीशिवमहापुराणमालात्म्यवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 तत्र स्कन्दसरो नाम सरः सागरसन्निभम् ।
 अमृतस्वादुशिशिरस्वच्छागाधलघूदकम् ॥ १ ॥
 समन्ततः सङ्घटितं स्फटिकोपलसञ्चयैः ।
 सर्वर्तुकुसुमैः कुल्लैश्छादिताभिलद्विज्जुभम् ॥ २ ॥
 शैवलैरुत्पलैः पद्मैः कुमुदैस्तारकोपमैः ।
 तरङ्गैरभ्रसङ्घाशैराकाशमिव भूमिगम् ॥ ३ ॥

सुभावतरणारोहैः स्थलैर्नीलशिलामयैः ।
सोपानमार्गो रुचिरैः शोभमानाष्टद्विभुषम् ॥ ४ ॥
तत्रावतीर्णैश्च यथा तत्रोत्तीर्णैश्च भूयसा ।
स्नातैः सितोपवीतैश्च शुक्लाङ्गीपीनवल्कलैः ॥ ५ ॥
जटाशिभायनैर्मुण्डैस्त्रिपुण्ड्रकृतमण्डनैः ।
विरागविवशस्मेरमुष्मैर्मुनिकुमारकैः ॥ ६ ॥
घटैः कमलिनीपत्रपुटैश्च कलशैः शिवैः ।
कमण्डलुभिरन्यैश्च तादृशैः करकादिभिः ॥ ७ ॥
आत्मार्थं च परार्थं च देवतार्थं विशेषतः ।
आनीयमानसलिलमात्तपुष्पं च नित्यशः ॥ ८ ॥
अन्तर्जलशिलावृद्धैर्नीथानां स्पर्शशङ्कया ।
आचारवद्भिर्मुनिभिः कृतभस्माङ्गधूसरैः ॥ ९ ॥
धतस्ततोऽप्यु मञ्जुद्विभिरिष्टशिष्टैः शिलागतैः ।
तिलैश्च साक्षतैः पुष्पैस्त्यक्तदूर्भपवित्रकैः ॥ १० ॥
देवाद्यभूमिमध्ये च निर्वर्त्य पितृतर्पणम् ।
निवेद्येदभिज्ञेभ्यो नित्यस्नानगतान् द्विजान् ॥ ११ ॥
स्थाने स्थाने कृतानेकबलिपुष्पसमीरणैः ।
सौरार्घ्यपूर्व कुर्वद्भिः स्थण्डिलेभ्यर्चनादिकम् ॥ १२ ॥
क्वचिन्निमज्जदुन्मज्जत्प्रस्रस्तगतजयूथपम् ।
क्वचिथ्य तृषयायातमृगीमृगतुरङ्गमम् ॥ १३ ॥
क्वचित्पीतजनोत्तीर्णमयूरवरवारणम् ।
क्वचित्कृततटाघातवृषप्रतिवृषोज्ज्वलम् ॥ १४ ॥
क्वचित्कारणवरेवैः क्वचित्सारसकूजितैः ।
क्वचिथ्य कोकनिन्दैः क्वचिद्भ्रमरगीतिभिः ॥ १५ ॥
स्नानपानादिकरणैः स्वसम्पद्द्रुमश्रुविभिः ।
प्रणयात्प्राणिभिस्तैस्तैर्भाषमाणामिवासकृत् ॥ १६ ॥
कूलशाप्तिशिष्यालीनकोकिलाकुलकूजितैः ।
आतपोपहतान् सर्वान्नामन्त्रयद्विवादिनिशम् ॥ १७ ॥

उत्तरे तस्य सरसस्तीरे कल्पतरोरधः ।
 वेधां वज्रशिलामय्यां मूढुले मृगयर्मणि ॥ १८ ॥
 सनत्कुमारमासीनं शश्वद्भालवपुर्धरम् ।
 तत्कालमात्रोपरतं समाधेरयलात्मनः ॥ १९ ॥
 उपास्यमानं मुनिभिर्योगीन्द्रैरपि पूजितम् ।
 दृष्टुं नैमिषेयास्ते प्राणताश्चोपतस्थिरे ॥ २० ॥
 यावत्पृथ्वते तस्मै प्रोथुः स्वागतकारणम् ।
 तुमुलः शुश्रुवे तावद्विवि दृन्दुभिनिःस्वनः ॥ २१ ॥
 दृष्टो तत्क्षणे तस्मिन् विमानं भानुसन्निभम् ।
 गाणेश्वरैरसङ्घ्येयैः संवृतं य समन्ततः ॥ २२ ॥
 अप्सरोगाणसङ्घीर्णं रुद्रकन्याभिरावृतम् ।
 मृदङ्गमुरजोद्धुष्टं वेणुवीणारवान्वितम् ॥ २३ ॥
 यित्ररत्नवितानाढ्यं मुक्तादामविराजितम् ।
 मुनिभिः सिद्धगन्धर्वैर्यक्ष्यारणकिन्नरैः ॥ २४ ॥
 नृत्यद्भिश्चैव गायद्भिर्वाद्यद्भिश्च संवृतम् ।
 वीरगोवृषयिह्नेन विद्रुमद्रुमयष्टिना ॥ २५ ॥
 कृतगोपुरसत्कारं केतुना मान्यतेतुना ।
 तस्य मध्ये विमानस्य यामरद्वितयान्तरे ॥ २६ ॥
 छत्रस्य मणिदण्डस्य चन्द्रस्येव शुभेरधः ।
 दिव्यसिंहासनाद्भेदे देव्या सुयशया सह ॥ २७ ॥
 श्रिया य वपुषा यैव त्रिभिश्चापि विलोचनैः ।
 प्राकारैरभिकृत्यानां प्रत्यभिज्ञापकं प्रभोः ॥ २८ ॥
 अविलङ्घ्य जगत्तुराज्ञापनमिवागतम् ।
 सर्वानुग्रहणं शम्भोः साक्षादिव पुरःस्थितम् ॥ २९ ॥
 शिलादतनयं साक्षाच्छ्रीमश्वूलवरायुधम् ।
 विश्वेश्वरगणार्थाध्यक्षं विश्वेश्वरमिवापरम् ॥ ३० ॥
 विश्वस्थापि विधातृणां निग्रहानुग्रहक्षमम् ।

यतुर्बाहुमुदाराङ्गं यन्द्रेभाविभूषितम् ॥ ३१ ॥

कण्ठे नागेन मौलौ य शशाङ्केनाप्यलङ्कृतम् ।

सविग्रहमिवैश्वर्यं सामर्थ्यमिव सङ्घियम् ॥ ३२ ॥

समाममिव निर्वाणं सर्वज्ञमिव सङ्गतम् ।

दृष्ट्वा प्रलृष्टवदनो ब्रह्मपुत्रः सदर्षिभिः ॥ ३३ ॥

तस्थौ प्राञ्जलिरुत्थाय तस्यात्मानमिवार्पयन् ।

अथ तत्रान्तरे तस्मिन्विमाने यावन्नि गते ॥ ३४ ॥

प्रणम्य दण्डवद्देवं स्तुत्वा व्यज्ञापयन्मुनीम् ।

षट्कुलीया षमे दीर्घं नैमिषे सत्रमास्थिताः ।

आगता ब्रह्मण्यदृष्टः पूर्वमेवाभिकाङ्क्षया ॥ ३५ ॥

श्रुत्वा वाक्यं ब्रह्मपुत्रस्य नन्दी

छित्त्वा पाशान्दृष्टिपातेन सधः ।

शैवं धर्मं यैश्वरं ज्ञानयोगं

दत्त्वा भूयो देवपार्श्वं जगाम ॥ ३६ ॥

सनत्कुमारोऽयं य तत्समस्तं

व्यासाय साक्षाद्गुरवे ममोक्तम् ।

व्यासेन योक्तं महितेन मध्यं

मया य तद्गः कथितं समासात् ॥ ३७ ॥

नावेदविद्भ्यः कथनीयमेतत्

पुराणरत्नं पुरशासनस्य ।

नाभक्तशिष्याय य नास्तिडेभ्यो

दत्तं हि मोहान्निश्चयं ददाति ॥ ३८ ॥

मार्गोऽयं सेवानुगतेन यैस्तद्

दत्तं गृहीतं पठितं श्रुतं वा ।

तेभ्यः सुभं धर्ममुभं त्रिवर्गं

निर्वाणमन्ते नियतं ददाति ॥ ३९ ॥

परस्परस्योपकृतं भवद्भि

र्मया य पौराणिकमार्गयोगात् ।

अतो गमिष्येऽहमवामकामः

समस्तमेवास्तु शिवं सदा नः ॥ ४० ॥

सूते कृताशिषि गते मुनयः सुवृत्ता
यागे य पर्यवसिते भडति प्रयोगे ।
काले कलौ य विषयैः कलुषायमाणे
वाराणसीपरिसरे वसति विनेतुः ॥ ४१ ॥

अथ य ते पशुपाशमुमुक्षया-
भिलतया कृतपाशुपतप्रताः ।
अधिकृताभिलब्धसमाधयः
परमनिर्वृतिमापुरनिन्दिताः ॥ ४२ ॥

व्यास उवाच ।
ऐतच्छिवपुराणं हि समाप्तं छितमादरात् ।
पठितव्यं प्रयत्नेन श्रोतव्यं य तथैव हि ॥ ४३ ॥

नास्तिकाय न वक्तव्यमश्रद्धाय शठाय य ।
अभक्ताय भडेशस्य तथा धर्मध्वजाय य ॥ ४४ ॥
ऐतच्छ्रुत्या ड्येकवारं भवेत् पापं हि भस्मसात् ।
अभक्तो भक्तिमाप्नोति भक्तो भक्तिसमृद्धिभाक् ॥ ४५ ॥

पुनः श्रुते य सद्भक्तिर्मुक्तिः स्याद्य्य श्रुतेः पुनः ।
तस्मात् पुनःपुनश्चैव श्रोतव्यं हि मुमुक्षुभिः ॥ ४६ ॥

पञ्चावृत्तिः प्रकर्तव्या पुराणस्यास्य सद्भिया ।
परं क्वलं समुद्दिश्य तत्राप्नोति न संशयः ॥ ४७ ॥

पुरातनाश्च राजानो विप्रा वैश्याश्च सत्तमाः ।
सप्तकृत्वस्तदावृत्त्यालभन्त शिवदर्शनम् ॥ ४८ ॥

श्रोष्यत्यथापि यश्चेदं मानवो भक्तिरत्परः ।
छलभुक्त्वाभिलान् भोगानन्ते मुक्तिंलभेय्य सः ॥ ४९ ॥

ऐतच्छिवपुराणं हि शिवस्यातिप्रियं परम् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं ब्रह्मसम्मितं भक्तिवर्धनम् ॥ ५० ॥

ऐतच्छिवपुराणस्य वक्तुः श्रोतुश्च सर्वदा ।
सगाणः ससुतः साम्भः शं करोतु स शङ्करः ॥ ५१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे सप्तम्यां वायवीयसंहितायामुत्तरभागे व्यासोपदेशश्रीशिवमहापुराणमहात्म्यवर्णनं
नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ७.२.४१ ॥

समाप्तोऽयं श्रीशिवमहापुराणग्रन्थः ।

ॐ ।

——
Shri Shiva Mahapuranam 7 Vayaviya Samhita
pdf was typeset on February 11, 2026

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

